

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE PREY DRIVE SERIES, BOOK I

P
R
I
M
A
L

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

KAYLEIGH KING

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

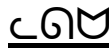
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

P R I M A L

Telif hakkı © 2025 Kayleigh King'e aittir.

Her hakkı saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması bu kuralın istisnasıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, mekanlar ve hadiseler ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişilerle, yaşayan veya ölü, veya gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Jay Aheer ve SIMPLY DEFINED ART

Metin Düzenleme: Rumi Khan

ISBN'ler:

Ciltli kitap: 979-8-9918230-0-5

Ciltli: 979-8-9918230-1-2

*Kendilerini önemsiz hissedenler için—
Her zaman birinin ilk tercihi olmaya layıksın.*

*(Ayrıca, Greer için de, çünkü yılın en iyi arkadaşım ve bu
lanet olası kitabın tamamını senin için yazdım. Rica
ederim.)*

Evet,
Küllerden yeniden doğacaksın,
Ama önce yanma işlemi gelir.
Bu kısım için,
Canım,
Cesur olmalısın.

— KALEN DION

İÇİNDEKİLER

[Tanıtım yazısı](#)
[Çalma listesi:](#)
[Yazarın Notu](#)

[Önsöz](#)

1. [Nuh](#)
2. [Nuh](#)
3. [Rennick](#)
4. [Rennick](#)
5. [Nuh](#)
6. [Rennick](#)
7. [Rennick](#)
8. [Nuh](#)
9. [Nuh](#)
10. [Rennick](#)
11. [Nuh](#)
12. [Rennick](#)
13. [Nuh](#)
14. [Rennick](#)
15. [Nuh](#)
16. [Rennick](#)
17. [Seren](#)
18. [Nuh](#)
19. [Nuh](#)
20. [Rennick](#)
21. [Nuh](#)
22. [Nuh](#)
23. [Rennick](#)
24. [Nuh](#)
25. [Nuh](#)
26. [Rennick](#)
27. [Nuh](#)
28. [Rennick](#)
29. [Nuh](#)
30. [Nuh](#)

[Ham hali yakında geliyor](#)

[Yorumlar](#)

[Teşekkürler](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kayleigh King'in diğer eserleri](#)

TANITIM YAZISI

"Ben, Rennick Fallamhain, Sürü Lideri, seni, Noa Alderwood, eşim olarak reddediyorum..."

Beni dışlayan sürüye geri dönmeyi asla planlamamıştım,
ama hayat insanı geçmiş hayaletleriyle yüzleşmeye
zorlamanın bir yolunu buluyor.

Ben, kurt formuna erişimi olmayan bir şekil değiştiriciyim.
Bu, onların kudretli saflarında bir zayıflık.

Sekiz yıl boyunca uzak kaldım. Yeni bir hayat kurdum, yeni
bir amaç buldum.

Ama kader—o kurnaz kaltak—beni beni dışlayanların
yanına geri sürüklemeye zorluyor.

Geri döndüğümde neyle karşılaşmayı beklediğimi tam
olarak bilmiyorum, ama size kesin olarak söyleyebilirim ki
onu hiç beklemiyordum.

Rennick Flaman.

Sürünün yeni Alpha sürümü.

Masum bir dokunuş, tuzağa düşmüş kurdumu zincirlerine
karşı öfkелendirdi. Düşünmeden, ağzımı açtım ve onu eşim
ilan ettim.

Daha önce evlenme sözü verdiği kadının tam önünde.

Hata .

ÇALMA LİSTESİ:

Buradan dinleyebilirsiniz: <https://spoti.fi/42aEmy1>

Yalancılar - Gregory Alan Isakov

İşitme Hasarı - Thom Yorke

Esneyen Mezar - Lord Huron

Sevgi - Kızım

Kurtlar - Gümüş Gibi Aşağı

Daha İyisi Olmuştu - Kyla La Grange

Parçalanmak - Kyla La Grange

Ölüme Terk Edilmiş - Kiki Rockwell

Dişsiz Kurtlar - Canavarlar ve İnsanlar Üzerine

Artık Her Şey Zarar Gördü - Ben Howard

Mesafeye Göre Derinlik - Ben Howard

Kuzeye Doğru - Matta ve Atlas

Korkunç Aşk - The National

YAZARIN NOTU

PRIMAL'e dalmadan önce...

İşte bilmeniz gerekenler.

Bu, **omegaverse dinamikleri** üzerine kurulu bir **kurt şekil değiştirici aşk hikayesi** . Yani koku uyumu, kızgınlık dönemleri, çiftleşme dönemleri, düğümler ve yuva yapımı. Alfalar baskın, hırçın ve koruyucudur. Omegalar içgüdüsel, doğaları gereği daha yumuşaktırlar ama zayıf *değillerdir* . Ve sevgili betalarımız, ekstra geliştirmelerden yoksun, standart kurt şekil değiştiricilerdir. Yine de onları seviyoruz.

Şimdi işin özüne geleyim:

PRIMAL , reddedilmiş bir omega aşkı hikayesi . Yani baş kahramanımız eşini reddediyor ve bu *çok acımasız* . Bu kitap hiçbir şeyi *yumuşatmıyor* . Hiçbir şeyi tatlı dille anlatmıyor. Kırılmış bir bağın nasıl görüldüğünü ve hissettirdiğini ham, duygusal ve dürüst bir şekilde ortaya koyuyor. Eğer baş kahramanımız Noa'nın karşılık verip yoluna devam edeceğini düşünüyorsanız, yanılıyorsunuz. O *yıkılıyor* . Parçalanıyor. Eğer reddedilmenin kahramanın ateşini daha da körükleyeceği bir hikaye arıyorsanız, bu o kitap **değil** . Noa dirençli. Belki sessiz bir direnç, ama yine de bir güç.

Lütfen okurken ruh sağlığınıza dikkat edin. Noa'nın yolculuğu acı verici, ağır ve bazen yürek burkan bir yolculuk. Eğer hassas bir durumdaysanız, beklemekte sakınca yok.

Ayrıca **ÖNEMLİ** —bu, Rennick ve Noa'nın düetinin **Birinci Kitabı** ve başlangıç aşaması. Acı, sonuçlar, gerilim, duygusal birikim. İkinci Kitap (**RAW**) ise sonuç. İşte *asıl* heyecan burada başlıyor (*düğümler* , var mı?). Sabırlı olun. Söz veriyorum, beklemeye değecek kadar ateşli olacak.

Sevgilerimle ve keyifli okumalar dilerim,
öpücükler
kk.

ÖNSÖZ

RENNICK

bulundum *Daha önce de burada ve bu lanet olası rüyada kendimi bulduğum her seferinde olduğu gibi, göğsümde ağır bir şekilde oturan, sürekli rahatsız eden bir his var; bana önemli bir şeyi unuttuğumu haykırıyor.*

Hayır, sadece önemli değil.

Hayati.

Bu yoğun duygu kalbimi gümbür gümbür attırıyor, damarlarıma kaygı yayıyor ve içimdeki kurt pençeleriyle dışarı çıkmak, ortak varoluşumuzun kontrolünü ele geçirmek için can atıyor. O da benim gibi bir şeyin elimizden alındığını biliyor, ama o şeyin ne olduğunu ya da bu tekrarlayan rüyanın bize ne anlatmaya çalıştığını çözemiyoruz.

Bilinçaltımın yarattığı bu sisle kaplı ormanda en az elli kez bulundum ve her seferinde durum tamamen aynı. Yoğun, beyaz sis görüşümü engelliyor ve ısınmış tenimi dondurarak kollarımda ve omurgamda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Burada hiçbir şey değişmiyor. Karla kaplı zemindeki çam iğnelerinden, bulutlu havadaki yoğun sessizliğe kadar her şey hep aynı.

Bu yüzden arkamı döndüğümde onun orada beni bekliyor olacağını biliyorum.

Aynı hayaletimsi sisten oluşan silüet, karla kaplı iki ağaç arasında duruyor; uzun, dökümlü, saydam saçları hayali bir rüzgarda savruluyor. Her zaman olduğu gibi, ne kadar gözlerimi kısarsam kısayım, yüz hatlarından hiçbirini tanımlayamıyorum. Bu esrarengiz figüre yaklaşma girişimlerim sonuçsuz kalıyor. Ona doğru bir adım attığımda, o da aynı şekilde geri çekiliyor. Geçmişte, ona yaklaşmak için aklıma gelen her şeyi yaptım, hatta hem insan hem de kurt formunda son hızla koştum, ama şu an olduğumdan daha fazla yaklaşmama izin veren hiçbir şey yok.

Yirmi rüya önce denemekten vazgeçtim, tıpkı aramalarım asla cevap vermeyeceğini bildiğim için onunla konuşmaktan vazgeçtiğim gibi. Tek yapabildiğim burada durup, kemiklerimi saran huzursuzluğu dindirmeye çalışmak, ta ki daha önce sayısız kez olduğu gibi kendi yatağımda nefes nefese uyanana kadar.

Bu sefer ise nefesimi kontrol etmekte veya içimdeki kurdu dizginlemekte zorlanıyorum. Bu yanılsamaların hiçbirinde daha önce bu kadar huzursuz olmamıştı. Ona karşı verdiği mücadele giderek kaybedilmiş bir savaşa dönüşüyor. Yirmi sekiz yıllık hayatımda, bilinçli ya da bilinçsiz, hayvan tarafımın kontrolünü hiç kaybetmedim. İçimdeki canavar ne kadar baskın olursa olsun, her zaman temel içgüdülerime boyun eğmemekte eşsiz bir öz kontrol gösterdim. On yıldan fazla bir süre önce ilk dönüşümümü yaşadığımda bu becerim için alkışlanmıştım. Ama şimdi, avuçlarımda dağılan bir ip parçası gibi, öz kontrolüm parçalanıyor.

Dişlerim ağrıyor, köpek dişlerim sivri dişlere dönüşüyor ve gözlerim parıldayan kurt formuna bürünerek görüşümü keskinleştiriyor. Kurtum bana her zamankinden daha şiddetli bir şekilde karşı koyuyor. Ondan yayılan ve ulumalarına sızan çaresizlik... Alnımdan terler fışkırıyor. Rüya da terlemek mümkün mü?

Tam bedenimi uyandırmanın ve içinde hapsoldüğüm bu fanteziden kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışırken, onu duyuyorum. Beyaz sisin içine karışan ve beni daha önce hiç yaşamadığım sakın bir sıcaklıkla saran bir ses.

Söylediğim tek bir kelime bile içimdeki kurdun sakınlaşmasına, huzurun yerleşmesine yeter.

"Ren," diye sesleniyor bana mesafeli ama tatlı, bal gibi bir ses, kaburgalarımın vuran orgu çekiştirerek.

Ren.

Kimse bana öyle seslenmez. Yakın olduğum arkadaşlarım ve sürü üyeleri beni hatırladığım kadarıyla hep Nick diye çağırırlardı, ama bu yeni lakap dizlerimi titretiyor. Dengesiz adımlarla öne doğru sendeliyorum, diz kapaklarım donmuş zemine çarpmadan önce kendimi son anda toparlıyorum.

Bacaklarım yeniden titrerken, çenemi yukarı kaldırıp tüm dikkatimi bilinçaltımı meşgul eden o bulanık figüre yöneltiyorum.

Nefesim kesildi.

Bana daha da yaklaştı. Gözlerinin içine ilk kez bakabileceğim kadar yaklaştı.

Bana bakan eşsiz gözler, içimdeki hüznü özlemi yansıtıyor ve kendi ruhumun da ona yansıdığını hissediyorum. Gözlerinin görünüşüne o kadar kapılmışım ki, yüzünün geri kalanının hâlâ bozuk olduğunu neredeyse fark etmiyorum. Burnunun veya dudaklarının şekline odaklanmaya çalıştığım her seferinde, bunlar vücudunu oluşturan beyaz buhara karışıp kayboluyor.

Sol gözü zengin bir kehribar rengiyle parıldıyor ve içimde derin bir his, daha yakından baksaydım, doğru ışık altında kahverenginin sıvı altına dönüşeceğini söylüyor. Bu renk tek başına büyüleyici, ama beni gerçekten büyüleyen sağ gözünün eşsizliği. Mükemmel bir şekilde bölünmüş olan iris, yarısı altın sarısı, yarısı buz mavisi. Donmuş kuzey göllerinin tonuyla aynı olan mavi, beni o kadar derinden içine çekiyor ki, ayağımı yerden kaldırdığımı fark etmeden hareket etmeye başlıyorum.

Bir işaret fişegi gibi, ona daha yakın olma arzusuna karşı koyamıyorum. Parmaklarım yanlarımda titriyor, onun nasıl bir his olduğunu bilmek için kaşınıyor. Kafamdaki, eminim ki kurtuma ait olan ses, hayalet gibi kadının kokusunu ezberleyebilmemiz için onu içime çekmemi istiyor. Ne yazık ki, etrafımızı saran donmuş çam ağaçlarının ve toprağın kokusundan başka bir şey algılayamıyoruz.

"Ren," diye tekrarladı; vücudum onun sesine ilk kez seslendiği zamankiyle aynı tepkiyi verdi.

"Kimsin sen?" diye soruyorum, ses tonumdaki çaresizlik kendi kulaklarımla bile apaçık ortada. "Neden beni sürekli buraya getiriyorsun?" Bu, sekiz ay önce onu ilk kez rüyalarımda görmeye başladığımdan beri öğrenmek için can attığım soru.

Aramızda hâlâ üç metre mesafe olmasına rağmen, onun varlığı ruhumda bir şeyler uyandırıyor. Kırık olduğunu bilmediğim parçaları onarıyor. Yeniden bir araya getirilen her bir parça, biraz daha dik durmama ve biraz daha rahat nefes almama olanak tanıyor. Şimdiye kadar hiç bu iki şeyle mücadele ettiğimi düşünmemiştim.

"Hatırlamalısın," diye yalvarıyor bedensiz fısıltısı bana, acısı benimkiyle aynı. "Zamanı geldi. Hatırlamalısın."

"Anlamıyorum. Neyi hatırlamam gerekiyor?" Onun, içten içe zaten bildiğim şeyi neredeyse doğrulamış olması bana hiçbir teselli vermiyor. Özellikle de sinirlerim çılgın bir enerjiyle canlanmışken. "Lütfen," diye yalvarıyorum. "Bilmem gerekiyor."

"Yakında-"

Uzun süre su altında kalmış gibi nefes nefese kalmış bir halde yatağımda irkildim.

Her defasında bu tekrarlayan, kehanet niteliğindeki rüyadan çıktığımda yaptığım gibi, bedenimi saran çılgın ve huzursuz enerjinin geçmesini bekliyorum ve daha da önemlisi, hayati bir şeyi kaybetmişim gibi hissetmenin ezici ağırlığının dağılmasını bekliyorum.

Ama tıpkı rüya gibi, bu sefer farklı.

Sislerin içinde durduğumuz zamanki kadar huzursuz ve hırçın olan kurtum da sakinleşmedi. Bir aşağı bir yukarı yürüyüp pençeleriyle tırmalayarak benden nasıl vereceğimi bilmediğim bir şey istiyor. Bizden alınan her neyse onu hatırlayana kadar ona *veremem* .

"*Hatırlamanın zamanı geldi.*" Saçlarımı karıştırırken onun tatlı dilli yalvarışı kafamda yankılanıyor. Saç tellerini çekiştirmenin verdiği hafif acı, beni az da olsa gerçekliğe geri getiriyor.

Kalbim gümbür gümbür atarken ve her nefeste göğsüm hâlâ inip kalkarken burada oturdukça, aslında *hiçbir şeyi kaçırmadığımı daha çok fark ediyorum.*

Bir "*kim*" eksik.

BÖLÜM 1

NUH

istemiyordum Bir daha asla geri dönmek ve annemin de bu konuda benimle aynı fikirde olduğunu sanıyordum, ancak anlaşıldığı üzere, kötü şöhretli ve güçlü Thalassa Alderwood'un bir gün eve dönme niyeti vardı.

Bir şekilde, her zaman Fallamhain Sürüsü topraklarına geri dönecekti. Keşke bunu bana kendisi söyleseydi de, kaşları birleşik ve burnunun ucundan garip kıvrıkcık bir kıl çıkan bir emlak avukatı söylemeseydi. Bakım alışkanlıklarını bir kenara bırakırsak, Bay Miller işinde iyi olmalı çünkü annem tanıdığım en güvenilmez insandı ve ona oldukça önemli görevler vermişti. Adını daha önce hiç duymadığım bu avukat, sadece sevgili Viktorya tarzı evimizin ve eczanenin tapu devirlerini benim adıma denetlemekle kalmadı, aynı zamanda onun son dileklerini de iletti.

Hiç beklemediğim dilekler.

Thalassa'nın dünyadaki son dileği, uzun zaman önce ölmüş olan eşiyle yeniden bir araya gelmekti. Onun naaşı, yirmi yılı aşkın bir süre önce ölümünden beri Fallamhain Sürüsü mezarlığında bulunuyor. Bana bıraktığı, kusursuz el yazısıyla yazılmış talimat ise küllerini onun mezarına serpmemdi. Farklı koşullar altında, belki de *biraz* kasvetli

bir şekilde de olsa, romantik bir duygu olarak değerlendirebileceğim bir istekti bu.

“Bunu bugün yapmak istediğinden emin misin?” Seren’in melodik sesi SUV’min hoparlörlerinden geliyor. Evden ayrıldığımı izlemesinin üzerinden henüz bir buçuk saat bile geçmemişti. “Bunu ne zamandır erteliyorsun? Sekiz aydır mı? Daha fazla zamana ihtiyacın olsa kimse seni suçlamazdı. Hey! Cadılar Bayramı birkaç hafta sonra. Bir fikir, eve gel de küllerinin bulunduğu kaba birkaç hareketli göz takalım. Belki küçük bir şapka. Thalassa’nın en sevdiği bayramdı. Onu son bir kez giydirmemizden çok hoşlanacağını biliyorsun.”

Annemin küllerinin konulduğu yerin adını duyunca, Kuzey Idaho'nun kıvrımlı dağ geçidinden gözlerimi ayırıp yolcu koltuğuma sabitlenmiş kalaydan yapılmış kaba bakıyorum. Evet, annemi emniyet kemeriyle bağladım. Önce güvenlik, arkadaşlar. Bir yıl içinde ikinci kez ön camdan fırlamasını istemem, anlıyor musunuz?

“Ivey ile aynı kostümü alabilirdik. Annemin gerçekten çok hoşuna giderdi,” diye kendi kendime, en iyi arkadaşım ile birlikte, Washington'daki küçük kasabamın güvenli limanından ayrıldığımdan beri durmaksızın çiğnediğim dudağımda hafif bir gülümseme belirirken, düşüncelere dalıyorum. Annemin Ivey ile hiç tanışmamış olması beni hala üzüyor. Bebek, annemin kazasından neredeyse üç ay sonra doğdu. Annem olmadan bir dünyada yolumu bulmak ve yeni doğmuş bir bebeğe bakmayı öğrenmek hem Seren hem de benim için çılgın bir dönemdi.

Bu zorlu aylarda öğrendiğim bir şey varsa o da, ne kadar karanlık veya ürkütücü olursa olsun, mizahın derin ve yıkıcı bir kederle başa çıkmanın tek yolu olduğudur. Eğer Seren yanımda olmasaydı, elimi tutmasaydı ve küçük anlarda bile mizahı bulmama yardımcı olmasaydı, hayatımdaki bu korkunç geçişi atlabileceğimi sanmıyorum. Annenizin hayatınızda her zaman sabit bir varlık olacağına dair

çocuksu saflığı kaybetmenin gerçekliği, kimseye dilemeyeceğim bir acı.

Yirmi beş yaşında kimsesiz bir yetim olacağımı hiç hayal etmemiştim. Seren ve kızı, ve annemin Ashvale'de bizim için kurduğu küçük topluluk olmasaydı, annemin bana bıraktığı sorumlulukların ağırlığıyla tamamen yalnız başıma yüzleşmek zorunda kalacaktım ve bu düşünce akıl almaz. Küçük dükkanımız Potion & Petal Apothecary'nin resmi günlük işlerini yürütmek başlı başına çok zor, ancak bir de iş üzerinden gizlice yürüttüğümüz daha az "meşru" işlerin sorumluluğunu üstlenmek, beni dağlara kaçmak istemeye itiyor. Elbette kaçmayacağım. Bu işler birçok insan için hayati önem taşıyor ve tehlikeli olsa da, yardıma ihtiyacı olanlara yardım etmek benim için en büyük onur oldu.

Öğrenme süreci her zaman pürüzsüz olmasa da ve ellerim arkadan bağlı bir şekilde havuzun derin ucuna atılmaya benzese de, hem Seren'in hem de benim yeni rollerimize nasıl adapte olduğumuzdan gurur duyuyorum. Annemin de, onun kurduğu şeyi yaşatmaya devam edebilmemizden memnun olduğuna inanıyorum.

Seren'in beş aylık kızından bahsedildiğinde, Ivey'nin gevezelikleri aracın hoparlörlerinden yankılanıyor. "Evet! Gördünüz mü? İşte bu ruh hali. Bebek bile bundan hoşlanıyor. Thalassa yeni bir kıyafeti çok sevdi. Şimdi, şu sevimli küçük poponu çevir de alışverişe gidelim." Yapmacık bir neşeyle maskeleyemeye çalışıyor, ama Seren'in endişesinin belirgin ve keskin sesi gözden kaçmıyor. "Bence bu çok daha iyi bir plan. Bunu iyice düşünüp taşınabileceğimiz başka bir güne erteleyebiliriz."

"Seren—"

"En azından bir gün bekleyip benimle birlikte gitmeni beklemeliydin, tek başına gitmek yerine. Bana önceden haber verseydin, Edie'den çocuklara bakmasını rica ederdim," diye sözümü kesti, bu aceleci kararı açıklamaya çalışmadan önce. "Sadece tek başına oraya gitme fikrini gerçekten sevmiyorum, Noa."

Derin bir nefes verip kendime biraz zaman kazandırmak ve bu sabah gözlerimi ilk açtığımdan beri alev alev yanan sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum. “Daha fazla bekleseydim, sanırım asla başaramazdım. Uyandığımda, içimden bir ses bunun bugün olması gerektiğini söylüyordu. Bu, yapmak istediğim son şey, ama aynı zamanda annemin benden istediğı son şey ve onu hayal kırıklığına uğratamam. Onun için bunu yapabilirim. Bununla yüzleşebilirim.”

Onlarla yüzleşebilirim, neredeyse sekiz yıl önce beni ve annemi reddedip sürgüne gönderen o sürüyle.

Sanırım işin özüne indiğimizde, kendimi içinde bulduğum bu berbat durumun asıl gizemi bu. Annem, bunca yıl önce yollarımızı nasıl ayırdığımızı bildiğı halde neden Fallamhain Sürüsü'ne geri dönüp Alfa'larından bu iyiliğı istemem konusunda ısrar etti ki? Ve neden, kendi kontrolü dışında olan bir şey yüzünden kızını reddeden insanların topraklarına resmen gömülmek istedi?

Gizli bir kurt şekil değıştirici olmak, açıkçası kendim için asla seçmeyeceğim bir şeydi, ama bu sürünün Alfa'sı için önemli değildi. Alfa Fallamhain, gizli bir kurt gibi bir "zayıflığın" sürüsünün bir parçası olmasına izin vermeyi reddetti. Annem bana, bildiğim tek evden ayrılmamız gerektiğini söylediğı gece bunu açıklamıştı. O kaotik ve kader dolu gece, bugünlerde kafamda sadece bir bulanıklık. Başka bir hayattan sadece belirsiz anılar. Bastırılmış kurtuma verdikleri keskin acı nedeniyle üzerinde durmamaya çalıştığım anılar.

Seren bu hikayeyi ve doğum sürümle paylaştığım geçmişini biliyor, bu yüzden neredeyse iki saat uzaklıktaki Fallamhain bölgesine tek başıma seyahat etmeye karar verdiğim için üzgün.

Hayatımda yaptığım en akıllıca şey miydi? Belki değil, ama kendi başıma yapmam gerektiğini bildiğim bir şeydi. Bu sabah, elimde ev yapımı latte'm, diğer elimde de kahve

makinesiyle ön kapıdan çıkarken beni yakaladığında ona da bunu söyledim. *Biliyorsunuz, günlük ihtiyaçlarım işte.*

Kurtum da ani planıma tamamen katılmıştı.

İçimde kurt olmaması, içimde kurt olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece şekil değiştiremediğim anlamına geliyor. Yıllarca, ruhumun ta derinliklerinde paylaştığım hayvana ulaşmanın bir yolunu bulmaya çalıştım, ama denediğim hiçbir şey onu ortaya çıkarmadı. En iyi günlerde, o, içine hapsedildiği geçilmez cam kafeste volta atan, kapana kısılmış bir canavar. En kötü günlerde ise, varlığımın içinde hayalet gibi bir varlıktan başka bir şey değil. Onu yakalamaya çalıştığımda, sanki dumandan yapılmış gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyor.

Bugün cesur olmam gerektiğine tamamen karar verdiğimde, yıllardır olduğundan daha fazla canlanmıştı. Sürünün yaşadığı yere en yakın kasaba olan Silverthorne, Idaho'ya yaklaştıkça içimdeki kurt daha da huzursuzlaşıyor. Arkasında hapsedildiği yıkılmaz duvarlara daha çok çarpıyor. Onun bu kadar... mevcut olduğu başka bir zamanı hatırlamıyorum.

Eğer Seren'e kurtumun nasıl hissettiğini itiraf etseydim, hiç şüphem yok ki bu onun bana karşı daha da şiddetli bir şekilde savaşmasına neden olurdu. İçimdeki hayvanla aramdaki kopukluğun ne kadar büyük ve yıkıcı olduğunu biliyor. Kurtumun varlığının, eski sürümün topraklarına yaklaştıkça daha da arttığını bilmesi, eve hemen dönmem için yürüttüğü kampanyayı daha da güçlendirecektir. Kahretsin, eğer burada olsaydı ve büyüleyici yetenekleriyle duygularımın yoğunlaştığını fark etseydi, o dişi kurdun beni bağlayıp eve güvenli bir şekilde dönene kadar arka koltuğa atmanın bir yolunu planlayacağından eminim.

“Bununla başa çıkabileceğini biliyorum. Sadece bunu yalnız başına atlatmak zorunda kalmaman gerektiğini söylüyorum.” Seren’in sesi kasvetli bir tona bürünüyor. “Bu çok ağır, bebeğim, üstesinden gelmek çok zor. Sadece sana

destek olmak için orada olmak istiyorum. Ya da Thalassa'nın küllerini dağıtmaya izin vermezse, o bağınaz Alfa'nın penisinin ucunu *sertçe* ısırarak istiyorum."

Yıllardır aklımdan çıkmayan bir görüntü zihnimi dolduruyor ve içimdeki canavar anında dişlerini gösteriyor. Merritt Fallamhain. Idaho'daki en büyük sürünün uzun süredir lideri olan Alfa. Onu en iyi hatırladığım şey, yürüyen, konuşan kas yığını bir duvar gibi olması ya da yüzündeki sürekli somurtkan ifade değil. En çok hatırladığım şey, simsiyah gözlerinin derinliklerinde yaşayan soğukluk. O obsidyen gözlerde en ufak bir sıcaklık izi bile yoktu.

Bugün o ürpertici bakışlara bakıp, sürüsünün sürgün edilmiş bir üyesi olarak, hiçbir şekilde hakkım olmayan bir iyilik için yalvarmak zorunda kalacağımı bilmek, arabayı kenara çekip vanilyalı lattemi bu dağ yolunun kenarına kusmak istememe neden oluyor. Ama bu, kıymetli espressonun israfı olurdu ve evimizde kafeinle şaka yapmıyoruz. Tanrıçanın o tatlı nektarı kutsaldır.

"Ser, sarsılmaz desteğinizin renkli tarzını sonsuzca takdir etmeye devam etsem de, iyi olacağım." Dürüst olmak gerekirse, bu sözlerle onu mu yoksa kendimi mi güvence altına almaya çalıştığımı bilmiyorum. "Bu sabah Alfa'nın asistanının telefon numarasını buldum. Cevap veren kadın şaşırtıcı derecede nazikti ve beni Alfa'nın programına sıkıştıracağına dair güvence verdi. Bu, beklediğimden daha fazla bir yardım. Bana göre, bu iki şekilde sonuçlanabilir. Birinci seçenek, onunla garip bir konuşma yaparım. Bana hayır der ve bölgesinden defolup gitmemi söyler. İkinci seçenek, Tanrıça'nın bir tür kutsaması gerçekleşir ve isteğimi kabul eder. Annemin küllerini serperim ve birkaç saat içinde eve doğru yola koyulurum."

Üçüncü bir seçeneğin olduğunu kabul etmiyorum. Açık düşmanlıkla karşılaşacağım ve bir şekilde tehlikeli bir duruma düşeceğim bir seçenek. Annemin o zamanlar bizi

bölgeden aceleyle çıkarmasının sebebi, bu son seçeneğin masada olması. O geceye dair anılarımın çoğu bulanık olabilir, ama korkunun yüzünü nasıl kararttığını asla unutmadım. Annemin yanında geçirdiğim bunca yılda, başka hiçbir şeye böyle tepki verdiğini görmedim. Ve gizli küçük operasyonumuzla çok tehlikeli durumlara düştük.

Hayatımıza girdiğinden beri neredeyse evlatlık kız kardeşim gibi olan kadından gelen hayal kırıklığı dolu homurtu, tam anlamıyla hayvani. "Pekala. Hoşuma gitmiyor ve önümüzdeki beş yedi iş günü boyunca bunun için kin tutacağım, ama tamam," diye pes ediyor. "Ama şunu bil ki, o kapılardan geçer geçmez bana mesaj atmazsan ve yeterli bilgi vermezsen, oraya gidip seni eve sürükleyip götüreceğim."

Buna istemsizce burun kıvrıyorum. "Sanki Ivey'nin uyku saatini bölüp Idaho'ya gidip beni alacakmışsın gibi." Bebeğin uyku düzeni esnek değildir ve sevgili arkadaşımın gözünde bu düzenin bozulmasına asla izin verilmez.

Seren o kadar yüksek sesle alay etti ki, pudra mavisi gözlerinin başının içinde döndüğünü hayal edebiliyorum. "Senin için yapardım. Gerekirse onu cadılar meclisine bırakırım. O yaşlı cadılar onunla ilgilenmeyi çok seviyorlar ve Ivey de Amara'nın rastgele şeyleri havada uçurmasından hoşlanıyor. Herkes için kazançlı bir durum."

"Ah, evet, eminim ki çok güçlü cadılar meclisinin Baş Rahibesi ve elementalisti, yeteneklerini 'bokları havada uçurmak'la sınırlandırdığınızı duymaktan çok memnun olacaktır."

Ashvale Cadı Meclisi'nin Baş Rahibesi, uzun zamandır bu konumunu ve saygımızı hak etmiş durumda. Amara'dan daha yetenekli tanıdığım tek kişi, öz annemdi. Annem, Rahibe gibi tam kanlı bir cadı olmadığı için bu kolay bir başarı değildi. Kanında sihir olan kurt şekil değiştiricilere genellikle büyücü denir. Bunlar, yaklaşık on nesil önce bir şekil değiştirici sürüsüyle çiftleşen güçlü bir cadı meclisinden gelen nadir şekil değiştiricilerdir. Bu

birlikteliklerden gelen güç, hala onların soyundan gelenlerin kanında akıyor. Çoğu zaman, temel kehanet veya yüzeysel şifa gibi küçük şekillerde ortaya çıkar, ancak daha nadir durumlarda, saf ve sınırsız bir güç olarak ortaya çıkar. Sadece Tanrıça'nın kendisi tarafından bahsedilebilecek türden bir güç. Annem bu tür bir güçle on kat daha fazla kutsanmıştı.

Sonuçta, damarlarında ne kadar cadı kanı aktığı önemli değildi. Onu burada, benimle tutmaya yetmedi.

"Bunu yapmaya cesaret edemezsin."

"Deneyelim bakalım," diye karşılık verdim, günün ilk tam gülümsemesiyle. "İkimiz de biliyoruz ki, Potion & Petal'ı gözetmek için burada kalman gerekiyordu zaten." Eczacının tapusu benim adıma geçtiği anda, Seren'i resmi bir liderlik pozisyonuna terfi ettirdim. Yokluğumda, değerli işletmemizin sorumluluğunu emanet edebileceğim başka kimse yok. "Nightingale'in gelip gelmeyeceğini hala bilmiyoruz. Acil durum hattına yaptığı arama kesildi, ama sesi çok korkmuş geliyordu. Eğer yolunu bulursa, birinin orada olması gerekiyor."

Bülbül. Annemin, sahiplenip yardım ettiğimiz küçük kuşlar için uydurduğu bir kod kelimesi. Annem, sahip olduğu muazzam gücü birçok şey için kullanabilirken, bencilce davranmayarak, dünyamızın karanlık köşelerinde birçok masumun karşılaştığı istismar ve ihmalle mücadele etmeyi seçti.

Seren derin bir nefes verdi. "Haklı olduğunu biliyorum. Birimizin burada olup kaleyi koruması ve herkesi hizaya sokması gerekiyor. O çağrıyı duyduğumdan beri ben de çok endişeliyim. Umarım kasaba sınırlarına kendi başına ulaşır. Amara, kalkanlarını aşan birini gördüğünde anlayacak ve her zaman olduğu gibi o veya Lowri bizi uyaracak."

Nasıl başardığından emin değilim ama Thalassa Alderwood imkansızı başardı; meşhur, içine kapanık ve kendi dünyasına hapsolmuş Ashvale Cadılar Meclisi'ni gizli girişimine katılmaya ikna etti. Sadece Baş Rahibe ile

arkadaş olmakla kalmayıp, onu bizimle birlikte olmaya ikna ettiğini de izledim. O an, annemin yapamayacağı hiçbir şey olmadığına yemin ettim. Gözümde, adeta bir tanrıça gibi oldu.

Amara devamıza inanıyordu ve o karar verdikten sonra, cadı topluluğunun geri kalanı da onu takip etti. Ve onlarla birlikte, Amara'nın alfa kurt sevgilisi Lowri Craddock liderliğindeki tamamen dişi kurt sürüsü de geldi. Bizimkine benzer bir amacı olan bu alfa, eski sürülerinden sürgün edilmiş veya geçmişlerindeki bir şeyden kaçan, ancak yine de bir sürünün sunabileceği istikrar ve topluluk duygusuna özlem duyan dişileri bir araya getiriyor. Bülbüllerimizin çoğu, bizden ayrıldıklarında Craddock Sürüsüne katılıyor.

Onların desteği, yaptığımız her şeyin temelidir. Ashvale cadılarının ve Craddock Sürüsü'nün bize sağladığı yardım ve güvenlik olmasaydı, kurtardığımız insanların yarısını bile kurtaramazdık. Sığınağımız—yeraltı sığınağımız—hiç var olamazdı.

“Beni haberdar et. Kapımıza gelirse ne yapacağını biliyorsun, gelirse hemen bana mesaj at. Her şeyi bırakıp geri döneceğim.” Bir bülbülden daha önemli hiçbir şey yok. Annem bunu bana aşıladı ve bu yüzden onu nihayet toprağa vermeyi daha fazla ertelemek zorunda kalsam bile anlayacağını biliyorum. “Telaşın ve ihtiyacım olursa kurtarıcım olmaya hazır oluşun için minnettarım, ama hallederim. Yakında eve döneceğime söz veriyorum. Seni seviyorum! Bebeği benim için öp!”

O beni bu fikirden vazgeçirmeye çalışmadan önce telefonu kapatıyorum. Yine.

Yolculuğun geri kalanında radyoyu açmaya ya da dinlediğim sesli kitabı dinlemeye kendimi bir türlü ikna edemiyorum. Bana eşlik eden tek şey, kafesinde volta atan huzursuz kurtum ve kafamda sürekli tekrarladığım tek bir düşünce...

Anne, beni neyin içine soktun böyle?

"BİRİSİ EVİN ÖNÜNDE SİZİ KARŞILAYACAK ," diye talimat verdi sürünün güvenlik kulübesinde nöbetçi olan genç beta erkek, gösterge panelime takmam için bana son derece parlak sarı bir ziyaretçi etiketi uzattıktan sonra. Göz kamaştırıcı neon ışıklarla damgalanmaktan daha çok ait olmadığınızı gösteren bir şey yok. "Kapılardan geçtikten sonra oraya telefon açıp Rhosyn'e o yöne doğru gittiğinizi söyleyeceğim."

Koyu renk güneş gözlüklerimin ardında, tanıdık, devasa demir ve çam kapılara doğru bakıyorum. Onlardan son geçtiğimde henüz on sekiz yaşındaydım ve hayatımda hiç bu kadar şaşkın ve kalbi kırık olmamıştım. Hayatımın o bölümünü kelimenin tam anlamıyla ve mecazi olarak kapatan kapılarla yüzleşmek, çoktan gömdüğümü sandığım kederi yeniden ortaya çıkarıyor. Acı dolu ulumaları kalbimin gürleyen atışlarına karışan kurtum, duygularımı yankılıyor.

"Pekala, yardımınız için teşekkür ederim..." Sözlerim yarım kaldı, çünkü arabayla yanına vardığımda kendini nasıl tanıttığını çoktan unutmuştum.

"Danny," diyor bana nazik ama belirgin bir şekilde tedirgin bir gülümsemeye.

En kötüsünü bekleyerek, onu karşılamak için camımı ilk indirdiğimde burnuma bir tokat yiyecekmişim gibi kendimi hazırladım. Neyse ki, Danny dışarıdan hiçbir küçümseme belirtisi göstermedi, sadece hafif bir merak ve temkinlilik sergiledi. Bunların ikisi de ancak ona adımı verdikten sonra ortaya çıktı. O ana kadar, bu gruptan neredeyse on yıl uzakta kaldıktan sonra soyadımın ve onunla ilişkili tarihin unutulup gideceği umuduna gizlice tutunuyordum, ama görünüşe göre kötü şöhret devam ediyor.

Onun düşmanca davranmaması, içimdeki bastırılmış canavarı yatıştırmaya yetmiyor. İçimdeki kurt, erkeklerin

ilgisinden hoşlanmıyor veya bunu hoş karşılamıyor. Hatırladığım kadarıyla, bir erkeğin yanında neden böyle tepki verdiğini hep merak ettim. Alfa veya beta, ayırım yapmıyor. Dişlerini gıcırdatmayan tek erkek, yıllar önce etkileşimde bulunduğum nadir bir omega erkekti. Erkek popülasyonuna karşı gösterdiği şiddetli tepki, flört etmeyi imkansız hale getirdi ve inanın bana, onu bu konuda zorlamaya çalıştım. Gizli olsun ya da olmasın, yalnız kalmak bir kurdun doğasında yok. Bir eş bulmak için yaratıldık. Sonuçta, bu sadece ikimize de ölçülemez bir stres yaratıyor. Son denememde, konuyu daha önce hiç olmadığı kadar zorladığımda ve felaketle sonuçlandığında, bu konudan tamamen vazgeçtim. Bu neredeyse dört yıl önceydi.

"Danny," diye tekrarladım, ona kendi gülümsememi sunarak. Bu grup beni reddetmiş olabilir, ama karşılık olarak kaba davranacak halim yok. Üstelik, bu genç muhafızın benim sürgünümde parmağı yoktu. Olay olduğunda kendisi de bir çocuktur.

"Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?" diye soruyor. "Bilmiyorsanız, sizi Alfa'nın yerine geri yönlendirecek işaretler var. Şunu bilin ki, eğer toplanma salonuna ulaşırsanız, yanlış yola girmişsiniz demektir."

Karnımdaki sinirler iyice gerilirken başım bir kez daha sallandı. "Evet, sanırım oraya nasıl gideceğimi hatırlayabiliyorum."

Danny'nin koyu renkli kaşları çatıldı, bakışlarındaki merak daha da arttı.

Evet, beni sandığın kişi benim, dostum.

"Umarım vardiyanızın geri kalanını iyi geçirirsiniz. Belki çıkarken görüşürüz."

Boğazını temizledi. "Evet, belki. Ama vardiya değişimine daha üç saat var, o yüzden muhtemelen olmaz."

Bunu alaycı bir kahkahayla geçiririyorum. "Ah, Danny, eğer burada iki saatten fazla kalırsam, bu bir şeylerin çok yanlış gittiği anlamına gelir. Çıkarken görüşürüz." Bu

sözüm, gardiyana değil, kendime verdiğim bir söz. *Bu bölgede kesinlikle gerekmedikçe daha uzun kalmayacağım.* Bununla birlikte, başımı eğerek veda ediyorum ve camımı kapatıyorum.

Ordu yeşili cipimin önü yaklaşık üç metre kala, heybetli kapılar ardına kadar açılıyor. Son bir derin nefes alıp anneme sessizce dua ettikten sonra, bir zamanlar sığınağım olan yere giriyorum.

BÖLÜM 2

NUH

Fallamhain Sürüsü topraklarını oluşturan on bin dönümlük araziden geçen tanıdık, kıvrımlı yollarda araba sürmek, **geliyor** adeta diyaframıma indirilmiş bir darbe gibi . Birçok açıdan hiçbir şey değişmemiş gibi görünüyor, ancak diğer açılardan ise tamamen tanınmaz halde.

Eski okul binasına bir ek bina yapılmış gibi görünüyor ve sağlam ahşap dış cephesine yeni, zengin kırmızı bir boya sürülmüş. Binanın arkasında yeni bir oyun alanı da var ve... bu bir tavuk kümesi mi? İlk okul günüm o binadaydı, ama ben öğrenciyken dört sınıfı bile zor sığdırıyordu. Eskiden sadece yoğun orman olan yerde ne kadar çok yeni kulübe olduğunu fark etmemiş olsaydım bile, okula yapılan bu ek bina bile sürünün sayısının ne kadar arttığını gösterirdi.

Dereye inen patikanın girişi artık yok. Onun yerine, bir çeşit bakkal dükkanı gibi görünen bir yer var. Beyaz boyası ve siyah pervazları, başka bir yerde olsa davetkar bulacağım, şirin bir çiftlik evi havası veriyor. Bakkalın yanında da aynı derecede büyüleyici bir kafe var. Kahve fincanı şeklinde parlayan LED tabelası dudaklarımı gıdıklıyor.

Burada büyürken karşılaştığımız en büyük sıkıntılardan biri, her türlü ihtiyacımızı karşılamak için Silverthorne'daki dükkanlara otuz beş dakika araba sürmek zorunda

kalmamızdı. Teslimatlara izin verilse bile, topluluk Selkirk Dağları'nın derinliklerine o kadar sıkışmıştı ki, çok az şirket mallarımızı taşımak için o kadar yol gitmeye istekliydi. İstekli olanlar ise küçük bir servet talep ediyordu. Yumurta gibi basit bir şeyi unutmak, yemek zamanı geldiğinde büyük bir sorun haline geliyordu. Ergenlik öncesi dönemimde arkadaşlarımla kahve içmeye gitmek, burada yaşadığım zamanlarda sadece özlem duyduğum bir düşünceydi, ama şimdi, yürüme mesafesinde latte satan yerler var gibi görünüyor.

Garip bir şekilde, sürünün daha kendi kendine yeten bir hale gelmenin yolunu bulduğunu görmek beni mutlu ediyor. Topluluğun büyümesi ve gelişmesi bana, yokluğumuzda sürünün sadece büyümekle kalmayıp aynı zamanda geliştiğini de gösteriyor.

Ashvale'de hayatımızı yeniden kurduğumuz ilk birkaç yıl boyunca, somurtkan ergen beynim burada neler olabileceğine takılıp kalmıştı. Ne değişmişti? On sekiz yaşına girdikten sonra kimler nihayet kurtlarına dönüşmüştü ve dönüştükten sonra hangi sıfatı taşıyorlardı? Alfa, beta veya omega? Yavruyken beri tanıdığım sınıf arkadaşlarım ve dostlarım, benim onları düşündüğüm gibi beni hiç düşünüyor muydu? Onlardan herhangi biri kaderindeki eşini bulacak kadar şanslı mıydı?

Yeni gerçekliğin acı gerçeğini nihayet kabullendiğimde ve sürümü kaybetmenin kederine daha fazla kapılmamaya, "ev" düşüncelerimde kaybolmayı bırakmaya kendimi zorladığımda yirmi yaşlarım civarındaydım. O "ev" artık benim için yoktu.

Bu yüzden, beynimin buradaki değişiklikler veya birlikte büyüdüğüm insanlarla neler olup bittiği hakkında düşünmesine izin vermeyi reddettim. Artık bunların hiçbirini beni ilgilendirmiyordu.

Asfalt yolun bittiği ve uzun bir çakıllı yola dönüştüğü yerde sağa döndüğümde, uzakta olduğum süre boyunca yapılan tek değişikliklerin bunlar olmadığını öğreniyorum.

Alfa'nın evi her zaman görkemli bir yapıydı. Eşi öldükten sonra Alfa Fallamhain burada sadece oğluyla yalnız yaşasa bile, konsey toplantıları ve sürü buluşmaları sık sık burada yapılırdı. Geniş bir alana sahip olmak bu ev için sadece bir lüks değil, aynı zamanda bir gereklilikti. Son gördüğümünden bu yana geçen yıllarda, nehir taşı ve kütük ev tarzındaki bu büyük konak, mimari bir güzelliğe dönüştürülmüş. Açık renkli yığılmış taş ve dikey olarak yerleştirilmiş rustik ahşap siyah çitalardan yapılmayan evin yan tarafları, büyük çelik çerçeveli, yerden tavana pencerelerden oluşuyor. Çatı hatları keskin ve zarif ve Ekim ortasındaki soğuk hava nedeniyle çeşitli taş bacalardan duman yükseliyor. Güncellenmiş, çok çağdaş tasarım, bir şekilde geleneksel bir kütük evin sahip olacağı rustik sıcaklığı ve cazibeyi hala koruyor.

Geçtiğimiz yıllarda evim olarak adlandırdığım tarihi Viktorya dönemi malikanesinden tamamen farklı, ancak her iki ev de kendi tarzlarında çok güzel.

Dergi sayfalarından fırlamış gibi duran evden dikkatimi ayırarak, dairesel araba yolunda park etmiş diğer araçların arasından dikkatlice geçip, çok sevilen, eski model açık mavi bir Land Rover'ın arkasına park ettim.

Direksiyonu sıkıca tutan ellerim titriyor, bir türlü bırakamıyorum. İçimde barındırdığım hayvanın enerjisi sinir sistemimi alt üst ediyor. Beş metre kalınlığındaki cam duvarlara vurup çırpınıyor. Çaresizliği içimi sıkıştırıyor, nefes bile alamamama neden oluyor. Onunla birlikte yaşadığım bunca yılda hiç böyle davranmamıştı.

Anneme sessiz bir özür dilemeyi ve kötü anılarla, olumsuz hislerle dolu bu dondurma standından uçup gitmeyi düşünürken, dikiz aynımda iri bir adamın silüeti belirdi.

"Kahretsin!" diye nefes nefese bağırdım ve koltuğumda bir metre kadar sıçradım.

Hiç de abartılı değil, Noa.

Duruşundan dolayı, sadece geniş, koyu renkli tişörtle kaplı göğsünü ve bronzlaşmış kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş halde seçebiliyorum. Bir an için, adamın Alfa'nın oğlu olup olmadığını sessizce merak ediyorum. Nasıl görüldüğüne dair bir anıyı canlandırmaya çalışıyorum, ama ne yaparsam yapayım, zihnimde bir türlü o görüntü canlanmıyor.

Jeep'imın arkasında duran adam sabırsızlığını belli ederek yerinde kıpırdandı. Acı verici bir yavaşlıkla nefesimi verdim, anahtarlarımı kontaktan çıkardım ve aynada kendime kısaca baktım. Güneş gözlüklerimi başıma takıp, yüzümü çerçeveleyen Bardot tarzı perçemlerimi düzelttim ve bulaşmış rimeli sildim.

Olabildiğince düzgün bir hale geldiğimde, yolcu koltuğumda hâlâ emniyet kemeriyle bağlı olan küllüğe bir göz atıyorum. Bu toplantının sonucunu öğrenene kadar onu arabadan çıkarmanın bir anlamı yok.

“Umarım bana bu muhteşem talimatları verirken ne yaptığını biliyordun anne, çünkü şu anda tamamen delirmiş olduğunu düşünüyorum ve bunu ancak şu anda fark ettim,” diye homurdanıyorum kendi kendime, beni bekleyen şekil değiştiricinin beni duymamasını umarak. Duyularım biraz gelişmiş olabilir ama gerçek bir şekil değiştiricinin duyularına kıyasla bir insanınki kadar işe yaramazlar. Eminim ki aracın dışından bile düzensiz kalp atışlarımı algılayabilir.

Anahtarlarımı avucuma batacak kadar sıkı bir şekilde kavrayarak, arabanın güvenliğinden çıkıp nöbetçiyle yüzleşme cesaretini buldum.

Alfa'nın oğlunun nasıl görüldüğünü hatırlayamasam da, bu alfa erkeğin o olmadığını hemen anladım. Ve kurtum da bunu biliyor. Her zamanki gibi, erkeğin çay ağacı ve misket limonu kokusuna karşı öfkeleniyor. Kötü koktuğu için değil. Aksine, bu koku notalarını genellikle severim. Hatta eczanede neredeyse her gün çay ağacı yağıyla

uğraşıyorum, ama bu koku bir erkeğe bulaştığında, burnuma zımpara kağıdı sürüyormuş gibi geliyor.

“Arabadan hiç ineceğini düşünmemiştim,” sesinin boğuk tınısı beni sarıp sarmaladı ve gözlerim hafifçe çizilmiş beyaz spor ayakkabılarına kayd. Ondan yayılan alfa havası boğucu olmasa da, içimdeki kurdun saygı gösterme isteğini uyandırmaya yetiyordu. Bu kökleşmiş içgüdülerle savaşmak zordu. “Pencerenize vurmayı düşündüm ama sizi zaten yeterince korkuttuğum için daha fazla korkutmak istemedim.”

Kahretsin... demek beni duymuş.

Beynimin alaycı tarafı buna burun kıvrırmak ve neden sürgün edilmiş gizli bir kurdun iyiliğinden endişe ettiğini sormak istiyor, ama ben ondan daha zekiyim. Bunun yerine, boğazımı temizliyorum ve bakışlarımı alnının ortasına düşen dağınık, açık kahverengi saçlarına çeviriyorum. Bazı alfalar doğrudan göz temasını bir meydan okuma olarak görür ve kaçınmak istediğim bir şey varsa o da budur. Kazanamayacağınızı bildiğiniz kavgalara girmenin bir anlamı yok.

“Beklettiğim için özür dilerim. Sadece işlerimi yoluna koymaya çalışıyordum.” *Aman Tanrım* . Kronik küfürbazlığım yine kendini gösterdi. *İyi bir izlenim bırakmanın yolu bu mu yani?* “Özür dilerim, demek istediğim sadece arabadan inmeye kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, burada olmak istemiyorum aslında.”

Gözlerinin içine kısa bir anlığına bakmama izin verdiğimde, kestane rengi ve yeşil benekli gözlerinde şaşırtıcı bir şekilde empatiye benzeyen bir şey görüyorum. Empati, bugün almayı beklemediğim bir şeydi.

“Rhosyn bana Alfa'mızla neden görüşme talep ettiğinizi anlattı. Başınız sağ olsun. Bir ebeveyni kaybetmek...” Başını ciddi bir şekilde sallayarak sözünü yarıda kesiyor. “Bu kaybın ne kadar ağır olduğunu biliyorum. Neyse ki birkaç

yıl önce babam vefat ettiğinde yanımda sürüm ve eşim vardı, bu zorlu süreci atlatmama yardımcı oldular.”

Sözleri, iyi niyetli olsa da, annemin zamansız ölümünün bıraktığı hâlâ açık yaraya kızgın bir demir çubuk gibi saplanıyor. Boğazıma takılan dikenli duygu yumağını yuttuktan sonra, "Evet," diye mırıldandım. "Böyle bir desteğe sahip olmak, şanslı kurtlardan biri olmak demek."

Yüzündeki o şefkat ifadesi beni çok etkiledi ve dikkatimi tekrar ayakkabılarına verdim.

"Evet, öyleyim," diye onayladı, sesi şaşırtıcı derecede nazikti. Bu konuşmaya her türlü sonuca hazırlıklı girmiştım, ama gerçek bir sıcaklıkla karşılaşmak... Bu hiç aklıma gelmemiştir. "Özür dilerim. Henüz kendimi tanıtmadım." Elini uzattığında gözlerim irileşti. "Ben Canaan Roarke, Rhosyn'in eşi ve Alfa'nın ikinci komutanıyım. Rosie bir sürü meselesiyle meşgul oldu ve zaten bir toplantı için bu tarafa doğru geldiğimi bildiği için burada buluşmamızı istedi. Geciktiği için özür dilediğini ve siz ayrılmadan önce buraya gelmek için elinden gelenin en iyisini yapacağına söz verdiğini size iletmemi emretti."

Dişisinin eşi olarak kendini tanıtırken ve ardından sürüdeki önemli konumunu açıklarken sergilediği tavır, kalbimi daha önce hiç hissetmediğim bir kıskançlıkla sıkıştırıyor. Sizinle olan bağını insanlara duyurmak için elinden gelen her şeyi yapan, sizinle olmaktan gurur duyan bir eşe sahip olmak? Bu, bir gün kendim de sahip olmayı hayal edebileceğim bir şey ve eğer kurtumun erkek türüne karşı davranışları bir gösterge ise, bu sadece bir hayal olarak kalacak.

İşte bu yüzden uzattığı eline göz ucuyla bakıp kendi ellerimi arkama saklıyorum. Kaba bir insan değilim. Annem bana tüm görgü kurallarını öğretti, ama içimdeki kurt zaten gergin olduğu için şu anda bir alfa erkekle fiziksel temasa geçmeyi aklım almıyor. Zaten onun yarattığı içsel karmaşayla zar zor başa çıkıyorum.

"Ben Noa Alderwood," diye kendimi tanıttım, sesim bana bile gergin geliyordu. "Ama eminim bunu zaten biliyordunuz."

Neyse ki Canaan, uzattığı eli reddetme şeklim hakkında yorum yapmadı ve elini kayıtsızca yanına bıraktı. "Rosie aradığında ve Alfa'mızın bugünkü programında beliren gizemli toplantıyı açıklarken bundan bahsetmiş olabilir."

Biraz daha rahatlamış hissederek başımı kaldırıp karşımda duran adama nihayet baktım. Benden daha yaşlıydı, muhtemelen otuzlu yaşlarının başlarındaydı, ama yakışıklı yüz hatlarındaki çocuksu çekicilik onu olduğundan daha genç gösteriyordu. Gerçek yaşını ele veren ise gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar.

Güçlü çenesi ve çene altı bölgesinde yaklaşık dört günlük sakal uzaması var. Saçlarında, büyük olasılıkla güneşten kaynaklanan daha açık renkli teller var. Kurt şekil değiştirenler en çok dışarıda mutlu olurlar. Altın rengi bronz teni ve güneşten ağarmış saç telleri, karşımda duran alfa erkeğin bu özelliğini doğruluyor. Görebildiğim kadarıyla herhangi bir dövmesi yok. Derisini "kusurlandıran" tek şey, kordonlu boynunun yan tarafındaki çiftleşme izi, ama bunu gerçek bir kusur olarak görmezdim. Bu, büyük bir gururla taşınacak bir yara izi ve eşinin adını söyleme biçiminden bile, bu alfanın eşine delicesine aşık olduğunu derinden anlıyorum.

Anlamadığım bir şey de Canaan'ın nasıl olup da sürünün Alfa'sının yardımcısı olduğu. Hatırladığım kadarıyla, Alfa'nın erkek kardeşi, yönetiminin tamamı boyunca onun yardımcısı olarak görev yapmıştı. Eğer Merritt'in erkek kardeşine bir şey olmuş olsaydı, mantıklı olan bu görevi kendi oğluna devretmek olurdu. Alfa'nın varisi olarak, babasının emekliliğinden veya ölümünden sonra mecazi tacı takmadan önce, daha az zorlu bir pozisyonda başlayıp işin inceliklerini öğrenmesi mantıklı olurdu. Alfa'nın erkek kardeşine ve oğluna bir şey mi oldu da Canaan bu yüksek rütbeli pozisyona geldi?

Bu sorular bir an beynimde kontrolsüzce dönüp duruyor, sonra onları yakalayıp bir kenara bırakıyorum. Fallamhain Sürüsü'nün hiyerarşisi ve siyaseti beni ilgilendirmiyor.

“Arkadaşının beni araya sıkıştırabildiği için gerçekten minnettarım.” Kalın tabanlı Chelsea botumun ucuyla ayaklarımın altındaki çakılları ittim. “Bunu bir süredir erteliyordum ve açıklamak zor, ama bugün, garip bir şekilde, sanki... doğruymuş gibi hissettim. Sanki sonunda zamanı gelmişti.”

“Anlıyorum.” Canaan döner ve etkileyici evin demir ve cam ön kapısına doğru işaret eder. “Sizin toplantınızdan hemen sonra bizim sürü konseyimiz ve başka bir sürünün lideriyle bir toplantımız var, bu yüzden sizi içeri alıp yerleştirelim ki Alfa Fallamhain döndüğünde hazır olun. O hâlâ görevini tamamlıyor ve bugün çok uzun süre ortadan kaybolmayacağına dair bana güvence verdi. Ona hiç inanmıyorum ama yine de onun kıcı dönmese bile sizin zamanında orada olmanızı sağlayacağız. Rhosyn'in bu beklenmedik durumu da eklemesiyle biraz sıkı bir programımız var.”

İçimdeki kurt tarafı Kenan'a yakın olmanın şokunu henüz atlatamamışken, insan tarafım bu iri yarı adamın yanında garip bir şekilde rahat hissetmekten kendini alamıyor.

Ellerim yumruk olmuş, zavallı hırpalanmış alt dudağım dişlerimin arasında sıkışmış halde, grubun ikinci komutanını takip ederek, aynı derecede dikkat çekici evin içine girdim. Yüksek tavanlar, beyaz meşe zeminler ve doğal malzemelerden yapılmış, kusursuzca seçilmiş mobilyalar bizi karşıladı, ancak beni neredeyse diz çöktüren şey zevkli dekorasyon değildi. Mekanın her bir santimetrekaresine nüfuz eden ve ciğerlerimi istila eden kokuydu.

Vetiver. Deri. Nane.

Toprak kokulu. Sıcak. Ferahlatıcı.

Bağımlılık yapıcı.

Bütün varlığım, özümü oluşturan parçalara kadar titriyor ve ben açgözlülükle nefes alırken içimdeki kurt, hapsedilmesine karşı öfkeyle savaşıyor. *Bu nedir? Neler oluyor?*

Titreyerek, başım dönerek ve endişe verici derecede terleyerek kendimi hareket ettiremiyorum. Bu geniş, *mis* gibi kokan evin girişinde donakalmış haldeyim ve Canaan, artık onu takip etmediğimi fark edince beni orada ayakta buluyor.

"Noa mı?" diye soruyor, temkinli bir ses tonuyla.

Muhtemelen aklını kaçırdığını düşünüyor. Kendine gel ve kendini daha fazla rezil etmeyi bırak.

Başımı hızla ona doğru çevirerek nefes nefese, "Hava. Sanırım biraz havaya ihtiyacım var," dedim.

Beni durduramadan, antreye bağlı büyük oturma odasından hızla geçip, terasa açılan modern cam kapıların olduğu duvara doğru koşuyorum. Neden arkamı dönüp ön kapıdan geri girmediğimi anlamıyorum. Sanırım alfa erkek yine adımı çağırıyor ve ayak sesleri arkamdan gürlüyor, ama kapıdan geçip karlı dağların ve çam ağaçlarının kokusuyla karşılaşana kadar yavaşlamıyorum.

Anında, evin içindeki o cezbedici kokuyu ve beni tamamen saran o hissi özlüyorum, ama aynı zamanda aklımın başıma gelmesinden de rahatlıyorum. Beynimdeki bulanıklık kalkıyor ve tekrar net bir şekilde düşünebiliyorum.

"Özür dilerim," diye nefes nefese söylüyorum Canaan'a, o da beni açıkça endişeyle izliyor. "Çok yorucu bir gündü."

Uzun sekiz ay geçti ve bugünkü olay da bu berbat dondurma tabağının üzerine tuz biber ekmek gibi oldu.

"Sorun değil, ama sen iyi misin? Çok solgunsun..." Sözüünü yarım bırakıyor, ela gözleri bende başka bir sıkıntı belirtisi arıyor. "İçeri girip oturmak ister misin? Seni konferans salonuna götüreyim, sonra da sana bir şişe su ya da başka bir şey getireyim. Rhosyn'in buralarda bir

yerlerde sakladığı çikolataları var, ekere ihtiyacın olursa koklayıp bulabilirim...”

“Hayır!” diye çok aceleyle cevap verdim. “Hayır, teşekkür ederim,” diye tekrarladım, bu sefer daha az aceleyle ve annemin gurur duyacağı bir nezaketle. “Alfa'nızla içeride değil de burada grüşmemin bir yolu var mı?”

Lütfen evet deyin, çünkü beni o eve geri gönderirseniz, aptalca bir şey yaparak kendimi daha da rezil edebilirim. Mesela, bulabildiğim her yumuşak kumaşa yüzümü gömüp, bir gece kulübünün tuvaletinde kokain bağımlısı gibi o kokuyu içime çekebilirim.

“Şey...” İkinci komutan tereddütlü bir şekilde omuz silkmeden önce kararsız bir ifadeyle bana baktı. “Yani, neden olmasın? Bugün olduğundan daha uzun süre içeride kapalı kalmak zorunda kalmamayı takdir edebilir.”

Ona minnettar bir gülümseme sunup döndüm ve metal güverte korkuluğuna tutundum. Buradan manzara nefes kesiciydi ve şu ana kadar hiç hissetmediğim yoğun bir özlem, soğuk ve ıslak bir battaniye gibi üzerime çöktü.

Karla kaplı granit dağların tanıdık görüntüsü, uzun ağaçların tepelerinden beliriyor ve soğuğa rağmen, öğleden sonraki güneş ışığı aşağıdaki göle yansıyor. O gölde geçirdiğim kavurucu yaz günlerinin anıları zihnimi dolduruyor. Birine su tekmelediğimi ve onun da karşılık olarak mayo giymiş bedenimi yakalayıp beni soğuk derinliklere attığını, ikimizin de güldüğünü anlatan bir film gibi zihnimde canlanıyor. Ama ne yaparsam yapayım, o şakacı saldırganın yüzünü hatırlayamıyorum. Okuldan bir arkadaşım olmalıydı, ama hangisi olduğunu hatırlayamıyorum.

“Manzara oldukça güzel, değil mi?” diye soruyor Canaan, beni tam olarak bana ait olduğundan emin olmadığım bir anıdan çıkararak. Beni suya kimin attığını neden hatırlayamıyorum? “Buraya taşındığımda buraya aşık

olmamı sağlayan Şeylerden biri de buydu. O dağ sırasına bir bakışım yeterliydi ve evimde olduğumu anladım."

Ev. Bu topraklardan bunca zaman uzakta kaldıktan ve buradan nasıl kovulduğumuzdan sonra, Kenan'ın sözleri ruhumu acıtmamalı veya gözlerimi istenmeyen duygularla yakmamalı.

Zorlukla yutkunarak, beklenmedik gözyaşlarını gizlemek için güneş gözlüğümü yüzüme geri indirdim ve boğazımdaki düğümlerden kelimeleri zorla çıkardım. "Burası eskiden evimdi. On sekiz yıl boyunca her gün bu manzaraya baktım. Uzun zamandır görmedim ama inan bana, onu asla unutmadım."

Kendi gözlerimle görmeseydim, o iri erkeğin sözlerim karşısında nasıl irkildiğine inanmazdım. "Doğru. Sürüden ayrılışın hakkında biraz Şey duydum. Böyle bir Şey asla olmamalıydı..."

Canaan tuhaf cümlesini bitirmeden ya da ben onun " çıkış " kelimesini yatıştırıcı bir Şekilde kullanmasına dair alaycı bir espri yapmadan önce, arkamızdan kibirli ve tiz bir ses yankılandı.

"Burada ne yapıyorsun ?"

Hızla arkamı döndüm ve neredeyse kendi ayaklarıma takılıp düşecektim ki, açık kapı aralığında duran ve kısılmış gözlerinde sınırsız bir şüpheyle bizi izleyen kişiyle karşi karşıya geldim.

O kadını tanıdığım an, bilinçaltımın derinliklerinden yavru köpekler olarak birlikte geçirdiğimiz zamanlara dair anılar canlanınca anında aklıma geliyor.

Bakır renginin belirgin tonunu koruyan ve kusursuzca şekillendirilmiş saçları, omuzlarının etrafına bukleler halinde dökölüyor; sivri çenesi ve güçlü elmacık kemikleri ise keskin elmas şeklindeki yüzünü tanımlıyor. Her zaman benden daha uzundu, ancak vücut yapısı artık onun gibi beta kadınlarda yaygın olan ince ve zarif bir form almıştı.

“Talis...” Adı, onunla ilgili anılarım kadar kolay aklıma geliyor.

Talis McNamara. Güney Britanya Kolombiyası'nda yaşayan ve uzun zamandır Fallamhainlerle ittifak halinde olan McNamara Sürüsü'nün Alfa'sının tek kızı. Talis'in babası Cathal, Merritt ile ittifak toplantıları yaptığında kızını da yanında getirirdi. Ben de bir kız çocuğu olduğum ve Talis ile aynı yaşlarda olduğum için, kalış süreleri boyunca onun fiili tur rehberi ve arkadaşı olmak zorunda kaldım. Bu kalış, bir yaz tatilinde iki işkence gibi uzun hafta sürdü. Etrafında bulunması kolay veya hoş bir insan değildi, bunu da onu sürekli şımartan ve el üstünde tutan babasına bağlıyordum.

Bazen anne babanız tarafından alçakgönüllü olmaya teşvik edilmek kişisel gelişim için iyidir; gençliğinizde bunu anlamayabilirsiniz, ancak yetişkin olarak geriye dönüp baktığınızda bunun faydalarını görebilirsiniz.

Annem gerektiğinde beni haddimi bildirecek kadar sertti. Cömert ve gerçekten özverili bir insandı, ama Thalassa'nın hiç affetmediğini de söylemeliyim. Birçok erkeğin onun tarafından haddini bildirdiğine şahit oldum ve bu *muhteşemdi* . Şimdi, her zamankinden daha çok, o zamanlar ne kadar zor olsa da, düzeltmeleri ve rehberliği için minnettarım. Hiç kimse bir ebeveyn gibi "Sen tam bir aptalsın evlat" diyemez. Önce sizi alçaltırlar, sonra da aynı hataları iki kez yapmamanız için düzeltirler. Bu konuda uzman değilim ama bunun iyi ebeveynlik olduğuna eminim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı, sesi bir oktav yükselerek.

Ancak yarım adım öne doğru attığımda, koyu renk gözlerinin irileşmiş olduğunu ve çöl güneşinden yanmış teninin kül rengi olduğunu fark ediyorum.

Tam bir dehşet ifadesi. Beta kadının yüzündeki bu ifadeyi ancak bu şekilde tarif edebilirim.

Ya da bana dik dik baktığında sanki bir hayalet görmüş gibi oluyor.

Hiç de en yakın arkadaş değildik, ama ergenlik dramasıyla dolu kötü bir şekilde de ayrılmamıştık. Onu son gördüğüm zaman, on sekizinci doğum gününün yazında, beta olarak ortaya çıktığı zamandı. Ondan iki yaş küçüktüm ve kurt formuna girmenin nasıl bir şey olduğunu ilk elden duymak için can atıyordum. Ona duyduğum heyecan, tüm olay karşısında sinir ve açık düşmanlıkla karşılandı. O yaz boyunca, somurtup durdu ve ilk dönüşümü hakkında soru sormaya cesaret eden herkesin kafasını kopardı. Onun gezi direktörü olarak görevimi bırakıp, o huysuz saçmalıklarla uğraşmak yerine başka bir arkadaşımıla takılmak için dereye gittiğimi hatırlıyorum. O gece eve döndüğümde, annem McNamaraların bölgeden ayrıldığını söylemişti. Sonraki iki yıl boyunca, biz hala burada yaşarken, Talis bir daha hiç ziyaret etmedi.

Son derece nostaljik olabilecek bir etkileşim karşısında tamamen şaşkına döndüm, başımı salladım ve korkuluğa yaslanmak için geri çekildim.

"Alpha Fallamhain ile bir randevum var." Daha fazla açıklama yapmam için bir neden göremiyorum. Çocukluktan kalma sıradan bir tanıdık olsak da, ona bundan fazlasını borçlu değilim.

Ama sanırım o bunu böyle görmüyor çünkü hemen daha fazla bilgi talep ediyor.

"Ne hakkında?"

Çatışmacı bir yapıya sahip değilim. Huzur özlemi iliklerime işlemiş durumda, ancak gizli çalışmalarım sayesinde öğrendiğim bir şey varsa o da nadir de olsa gerektiğinde kendi duruşumu nasıl koruyacağımıdır.

"Bunun seni ne ilgilendirdiğini anlamıyorum," dedim omuzlarımı kayıtsızca silkerek, bir yandan da bakışlarımı güneş gözlüğümün ardındaki soğuk kadında süzdüm.

Çilek kırmızısı boyalı dudaklarından çıkan uyarıcı hırıltı, omurgamı ürpertiyor ve cam kafesin duvarlarının ardındaki

kurt içgüdülerimi kabartıyor.

"Talis..." diye uyardı Canaan, sağımda daha dik durarak. Sesinde daha önce ondan yayıldığını hissetmediğim bir otorite tonu vardı. Gerçi, Amerika'daki en önemli sürülerden birinin ikinci komutanıydı. Bu unvanı pasif bir alfa olarak kazanmadı. Hayır, sanırım Canaan Roarke'nin gerçek baskınlık derecesini gizleme konusunda son derece iyi olduğunu yeni keşfettim.

Talis'in yüzündeki o kendini beğenmiş ifade, hassas sinirlerimi iyice bozuyor.

"Alfa ile nişanlıyım, aylardır böyleyim."

Çenemin yere düştüğünü hissettiğim için elimi uzatıp çenemin durumunu kontrol etmemek için kendimi zor tuttum. *Ne. Lan. Bu?* "Merritt'le yakınlaşacak mısınız?"

" *Merritt mi ?*" diye tekrarladılar hem Talis hem de Canaan, ikisi de aynı derecede dehşete düşmüş bir ses tonuyla.

Bilgilerimin ne kadar güncel olduğundan emin olamayınca huzursuzca kıpırdandım ve "O Alfa değil mi?" diye sordum.

Eğer daha önce kurtumun öfke nöbeti geçirdiğini düşünüyorsam, bu sefer ruhumda bir bomba patladı sanki. Onu neyin tetiklediğini sorgulamaya fırsat bulamadan, zengin, dumanlı bir ses hem araya girdi hem de kulaklarımda yankılanan panik dolu ulumaları tamamen susturdu.

"Merritt öldü. Artık bu sürünün lideri benim."

İki saniye boyunca, solumuzdaki güverte merdivenlerinden sessizce yukarı çıkan adamı tanıyamadım, ama sarhoş edici kokusu havayı sarıp içimi doldururken ve hayvansal yanımı ele geçirirken, sonunda her şey yerine oturdu.

Dünyamı altüst eden o koku *ona* aitti.

Rennick Flaman.

Merritt'in varisi ve görünüşe göre yeni sürü lideri.

Görüşmeyi gerçekleştireceğim kişi tam anlamıyla
Alpha'dır.
Bok.

BÖLÜM 3

RENNICK

Kısacası, keyfim yerinde değil ve kavga çıkarmak iyi bir fikir gibi gelmeye başladı.

Bir hafta boyunca neredeyse hiç uyumadan geçirdim ve kurt tarafımdan yayılan sürekli huzursuzluk beni bugüne kadar olduğumdan daha gergin hale getirdi. Yedi gün önce rüyamın değiştiği ve sonunda musallat olan meleğimin konuştuğunu duyduğum ilk geceden beri, gözlerimi her kapattığımda kendimi o sisin içinde, onunla olan gizemli konuşmayı yeniden yaşıyor buluyorum.

Ve bu durum beni delirtmeye başlıyor.

Bu rahatsız edici his bir an bile geçmedi ve göğsümde küçük bir çukur olarak başlayan boşluk hissi her geçen gün büyüyerek şimdi adeta bir krater şeklini aldı.

Deneyip de dikkatimi dağıtan her şey, rüyanın bıraktığı kalıcı etkileri azaltmakta pek işe yaramadı. Bir nebze olsun rahatlama bulmaya en çok yaklaştığım an, sürümün topraklarını oluşturan binlerce dönüm arazide kendimi koşarak öldürmek oldu. Devasa kurt formumla ağaçların arasında ve derelerin üzerinden koşuyorum. Sadece bir an durup, avucumun içi gibi bildiğim arazide hızla koşmaya başlamadan önce taze kaynaklardan serinletici birkaç yudum su içiyorum.

Bugün de, programımda toplantılar arasında bir boşluk olduğunu görünce kendimi tam olarak bunu yaparken

buldum.

İkinci dostum Canaan'ın, arkadaşının sinsice ortak takvim uygulamasına eklediği toplantıya geç kaldığım için sinirleneceğini zaten biliyorum. Bu yorucu geçiş döneminde sayamayacağım kadar çok konuda bana yardımcı olan Rhosyn, benimle önceden konuşmadan nadiren programımda değişiklik yapar. Sanırım bu özel toplantı için bana ayrıntıları anlatmayı uygun görmedi. Bu da eninde sonunda onunla konuşmam gereken bir konu.

Plan, arkadaşımın eşinin benim asistanım olması değildi, ancak bir ay boyunca bana yardımcı olup, bu sürünün Alfa'sı olarak yerimi sağlamlaştırmaya çalışırken bana destek olduktan sonra, ona resmen iş teklif ettim. Kurnaz beta dişi sadece gülümsedi ve haftalar önce hazırlattığı iş sözleşmesini çekmecedan çıkardı. Minnettarlıkla dizlerimin üzerine çöküp ellerinin arkasını öpecektim neredeyse. Tabii ki yapmadım. Canaan, genellikle rahat bir adam olsa da, seçtiği eşi söz konusu olduğunda şaka yapmaz.

Saygı duyabileceğim bir şey bu, gerçi kendim başkasıyla bağ kurmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.

Henüz bilmiyorum.

Kendimi adadığım bu düzenlemenin düşüncesi, patilerimi toprağa daha da derine saplamama ve evime doğru daha hızlı koşarken kaslarımın gerilmesine neden oluyor. Aşırı eforun verdiği o lezzetli ağrı, kafamda sessizce savaştığım şeytanları tamamen susturmuyor, ama anlık olarak daha net düşünebilmemi sağlıyor.

Bu aralar nefes almak için bile vaktim yok gibi hissediyorum. Sürü lideri unvanını aldığım günden beri her şey birbiri ardına geliyor.

Babamdan görevi devralıp *devralmayacağım* sorusu hiç gündeme gelmedi, mesele *ne zaman* devralacağımdı. Bu rolü üstlenmek zorunda kaldığım gün, herkesin tahmin ettiğinden yıllar önceydi, ama başka seçeneğim yoktu.

Sürümü terk edip yıkıma terk etmek, yaşayabileceğim bir şey değildi.

Otuz yaşına iki yaş kala, sürü liderlerinin alışlagelmiş yaşından daha gencim. Kimse bunu yüzüme karşı sorgulamaya cesaret edemese de, yönetimimin ilk birkaç ayında sürümden ve müttefiklerimizden gelen güvensiz bakışları ve fısıltıları gördüm ve duydum. Sürümüzü güçlü tutabileceğime veya içindeki herkesi güvende tutabileceğime inanmıyorlardı. Babamın zamanında ona danışmanlık yapan aynı erkek ve kadınlardan oluşan konsey üyelerim, belirsizliklerini en açık şekilde dile getirenlerdi.

Sonunda, sadece kendim olarak ve onlara güvenebilecekleri bir lider olduğumu aktif olarak kanıtlayarak sürünün geçici güvenini kazanmayı başardım. Sürü konseyini ikna etmek daha fazla çaba gerektirdi ve onların desteğini elde etmenin bedeli ölçülemez derecede yüksekti.

Bu anlaşmanın benim tarafıma düşen kısmını yerine getirme fikri bana hiçbir zaman doğru gelmedi, ancak planlanan kış gündönümü tarihine yaklaştıkça, içimdeki kurt bu fikre daha da karşı çıkıyor. Ortak hayalimiz *daha* fazlasına dönüştüğünden beri geliştirdiği gergin enerji, reddini daha da şiddetlendiriyor.

O, içine işlemiş basit, siyah-beyaz, ilkel içgüdülerle hareket ediyor; işin insani yönünü, siyasi yönünü anlamıyor. Bir Alfa olarak, bazen sürümüzün iyiliği için, kendimize zarar verme pahasına bile olsa fedakarlıklar yapmak zorundayız. Halkım için daha büyük bir güvenlik vaat eden önerilen ittifak bana ilk sunulduğundan beri kendime bunu söylüyorum.

Sürümü yarı yolda bırakmayacağım ve halkımın güvenliğini sağlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Özellikle de en savunmasız ve bizim için en değerli olanların. Geçen ay itibarıyla, sürümden bir omega daha resmi olarak kayıp ilan edildi. Kaçırıldı.

Topraklarımızdan götürüldü. İktidara geldiğimden beri toplamda yedi kişi oldu bu.

Bu sayının artmasına izin veremem ve bu anlaşmayla bana vaat edilenlerle halkımız her zamankinden daha güçlü olacak. Sadece bir masumun daha gözümün önünde kaybolmasına katlanamam, aynı zamanda sürünün bana olan kırılgan güveni de buna dayanamaz. Bu yüzden onlar için bu fedakarlığı yapacağım. Kişisel bedeli ne olursa olsun.

Islak toprağa saplanan pençelerimle, düz bir kayanın üzerinde bıraktığım giysi yığınının yanına kayarak durdum. Kaslarımın ve kemiklerimin kırılıp yeniden şekillenmesinin tanıdık yanma ve bükülme hissi, tekrar iki ayağımın üzerinde durana kadar tadını çıkardığım bir duygu. Genellikle yoğun egzersizden sonra daha rahat olan kurtum, her zamankinden daha tetikte ve uyanık. Kontrolümün sınırlarını zorlayarak ileri geri yürüyor. Başından beri hayvanımla olan ilişkim her zaman sağlam olmuştur. Her zaman kontrolü bırakmaya ve insan tarafının direksiyona geçmesine izin vermeye isteklidir, ama şu anda benimle savaşıyor. Benim hissetmediğim bir şeyi algılamış ve onu araştırmak için bana pençeleriyle saldırıyor.

Koyu gri yün pantolonumu ve siyah düğmeli gömleğimi tekrar giyerken—Rhosyn'in sinsice eklenmesinden kısa bir süre sonra katılmam gereken belediye meclisi toplantısı nedeniyle bu sabah giydiğim kıyafetler—çevreme odaklanıyorum. Çam ağaçlarının üzerinde hala duran karın, nemli toprağın ve sırt çantamın tanıdık kokusuyla karşılaşıyorum. Tepede, benden çok yukarıda yükselen evimden insanların konuşmalarının uğultusu geliyor ve etrafımda hafif esinti kuru yaprakları hışırdatıyor ve ağaç dallarını gıcırdatıyor. Okuldan kaçmış ve birkaç yüz metre ötedeki ağaçlarda oynayan genç köpekler dışında, her şey yolunda görünüyor.

Uzun, kıvrımlı çakıl ve toprak yolda yürürken, içimdeki hayvanî taraf benimle sürekli mücadele ediyor, burada

dikkat etmem gereken bir şey olduğunu ısrarla söylüyor. Çoğu konuda her zaman aynı fikirdeydik ve tarihsel olarak birbirimizin duyguları ve ihtiyaçlarıyla uyum içindeydik, ama şu anda, onu neyin bu kadar öfkeliendirdiğini bir türlü anlayamıyorum.

Güçlü bir üstünlük gösterisiyle, içimdeki kurdu yere serdim ve terasına çıkan ahşap merdivenlerin dibine ulaştığımda kararlılığımı pekiştirdim.

Yaklaşık altmış metre geriden Canaan ve Talis'in belirgin seslerini ve kokularını zaten almıştım, ancak yukarı doğru tırmandıkça yalnız olmadıkları açıkça ortaya çıktı.

Talis'in burada neden olduğunu ve kiminle konuştuğunu sorgulamaya başlamışken, yeni, ince ama baş döndürücü bir koku burnuma çarpıyor. Çok hafif, hatta suç teşkil edecek kadar hafif, ama bu, sanki hayatımda alacağım son nefesmiş gibi ciğerlerimi onunla doldurmama engel olmuyor.

Köpeğim homurdanıyor, bu ses ancak onun kibirli bir şekilde "*Ben size söylemiştim*" demesi olarak tanımlanabilir.

Avını yakalayan bir yırtıcı gibi, yeni bir aciliyetle merdivenleri hızla tırmanıyorum, içgüdülerim beni ileriye doğru itiyor. Tam zamanında en tepeye vardığımda bir kadın sesinin "Merritt'le yakınlaşacak mısınız?" diye sorduğunu duyuyorum.

Babamın adının yüksek sesle söylendiğini duymak, kaburgalarımın arasında sızan o tanıdık suçluluk duygusunu yeniden canlandırıyor. Kalbimde doğru şeyi yaptığımı bilmemin bir önemi yok. Bu gidişle, onun adını duyduğumda hissettiğim tepkinin asla hafifleyip hafiflemeyeceğinden emin değilim. Bir yanımda, yaptıklarımdan sonra böyle hissetmeyi hak ettiğime inanıyor.

"Merritt mi?" diye tekrarladılar hem Canaan hem de Talis, yabancıların sorusundan aynı derecede tiksiniyor ve şaşkın görünerek.

O tatlı ses bir an tereddüt ediyor, bana güverteye tamamen adım atıp önümdeki manzarayı inceleme fırsatı veriyor. Talis, madeni para gibi saçlarıyla, ikinci adamımın iri gölgesinde duran yeni gelene bakarken yüzünden adeta küçümseme dalgaları yayılıyor. Canaan, yanına yerleşip ateşli beta kadına dik dik bakmasıyla, sanki bu minyon kadını koruyormuş gibi görünüyor.

"O, grubun lideri, değil mi?"

Şeker kokulu havayı ciğerlerime yavaşça bir nefes daha çekiyorum ve bunu inkar etmek mümkün değil. Koku ona ait, uzun, espresso rengi saçları hem vahşi hem de bilinçli bir şekilde şekillendirilmiş, kat kat dökülen yabancıya. İncecik perçemleri alnına düşüyor ve narin, kalp şeklinde bir yüzü çerçeveliyor; gergin konuşmalarına müdahale ettiğimde yüzü bana doğru dikiliyor.

"Merritt öldü. Artık bu sürünün lideri benim."

Pembe, büzülmüş dudakları sessiz bir nefesle aralanıyor, alt dudağındaki hafif iz, onu ısırıldığını açıkça gösteriyor; acaba bunun farkında mı diye sessizce merak ediyorum.

Artık tüm dikkati bana yönelmişken, bu küçük yabancıyı daha fazla incelemekten kendimi alamıyorum.

İnce kemikli yüz hatlarını gizleyen büyük, koyu renkli güneş gözlüklerine rağmen (bu aksesuar seçimi hem beni hem de kurtumu sinirlendiriyor), yüzündeki zarif şıklığı yine de seçebiliyorum. Daha iyi bilmeseydim, minyon yapısıyla bir omega olduğunu düşünürdüm, ancak tatlı kokusunda kendisinin bir şekil değiştirici olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Yine de, bir şekil değiştiriciyle vakit geçirmediği anlamına gelmiyor bu. Kendi kokusunun cazibesinin altında, dişi bir şekil değiştiricinin belirgin kokusu gizleniyor. Başka bir şeyle karışmış. Tanıdık bir şey, ama tam olarak ne olduğunu çözemiyorum.

Hem benim hem de kurtumun takıntılı olduğu şey, esmer şeker ve baharatlı incir. Beni öne doğru itiyor, burnumu tam boğazına dayayıp doğrudan kaynağından solumamı istiyor. Kendimi olduğum yerde kalmaya zorluyorum çünkü

kurtumun son zamanlardaki davranışlarına bakılırsa, azalan kontrolümü nihayet bu anda tamamen yok etmeyi seçmesinden şüphe etmem.

"Rennick..." Adımı öyle bir aşinalıkla söylüyor ki, göğsümün daha önce hiç beklemediğim yerlerinde sıkışmaya başlıyor. *Neler oluyor böyle?* "Bilmiyordum..." Boğazını temizlemek için durakladıktan sonra, Canaan'a doğru gergin bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor; bu masum hareket, içimdeki kurdun dişlerini göstermesine neden oluyor. *Hayır! Gözlerini benden ayırma.* "Artık sürünün Alfa'sı olduğunu bilmiyordum."

"Neden böyle bir şey yapacaksın ki?" diye çıkıştı Talis, sert yüz hatları daha da gerilirken kaşlarını çattı. "Artık bu sürünün bir üyesi değilsin."

Minyon kadının çenesi seğirdi ve elleri yanlarında yumruk oldu. "Evet, bunun farkındayım Talis, ama hatırlattığın için çok teşekkür ederim."

Bu sürünün bir üyesi... Bu durum beni dehşete düşürdü ve bu olaya olan yoğun ilgim şüpheli bir hal aldı.

Dilimin ucunda bir dizi soruyla üçlüye doğru bir adım daha atarken, son aylarda istenmeyen gölgem haline gelen beta kadın, düşünce akışımı kesiyor.

"Bence insanın yerini bilmesi iyi bir şey," diye çıkıştı Talis, çenesini yukarı kaldırarak. "Böylece kafa karışıklığına yer kalmıyor."

"Talis!" Bu havlama göğsümün derinliklerinden geliyor, içimdeki kurtun baskınlığı alevleniyor. "Yeter artık."

En azından kendi içine kapanacak ve başını yana eğerek, boyun eğme gösterisi olarak boğazını bana gösterecek kadar zeki. Güçlü bir alfa erkek olan Canaan da bir adım geri çekiliyor, bakışları ayaklarıma iniyor. Gizemli kız irkiliyor ve çenesi göğsüne doğru eğiliyor, koyu renkli saçlarının katmanları yüzünün daha fazlasını benden gizliyor. Bu alışılmış bir saygı gösterisi değil, ama içimdeki vahşi tarafı yatıştırmaya yetiyor.

Arkasında, Canaan huzursuzca kıpırdanıyor ve dudaklarını sıkıca kapatıyor. İkisi arasında, Talis McNamara'dan hoşlanmadığını en çok dile getiren eşi olsa da, ikinci adamının bu konudaki süzgecinin kırılmak üzere olduğunu biliyorum. Dilini çok uzun süre tutmaya zorladı kendini.

Kızıl saçlı kız, "Affet beni, Alfa," diye fısıldadı; yatıştırıcı tonu sinirlerimi bozuyordu.

Alfa babasının otoritesi olmasa bile, bu yersiz üstünlük havasını taşımaya devam ederdi. Cathal'ın yanında olup olmaması fark etmeksizin, Talis her zaman hak ettiğinden daha fazla hoşgörü ve saygıya layık olduğuna inanacaktır. Bu, inanılmaz derecede sinir bozucu bulduğum bir karakter özelliği.

Gözlerimi ona dikmiş, alfa aurası titreşirken, o daha da içine kapanana kadar bekliyorum. Kurtum onun teslimiyet gösterisinden yeterince tatmin olduktan sonra, dikkatimi hâlâ sadece kokusu ve varlığıyla beni kendine çeken kişiye çeviriyorum.

Bunu anlamıyorum.

"Artık bu sürünün bir üyesi değilim," diye tekrarladım Talis'in soğuk sözlerini. "Açıkla."

Benden farklı olarak, ikinci arkadaşım hiçbir kafa karışıklığı belirtisi göstermiyor, bu da bu kadın hakkında karanlıkta kalan tek kişinin ben olduğumu açıkça ortaya koyuyor ve onların bu kadın hakkında benden daha çok şey bilmesinden gerçekten nefret ediyorum.

Başını endişeyle kaldırdı. Şişkin dudağı, düz beyaz dişlerinin arasında yeniden belirdi ve bana baktı. Güvertede oturduğum yerden, kaygının acı kokusunu alabiliyordum. *Neden bu kadar gergin?*

"Bu kadar kolay unutulduğum için mutlu muyum yoksa üzgün müyüm karar veremiyorum." Sessiz düşünceleri daha çok kendi kendineymiş gibi görünüyor. Topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak, hafifçe nefes verip, "Ben

Noa Alderwood. Ben— Annem ve ben yıllar önce Fallamhain Sürüsü'nün üyeleriydik.” dedi.

Noa Alderwood.

Bu isim, zihnimin derinliklerinde saklı olduğunu bilmediğim anıları canlandırıyor. Alderwood'ları en son ne zaman düşündüğümü hatırlamıyorum. Thalassa—bu onun annesinin adı, şimdi hatırlıyorum—yirmi yılı aşkın bir süre boyunca sürünün şifacısıydı, ta ki... *Aman Tanrım.*

Thalassa'nın bu sürü savaşlarını bırakma şekli, yeniden canlanan anılarımın en ön planına taşıdı ve içimdeki kurdun öfkesini on katına çıkardı. Savunmasında şunu da belirtmeliyim ki, insan tarafım da bundan hiç memnun değil.

Dişlerim gıcırdatırken ve kaslarım yeni keşfettiğim öfkeyle gerilirken, zorlukla " *Alderwood?* " diye sorabildim.

BÖLÜM 4

RENNICK

Soyadının son hecesi dudaklarımdan dökülmeden hatamı **ediyorum** fark . Dişi—hayır, dişi değil, *Noa* . Tatlı *Noa*—bir adım geriye sendeliyor ve bu sırada yanlışlıkla Canaan'ın göğsüne çarpıyor. Kurtum bana hırlıyor, onu diğer erkekten ayırmamı istiyor, ama zavallı kızı nasıl korkuttuğuma o kadar odaklanmışım ki onun isteklerini yerine getiremiyorum. Havadaki gergin koku keskin, neredeyse metalik bir şeye dönüşüyor. Korku. *Noa* korkuyor. *Benden* .

"*Bunu düzelt!*" diye emretti kurtum pençelerini savurarak.

Sürü lideri için inanılmaz derecede alışılmadık bir hareketle, yatıştırma göstergesi olarak ellerimi kaldırıp ürkek dişiye doğru bir adım daha atıyorum. Hayvan tarafım, kendimi ona yaklaştırmak için hiçbir hareket yapmadığımda pek memnun olmuyor. Bunun nedeni, *Noa*'nın aslında bir kurt olduğunu artık biliyor olmamız ve bir lider olarak onu yatıştırmak istemesi mi, yoksa tamamen başka bir şey mi bilmiyorum, ama beni ısrarla onu daha yakına getirmeye, onu daha güvende olacağı kollarımın arasına almaya zorluyor.

Koruyun, diye ısrar ediyor.

"Sana kızgın değilim," diye onu rahatlatmaya çalıştım, ama dudaklarının şüpheci ifadesi bana beni ne kadar uzağa fırlatsa da inanmadığını gösteriyor. Ki bu da çok uzak bir ihtimal değil. Ondan yaklaşık yarım metre daha uzunum ve vücut ağırlığımın iki katından fazlayım. "Söz veriyorum, senin adına kızgınım."

Talis'ten mutsuz bir homurtu geliyor, bunu bilerek görmezden geliyorum; aynı anda Noa da "Anlamıyorum" diye mırıldanıyor.

Canaan, kızıl saçlının berbat tavrından açıkça bıkmış bir şekilde, dikkatini ona çevirir ve itirazına kurtvari bir uyarı hırıltısıyla karşılık verir. Talis onun sözünü kesmeye çalıştığında, "Beta'n ve ben sana biraz alan bırakacağız, Nick," diye devam eder. "Burada kal ve Noa ile konuş. Konsey seninle görüşmeye gelmeye başladığında pencereye vuracağım."

İkinci adam, Noa'nın üst kolunu hafifçe sıkıyor, sanırım bu bir güvence verme amacı taşıyor; Noa ise bundan kaçınıyor, sonra adam dönüyor. Açık kapıda duran Talis'in, Canaan içeri girince geri çekilip içeri girmekten başka çaresi kalmıyor. Ona sızlanmaya başlıyor, ancak arkalarından kapanan sürgülü cam kapı sesi hızla bastırıyor.

Sağ şakağıma bastırdığım parmaklarımla gözlerimi kapatıyorum, başım sallanıyor. Başım ağrıyor ve bunun sorumlusunun hangi dişi olduğunu bilmiyorum. Tahminimce aylardır aynı suçlu. "Şimdi anlıyorum neden senin bizden biri olduğunu, bir kurt olduğunu hissedemediğimi."

Yanmış lastik kokusu burnuma çarptığında Noa'nın kolları göğsünün üzerinde sıkıca büküldü. *Ne? Şimdi de onu kızdırdım mı? Bu kızın duygularına ayak uyduramıyorum.*

"Evet, sanırım gizem çözüldü." Omuzları isteksizce kalktı.

“Sizi gücendirmek istemedim, sadece o zaman olanları hatırladığımı söylemek istedim. Kurtunuz nasıl...” Sözlerim yarım kaldı, bu tatlı dişiye karşı işlenen korkunç suçu ve bunun en çok güvendiği biri tarafından yapılmış olmasını yüksek sesle dile getiremedim. Beni asıl şaşırtan şey, tüm bu dramatik olayı şimdiye kadar unutmuş olmamdı; yıllardır aklıma bile gelmemiştir, fark ediyorum.

“Sanırım bu sürüdeki herkes bana ne olduğunu biliyor. Muhtemelen aylarca aile yemeklerinde dedikodu konusu olmuştur.” Ayakları üzerinde huzursuzca kıpırdanmasına rağmen, ses tonunda bir nebze de olsa bir sertlik vardı ve kurtum onun bu kısa süreli öfke gösterisine onaylayarak mırıldandı. Ama içindeki alev, ortaya çıktığı kadar hızlı bir şekilde söndü. “Özür dilerim, Alfa Fallamhain. Bu kibar değildi. Şunu yapabilir miyiz...” Sinirli bir şekilde elini dökülen saçlarının arasından geçirdi. Saçlarının uçları koyu gri ekose pantolonunun bel kısmına neredeyse değiyordu, acaba hiç yanlışlıkla saçlarının üzerine oturuyor mu diye merak ettim. “Burada olmamın sebebine geçebilir miyiz? Evde beni bekleyen insanlar var. Onlara geri dönebilmek için bu işi halletmem gerekiyor.”

Kurtumdan çıkan inanılmaz derecede hoşnutsuz ses beni şaşırtıyor. Onun kiminle arkadaşlık kurduğuna neden bu kadar önem veriyor ve daha da önemlisi, “Yeni bir sürün mü var?” sözleri neden ağzımdan engel olamadan fırlıyor?

Noa'nın irkilme şekli, sanki ona fiziksel olarak tokat atmışım gibiydi. Hakkını vermek gerekirse, çabuk toparlandı ama tüm kasları hâlâ kaskatıydı. “Hayır.” Cevabı basit ama çözemediğim bir ağırlık taşıyor. *Şu anda herhangi bir şeyi çözebilir miyim acaba?*

“Pekala.” Boğazımı temizledikten sonra terasın diğer tarafında bulunan bahçe mobilyalarını işaret ettim. “Şurada oturup bu toplantıyı neden talep ettiğinizi konuşabiliriz.”

Noa, iki kere söylenmesine gerek kalmadan, zarif bir şekilde çizmeli ayaklarının ucunda dönerek dışarıdaki iki

kişilik kanepesi ve ona uygun iki sandalyenin bulunduğu yere doğru yürüdü. İçimdeki avcı, bize sırtını dönerek kendini saldırıya açık hale getirmesi gerçeğiyle heyecanlandı. Gerçekten de onu yönlendirecek bir iç kurdu olmamalı, çünkü olsaydı, son derece baskın bir alfa erkeğe asla sırtını dönmezdi. Bu durumdan duyduğum heyecan, bunu benim yanımda bu kadar kolayca yaptığına bakılırsa, muhtemelen daha önce başka bir erkeğe de yapmış olduğunu veya gelecekte bu hatayı yapacağını fark ettiğimde büyük ölçüde azaldı.

Güvenli değil. Koruyun.

Düşüncelere dalmış bir halde, sersemlemiş bir şekilde mobilyalara doğru yürüdüm ve sırf alışkanlıktan dolayı güverte korkuluğuna en yakın sandalyeye doğru ilerlerken aniden durdum. Görünüşe göre küçük dişi, her zamanki yerimi çoktan sahiplenmişti.

Neredeyse her sabah kahvemi içmek ve aldığım tonlarca e-postayı yanıtlamak için orada oturuyorum. Rhosyn, grubun yazışmalarının büyük çoğunluğunu hallediyor, ancak kişisel ilgimi gerektirenleri gelen kutuma iletiyor. İkinci arkadaşım ise şirketimizin e-postalarıyla ilgilenmiyor. Hayır, bu tür sorular bana veya iş ortağım Rook Draven'a bırakılıyor. Özel sermaye şirketimiz Apex Equity Group ne kadar büyürse, o kadar çok e-posta alıyorum. Ve şirketimiz son dört yıldır sadece büyüyor, bu da lanet olası e-postaların içinde boğulduğum anlamına geliyor. Rook'un işi daha kolay çünkü o Seattle'da sahada olan adam, girişimimizin yüzü. Haftalık toplantılara -şaka yapıyorum, *günlük* toplantılara- bizzat katılıyor. Ben ise her birini sonradan acı verici ayrıntılarla okumak zorundayım.

Üniversiteden beri günlerimi Seattle ve burası arasında bölüştürdükten sonra, bu yılın başlarında tam zamanlı olarak sürü bölgesine dönmek zorunda kaldığımda, şirketimizdeki rolüm değişti ama Rook, işimize olan bağlılığımın sarsılmadığını biliyor. O, herkesten daha çok,

içinde bulunduğum durumu anlıyor çünkü bir gün babası emekli olduğunda veya benimki gibi öldüğünde, Rook da sürünün Alfa'sı olacak. Yakın arkadaşım ve eski üniversite oda arkadaşımın bağımsızlık ve ruhu tüketen sorumluluklardan uzak kalma günleri sayılı.

Noa'nın karşısındaki alçak, siyah-krem renkli koltuğa oturup manzarayı bu açıdan seyrediyorum. Genellikle burada oturduğumda aşağıdaki göle ve uzaktaki dağ zirvelerine bakarım, ama bu koltuktan baktığımda manzara tamamen *ona* ait ve içimdeki kurt bundan çok memnun.

"Yani, anladığım kadarıyla Rhosyn sizinle neden görüşme talep ettiğimi söylemedi?" Noa avuç içlerini uyluklarından aşağı doğru kaydırırken, koyu erik rengi oje sürülmüş tırnakları yukarı çıkarken kumaşa sürtündü. "Size hiçbir detay vermedi mi?"

"Buna gerçekten ihtiyacı var mıydı?" diye soruyorum, başımı hafifçe yana eğerek.

Noa, tatsız bir kahkaha attıktan sonra dudağını ısırıldı. *Eğer o lanet olası dudağını rahat bırakmazsa...* "Sanırım bu bir zorunluluk değildi ve bugün beni araya sıkıştırdığı için şanslıyım, ama sana önceden haber verseydi hayatım çok daha kolay olurdu."

O tanıdık, buruk kaygı havası yine esiyor. Kendimi olabildiğince ulaşılabılır kılmaya çalışıyorum —*ki bunu ne zamandan beri yapıyorum ben?*— koltuğuma daha da yaslanıp ayak bileğimi dizimin üzerine gelişigüzel atıyorum.

"Üzgünüm ama bu konuda tamamen bilgisizim ve neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim yok, ama Rhosyn'e güveniyorum, bu yüzden son dakika ve sürpriz dönüşünüzün bir sebebi olduğunu biliyorum."

Tıpkı daha önce olduğu gibi, söylediğim bir şeye takılıyor ve yine daha önce olduğu gibi, içimdeki kurt beni bunun için içten içe azarlıyor.

Noa'yı inceliyorum, içimden o lanet olası koyu renk güneş gözlüklerine lanet okuyorum ve onu tekrar üzecek ne

söylediğimi anlamaya çalışırken onları çıkarmasını diliyorum. Sonunda kendini açıklamaya başlayınca düşüncelerim aniden sona eriyor.

“Annem öldü.”

Kaşlarım çatıldı. "Bugün mü?"

Noa başını salladı. "Ne? Hayır. Aylar önceydi ama ölümünden sonra uymam gereken talimatları vasiyetinde bırakmıştı. Doğrusunu söylemek gerekirse, bunca şeyden sonra neden beni buraya geri çağırdığını hala tam olarak *anlamıyorum* . Yaşanan her şeyden sonra..." Sesi acı verici bir şekilde kısıldı. "Hiçbirinin anlamı yok, ama bu onun son dileği olduğuna göre nasıl reddedebilirdim ki, biliyorsun?"

Bu durum beni hem şaşırtıyor hem de sinirlendiriyor. *Buraya, sürüsüne geri dönmek istemiyordu ama annesiyle kalmaya razıydı? Üstelik bugün o cadının, yani o kaltak kadının adına burada bulunuyor.*

“Burada olmak istemiyor musun?”

Gözlerini seçemesem de, narin yüzündeki şaşkın ifade gün gibi apaçık ortada. "Tanrıça adına yemin ederim ki, Alfa Fallamhain, neden bu bölgeye geri dönmek isteyeyim ki?" Beni ikinci kez unvanımla çağırdı. Uygun prosedürü ve sürü adabını bir kenara bırakalım, bana Rennick diye seslenmesini çok daha fazla tercih ederdim sanırım. "Pek de iyi bir şekilde ayrıldık."

Bu, durumu hafifletmek olur ama içimde şöyle güçlü bir şüphe var: Burada aynı şeyden dolayı üzülmiyoruz, geçmişe dair versiyonlarımız birbirinden çok farklı. Annesinin ne kadar kötü bir insan olduğunu düşünürsek, bu beni hiç şaşırtmazdı.

Sorularımı yutmak ve onları ona yöneltme dürtüsüne direnmek, bugün beni rahatsız eden canavarımla verdiğim üstünlük mücadelesi kadar zor. Cehalet maskesini sürdürmeye zorluyorum kendimi, böylece tarihimizin hangi versiyonunun doğru olduğuna inandığını öğrenebileyim. Ya da daha doğrusu, son yedi yıldır ona anlatılan yalanları

keşfedebileyim, çünkü Noa Alderwood gerçeği bilseydi, bugünden çok daha önce eve dönerdi.

"Sanırım öyle yapmadık," diye itiraf ediyorum hüzünlü bir gülümsemeyle. "Geri dönmek sizin için bu kadar zor olduysa, Thalassa'nın sizden istediği şey, burada olmanıza rağmen inanılmaz derecede önemli olmalı."

"Son zamanlarda Alfa olduğunu öğrendiğimden beri işler biraz daha kolaylaştı. Babanla yüzleşmek..." Kötü bir anıyı silmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. "Açıkçası, beni çok korkuttu. Buraya gelip ondan bir iyilik isteme fikri, üstelik bana karşı ne hissettiğini bildiğim halde... Eğer daha iyi bilmeseydim, annemin beni bir şey için cezalandırdığını düşünürdüm."

Sanırım gerçeği bilmiyorsun Noa ve sana gerçeği söylediğimde kalbin kırılacak.

Babamın ona karşı belli bir şekilde hissettiği hakkındaki sözünü sonraya saklayarak, daha fazla bilgi edinmek için ısrar ediyorum. "Senden ne istedi, Noa?"

Adını ilk kez yüksek sesle söylüyorum. Boğazımdan hırıltılı bir şekilde çıkarken, içimdeki kurt neredeyse mırıldanıyor—unutmayın, hayatımda bir gün bile mırıldanmadım—ve Noa'nın vücudu öne doğru sallanıyor gibi görünüyor. Tam kurtumun davranışını kontrol altına almaya çalışırken, kendini toparlıyor ve sandalyesinde kaskatı oturmaya geri dönüyor.

İç çekerek, tüm bu süreçten ne kadar duygusal olarak tükenmiş olduğunu dile getirdi. "Babam burada, sizin sürünüzün mezarlığında gömülü." "Sizin sürünüz" deyiş biçimi dikkatimden kaçmadı. "Annemin vasiyeti yakılmaktı ve vasiyetinde, kalıntılarını buraya getirip eşinin mezarının üzerine serpmemi, böylece bu dünyada nihayet yeniden bir araya gelebilmelerini istedi."

Dünyevi düzlem... Bu kelimeler ancak bir cadı veya Thalassa Alderwood gibi güçlü bir büyücü tarafından kullanılabilir. Görünüşe göre Noa bu jargonları öğrenmiş.

Eğer gerçekten başka bir kurt sürüsüyle birlikte yaşamadıysa ve sadece annesiyle birlikteyse, bu hiç de şaşırtıcı değil. Öte yandan, üzerinde dişi bir kurdun kokusu var, yani en az bir başka şekil değiştiriciyle vakit geçirmiş olmalı.

Bu beklenmedik toplantıya amacına dair en ufak bir ipucu olmadan girdim, ama bunun Thalassa ile ilgili olacağını asla tahmin etmezdim.

Bir yanım keşke Noa buraya başka bir şey, herhangi bir şey isteyerek gelseydi, çünkü bu daha kolay olurdu. Gelip Fallamhain Sürüsü'ne yeniden katılmak isteseydi, ben de hiç düşünmeden evet derdim. Teknik olarak kurt formuna erişimi olmayabilir, ama özünde Noa bir şekil değiştirici ve şekil değiştiricilerin gelişmek için bir topluluğa ihtiyacı var. Ama *bu mu* ? Thalassa'yı topraklarımıza geri getirmesine izin vermem için bana yalvarıyor? İşte bu o kadar kolay değil. Bir sürünün toprakları kutsaldır ve Thalassa gibi bir hainin -şu ya da bu şekilde- girişine izin vermek bir utanç, toprağımıza bir saygısızlık olarak kabul edilir.

“Biliyorum, özellikle de benden geliyorsa, çok şey istiyorum ama lütfen annemi nihayet huzura kavuşturmama izin verin.” Noa'nın sesinin titremesi, kurtumun bir kez daha öne atılmasına ve kararlılığımı test etmesine neden oldu. Onun çalkantılı duygularını desteklemeye olan tam bağlılığı şaşırtıcıydı. “Mümkün olan en kısa sürede yapacağım. İsterseniz bir veya birden fazla muhafızla beni mezarlığa kadar götürebilirsiniz—gerçekten umurumda değil. Sonrasında, beni ön kapılara kadar takip edebilirler ve ben de seve seve ayrılırım. Geri dönmeyeceğime söz veriyorum, böylece sürünüz bir daha asla gizli bir kurdun varlığıyla aşağılanmak zorunda kalmayacak.”

İçinde gizli bir kurt mu var? En azından o öyle düşünüyor...

Bu kadar.

Kontrol mekanizmamın çatlama sesi kulakları sağır ediyor, neredeyse yüz metre içindeki herkesin duyabileceğinden eminim. Hayvansal yanımın ham öfkesi ve hakimiyeti damarlarımda dolaşıyor, bana karşı savaşırken, onu zar zor tutan kırılğan örtüye karşı itişip kakışırken beni ayağa kaldırıyor.

İçimde zaten yanan öfkeyle karışan bir panik dalgası beni sardı. Paniğin iki sebebi vardı. Birincisi, ve bazıları en önemlisi olduğunu iddia edebilir, konseyin her an gelmesi bekleniyordu ve eğer canavarımın kontrolünü kaybettiğimi görürlerse, bana duydukları kırılğan güven paramparça olacaktı. O kendini beğenmiş piçlerle başa baş gelecektim. İkinci sebep, ki bence birincisinden daha da önemli, bu üstünlük mücadelesini kaybetmenin bir şekilde ona zarar vereceği korkusuydu. Tatlı Noa.

Bu olamaz.

Bana ne yapıyor böyle? Damarlarında güçlü cadıların kanı var, belki de üzerime bir tür sihir ördü? Saçmalama Rennick, eğer sihir yapsaydı kokusundan anlardın.

Derim dalgalanıyor, tüylerim diken diken olurken siyah kıllar çıkıyor ve künt tırnaklarımın yerini pençelerim alıyor, sekiz sivri uç avuç içlerime saplanıyor, ellerimi yumruk yapıyorum. İçimdeki canavarın öfke çığlıkları ve hiddetli homurtuları kulakları sağır ediyor, etrafımdaki her şeyi sessizliğe büründürüyor.

İçimde her şey kaos, insanlığımın kalan parçalarını yutmak üzere olan bir fırtına. Sonra avuçlarının göğsüme nazikçe dokunuşu geliyor ve bir anda dünya duruyor, tek bir noktaya indirgeniyor; sadece o var oluyor—dokunuşu, varlığı, fırtınam üzerindeki sessiz hakimiyeti.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, ellerim hızla yukarı kalktı ve bileklerini kavradı—onu uzaklaştırmak mı yoksa yaklaştırmak mı, bilemiyorum. Ani temastan irkildi, dudakları nefessiz bir hıçkırıkla aralandı, aramızda uzun süre kaldı ama geri çekilmedi. Emin olmasa da ve haklı olarak temkinli olsa da, Noa olduğu yerde kaldı, narin yüzü

gözlerimin içinde hâlâ gizlenen avcüyı incelerken hafifçe kalktı.

“Merhaba,” diye fısıldıyor. Ses o kadar yumuşak, o kadar tatlı ki, içimdeki kurt daha önce hiç hissetmediğim bir çaresizlikle uluyor. Onun hevesli, yankılanan cevabı bana neler olduğunu gösteriyor. Noa'nın nazik selamı bana değil, ona yönelik ve onun tarafından fark edilmekten çok mutlu.

Zar zor da olsa insan formumu koruyorum, ama bu alışverişi yöneten kurtum ve bu yüzden başımı eğmemi emrettiğinde onu durduramıyorum. Noa tamamen hareketsiz kalıyor, nefesi göğsünde hapsoluyor, burnum şakağına değip sonra boğazının sıcak tenine doğru kayıyor. Şeker gibi ve sıcak kokusu duyularımı istila ediyor. Büyüleyici parfümünü oluşturan tüm farklı notaları ezberlediğimi sanıyordum, ama kurtum daha önce haklıymış. Kokusunu bu kadar yakından, kaynağından almak eşsiz bir deneyim.

Bundan sonra ne olacağı tamamen benim kontrolüm dışında.

Hayatım gözlerimin önünde değişirken ben sadece bir gözlemciyim.

Kokusu derinleşiyor, yoğunluğu neredeyse bunaltıcı hale geliyor ve tüm dikkatimi ona verene kadar beni tüketiyor. O açgözlü yudumları alırken tatlı nektar adeta kemiklerime işliyor ve içimdeki canavarın bundan aldığı zevk göğsümdeki kükremeyi tetikliyor. Hayatımda daha önce hiç böyle bir ses çıkarmamıştım çünkü kurtumun buna layık gördüğü bir insanla hiç karşılaşmamıştım. Mırıltı kaburgalarımın arkasından boğazımın dibine doğru yükseliyor. Hâlâ elimde donmuş halde kilitli olan Noa'nın bedeni, ciğerlerini bir kez daha genişletmeye zorluyor. Dışarı attığı titreşim, huzursuz hava, kurtumun yatıştırıcı kükremesini artırmasına neden oluyor.

Ve sözsüz son darbe, bir sonraki nefes verişinde ismimin ağzından dökülme şekli oldu. İsmimin dudaklarından

dökölüşünü zaten çok sevdiğimi biliyordum, ama bu benim sonum oldu.

“ *Rennick...* ”

Beynimin içindeki tozlu bir kapının açılması gibi, tek bir düşünce—tek bir kelime—serbest bırakılıyor ve yüzeye itiliyor, diğer her şeyi susturuyor. Bu düşünce, bu kadının önünde hem inkâr hem de şaşkınlık içinde neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor.

"*Dostum. Dostum. Dostum. Dostum. Dostum!*"

Bu, içimdeki kurdun durmak bilmeyen ulumalarından kaynaklanıyor; beni duymamı, onun kokusunu ilk aldığı günden beri bana anlatmaya çalıştığı şeyi kabul etmemi istiyor.

İçimde yankılanan tek bir kelime var, ta ki Noa'nın pembe dudakları aralanana ve sesi benim de içinde bulunduğum aynı inançsızlıkla dolu olana kadar : "Arkadaşım."

Onun aynada yankılanan, *son derece* duyulabilir açıklamasının ağırlığı, göğüs kemiğime yediğim bir yumruk gibiydi ve darbenin etkisiyle irkildim.

Hâlâ şoktaydım, neler olup bittiğini anlamaya fırsat bulamadan, kurtumun kaderi olduğuna inandığı küçük dişi köpek yere yığıldı, bacakları tamamen güçsüzleşti. Koruma içgüdüğü kemiklerimi titretti ve tahta zemine düşmeden onu kucaklayıp kollarıma aldım. Göğsüme sıkıca yasladığımda tamamen bilincini kaybetmişti. Kemiksiz boynunun geriye doğru savrulması ve koyu renk güneş gözlüklerinin yüzünden düşmesi kalbimin durmasına ve kurtun hırlamasına neden oldu. Onu daha iyi desteklemek için ağırlığını kaydırırken, çok tanıdık tiz bir ses içinde bulunduğum sersemliği yarıp geçti. Ardından derin bir hoşnutsuzlukla dolu alçak bir hırıltı geldi.

"Az önce ne dedi?"

Ayaklarımın dibine adeta bomba atan ve hayatımı tam olarak kavrayamadığım şekillerde değiştiren kadından

dikkatimi isteksizce uzaklaştırdığımda, güvertenin karşısında Talis ve babasının öfke dolu ifadelerle durduğunu görüyorum.

Arkalarında ise Canaan, Rhosyn ve tüm sürü konseyimle birlikte duruyor. Yüzlerindeki endişe ifadeleri, çok fazla şey duyduklarına dair korkumu doğruluyor.

Noa Alderwood bunun farkında değil ama az önce nişanlımın gözü önünde beni eşi olarak ilan etti.

Kahretsin.

BÖLÜM 5

NUH

Seren ilk bize geldiğinde Ivey'e yeni hamileydi, bu da aylarca çılgın kız gecelerimiz için alkolsüz kokteyller ve dondurma kaseleri anlamına geliyordu. Nane kurabiye ve krema aromalı dondurmaya *düşkün* olduğum için şikayet ettiğimi düşünmeyin sakın. Seren Ivey'i doğurduktan bir ay sonra—ki bu arada, benim gözümde onu tam bir kahraman yaptı çünkü aman Tanrım, doğum yapmak kolay değil—Edie bir gece bebeğe bakmayı teklif etti. Çok uzağa gitmedik. Yenilenmiş çatı katı yatak odamın sığınağında, Seren ve ben yerde oturup, bir şişe yaban mersini ev yapımı içkiyi birbirimize uzatırken canımız pahasına sohbet ettik. Tarikatın büyüklerinin gayri resmi lideri Eldrith, ev yapımı içkisinin çok sert olduğunu söylemişti, ama Seren ve ben ertesi sabah uyandığımızda hissettiğim kadar şiddetli bir şekilde hastalanmamıştım hayatımda. Hâlâ yerde yatarken, saatlerce canımızı kurtarmak için mücadele ettik; boğazımızdan zorla karbonhidrat ve elektrolit geçirene kadar hiçbir şey yapamaz haldeydik.

Eldrith'in ne tür yeni karışımlar hazırladığı umurumda değil, çünkü o gecedan beri o deli yaşlı cadının her şişe teklifini geri çevirdim. Eğer bir daha onun arka bahçesinde yaptığı içkiden bir yudum daha içersem, eminim ki yere yığılıp ölürüm. Zavallı karaciğerim, o meyve aromalı zehirle

olan son savaşımızın travmasından hala kurtulamamışken, anında pes eder.

şimdi, cehennem gibi bir baş ağrısıyla ve vücumum kocaman sarı bir okul otobüsü çarpmış gibi sızlayarak bu yabancı tavana bakarken, kendimi kaçak içki olayından sonraki gibi hissediyorum. Ve o unutulmaz deneyime çok benzer şekilde, eğer biri beni tuvalete götürmez veya bana bir kova vermezse, kimsenin hoşuna gitmeyecek bir yerde kusacağım.

O kadar hızlı bir şekilde oturur pozisyona geçtim ki, zonklayan beynimin kafatasımın içinde takla attığından neredeyse eminim; ağzımdan çıkmaya çalışan tatsızlığı çaresizce bastırmak için elimi ağzıma kapattım. Nefes alamıyordum, bırakın bir kova istemeyi—şu anda çok seçici olmadığım için kullanılmış bir kahve fincanı bile kabul ederdim—ama mucizevi bir şekilde, sanki yoktan var edilmiş gibi, çenemin altına büyük bir plastik kase itildi ve hiçbir şey için yalvarmama gerek kalmadı.

Tam zamanında da oldu.

“Ha! Sana kase fikrinin iyi olduğunu söylemiştim,” neşeli, alaycı ses vızıldayan kulaklarıma zar zor ulaştı. “Ne kadar solgun olduğunu gördün mü? Kusmaması imkansızdı.”

Etkilenmemiş bir alaycı gülüş duyulur. “Haklı olduğun için bir kurabiye ister *misin* , Rhosyn?” diye sorar daha yaşlı, daha boğuk bir ses ifadesiz bir şekilde.

Son derece onur kırıcı bir şekilde, midemdeki içerik kabaca boşaltıldıktan çok sonra bile, sunulan kaba kusmaya devam ediyorum.

“Ah, sanırım bir süreliğine tatlı bir şeyler yemeyi erteleyeceğim,” diye yanıtlıyor *Rhosyn* , ses tonundaki acı ifade açıkça belli oluyor. “Birdenbire canım hiç atıştırmalık çekmiyor.”

“Bunun nedenini hayal bile edemiyorum.”

Bulanık görüşümü zorlayarak önümdeki kaseden daha fazlasına odaklandığımda, uyandığımda gördüğüm iki kadına hızlıca bir göz attım.

İsmin arkasındaki yüzü görmek güzel. Rhosyn benim yaşımdaki, belki birkaç yaş büyük. Oval yüzü soluk ve çillerle kaplı. Nazik zeytin rengi gözlerindeki şefkatli ve anlayışlı parıltı, kendimi içinde bulduğum bu inanılmaz derecede rahatsız edici durumda beni rahatlatıyor. Aura'sı, kurt olmadığım için büyüleyici soyumdan miras almış olabileceğim yeteneklere erişimim olmadığı için onu gerçekten göremiyorum, ama sıcak hissettiriyor. Etrafındaki hava son derece davetkar. Beta dişi ayrıca mükemmel bukleleri ve incecik vücuduyla da çok güzel. Canaan'ın ona tamamen aşık olmasına şaşmamalı.

Diğer kadın, kayıtsız gibi görünen, sanırım altmış yaşlarında. Beynimin şu anki durumundan mı yoksa bulanık görüşümden mi bilmiyorum ama yaklaşık beş saniye boyunca anneme baktığıma yemin ederim. Birkaç hızlı göz kırpması bu yanılsamayı hemen ortadan kaldırıyor ama yine de kalbime bir darbe gibi geliyor. Daha yakından incelediğimde, yüzünün etrafında gümüş rengi teller çıkan koyu saçları ve kıyafetlerine sinmiş tanıdık şifalı ot kokusunun benzerliklerinin bittiği yer olduğuna karar veriyorum. Yas tutan ve bitkin zihnim, sıkıntı anımda bana rahatlatıcı bir görüntü yarattı. *Bana sorarsanız, bu kaba bir davranıştı.*

"Çok özür dilerim," diye zar zor söyleyebildim. Boğazım düğümlenmişti, sesim korkunç derecede kısık çıkıyordu.

Rhosyn omuz silkerek umursamaz bir şekilde beni geçiştirdi. "Lütfen, ben parti okuluna gittim. Bu benim ilk deneyimim değil. Konu açılmışken..." Başını hâlâ benim için tuttuğu leğene doğru eğdi, açık kahverengi kıvrıkcık saçları hafif bir hareketle sallandı. "İçinde bir şey kaldı mı yoksa işin bitti mi?"

Öğürme refleksimi ve mide bulantımı hızlıca kontrol ettikten sonra, bedenim hazır olsun ya da olmasın, artık yeter dedim. *Bu insanların önünde bir daha kusmayacaksın. İster akıl, ister beden, her neyse, Noa.*

"İyiim."

Rhosyn, oturduğu sehpadan kalkarak, "Tanrıçaya şükür," diye övünüyor. Benim taşındığım kanepenin tam karşısında oturuyor.

Birbirine karışmış bir yapbozu bir araya getirmek gibi, Rhosyn odadan çıkarken zihnimde dönüp duran parçalanmış anıları düzene sokmaya çalışıyorum.

Hatırladığım son şey, Canaan ve Talis ile güvertede durmaktı. Hayır, dur, bu doğru değil. Onlar gittiler ve ben onunla yalnız kaldım...

Rennick.

Ona annemin isteklerinden bahsetmiştim ve sonra işler tam anlamıyla çığırından çıkmıştı.

Ama dürüst olmak gerekirse, büyük ve biraz da dramatik finalimizden çok önce işler zaten kötüye gidiyordu. Hani şu bayıldığım kısım var ya. Meğerse, bayılan bir keçi taklidi yapmak, her türlü garip veya gergin durumdan kurtulmanın kesin bir yoluymuş. *Bu bilgiyi sorumluluk bilinciyle kullanın arkadaşlar.*

Rennick'in kokusuna verdiğim alışılmadık tepkinin, evine ilk adımımı attığımda çok yoğun olduğunu düşünmüştüm, ama vücudumun her zerresinin onun heybetli, baskın varlığına verdiği tepki, daha önceki öfke nöbetimi gölgede bıraktı. Sadece irade gücüm ve Tanrıçaya ettiğim birkaç umutsuz dua sayesinde, kafese kapatılmış kurdumun tamamen kontrolden çıkmış arzularını görmezden gelebildim. Eğer o kaltak kendi bildiğini yapsaydı, kendi iyiliği için fazla yakışıklı olan Alfa'nın yanına gider ve vücudumu her yerine sürerek onu kokumla iyice işaretlerdim.

Kokuyla işaretleme mi? Evet, bu benim için yeni bir şey.

Neredeyse yirmi altı yıllık hayatımda, başka bir insana karşı bu kadar içgüdüsel ve muhtaç bir tepki hiç vermemiştim. Özellikle de penis sahibi birine karşı. Tarihsel olarak, içimdeki kurt bir erkeğin kokusunu almamı istemez, yine de, ısrar ettiği şeyi yapmazsam hayatının sona ereceği gibi davranıyordu. Bağımlılık yaratan kokusu ikimizi de kısıp almıştı ve elbette, yanlışlıkla nane ve deri kokusuyla dolu bahçe sandalyesini seçmiştim. Kendimi o minderlere daha da gömülmekten alıkoymak, irade gücümün gerçek bir kanıtıydı.

Rennick Fallamhain ile yeniden tanışmamın neredeyse tamamı boyunca kendimi kontrol altında tutabildiğim ve içsel karmaşamı gizleyebildiğim için gerçekten bir ödülü hak ediyorum. Bir an gerçekten kendimi ele vermeden veya olay çıkarmadan bu işin üstesinden gelebileceğime inandım, sonra da inanılmaz derecede aptalca bir şey yaptım.

Ona dokundum.

Avuçlarım, dağılmakta olan alfa erkeğin önünde durduğumu fark etmeden önce, onun inip kalkan göğsüne bastırılmıştı. Göğüs kasları parmak uçlarımda sıcak ve güçlüydü ve içimdeki kurt, istediğini elde ettiği ve ellerim sonunda onun üzerinde olduğu için son derece memnun bir şekilde cam kafesinde gururla dolaşıyordu. O anda ondan başka bir şeye odaklanabilseydim, onu azarlayabilirdim, ama sanki bir büyü altındaymışım gibi, Rennick'in cazibesine tamamen teslim oldum.

O kısa anda, ellerim onun göğsünde, beyzbol eldiveni büyüklüğündeki elleri bileklerimi sıkıca ama bir şekilde yine de şefkatle sarmışken, ruhum çatlamaya başlarken aynı anda yüzlerce duygu hissettim. İlk başta, oluşan dar çatlaklardan sızan küçük bir damlacıktan ibaretti, ama orada donakalmış bir şekilde ne kadar uzun süre durursam, damlacıklar o kadar sele dönüştü. Zihnimde ve sistemimde serbest kalan kaos gürültülüydü, her düşüncemi tüketiyordu.

Ta ki bir ses bu karmaşanın içinden sıyrılına kadar.

"*Dostum. Dostum. Dostum. Dostum. Dostum.*"

"Ben—" diye tek bir heceyi zar zor söyleyebiliyorum ama başka bir şey aklıma gelmiyor. Başımı hızla kaldırıyorum, bakışlarım odanın karşısındaki koltukta oturan kadınla kilitleniyor. Sınırsız bilgi ve bilgelik barındıran koyu renkli gözler bana bakıyor.

"Neredeyse sekiz yıl yokluğundan sonra büyük bir *patlamayla* geri döndün, değil mi Noa?" diye mırıldanıyor, dumanla kaplı dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Bunu görmekten hoşlanmadığımı söyleyemem. Biraz heyecan işleri ilginç kılıyor ve ben monotonluktan kolayca sıkılıyorum. Gerçi, o kendini beğenmiş kızıl saçlıdan gelen o korkunç çığlıklardan kurtulabilirim. Gelecekte, sürümüz içinde kaos yaratmayı planlıyorsan, baş ağrısı yapan tiyatro gösterilerinden uzak durmanı rica ederim. Kızın sesi gerçekten çok güçlü."

Başının ağrıdığını mı düşünüyor? Neredeyse eminim ki bir İrlanda step dansı grubu kafatasımı prova için kullanıyor ve emin olamıyorum ama şakağıma bir buz kıracağı da saplanmış olabilir. Kesinlikle öyle hissediyorum.

"Kaos mu?" diye tekrarladım, sesim hala boğuktu. "Tek istediğim annemin küllerini serpmekti. Hiçbir şeye karışmadım."

Rennick kontrolünü kaybetti ve kurtu neredeyse bronzlaşmış tenini delip geçecekmiş gibi bir olay çıkardı. İnsan gözlerindeki koyu gri gözler, kurtun soluk mavimsi gümüş rengi gözleri tarafından yutuldu. Hayaletimsi ton, koyu bir göz çevresiyle çevriliydi ve bu da avcının keskin bakışlarının yoğunluğunu daha da artırıyordu. İçimden bir ses, Alfa'ya gereken saygıyı göstermek için bakışlarımı kaçırmak istiyordu, ama bana bakan hayvana kilitlenmiştim.

Kadın, ki kendisinin aşırı güçlü homeopatik kokusu ve şifacılarla özdeşleşmiş gibi görünen hippie tarzı

kıyafetlerinden yola çıkarak sürünün şu anki şifacısı olduğuna inanmaya başlıyorum, ince bir kaşını kaldırıyor. "Bu sürünün Alfa'sını eşin olarak ilan etmenin birkaç kişinin tüylerini kabartacağını düşünmüyor musun? Özellikle de nişanlı olduğu o cıvıldaayan papağanın tüylerini?"

Göğsümün içinde bir şey sıkışıyor. Talis McNamara, Rennick'e sözlüymüş. Bunun nasıl olabildiğini aklım almıyor.

Göğüs kafesimde oluşan ve bu yaklaşan birlikteliğin istenmeyen hatırlatıcısı olan gerginliği görmezden gelerek kadına kaşlarımı çattım. "Ben kimseyi kendime ait bir şey olarak ilan etmedim."

O, benden hiç etkilenmemiş bir şekilde homurdandı. "Bütün sürü konseyi oradaydı ve üye olan arkadaşım Yrsa, senin Alfa'nın yüzüne aşık bir köpek yavrusu gibi bakıp çok açık bir şekilde '*Eşim*' dediğini söyledi."

"Doğru," diye mırıldandı Rhosyn, odaya geri adım atarken, metal ve cam Fransız kapılar arkasından tık diye kapandı. "Sanırım bir çalışma odasındayız. Kişisel eşyaların azlığı ve hafif bayat hava, buranın nadiren kullanılan bir yer olduğunu düşündürüyor, ki bu da odanın ne kadar davetkar olduğu düşünüldüğünde yazık gibi görünüyor. Tamamen dolu kitaplıklarla dolu uzak duvar ve çıtırdayan ateşiyle granit şömüne, burada yaşasaydım sık sık iyi bir kitapla kıvrılıp oturmama neden olurdu. "Cane ve ben de senin bunu söylediğini duyduk. Talis ve babası Cathal da öyle. Nick ve arkadaşım şu anda işleri yoluna koymaya çalışıyorlar, ama McNamaraların çok kızgın olduğunu söylemekte sakınca yok. Savunmanızda şunu söylemeliyim ki, bu iki öfkeli insan için bu tamamen duyulmamış bir duygu değil."

İstemedim ve anlamadan, Kanada merkezli sürü lideri Alfa'nın adı geçtiğinde kaşlarım kasılıyor. Bu tepkiyi bastırarak, Canaan'ın eşine açıkça şaşkınlıkla bakıyorum.

“Bu saçmalık!” diye bağırdım, kafamdaki delici ağrı daha da şiddetlendi. “Çıldırmaya başlayan senin Alfa'ndı ve nedenini bile bilmiyorum. Tek yaptığım buraya bir daha asla geri dönmeyeceğime söz vermekt—ki bu arada, bu sözü şimdi her zamankinden daha çok tutmaya niyetliyim—çünkü bu sürünün gizli kurtlar hakkında ne hissettiğini çok iyi biliyorum. Bugün buraya gelerek zaten şansımı zorluyordum, bu yüzden Rennick'e en kısa sürede ayrılacağımı açıkça belirtmenin işime yarayacağını ve onu rahatlatacağını düşündüm. Açıkçası, bu ters tepti çünkü onun kurdu kontrolü ele geçirmeye çalıştı.” Hayvan tarafının derin, boğuk hırıltısı zihnimde tekrarlandı, omurgamdan aşağıya yeni bir tüyler ürpertici dalga indi. Bu ses, daha önce hiç hissetmediğim derin, uyuyan bir yanımı uyandırdı. “Ne oldu bilmiyorum. Belki panikledim ya da sadece yardım etmek istedim, ama ona uzandım. Ellerimi göğsüne koydum ve işte o zaman duydum...” *Eş. Eş. Eş. Eş. Eş.* Sözlerim yarım kalıyor, ne kadar çılgınca konuştuğumu fark ediyorum ve gerçeği itiraf edersem işlerin daha da kötüleşeceğini biliyorum: Kafamın içinde kendi sesim olmayan bir ses duydum. Ve bu ses *onun* sesine çok benziyordu. “Alfa'na dokunmak bir hataydı ve haddini aşmıştı. Bunu şimdi biliyorum. İnan bana, dersini aldın.”

“Gizli mi?”

Rhosyn'in benim saçmalıklarımdan takıntı haline getirebileceği onca şey varken, bunu mu seçti? Bence şu anda daha büyük sorunlar var, mesela beni Alfa'larını eşim olarak sahiplenmekle suçlamaları gibi, ama ben ne bilirim ki?

“Şekil değiştiren biri olduğum bir sır değil ki,” diye homurdandım, kollarımı göğsümde kavuşturarak, bu hareket özür dilemeden savunma amaçlıydı. Kaç yıl geçerse geçsin ya da ne kadar kabullenmiş olursam olayım, kurtumla tam olarak bağ kuramamam her zaman canımı sıkacak bir nokta olacak. “Hayatımın çoğunu burada

geçirdim. Dedikodular sürü içinde orman yangınından daha hızlı yayılır." Adını hala bilmediğim koyu saçlı kadına doğru başımı salladım. "Tahminim doğruysa, sen sürünün şifacısısın, bu da seni annemin yerine koyuyor. Eminim tüm kirli detayları sana anlattılar."

Başını hafifçe yana eğerek beni süzdü. "Haklısın. Artık şifacı benim ve bilgi güçtür sevgili kızım, bu yüzden elbette yıllar önce olanların gerçeğini biliyorum." Uzun, son derece desenli eteğinin altında bacaklarını çaprazladı. "Ama sen de aynı şeyi söyleyebilir misin, Noa?"

Bu, can sıkıcı derecede belirsiz.

"Anlamıyorum—"

Soruma Rhosyn tarafından müdahale edildi, çünkü görünüşe göre bu kız gerçekten de bu gizli meseleyi bir türlü kafasından çıkaramıyor.

"Noa!" Bu noktada sesi sabırsız bir ton almıştı. "Gizli potansiyele sahip olduğun için sürgün edildiğini mi söylüyorsun?"

İki kadın arasında gidip gelen bakışlarımla kaşlarımı çattım. "Sana başka ne söylememi istiyorsun, Rhosyn?" diye omuz silktim sertçe, yıllarca bastırdığım utanç yeniden ortaya çıkmıştı. Kendi eksikliklerimi, sürgün edildiğim sürünün üyeleriyle tartışmak istediğim son şeydi. "Merritt, zayıflığımın sürüsünün imajını lekelemesine izin vermeyi reddetti. Korunması gereken bir itibarı vardı, biliyorsun? Kurtumla aramdaki kopukluk belirginleştğinde, beni hemen uzaklaştırma emri verdi. Henüz on sekiz yaşındaydım, teknik olarak yasal olarak yetişkindim, ama annem dış dünyayla yalnız başıma yüzleşmeme izin vermedi. O gece ayrıldık ve arkamıza bakmadık. Tabii ki şimdiye kadar, ve bakın bu benim için ne kadar harika sonuç veriyor."

Geçmişteki aşağılanmamı yeniden yaşamak ve hâlâ iki kez ezilmiş gibi hissetmek, açıkçası beni alaycı bir ruh haline soktu; çünkü normalde yabancılarla böyle konuşmazdım.

Rhosyn, şaşkınlığıma rağmen, ağzı sonuna kadar açık ve gözleri o kadar genişlemiş ki yeşil irislerinin tamamını görebiliyorum, tam bir akvaryum balığı taklidi yapıyor. İlk söyleyen ben olacağım, bu güzel beta için en iyi hali değil.

"Gül-"

"Tanrıça adına bu da ne!" diye haykırdı, ancak çenesini toparlamayı başardıktan sonra. "Ben..." Rhosyn sözünü tamamlayamadan, bakışları odanın karşısındaki şifacıya kısa bir anlığına kaydı. "Nick'le konuşmaya gidiyorum. Zora, Noa ile burada kal. Lanet olası cevapları aldıktan sonra geri döneceğim çünkü birileri bana bunu açıklayabilmeli."

Yeni bir kararlılık ve öfkeyle, Canaan'ın eşi odadan fırlayarak çıktı, metal çerçeveli kapılar arkasından gürültüyle kapandı.

Hapishanesinin aşılmaz kafesinde hâlâ inanılmaz derecede huzursuz olan kurtum, bu sözlerle canlanıyor ve beni Rhosyn'i takip etmeye itiyor. Rennick'i tekrar görmek istiyor ve kusmayı bırakıp tekrar tutarlı bir düşünce kurabildiğim andan beri bana yalvarıyor. Zaten acı verici bir şekilde kopuk olduğumuz için bunu yapmak hoşuma gitmiyor ve bugün bunu yapma girişimlerimin hepsi başarısız olduğu için işe yarayacağından da pek umutlu değilim, ama diğer yarımım üzerindeki tüm otoritemle onu aşağıya itiyorum. Derinlere. Kafesinden sadece hafif bir tıkırtı duyulana kadar. Zaten etrafımda olup bitenleri zar zor algılıyorum, onun sürekli ve karakterine uymayan taleplerinin bana daha fazla sorun çıkarmasına izin veremem.

Rhosyn'in silüetinin koridorda kayboluşunu izledikten sonra, şifacıya geri döndüm.

Zora.

"Şu anda neler olup bittiğini anlamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, el yapımı keçi sütü sabunları ve kombucha satan bir çiftçi pazarında gayet rahat edecek gibi görünen kadın, belli ki elle örülmüş bordo kazağından kuru

bir ot parçası koparıyor. Birçok ilmek hatası ve eşit olmayan kol uzunlukları her şeyi ele veriyor. "Zamanla öğreneceksin."

"Sana hiç kimse ne kadar sinir bozucu derecede belirsiz olduğunu söylemedi mi?"

Annemin yerine geçen yaşlı kadından aldığım tek yanıt, hafif ve eğlenceli bir mırıltı oldu. Şifacı -ki kendisinin büyüleyici bir kurt olduğunu biliyorum, çünkü sürüler bu değerli görevi yalnızca sihire erişimi olanlara emanet eder- sonunda tüm dikkatini bana verdi.

"Noa, Alfa'ya dokunduğunda ne duydun?"

Yalanımı hemen söylüyorum: "Hiçbir şey duymadım."

Zora içini çekti. "Empatın ne olduğunu biliyor musun?"

"Zamanımızın en güçlü büyücülerinden biri tarafından büyütüldüm. Bu yüzden kurtuma veya kendi yeteneklerime erişimim olmayabilir, ama Annem büyücülerin ve cadıların tarihi hakkında her şeyi öğrenmemi sağladı." Ashvale Cadılar Meclisi'nin Baş Rahibesi'nden de tarih dersleri aldığımı söylemiyorum. Bildiğim kadarıyla, bu sürü Annem ve benim nereye gittiğimizi bilmiyor ve bunu böyle tutmak istiyorum. Özellikle de bu ziyaretin nasıl biteceği hakkında hala hiçbir fikrim olmadığı için. "Büyücüler ve cadılar farklı sınıflandırmalara girer. Sadece birkaçını sayacak olursak, elementalistler, büyücüler, empatlar ve kahinler vardır."

"Ve nadir durumlarda, türümüzün en güçlüleri olan dokumacılar," diye ekliyor, kalbimi sızlatan anlamlı bir bakış atarak. "Thalassa kadar güçlü değilim ama dediğin gibi, o türden ham bir büyüye sahip olan neredeyse hiç kimse yok. Ben kendim bir empatım, bu da beni bu sürü için yetenekli bir şifacı yapıyor, ama aynı zamanda bana bir sürü saçmalık söylendiğini hissedebilme gibi kullanışlı küçük bir bonus yeteneği de veriyor ve sen, sevgili dostum, yalanlarınla ortalığı berbat ediyorsun. Sana tekrar soruyorum, Rennick'e dokunduğunda ne duydun?"

Onun gibi bir empata yalan söylemek, yüzü çikolatayla kaplıyken kek yemediğini iddia eden bir çocuğa benzetmek

gibi olurdu. İster koku değişimi, ister aura rengi değişimi, isterse de doğuştan gelen bir altıncı his olsun, Zora'yı kandırmak anlamsızdır; o adeta yürüyen bir yalan dedektörüdür. Tarikat, onun gibi yeteneklere sahip bir empata Gerçeklik Kahini der. Eldrith'in yaşlı arkadaşlarından biri de Gerçeklik Kahini'dir ve o yaşlı kadınla poker oynamamanız gerektiği bilinen bir gerçektir. Sizi iflas ettirir.

"Önemli bir şey değildi," diye mırıldandım, hâlâ konuyu saptırmanın bir yolunu bulmaya kararlıydım. "Daha önce de belirttiğimiz gibi, hiçbir yeteneğim yok, yani sadece zihnim bana oyun oynuyordu."

Kadın bir kez daha mırıldanıyor ve karanlık gözlerinin gizli bir bilgelikle parlaması beni koltuk minderimde huzursuzca kıpırdanmaya itiyor. Karşınızda, sizin bilmediğiniz bir şeyi açıkça bilen biriyle oturmanın sinir bozucu bir yanı var. "Bu sonuca kendiniz vardınız. Ben böyle bir şey tespit etmedim." Bu son derece gizemli kadın, daha fazla açıklama isteme fırsatı vermiyor. "Neden Alpha Fallamhain'i eşiniz olarak ilan ettiniz, Noa?"

Kafamdaki amansız zonklama mı, bu durumun yarattığı yorgunluk mu yoksa son sekiz ayın ağırlığının nihayet üzerime çökmesi mi bilmiyorum ama patladım. Ellerimi havaya kaldırıp kadına neredeyse bağırarak, "Onu sahiplenmedim!" dedim. İçimdeki kurt bu düşünceden hoşlanmadı. Uzak ve yaralı iniltisi bunu açıkça ortaya koydu. "Nasıl olduğunu ve neden olduğunu bilmiyorum ama onu kafamda duydum. Tekrar tekrar. Eş. Eş. Eş. Eş . Durmuyordu. Bunu sesli tekrarlamak istemedim ve kesinlikle onu sahiplenmek istemedim, yemin ederim. Bütün bunlar sadece bir yanlış anlama. Zaten kaderin bir araya getirdiği eşler değiliz, bu yüzden hiçbir şeyin anlamı yok."

Zora, bana bakarken dudaklarını büzdü; burada uyandığımdan beri yüzünde taşıdığı o anlamlı bakışa bir de

merak karıştı. "Nereden biliyorsun?"

"Neyi nereden bileceğim?"

"Rennick'in kader eşi olmadığını nereden biliyorsun?"

Şimdi de bir akvaryum balığı gibi ağızım açık kalacak. "Ben—" diye kekeleydim. "Çünkü ben *bilirim*."

Kokunuzla eşleştiniz, kaderinizdeki eşinizi bulmak, başka bir şeyle karıştırılabileceğiniz bir şey değil. Kaderimizde yazılı olan kişiyi tanımak DNA'mıza işlemiş durumda. Bu bilgi, şekil değiştiren kurtlara küçük yaşlardan itibaren aşılıyor. Her kurdun dört gözle beklediği bir an. Eğer bu sizin başınıza geliyor olsaydı, bunu kaçırmamız imkansız olurdu.

Şifacı bana kaşlarını çatarak baktı, yıllarca sigara içmekten kırıkmış dudakları neredeyse yok denecek kadar inceydi. "Ama gerçekten ister miydin? Kendin söyledin Noa. Sen gizli bir şekil değiştiricisin ve kurtunla olan bağlantının olması gerektiği gibi değil. İçgüdülerin körelmiş, bağın gergin. Eğer kurdun koku eşleşmesini tanırsa, onun isteklerini gerçekten onun istediği gibi yorumlayabileceğinden emin olabilir misin?"

Vay canına, sanırım bu hippie kaltak beni bıçakladı, çünkü *çok acıdı*.

Resmen şoktayım.

Üzerime bir duygu fırtınası çöküyor, çok hızlı ve çok fazla, isimlerini saymak mümkün değil ama inkâr—evet, o keskin ve bariz. Beni ayakta tutan tek şey o, bu duygusal girdapta tutunduğum can yeleği. Onsuz boğulabilirim, çünkü eğer bu şifacı haklıysa...eğer Rennick gerçekten benim—

Hayır. Bunu düşünemem. Düşünmeyeceğim.

Zora'nın haklı olduğuna, benimle ruhumu paylaştığım yaratık arasındaki bağın o kadar koptuğuna, kaderimizdeki eşimizi tanıyamayacak durumda olduğumuza bir an bile inanmayı reddediyorum. Çünkü eğer bu doğruysa, bu kadar

temel, bu kadar kutsal bir şeyi kaybetmişsem, bu beni mahveder.

Daha da kötüsü, Rennick'in benim olma ihtimali en ufak bir şekilde bile varsa, bu evin bir yerinde, kendisine zaten söz verdiği kadınla -benim onu kendimmiş gibi sahiplendiğimi istemeden duyan kadınla- barışmaya çalışıyor demektir ve bu, nasıl yüzleşeceğimi bilmediğim bir gerçek.

“Yanılıyorsunuz. Kader arkadaşımı hissedip hissedemediğimden bağımsız olarak, Rennick Fallamhain'in benim olmadığını kesin olarak biliyorum.” Güçlü görünmeye çalışıyorum ama sesimdeki titreme beni ele veriyor. Çok sarsılmış olduğum için bunu gizleyemiyorum.

“Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

Titreyen ellerim, oturduğumuz sessiz odada etrafı işaret ediyor. “Çünkü o burada değil. Kurtuma tam olarak erişimim olmayabilir, ama Rennick'in var. Eğer gerçekten kaderimiz birleşmiş olsaydı, bunu kokusundan anlardı. *Hissederdi*. Ve ikimiz de biliyoruz ki, eğer öyle olsaydı, hiçbir şey onu benden uzak tutamazdı. Ama o. Burada. Değil. Nişanlısıyla birlikte, onunla arasını düzeltmeye çalışıyor.” Kurtum artık sadece sızlanmıyor, uluyor, acısı neredeyse dayanılmaz. “Olması gereken yer de orası. Ben buraya gelmeden ve varlığımı hatırlamadan çok önce onu seçmişti. Her durumda, ne kadar inanılmaz derecede berbat olursa olsun, Talis onun önceliği olmalı. Eşler arasında böyle olması gerekiyor.”

“Bence erkeklerin ne kadar duygusal olarak kalın kafalı olduğunu hafife alıyorsun.” Zora, koltuğunda öne doğru kayarak bıkkın bir ses çıkardı. “Ayrıca bana satmaya çalıştığın hikayeye gerçekten inandığını düşünüyorum, ama yeteneğim olmasa bile kendine yalan söylediğini anlardım. Çenenden damlayan gözyaşları seni ele veriyor.” Bana anlamlı bir bakış attı ve aceleyle gözyaşlarımı silmemi izledi. Ne zaman ağlamaya başladığımı bilmiyorum ama

durmasını istiyorum. "Ayrıca önemli bir ayrıntıyı kasten göz ardı ediyorsun, sevgili kızım."

"Bu nedir?"

"Onu duyduğun," diyor. "Düşüncelerini duyduğun. 'Dostum' dediğini duyduğun. Bu senin için ne anlama geliyor?"

O sorusunu bitirmeden önce başım sallanmaya başladı. "Sana söyledim. Bir şey değildi. Sadece aklım bana oyun oynadı. Dilimden bir dil sürçmesi oldu."

İnkar et. İnkar et. İnkar et.

Zora'nın bir sonraki girişimi, oturma odasının gergin havasını delen bir sesle yarıda kesilir. O en ufak bir tepki bile vermezken, ben ayağa fırladım, gözlerim sanki bir tehdit arıyormuş gibi telaşla etrafı tarıyordu. Gergin sinirlerimin yatışması ve beynimin nihayet kaynağı tanınması, itiraf etmek istediğimden daha uzun sürdü.

Titreyen ve terleyen elimle telefonumu cebimden hızla çıkardım.

Kahretsin.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, gözlerim hem Seren'den hem de Craddock Sürüsü'nün Alfa'sı Lowri'den aldığım uyarılara göz gezdiriyordu.

"Risk alarak şunu söyleyebilirim ki, Alfa'mız sen gitmeden önce seninle birkaç kelime konuşmak isteyecek," diye uyarıyor Zora, ama bunun ardında gerçek bir öfke yok. Sandalyesinden kalkıyor, kalkarken sırtını geriyor. Otururken ne kadar kısa olduğunu fark etmemiştim. Uzun eteği ve garip şekilli kazağı, vücut yapısını gizlemeye yardımcı oluyordu. Şimdi onu tam olarak inceleyebildiğime göre, bu şifacı ve büyüleyici kurdun da bir omega olduğundan hiç şüphem yok. Tıpkı annem gibi.

"Onu bekleyecek vaktim yok." Rhosyn'in birkaç dakika önce kaybolduğu Fransız kapılarına doğru ilerliyorum, içimdeki kurt her adımda protesto ediyor, Alfa'yı tekrar görmek istiyor. *Hayır, bu olmayacak* .

Rhosyn'e veda etmeden gideceğim için kendimi suçlu hissediyorum, özellikle de zavallı kız kusmuk dolu kovamı taşıdığı için. Belki ona posta yoluyla bir teşekkür notu gönderebilirim. Belki de iştahı yerine geldiğinde yiyebilmesi için güzel bir mini kek sepeti.

"Evde bana ihtiyaç var. Hemen şimdi gitmem gerek." Telefonum zaten elimde, araba anahtarlarım arka cebimde, eksik olan tek şey güneş gözlüğüm ama eğer bu sayede buradan olabildiğince çabuk ve ideal olarak çok fazla göz görmeden çıkabiliyorsam, güneş gözlüğümü feda etmeye razıyım. Hızlı ve kolay bir kaçış, işte ihtiyacım olan bu.

Zora'nın güneşten yanmış yüzüne o her şeyi bilen bakış, ki bundan gerçekten nefret ediyorum, geri döndü. "Tamam, sana çıkış yolunu göstereceğim ve gerekirse araya gireceğim," diye kolayca teklif etti. Ben zaten kapıları açıp görünüşte boş koridorlara göz atarken, o da gayet rahat bir şekilde ekledi: "Yeni omeganın çok uzun süre beklemesini istemiyoruz. Onlara yardım etmek için orada olman gerekecek."

Olduğum yerde donakaldım, içimde şiddetli bir koruma içgüdüsü belirdi. Arkamı dönüp Gerçeği Gören'e baktım. "Bunu nereden biliyorsun—"

"Yardım ettiğiniz omegalar hakkında nereden bilgi sahibi olabilirim?" diye araya giriyor, ince kaşları kalkarak.

Ses tonunda hiçbir suçlama, duruşunda ise hiçbir tehdit yok; yine de bu, içimde yavaş yavaş yayılmaya başlayan huzursuzluğu dindirmeye yetmiyor.

Hayatınızı toplumun en savunmasız üyelerini korumaya adanmışınızda, gölgelerde gizlenen tehlikelere karşı tetikte olmayı öğrenirsiniz. Zayıfları istismar etmek için her zaman bir şey veya birileri bekler. Bize ulaşan omegalar genellikle bir şeyden kaçıyorlardır. Ebeveyn veya partnerlerinden gelen istismar, belki de kaçamadıkları bir geçmiş. Onlara iyileşebilecekleri, kendilerini güvende hissedebilecekleri ve yeniden başlayabilecekleri bir yer sağlamak benim işim.

Operasyonumuzu olabildiğince gizli tutmak, onlara bunu güvenli bir şekilde sunabilmemizi sağlıyor.

Ona sert bir şekilde başımı salladım.

“Gerçekten Thalassa’nın, kendisine yardım edecek bir arkadaş ve müttefik sistemi olmadan omegalar için yeraltı bir sığınak kurduğunu mu düşünüyorsun? Onları Ashvale’e gizlice gönderenlerin kim olduğunu düşünüyorsun? Omegaların seni ilk etapta nasıl bulacağını sence?” Omzumu kavrayıp bana güven verici bir şekilde sıktı. “Öğreneceğin çok şey var Noa, ama kesin olarak bilmen gereken bir şey var ki, annenin her zaman bir planı vardı.”

BÖLÜM 6

RENNICK

“Onun söylediğini d u y d u m ’Re
nnick.” Nişanlım olan, yirmi sekizine yaklaşan Talis, ayağını
yere vurdu. Harika. “Hepimiz onun söylediğini duyduk.”

Parmaklarım yine sağ şakağıma bastırılmış durumda;
Noa Alderwood'u ilk kez arka verandamda ayakta
bulduğumdan beri giderek artan ağrı, Talis'in ağzından
çıkan her öfkeli heceyle daha da şiddetleniyor.

Canaan, her zamanki sakinliğiyle konferans salonunu
saran gerginliği dağıtarak, "Biraz nefes almamız
gerekıyor," diye araya girdi. Liderlik ikilimizin her zaman
barışçısı olan Canaan, "Yüksek duyguların kontrolü ele
geçirmesine izin vermeye devam edersek bu konuşmada
hiçbir yere varamayız," diye ekledi.

Bakır rengi saçları omuzlarında uçuşurken Talis ikinci
köpeğimin üzerinde dönüyor. "Başka bir dişi az önce Alfa'nı
eşi olarak ilan etti. Zaten *benimle* nişanlı olduğunu
hatırlatmam gerekiyor mu? Bu yüzden, az önce izlediğimiz
utanç verici gösteriye gücenmemi mazur görün."

Eşini gururlandıracak keskin bir tavırla, Canaan'ın
bakışları kızıl saçlıya soğuk bir şekilde yöneldi. "Talis,
sanırım bu sürüde yaklaşan evliliğinizi hatırlatmaya ihtiyacı
olan tek bir kurt bile yok. Bize bunu her fırsatta o kadar iyi
hatırlatıyorsun ki, unutmak neredeyse imkansız olur."

“Sen tam bir—”

“Talis!” diye bağırarak hakaretini kestim; eminim ki bu hakaret bel altı bir saldırıydı. Savaşmak için elinizde sadece kelimeler varsa, onları bıçak gibi kullanmayı öğrenirsiniz. Ve Talis McNamara'nın en iyi yaptığı şeylerden biri de hakaretleri silaha dönüştürmektir. Çoğu zaman ucuz ve aşağılayıcı olsa bile.

"Şu adamı kendine çeki düzen ver, Fallamhain," diye homurdandı Cathal, biz buraya doluştuğumuzdan beri odanın öbür ucunda sessizce öfkesini dışa vurarak. "Kızım senin müstakbel Luna'n, kimsenin ona böyle konuşmasına izin verilmemeli."

Seksen yaşına yaklaşan konsey üyesi Oswin dışında, uzun meşe masada oturan tek kişi Cathal. Diğer sürü liderinin konferans masasının başına yerleşmesi ne benim ne de kurdumun dikkatinden kaçmıyor. Hayvanımın homurdanmasına rağmen, şu anda küçük bir üstünlük gösterisine ayıracak enerjim yok. Kurtum için kolay kazanılacak bir savaş da olmazdı zaten. Sessiz bir üstünlükte belli bir güç var. Gösteriş yapmaya gerek duymayan bir güç. Her zaman orada, yüzeyin hemen altında nabız gibi atıyor. Sözlere veya tek bir hırıltıya gerek kalmadan saygı uyandıran bir otorite türü. Karşılaştığım, üstünlüğü benimkine rakip olan sadece iki kişi daha var ve ikisi de şu anda bu odada değil. Biri Rook, diğeri ise kuzeydoğu Montana'da bulunan, aynı derecede değişken sürünün neredeyse vahşi Alfa'sı.

“Öte yandan, eğer sözleşmemiz hâlâ geçerliyse, o senin asıl eşin olacak,” diye devam ediyor Cathal, kalın, kızıl sarı kaşlarından biri kalkık, kahverengi gözlerindeki meydan okuma açıkça belli. “Alderwood dışisiyle ilgili bu küçük sorun, üzerinde anlaştığımız düzenlemeyi bozacak mı?”

Anlaşma. Sürümün omegalarının güvenliğini sağlamak için geleceğimi feda ettiğim anlaşma.

"Bu kızın -Thalassa'nın kızının- Alfa'mızın eşı olduğından emin miyiz?" diye soruyor konsey üyesi, ama hangisi olduğunu görmek için bakmaya zahmet etmiyorum. "Sürülerimizin ittifakı hakkındaki konuşma daha ileri gitmeden önce bunu doğrulamaya çalışmamız gerekmez mi?"

Zihnim şu anda bir savaş alanı ve ben de hayatım için siperlerdeyim. Noa'nın açıklamasını duyduktan sonra McNamaralar ve birkaç konsey üyesinden gelen panik ve öfkeye rağmen, küçük baygın kadını şifacımızın gözetiminde olduğundan emin olana kadar yalnız bırakmayı reddettim. Kendi temposunda hareket eden ve kendi ritmine göre dans eden bir kadın olan Zora, çağrıma alışılmadık derecede hızlı yanıt verdi. Noa'yı inin kanepesine koyup hem Rhosyn'in hem de eklektik empati yeteneğine sahip şifacının bakımına bıraktığımda, içimdeki kurt benimle canla başla savaştı. Yarım saat sonra burada dururken, onun devam eden huzursuzluğu beni ürpertiyor. Hem Rhosyn hem de Zora, Noa'nın baygın olabileceğini ancak durumunun stabil olduğunu söylemiş olsalar da, onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyor. Ona olan bağlılığı sarsılmaz ve ilk kokusunu aldığı anda olduğu kadar rahatsız edici.

"Alfa Fallamhain'e tüm saygımla birlikte, Alderwood kızının onun koku uyuşturucusuna uygun olup olmaması tartışmalı bir konu," neredeyse saf İskandinav kan hattına sahip, kalkanlı bir kadın gibi yapılı alfa dişi Yrsa, yaslandığı uzak duvardan kendini iterek şöyle dedi: "McNamara Sürüsü ile aylar önce anlaşmayı kabul etti. Alfamızın şimdi sözünü tutmaması sadece onursuz ve yakışsız olmakla kalmaz, aynı zamanda halkımızın güvenliğine karşı pervasız bir ihanet olur."

Oswin onaylamaz bir şekilde mırıldandı, bulanık gözleri alfa dişiye dikildi. "Bir alfanın sürüsüne olan sadakati yalnızca bir kişiden sonra gelmelidir: Eşinden sonra. Eğer bu dişi gerçekten Rennick'in koku uyumuna sahipse, o

zaman sürümüzün bu önceden belirlenmiş ittifaka katılımının neredeyse tamamen geçersiz olduğunu varsayabiliriz."

Yrsa'nın yüzünde, yalnızca bir annenin kederinin tutuşturabileceği bir öfke belirdi, gözleri kurtunun sarı parıltısına büründü. "Bunu söylemek senin için kolay olabilir, yaşlı adam, ama çocukları kaybolan bizler, teorik bir kader bağının yavrularımızın güvenliğinden daha öncelikli olmasına izin verme lüksüne sahip değiliz. Harekete geçmemiz gerekiyor ve daha da önemlisi, korunmaya ihtiyacımız var. Şu an itibariyle, sürümüzden yedi eşleşmemiş omega kayboldu, bunlardan biri de kızım. Cathal ile ittifak bize bu güvenliği sağlıyor. Yedi ay önce kuzey sınırlarımızda onun ek korumaları olsaydı, kızım hâlâ burada olabilirdi. Bunun yerine, hayatta olup olmadığını merak ediyorum!"

Eklund kızı, Alfa olarak hükümdarlığımın ilk ayı içinde bölgemizden kayboldu. On sekizinci doğum gününden dört gün sonra kurt formuna girdiğinde, bir hafta önce omega olarak ortaya çıkmıştı. Üç gün boyunca, uyku ve yemekten vazgeçerek, kokusunun her izini kovalayarak kurt formunda koştum. Onu annesine geri getirmek için çaresizdim. Annem öldüğünden beri ilk kez Ay Tanrıçası'na yardım için dua ettim, ama boşunaydı. Ondan önceki genç omega ve ondan sonraki altı omega gibi, Yrsa'nın kızı da iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Yrsa'nın gözlerindeki boş acı, ruhu delen umutsuzluk çığlıkları ve kayıp bir yakını olan her ailenin yüzüne kazınmış keder, beni Kanadalı sürü Alfa'sının destek teklifini kabul etmeye itti. Şartları görüşmeye başladığımızda, dört omega burnumun dibinden kaybolmuştu ve neredeyse her şeye razıydım. Hatta beta kızını seçilmiş eşim ve sürümün Luna'sı olarak kabul etmeye bile.

Ama bu daha önceydi.

Ondan önce.

Nuh.

Şimdi, ayaklarımın altındaki zemin kaydı ve zar zor ayakta duruyorum. Senin sözde koku eşleşmeni bulmakla ilgili bildiğimi sandığım her şeyi sorguluyorum. Ve evet, "sözde" kelimesini kullanıyorum, çünkü kurtumun aklını nasıl kaybettiğini hâlâ anlamaya çalışıyorum.

Duyduğum her kader eşi bulma öyküsünde aynı belirleyici an var: Kaderinizde yazılı olan kişiyle karşılaştığınız an, bunu hemen anlıyorsunuz. Tereddüt yok, şüphe yok, çünkü kurtlarınız birbirini aklın, mantığın ötesinde bir düzeyde tanıyor. Bu tamamen içgüdüsel bir şey.

Bu konuda kurt ile insan arasında hiçbir ayrım olmamalı. Yine de, zihnimde yankılanan kurt beyanını sorgulayan, içime sızan şüpheyi görmezden gelemiyorum. O ve ben aynı fikirde değiliz, bu son zamanlarda daha sık oluyor gibi görünüyor. Bir zamanlar kusursuz olan bağımızda bir çatlak oluştu ve bu çatlak Noa'nın gelişile daha da derinleşti.

" Alpha Fallaman ."

Adımın keskin sesi başımı hızla yukarı kaldırdı. Düşüş sarmalım beni odadan uzaklaştırmış, farklı koşullar altında onların işi olmadığını söyleyebileceğim bir konuda tartışanların seslerini duymamazlıktan gelmeme neden olmuştu. Eşler arasındaki bağ - onaylanmış olsun ya da olmasın - özel bir meseledir, bu bağla bağlı olan iki taraf arasında konuşulması gereken bir şeydir. Kendi gündemleri olan bir oda dolusu insan tarafından tartışılmamalıdır. Niyetleri ne kadar iyi olursa olsun, yine de niyetlerdir.

Aşk hayatım, gelecekteki eş bağım, bir pazarlık kozu haline gelmesine izin verdiğim an, artık tamamen bana ait olmaktan çıktı.

Dikkatim sabırsız suçluya kilitleniyor, kurtum öne doğru atılırken gözlerimde sessiz bir uyarı belirliyor ve Yrsa'ya o tonda kime konuştuğunu hatırlatıyor. "Ne var?"

Oswin, sinirlenen kadının konuşmasına izin vermez, bunun yerine herkesin aklındaki soruyu kendisi sorar. Benimkini de dahil. "Noa Alderwood senin koku eşin mi? Kaderindeki eşin mi?"

Hani doğru seçeneğin olmadığı durumlar vardır ya? Bu onlardan biri değil. Kesinlikle doğru bir cevap var. Ne söylesem de, çeşitli taraflarla sayısız soruna yol açacak. Sonra bir de başka bir sorun var: Kim cevap verecek? Ben mi, yoksa kurdum mu? Eğer ona kalırsa, hiç tereddüt etmez. Bunun tartışmaya bile açık olmasına çok sinirlenir ve cevabı sarsılmaz, kesin bir *evettir* . Onun gözünde, espresso rengi saçları dökülen küçük dişi onundur. Ama ya bana kalırsa? Şey...

"Bilmiyorum."

Kötü bir şakanın sonu gibi, konferans salonundaki herkes hareketsiz kalıyor, üzerimize ıslak bir battaniye gibi sessizlik çöküyor. Her bakış bana kilitleniyor. Başka bir senaryoda, ilgi odağı olmak beni etkilemezdi. Sakin kalırdım, ama şu anda en mahrem yanlarımın ortaya serilmiş ve didik didik edilmeye hazırlandığını hissediyorum.

Gergin anı bozan kişi, sağ kolum ve bu konuyu özel olarak görüşmeyi çok daha fazla tercih edeceğim kişi oluyor. "Ne demek bilmiyorsun?" diye soruyor Canaan yanımda, ela gözlerindeki endişe hiç azalmadan.

"Sürünüzün omegaları için, bunu bir an önce halletmenizi öneririm, Fallamhain," diye mırıldandı Cathal, burada toplandığımızdan beri kişisel tahtı olarak kullandığı deri tekerlekli sandalyesinden yavaşça kalkarken. Adam tipik bir alfa erkeği gibi uzun ve iri yapılydı, ancak yıllarca süren hareketsizlik göbeğini yumuşatmıştı. Koyu yeşil düğmeli gömleğinin içine sokulmuş göbeği, kahverengi kemerinin üzerinden hafifçe sarkıyordu. "Bu sayının sekize çıkmasını istemeyiz, değil mi?"

“Bu tartışmaya açık bir konu olmamalı.” Yrsa tekrar öne çıkıyor, McNamara Sürüsü ile ittifakın büyük destekçileri olan birkaç konsey üyesi onu dikkatle izliyor. Alfa olarak görevi devraldığım da destek vermekte en çok tereddüt edenler bu dört kişiydi. Bu anlaşma onların gözüne girmemi sağladı ve beni hatırladıkları küstah genç olarak görmelerini engelledi. “Cathal’ın adamları kuzey sınırında ek muhafız olarak görev yapmaya ve burası ile Kanada arasındaki sınırı yakından izlemeye başladığından beri sadece bir omega kaybettik. Onların yardımından önce mi? Yarım ay içinde altı omega kaybettik. Eşiniz olsun ya da olmasın, bu ittifakı riske atmak aptallık olur.”

Destekçileri sessizce başlarını sallayarak onaylıyorlar.

İşte bu yüzden Pack McNamara ile bu anlaşma ilk başta önerilmişti. Sınır. Sürüm büyük, güçlü ama içe kapalı. Aşırı derecede kendi kendine yeten bir sürüm. Nesiller boyunca kendi sınırlarımız içinde geliştik, ancak bu izolasyon, dış tehditler içeri sızmaya ve omegalarımızı çalmaya başladığı anda bizi savunmasız bıraktı.

Yardım isteyebileceğim bir müttefik ağı olmayan bir kaleyi devraldım.

Orada sadece Cathal McNamara vardı.

O, benim sürümün—babamın—yarım ömrü boyunca dostuydu. Sürümüzün geçmişi ve karşılıklı güven, onun destek teklifini kabul etmeyi en mantıklı seçenek haline getirdi. Özellikle de Alfa rolüne beklenmedik bir şekilde, masaya getirebileceğim kendi ittifaklarım olmadan adım attığım için. Üniversiteye gidip Rook Draven ile tanışana kadar sürümüzün dışında biriyle ilk arkadaşlığımı kurmamıştım.

Rook'un sürüsünün ayırabileceği fazladan insan gücü yoktu. Başka bir bağlantım olmadığı için, babamın kendi döneminde geliştirmeye zahmet ettiğ i tek ortaklığa güvenmek zorunda kaldım.

Yardıma ihtiyacımız olduğunu kabul etmek gururumuza, yeni liderimiz olarak benim gururuma bir darbe oldu, ancak

gerçek açıktı, sınırın iki tarafını da tek başımıza gözetleyemezdik. Kayıp omegalarımızdan dördü o kadar uzakta takip edilmişti, ancak iki ülke arasındaki sınır çizgisine ulaştıklarında izleri kaybolmuştu. Sınırın o tarafını bizden daha iyi bilenlerden yardım almamız gerekiyordu. Ve bu zavallı ruhları kaçıran kim olursa olsun, rotalarının her iki taraftan da izlendiğini bilmesi gerekiyordu.

Şu anki durumda, sağlanan ek destek kayıp kişilerin sayısını büyük ölçüde azalttı. Bunu ben biliyorum. Yrsa da biliyor, ama bu ona benimle bu şekilde konuşma hakkı vermez.

“Hepinizin iyiliği için,” dedim sesimi ölçülü bir tonda, yavaşça odayı tararken, orada bulunan herkesle göz teması kurarak, bakışlarını yere indirene kadar, “rolünüzün sürü liderinize tavsiye vermek olduğunu, ona emir vermek olmadığını hatırlamanız iyi olur. Benden bir şey talep etmek, bana hareket etmemi emretmek sizin göreviniz değil.” Sessizliğin uzamasına, ağırlıklarının yerleşmesine izin verdim. “Aldığım her karar, kişisel olsun olmasın, bu sürünün iyiliği ve istikrarı düşünülerek alınır. Ve eğer bu size zaten açık değilse, o zaman hiç dikkat etmemişsiniz demektir. Desteğinize layık olduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yaptım, ama bunu sürekli kanıtlamak zorunda kalmaktan yoruldum. Pozisyonlarınızı koruyorsunuz çünkü sizin görüşlerinize değer veriyorum ve rehberliğinizin daha iyi bir lider olmama yardımcı olabileceğine inanıyorum. Ama yanlış anlamayın, bu işi sizin katkınız olmadan da yapabilecek kapasitedeyim.”

Yrsa başını kaldırmadı, ama dikkatim tekrar ona yöneldiği anda bunu hissetti. Vücudundan bir ürperti geçti ve çenesi göğsüne doğru daha da düştü. “Çocuğunuzun kaybolmasının verdiği o ezici acıyı anlamaya bile başlayamıyorum ve eğer kızınızı eve geri getirmek benim gücümde olsaydı, bunu bir an bile düşünmeden yapardım. Ama korkunuz ve acınız – ne kadar haklı olursa olsun – benden bir şey talep etme hakkı vermez size, Yrsa Eklund.

Bunu yapmaya devam ederseniz, hangimizin aptal olduğunu size göstereceğim. Bu, bu odadaki herkes için geçerli. Anlaşıldı mı?"

Cathal ve kızı dışında, konferans salonundaki herkes başlarını saygıyla eğmiş bir şekilde "*Evet, Alpha*"nın çeşitli versiyonlarını tekrarlıyordu.

Başımı salladım, kurtum gösterilen itaat seviyesinden memnundu. "Herkes dışarı çıksın," diye hırladım, alfa havlamamı bastırmaya çalışmadan. Düşünmem gerekiyordu ve bu insanlar ensemde nefes alırken bunu yapamıyordum. Sanki hepsi birer sopayla kışlarından dürtülmüş gibi, herkes yerinden sıçradı ve kapıya doğru yöneldi. Canaan ve McNamaralar hariç herkes. Diğer sürü alfasına meydan okurcasına kaşlarını çatmış. "Bundan sonra ne yapacağımızı görüşmek üzere yakında seni bulacağım."

O herif hâlâ gitmek için bir adım atmıyor.

"Dediğim gibi, Rennick, senin yerinde olsam hemen hallederdim. Eğer bu kız yüzünden anlaşmamız bozulursa, adamlarımı bir saat içinde görevlerinden çekebilirim." Cathal, Noa'nın hak etmediğini düşündüğüm bir öfkeyle bu kelimeyi tükürdü. Eş olsun ya da olmasın, tüm bu olaylarda masum. Kurt kulaklarım geriye doğru yatıştı, göğsümden uyarıcı bir hırıltı yükseldi. Alfa, hâlâ kaşlarını çatmış olsa da, açık kapıya doğru bir adım geri çekilecek kadar akıllıydı. "Sürünüzün iyiliği için, umarım doğru seçimi yaparsınız. Ve yaptığınızda, bu köpek ve at gösterisiyle kızıma yaşattığınız utanç için kamuoyu önünde özür dilemenizi bekliyorum."

Talis bana bakıyor, koyu, tilki gibi gözleri parıltıyor, neredeyse gözyaşları dökülecek. Ama gözyaşlarının tehdidinin, sözde aşkımızın tehlikede olmasıyla bir ilgisi olduğunu düşünecek kadar kibirli değilim. Hayır, birlikteliğimiz asla gerçek duygusal bağ üzerine kurulmadı. Bazı günler, bunun zar zor tahammül olarak nitelendirilebileceğini düşünüyorum. En azından benim

açımndan. Talis'in bakışlarındaki nem benim için değil. Kaybetme ihtimali olan unvan için. Gelecekteki Luna'm olmak, işte gerçekten sevdiği şey bu.

Bir beta olarak, bu unvan onun gibi birinin nadiren , *hatta hiç* giymediği bir şeydir. Sürü Alfa'sı rolü neredeyse her zaman nesiller boyunca, özellikle de sıradaki alfaya geçer. Cinsiyetin önemi yoktur, önemli olan unvandır. Alfalar genellikle betaları eş olarak seçseler de, birliktelikleri asla bir alfa varisi doğurmaz. Bunu sadece bir omega yapabilir. Bu yüzden Luna unvanı neredeyse her zaman bir omega için ayrılmıştır. Bir sürü Alfa'sının bir betayı eş olarak seçmesi, ailesinin saltanatının onunla birlikte sona ermesini neredeyse garanti eder. Bir sürünün başında bir alfaya ihtiyacı vardır. Bir sürüyü yönetmek için gereken baskınlık, bir beta veya omeganın sahip olduğu bir şey değildir.

Cathal'ın anlaşılmamıza koyduğu şartı kabul ederek mecazi anlamda noktalı çizgiyi imzaladığımda bunu biliyordum. O zamanlar, sürüdeki omegaları daha iyi koruyabileceğim anlamına geliyorsa, kendi soyumun geleceğini feda etmek adil bir takas gibi gelmişti. Aylar önce bununla barışmıştım, ya da en azından öyle sanıyordum. Ama şimdi, onu ilk gördüğümünden beri her şey gibi, bunu da yeniden sorguluyorum.

Onlar odadan çıkarken ve umarım benim lanet olası evimden de çıkarken, ben de onlara başka bir dil söylemiyorum.

Kapı arkalarından kapanana kadar, tenimin altında savaşılan duyguların beni sarmasına izin vermiyorum. Sanki bir gelgit dalgasıyla çarpılmış gibi, kafam karışıyor, şüphe duyuyorum ve adını bile koyamadığım bir şeye duyduğum acı verici bir ihtiyaçla duvara yaslanıyorum. Öne eğilip, dirseklerimi uyluklarıma yaslayarak, başımı omuzlarımin arasına sarkıtıp sadece *nefes alıyorum*.

Canaan yanıma doğru kayarak durdu, iri eliyle omzumu okşadı. Bir an sonra, avucunu orada öylece bıraktı, sessiz desteğini gösterdi. Kurtlar olarak, dokunmaya duyarlı yaratıklarız ve fiziksel temastan, özellikle de bir sürü üyesinden geliyorsa, büyük bir rahatlık duyarız. Ve daha da önemlisi, bir eşten geliyorsa.

"Konuş benimle kardeşim," diye ısrar ediyor. "Kafanın içinde neler oluyor? Onun senin olup olmadığını nasıl bilmiyorsun?"

Bir an için kendimi Noa'nın günah kadar tatlı sesiyle o küçük kelimeyi fısıldadığı anın anısına kaptırdım. "*Erkek*". O kadar yumuşak, neredeyse kırılğan bir sesteki, yarattığı yıkım ise hiç de öyle değildi.

"Kurtum onun kesinlikle öyle olduğundan emin," diye itiraf ediyorum, sanki bu yoğun enerjiyi biraz olsun atmama yardımcı olacakmış gibi derin bir nefes vererek. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hiçbir işe yaramadı. "Onun kokusunu aldı ve... kendini kaybetti. Anında ona tamamen aşık oldu."

"Peki ya sen? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Bunun mantıklı olmadığını düşünmeye devam ediyorum." Kendimi zorla doğrultup, vücudumun destek için duvara yaslanmasını engelledim. Birkaç adım ileri yürürken, parmaklarım saçlarımın arasından geçti, telleri çekiştirdim. "Temelde birlikte büyüdük. Annesi, o..." Noa ile olan o berbat durumu bir şekilde ele almam gerektiğini bilerek sözümü kestim. "Thalassa sürümüzün direğiydi ve babamla yakından çalışıyordu, bu yüzden Noa her zaman buradaydı. Bunca yıldır neden onu düşünmediğimi bir türlü anlayamıyorum, ama büyürken her zaman birbirimizin yanındaydık."

Anne babamızın geç saatlere kadar çalıştığı zamanlarda bu evin içinde koşturup durduğumuz günlerin ya da yaz günlerinde göl kenarında geçirdiğimiz zamanların anıları bilinçaltımın derinliklerinden yüzeye çıkıyor. *Hatta şimdi*

düşününce, ona yüzmeyi öğreten kişinin ben olduğumu bile sanıyorum.

"Bunun neresi sizi şaşırtıyor?"

"Kurt kimliğimi on yedi yaşında, yani bir yıl erken keşfettim." Fallamhain soyunun uzun tarihinde bunu başaran tek kişi benim. O zamanlar babam, dinleyen herkese bunun güçlü bir kurt kimliğine sahip olduğum ve bir gün iyi bir Alfa olacağım anlamına geldiğini övünerek anlatırdı. "Bu, kurt kimliğimin Noa sürüden ayrılmadan önce bu sözde eş bağıni hissetmek için neredeyse dört yılı olduğu anlamına geliyor. Ama bunu hiç hissetmedi. Sence de bu garip değil mi?"

Canaan'ın iri omuzları silkiliyor. "Buna cevap veremem. Kader eşimi bulma deneyimini hiç yaşamadım, ama bir şey kaçırdığımı da düşünmüyorum. Rhosyn'im var ve onu her zaman seçerdim." Bazı Alfalar, kokuları birbirine uyan omegalarını bulmanın nadir şansına umut bağlarlar. Diğerleri, Canaan gibi, kaderin karar vermesini beklemezler. Kaderlerinde yazılı olsun ya da olmasın, hızla ve derinden aşık olurlar. Rhosyn onun kader eşi olmayabilir, ama bu onlar için hiçbir şey ifade etmiyor. Birbirlerini seçtiler ve her gün birbirlerini seçmeye devam ediyorlar. "Ama duyduklarıma göre? Kokunuz birbirine uyan eşinizi bulduğunuzda, sorgulamaya gerek kalmıyor. Sadece *biliyorsunuz* . Kurtlarınız birbirini tanıyor ve hepsi bu." Beni dikkatle izliyor. "Şunu sorayım sana Nick, gençken kurtun Noa ile aranızdaki bağı fark etmediği için mi bunu sorguluyorsun? Yoksa McNamara ile olan anlaşmanı korumak için mi tamamen inkar ediyorsun, çünkü bunun sürüye olan borcun olduğunu düşünüyorsun?"

"İkisi birden-"

Konferans salonunun kapısı o kadar sert açılıyor ki, kapı kolu duvara çarptığında alçıpanın çatlamamasına şaşırdım ve rahatladım.

Sanki onu çözmüş gibi, Rhosyn odaya daldı.

“Kanaan Orion Roarke!”

Vay be, arkadaşımın arkadaşı *çok sinirli* görünüyor.

“Rosie?”

Kapıyı açtığı kadar sert bir şekilde kapattıktan sonra, beta dişi eşine doğru sinsice ilerliyor. Nasıl başarıyor bilmiyorum ama vahşi, açık kahverengi bukleleri bile öfkeli görünüyor. Önünde duruyor, uzun, ince parmağını geniş göğsünün ortasına saplıyor.

“Lütfen bana, beni saflarından gizli kurtları dışlayan bir sürüye gönderecek bir adamla çiftleşmediğimi söyleyin?” *Aman Tanrım*. Öfkesi şimdi mantıklı geliyor, ama itiraf etmeliyim ki, neden Canaan'a yönelttiğine şaşırdım. Zavallı adam. “Annem seni eve getirdiğim günden beri köpek olduğunu bana anlatmaya çalışıyor ve ben de o iğrenç kadına karşı her zaman seni savundum. Bana yemin et ki, bunu yaparak zamanımı ve nefesimi boşa harcamadım, çünkü bu *politikayı* bildiğini öğrenirsem, seni şahsen anneme gümüş bir tepside teslim edeceğim ve o da seni *diri diri* yiyecek.”

Rhosyn'in Mississippi bataklıklarında doğup büyüdüğünü anlayabileceğiniz sadece iki durum var: İki kadeh fazla içtiğinde ve cehennemden fırlayacak kadar öfkeli olduğunda. Ve şu anda, adeta ateş püskürüyor.

İkinci yardımcım, öfkeli arkadaşının omzunun üzerinden bana baktığında gözlerinde gerçek bir korku var. “Rosie, tatlım, şu anda ne dediğini hiç anlamıyorum.”

Bir baykuş gibi—ya da lanet olası *Şeytan Kovucu* gibi—Rhosyn başını çevirip bana baktı. “*Sen ... Dönüşüm geçiremeyen sürü üyelerini mi sürgün ediyorsun?*” Bana hitap ederken ses tonundaki öfke biraz daha azdı, bu da sürüsünün Alfa'sıyla konuştuğu için akıllıca bir seçimdi, ama öfke hala soluk yüzünde apaçık ortadaydı. “Tanrıça adına yemin ederim Nick, eğer Noa'nın söyledikleri doğruysa ben—”

"Sana ne anlattı?" diye soruyorum, Rhosyn'in Noa'nın geçmişe dair anlattıklarıyla ilgili benden daha fazla bilgi edinmiş olup olmadığını merak ederek.

Rhosyn, hem eşine hem de bana bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi. Kollarını öfkeyle göğsünde sıktı ve o küçük yabancı adına içten içe kaynayan öfkeyle konuşurken ayağını yere vuruyordu. "Noa, Zora'ya ve bana, babanızın gizli bir kurdun sürüsünün korkunç itibarını lekelemesine izin vermeyi reddettiği için ya da buna benzer saçma bir şey yüzünden, daha *çocuk* denecek yaşta bu sürüden nasıl kovulduğunu anlattı. Bana onun yanıldığını söyle."

"Kahretsin." Elimle yüzümü ovuştururken, kısaltılmış sakallarım avucuma süründü. "Gerçekten o hikayeye inanıyor, değil mi?"

Kenan soruyor: "Peki hangi hikâyeye inanmalı? Gerçek ne? Sürgün edildiği mi, yoksa annesi hakkında bize hep anlatılan gerçek mi?"

Rhosyn başını salladı. "Onun gibi tatlı birinin bu sürüden kovulduğuna nasıl inandığını öğrenmek istiyorum."

Yüzümdeki acıyı dindirmek için elimi yüzümden çekip yün pantolonumun ön cebine soktum. O zavallı kıza yapılanları düşündükçe daha da derinleşen bir acıydı bu. Kurtumun hâlâ bizim kızımız olduğunu ısrarla söylediği kız.

"Noa, gizli bir şekil değiştirici olduğu için bu sürüden sürgün edilmedi," diye başlıyorum, son yedi yıldır bir yalan içinde yaşadığına üzülererek. "Thalassa, kimsenin bilmediği nedenlerle, bir büyücü olarak en kutsal yasalardan birini çiğnedi ve yeteneğini kızının kurdunu bağlamak için kullandı." Bu hikaye, sürü içinde adeta kişisel bir hayalet hikayesi gibi anlatılmış olsa da, Canaan'ın bronzlaşmış yüzünün renginin solması, sanki bunu ilk kez duyuyormuş gibi olduğunu gösteriyor. Sanırım isme bir yüz ekleyebildiğinizde durum farklı oluyor. Ancak Rhosyn'in nefes nefese kalışının dramatikliği, bu bilgiyi gerçekten ilk

kez mi öğrendiğini merak etmeme neden oluyor. Sürüye nispeten yeni sayılır, sadece birkaç yıldır burada. "Babam müdahale edip o iğrenç kaltakı cezalandırmadan önce, gece yarısı Noa ile birlikte kaçtı. Babam bana onları bulmak için tetikçiler gönderdiğini söyledi, ama Thalassa çok zeki ve güçlüydü, kolayca takip edilemezdi. Sadece... yok oldular."

BÖLÜM 7

RENNICK

“ Ve Noa’nın bundan haberi yok mu?” diye sordu Rhosyn, konferans masasındaki yerinden. Noa’ya karşı işlenen korkunç suçun -üstelik kendi annesi tarafından- tartışılmasının ardından birkaç dakika sonra Canaan’ın eşi oturmak zorunda kaldı.

Başımı salladım. "Zora'ya soracağım. Thalassa'nın büyüleyici yeteneklerinin tam kapsamı hakkında benden daha çok şey bilir, ama hatırladığım kadarıyla, enerjiyi ve büyüyü kendi iradesine göre manipüle edebilen son derece güçlü bir büyücüydü. Bu iradelerden birinin de zihin manipülasyonu olduğunu kesin olarak biliyorum."

"Yani, sadece kızının kurdunu bağlamakla kalmadı, aynı zamanda anılarıyla da oynadı mı?" diye tahmin yürütüyor Canaan, durumun tamamına hâlâ kasvetli bir şekilde bakarak. "Kim kendi çocuğuna bunu yapabilir?"

Üçümüzün üzerinde sessizlik çöker, her birimiz Noa Alderwood'a yapılanları anlamaya çalışıyoruz. Bunca zamandır, hayatının seyrini değiştiren kadınla kim bilir nerede yaşıyordu. Gerçeği bilseydi, *bu* sürüye katılabilirdi. Bunun yerine, yıllarının büyük bir bölümünü, bizi kalpsiz, önyargılı ve şekil değiştiremeyen birini dışlayacak insanlar olarak görerek geçirdi. Bu düşünce ve inancın öz saygısına ne kadar zarar verdiğini söylemek mümkün değil. Yeni bir sürüye katılmamasının nedeni de bu olsa gerek.

Muhtemelen bunu hak etmediğine inanıyor. Gizli şekil değiştiriciler nadirdir, neredeyse duyulmamıştır, ancak bu onları özünde daha az şekil değiştirici yapmaz. Onlar hala sürü hayvanlarıdır.

Kurtum küçük dişi için yas tutuyor, bunca zamandır yalnız kalmış olması gerçeği onu derinden üzüyor. Onun yanında olmamasının verdiği gerçek, somut acıyı hissediyor.

Kahretsin, bu iş tam bir fiyasko.

"Peki, o zaman neden hala burada oturuyoruz?" Rhosyn sandalyesinden fırladı, Noa'nın geçmişi hakkında konuşmaya başladığımızdan beri güzel yüzüne kazınmış olan hoşnutsuzluk yerini kararlı bir ifadeye bıraktı. "Gidip ona gerçeği söyleyelim. Bunu duymayı hak ediyor ve bunu senden, Nick, duymalısın. Özellikle de onun eşi olduğun için."

"Bu henüz doğrulanmadı," diye düzeltiyorum onu, Canaan'ın gözlerini hafifçe devirdiğini fark etmemiş gibi yaparak.

Kapı koluna elini koyarak duraksadı. " 'Doğrulanamadı' derken ne demek istiyorsunuz? Bu ne demek oluyor Allah aşkına?"

Canaan duvardan destek alıp kapının yanındaki eşinin yanına gidiyor, iri eli eşinin belinin alt kısmında. "Alfamız, Noa ve onun kendisini sahiplendiği gerçeği söz konusu olduğunda, inkâr diyarına bayrağını sağlam bir şekilde dikti," diye açıklıyor benim adıma, ses tonundaki yargıyı gizlemeye bile çalışmadan. *Pislik herif*. "Ya da kurdunun da kızı sahiplendiği gerçeğini." Sanırım her şeyi eşine açıkça anlatıyor. *Harika*.

Rhosyn'den sinirli bir inilti yükseldi, hayal kırıklığı dolu bakışları beni süzdü. "Sen ve Noa konuşmalısınız çünkü ikiniz de tamamen saçmalıyorsunuz. Gerçek koku uyumunun ne kadar nadir olduğunu biliyor musunuz? İnkârın yargılarınızı bulandırmasına izin veriyorsunuz ve

bunu yaparak neredeyse Tanrıça'nın yüzüne tükürüyorsunuz."

Rhosyn gibi Ay Tanrıçası'nın takipçileri, onun sadece kurt şekil değiştirenlerin yaratıcısı değil, aynı zamanda kaderimizdeki eşleri seçen kişi olduğuna da inanırlar. Onların inancına göre o, kaderimizin mimarıdır. Ben şahsen, gerçek insanlara olan inancımı daha çok tercih ettiğim için bu tanrıçaya pek itibar etmedim.

"Rhosyn," diye iç çekerek söze başladım ama sinir bozucu eş sözümü kesti.

"Ayrıca McNamara ailesiyle yaptığı anlaşmayı bozmanın sonuçlarından da endişe duyuyor."

"Dürüst olmak gerekirse, o şımarık kızla nişanını bitirmenden daha iyi bir sonuç düşünemiyorum." Rhosyn omuz silkerek sonunda odadan çıktı ve bizi sessiz koridordan çalışma odasına doğru götürdü. Noa'ya doğru. "Ona Kanada'ya geri dönmesini söylediğinde orada olabilir miyim? Söz veriyorum tek kelime etmeyeceğim. Sadece Talis'in yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum, haberi verdiğinde." Bana geri baktı, yüzünde neşeli bir sırıtış belirdi.

Rhosyn'in alfa dişi gibi davranmadığına şükrettiğim bazı anlar oldu. Beta olarak gösterdiği acımasızlık, eğer alfa karakterine sahip olsaydı on kat daha fazla olurdu ve sürünün onunla başa çıkamayacağından neredeyse eminim. Bununla birlikte, kan susuzluğu onu son derece sadık kılıyor, bu da hayranlık duyduğum bir özellik. Ara sıra sergilediği tavırlara rağmen, arkadaşımın onu bulup eve getirdiğine minnettarım. Sürü onun sayesinde daha iyi durumda. İkinci arkadaşım da onun etkisiyle kesinlikle daha iyi bir insan oldu.

Açık planlı mutfak ve ana yaşam alanının yanından geçiyoruz, ikisi de son derece boş. Şu anda belediye meclisi üyeleriyle veya Talis'le uğraşacak sabrım yok.

"Bu anlaşmayı neden yaptığımı unuttun mu?"

“Elbette ki hayır.” Arkasını dönmüyor ama göz devirmesini buradan duyabiliyorum. “Sürümüzün omegalarının korunmasını senin kadar ben de istiyorum ama yine de bunu yapmanın farklı bir yolu olması gerektiğini düşünüyorum. Mutluluğunu ve tüm lanet olası geleceğini feda etmeni gerektirmeyen bir yol.” Rhosyn, inin kapalı Fransız kapılarının önünde durup gözlerime bakıyor. “Yanılma Nick, Talis'i eşin olarak alırsan, tam olarak bunu yapacaksın. Onunla Luna olarak mutsuz olacaksın ve hepimiz bunu biliyoruz. Şimdi de Noa devreye girdi. Eğer o senin kader eşinse, onu başka biri için terk edersen gerçekten vicdanın rahat mı?”

Rhosyn'in sorusunun derinliğini tamamen anlıyorum, ama şu an cevap veremiyorum. Özellikle de kurdum beni çok önemli bir konuda uyardığı şu anda.

Önümüzdeki cam kapıların ardında, rahat oturma odası tamamen ıssız. Zora ya da Noa'dan eser yok. İçimde huzursuzca kıpırdayan kurtla, Rhosyn ve Canaan'ın yanından geçip odaya giriyorum. En güçlü koku, yanan şöminedeki odunların kokusu ve iki kadından da kalan izler taze değil. İkisi de en az on dakikadır burada değil.

“Nerede o?” diye soruyorum, içimdeki kurtun gücü her heceye nüfuz ediyor. İçimde öfke yükseliyor, ona başka bir şey daha ekleniyor. Bu korku mu? Onun büyülendiği dışının bıraktığı yerde olmaması, boğazımda bir hırıltı oluşmasına neden oluyor.

Arkadaşlarımın hiçbiri cevap verme fırsatı bulamadan, arkamı dönüp ön kapıya doğru koştum. İkisinin de arkamdan telaşlı bir şekilde bir şeyler mırıldandıklarının farkındaydım, ama ne dediklerini umursamıyordum, çünkü annem *Noa'nın* nerede olduğunu bilmiyordum.

Kapıyı çarparak içeri girdiğimde, kurtumun kısık hırıltısının gür bir kükremeye dönüşmesine neden olan iki şey birden dikkatimi çekti. Dairesel araba yolumdaki her arabayı tanıyorum. Her biri bir sürü üyesine ait. Noa'nın

aracından eser yok. O çoktan gitmiş. İkinci fark ettiğim şey ise, onu gözetmekle görevlendirilmiş kadın. Zora, çok sevdiği ahşap panelli station wagon'unun kaputunda oturuyor, parmaklarının arasında bir sigara yakmış. Buradan, yanan tütün ve kendi yetiştirdiği otun kendine özgü karışımı burnuma geliyor.

"Söyle bana, nerede bu siktiğimin, Zora!" Ses tonumdaki sertliği gizlemeye çalışmadım. Sesimin şiddeti onu birden dikleştirdi, duruşu kaskatı kesildi. En azından şifacı, ona doğru öfkeyle ilerlerken tedirgin görünme nezaketini gösterdi. "Neden gitmesine izin verdin?"

Koyu, ince kaşlarını çatarak hafifçe omuz silkti, bu da zaten gergin olan sinirlerimi daha da gerdi. "Özür dilerim, Alfa, onun gardiyanı olarak hareket etmem gerektiğini bilmiyordum. Zavallı kız bugün buraya geldiğinde beklemediği şeylerle karşılaştı. Tahmin edebileceğin gibi, durumu iyi sindiremedi ve eve gitmek istedi. Onu kalmaya zorlamak bana mı düşerdi ki?"

Parmaklarım saçlarımın arasından geçerken gözlerim etrafı tarıyor, sanki hâlâ onun izine rastlama ihtimalim varmış gibi. Canaan ve Rhosyn içeri geri dönmek için yöneliyorlar. İkinci adamım ise telefonunu kulağına götürmüştü, şüphesiz bana cevaplar bulmaya çalışıyor.

"Gitmeden önce onunla konuşmam gerekebileceğini düşünmedin mi?"

Şifacı, esrarından küçük bir nefes çekerken, koyu renk gözleri hoşlanmadığım bir tür mizahla parıldayarak bana alaycı bir şekilde bakma cüretini gösterdi. Elindeki o lanet şeyi yere fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Ah, ikiniz arasında bir konuşmanın gerekli olduğunu tahmin ediyorum. Sanırım görüşmeniz gereken birkaç önemli şey var. Mesela, öncelikle, arkadaş olmanız gibi küçük bir mesele."

İnkarım anında gerçekleşiyor, içgüdüsel bir tepki bu ve içimdeki kurdun homurdanarak duyduğu bıkkınlığı daha da artırıyor. "Eş olup olmadığımızdan emin değilim."

Zora içini çekti. "Noa da aynı şeyi söyledi."

Başladığım hafif adımlamama ara verip, o çekici adamın gözlerine baktım. "Onunla ne konuştunuz?"

"Bilinçsiz olduğu ve birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir bölümünde midesini boşaltmakla meşgul olduğu düşünüldüğünde pek bir şey olmadı, ama bu sürüyle olan kirli geçmişinden kısaca bahsettik - hem senin hem de benim tamamen gerçek olmadığını bildiğimiz bir geçmiş. Sonra da siz erkeklerin sahip olduğu duygusal farkındalık eksikliğinden konuştuk." Bana yönelttiği bakış, söyleyebileceği her kelimededen çok daha fazlasını anlatıyor.

"Zora, kendin de söyledin, Noa da bizim aramızdaki bağlantıdan emin değil."

"Noa'nın kurt tarafı, hayvan tarafıyla gerçek anlamda bağ kurma şansı bulamadan Thalassa tarafından bağlanmıştı. Kurt tarafının duygularını ve arzularını yorumlama ve onlarla bağlantı kurma yeteneği pek de yeterli değil." Zora, sigarasını arabasının kaputuna koyduktan sonra ellerini kalçalarına yerleştirdi. "Senin bahanen ne, Alfa? Burnunun dibindeki gerçeği neden kabul etmekte zorlanıyorsun?"

"Bunun doğru olup olmadığından emin değilim," diye tersledim, ondan uzaklaşıp eve doğru yürümeye başladım. Peşimden gelmeye başladığını duyunca ekledim: "Bize, koku eşleşmemizle karşılaştığımızda onun kaderimizdeki eşimiz olduğundan şüphe duymadan emin olacağımız söyleniyor. Şüphelerim var. Onun benim için yaratılmış olduğundan tam olarak emin olamıyorum, bu da onun benim için yaratılmamış olma ihtimaline işaret ediyor."

"Peki, kurtunuz ne diyor? Sizi yanlış yönlendirmez. Onu dinlemelisiniz."

Benim. Benim. Benim.

Kurtum öyle diyor.

"Ne söylediğinin veya ne istediğinin önemi yok, çünkü ben kendim hiçbir şeyden emin olamıyorum." *Hele ki zaten*

yakında gerçekleşecek bir birlikteliğe bağlı olduğum, bu birliktelik en savunmasız sürü üyelerimin güvenliğini sağlamaya yardımcı olacağı için.

"Yalancı," diye homurdandı şifacı. Döndüğümde, dudaklarını büzmüş bir şekilde, üç metre ötede, antrede oyalanıyordu.

"Affedersin?"

"Sadece bana yalan söylemiyorsun Rennick Fallamhain, aynı zamanda kendine de yalan söylüyorsun," diyor, gözleri dalgın bir şekilde göğsümün ortasını ovduğum yere kayıyor. Elimle elimi yanıma indiriyorum. "Sadece mantığını merak ediyorum."

Sürünün şifacısıyla girdiğim sessiz ve gergin bakışma yarışı, Canaan'ın Rhosyn'i de peşinden sürükleyerek odaya geri dönmesiyle kesintiye uğradı.

"Mercer'ı onun peşine taktım," diye bilgilendiriyor ikinci komutanım beni. Rahat tavrı kaybolmuş, yerini sürü işlerinin içine daldığında sergilediği o ciddi ve tavizsiz tavır almıştı. Sadece bu tavrı bir açıp bir kapatabilme yeteneğine hayran kalmakla kalmıyor, bunu ne kadar kolay yaptığına da imreniyorum. "Ön kapıda nöbetçi olan Danny'ye göre, Noa'nın Mercer'dan yaklaşık on beş dakika önde olduğunu ve biliyorsun ki o kolluk kuvveti tam bir izci. Sahip olduğumuz en iyi iz sürücü o. Nereye gittiğini ve bunca yıldır nerede yaşadığını bulacak."

Olduğum yerde donakaldım, tüm benliğim arabama atlayıp Mercer'ın peşinden koşmak için çılgılık atıyordu, içimdeki kurt içgüdüğü buna karşı koymayı neredeyse imkansız hale getiriyordu.

Canaan içimdeki çatışmayı fark edip bana, "Mercer'ın konumunu paylaşmasını sağlayabilirim, böylece onu takip edebilirsin dostum," dedi.

Bu sözler üzerine içimdeki kurt canlandı ve bu teklifi ikinci kez kabul etmemi istedi. Başımı sertçe sallamak için gereken güç inanılmazdı. "Hayır." Bu kelime dilimde kül

gibi bir tat bıraktı ve elim istemsizce göğsümdeki garip çekme hissine doğru kalktı. "Zorlayıcıdan her yarım saatte bir güncelleme istiyorum ve evinin yerini öğrenir öğrenmez benimle paylaşmasını istiyorum."

Bu gece uyuyabilme ihtimalim çok düşük, ama Noa'nın bu gece nerede yatacağını tam olarak bilmeden asla dinlenemem. Bu konuda kurtumla tamamen aynı fikirdeyiz.

BÖLÜM 8

NUH

Eve sağ salım ulaşmamı sağlayan tamamen otomatik pilot .
oldu Ashvale'e dönüş yolculuğumun tamamında sersemlemiştim, ancak evim dediğim zengin bordo boyalı Viktorya dönemi malikanesinin yanındaki garaja park ettikten sonra nihayet etrafımı idrak edebildim. Eğer tüm bu olay inanılmaz derecede sinir bozucu olmasaydı, kas hafızama gizlice hayran kalabilirdim. Evet, bu kötü sonuçlanabilirdi. *Aman Tanrım, ama yine de, bravo bana!*

Dünyamın alt üst olmasının (ve iyi anlamda değil) şokunu henüz atlatamamışken, evin gıcırdayan ön kapısından içeri adım attım. Bir salyangoz hızında ilerleyerek, sürgüden anahtarı çıkarmaya çalışırken, Seren bodrum merdivenine giden koridordan belirdi. Yukarıya dönük, açık mavi gözleri kısıldı, sonra da göğsüme futbol topu gibi bastırdığım küpü görünce kocaman açıldı.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye hırladı, sağımızdaki odada beşiğinde uyuyan bebeği uyandırmamak için sesini olabildiğince alçak tutmaya çalışarak. "O herif gerçekten seni reddetti mi?"

Sonunda o sinir bozucu kilitten pirinç anahtarı çıkarıp kapıyı arkamdan kapatıyorum ve ardından külleri yuvarlak ön hol masasına yerleştiriyorum. Sanırım annemin külleri için bir B planı bulmanın zamanı geldi, çünkü Fallamhain topraklarına bir daha ayak basıp basmayacağımdan emin

değilim. Şu an, o günleri tekrar yaşamaktansa yüzümle bir ateş söndürmeyi tercih ederim sanırım.

Beni suçlayabilir misiniz?

Bugün... berbattı. Tam anlamıyla berbattı. Bugünün ne olduğunu daha iyi ifade edecek bir kelime bulabilir miyim bilmiyorum. "Çılgın" bir seçenek olabilir ama yeterince güçlü gelmiyor.

"Noa?" En yakın arkadaşım, uzun bir sessizlikten sonra sorusuna cevap vermeyince usulca adımı söylüyor. Sessizce yanından geçip mutfığa doğru ilerliyorum ve o da peşimden geliyor. Tıpkı bir şeylerin ters gittiğini anlaması için benim bir şey söylememe gerek olmadığı gibi, Seren'in de endişelendiğini anlamam için bir şey söylemesine gerek yok. Bu endişe, yoğun bir sis gibi ondan adeta sızıyor.

Anahtarlarımı mutfaktaki küçük gömme masanın üzerinde duran mermer kaseye atıp, antika vitraylı sarkıt lambaları yakıyorum ve paslanmaz çelik buzdolabına yöneliyorum. Ne aradığımı bilmiyorum ama genellikle çok sevdiğim naneli yeşil çay dolu sürahiyi görünce, hemen bir şişe su alıp kapıyı kapatıyorum. Şu anda en son istediğim şey, bana onu hatırlatan bir şey içmek. Düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum ve onun kokusunu taşıyan bir şey yudumlarırken bunu başarmak zor olurdu.

Vetiver. Deri. Nane.

Lezzetli.

Seren, mutfak adası olarak kullandığımız eski çalışma masasına yaslanıp, ben şişenin yarısını bir dikişte içerken beni izliyor.

"Yani, kulakları sağır eden sessizliğinize ve yüzünüzdeki renksizliğin tamamen kaybolmasına bakarak, tahminde bulunacağım ve toplantının pek de iyi geçmediğini varsayacağım."

Denesem bile, kendimi tutamayıp kahkahamı tutamadım. Kahkaham dışarı taşıtı ve histeri krizine girdim. Seren'in elf yüzündeki dehşet ifadesi, beni daha da çok güldürdü ve

sonunda eğilip, dengemi sağlamak için dizime bir elimi koydum.

Arkadaşımın eli sırtıma konulduğu anda, sessiz bir dayanışma işaretiyle, kahkahalar hıçkırıklara dönüştü. İşte o anda, yıkıldım. Gözyaşlarımın kesin nedenini belirleyemiyorum, ama bildiğim tek şey duygusal boşalmaya ihtiyaç duyduğum.

Evet, haklıydım. Bugün berbattı.

BÖLÜM 9

NUH

Çocukluk arkadaşlarımla yeniden bir araya geldiğim sırada yaşanan her şeyi anlatacak kadar ağlamayı bırakalı bir saat **oldu** ve Seren, yeni misafirimize malzeme sepetini taşıırken hâlâ açık bir huzursuzlukla beni izliyor. Ona, desteğine veya gözetimine ihtiyaç duymadan düş alabileceğime dair güvence verdiğim gibi, bu temel ihtiyaçları teslim etmeyi ve yeni Bülbül'e kendimi tanıtmayı da kendi başıma halledebileceğimi söyledim. Ama arkadaşım bunu kabul etmiyor. İster ihtiyacım olduğunu düşüneyim ister düşünmeyeyim, o benim gölgem.

Eve gelir gelmez kızla tanışmak istiyordum ama aşırı sevimli küçük sinir krizim ve bugün temas ettiğim erkeklerin kokusundan arınmak için düş almam gerektiği için buraya gelmem istediğimden daha uzun sürdü. Bir Bülbül ile etkileşime girmeden önce koku nötrleştirici sabunlar veya spreyler kullanmaya elimizden geldiğince dikkat ediyoruz ama alfa erkeklerin kokusu üzerimdeyken bu travma geçirmiş kızla tanışmak kesinlikle bir seçenek değildi. Henüz onun hikayesini bilmiyorum ama buraya gelen omegaların çoğu alfaların elinde acı çekmiş oluyor. Bana güvenmesini istiyorum ve işkencecilerinin tanıdık kokusu tenime ve kıyafetlerime sinmişse bu olmayacak.

Bodruma inen dar merdivenlerden aşağı inerken, omzumun üzerinden Seren'e "Şimdiye kadar neler

biliyoruz?" diye sordum.

Malikanede birkaç ekstra odamız var, ancak omegalar genellikle karanlık, kapalı alanlarda kendilerini en rahat hissederler. Yeraltında olmak, kurt taraflarıyla uyum sağlar ve kazma ve in oluşturma içgüdüsünü harekete geçirir. Annem bu yeraltı alanının planlarını yaptırırken bunu biliyordu. Elbette, malikanenin altında bulunan sistemi nihayetinde bir mühendis inşa etmedi. Tarikatın Baş Rahibesi, son derece yetenekli elementalist, gücünü kullanarak toprağı şekillendirdi ve manipüle etti. Buradaki her sağlam geçit ve oda doğrudan topraktan oyuldu ve Amara'nın bol büyüyle yerinde tutuldu. Daha sonra bir tarikat üyesinin müteahhit kocası tesisatı döşedi ve elektriği bağladı, çünkü kurt tarafı yeraltında olmaktan hoşlanırken, insan tarafının çalışan bir tuvalete ve telefonunu şarj etme olanağına ihtiyacı var.

Bu değişiklikleri belgeleyen hiçbir şey yok. Kamu kayıtlarına göre, malikanenin tarihi binanın orijinaline ait basit bir mahzeni var ve ne aradığınızı bilmiyorsanız, davetsiz bir misafirin burada bulacağı tek şey bu. Ashvale Cadılar Meclisi'nin illüzyonisti Vardis bunu sağladı. Kusursuzca hazırlanmış büyü, yeraltındaki gizli girişi meraklı gözlerden koruyor. Bir Bülbül'ün geçmişinin onları avlama tehdidiyle sürekli karşı karşıya olduğumuz için, onları korumak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz.

Bodrum katının kapalı alanına ihtiyaç duyanların, kendilerini yeterince güvende hissedip ana evin yatak odalarından birine taşınacak duruma geldikleri birçok örnek gördük. Seren de bu başarı öykülerinden biri. Şimdi burada ve benim hayatımda kalıcı bir sakin.

Seren, yüzündeki ifadeden zavallı kıza duyduğu üzüntüyü belli ederek, "Onu konuşturmayı başaramadım," diye itiraf ediyor. "Lowri de denedi, çünkü Amara'nın kalkanlarını geçtikten sonra onu bulan oydu, ama kız Alfa'nın girişimlerine de yanıt vermedi."

Ashvale'nin tüm çevresine, Amara'nın toprağa ve havaya yerleştirdiği kalkanlar var. Olağanüstü yetenekli bir cadı veya büyücü değilseniz, varlıklarını hissedemezsiniz. İşte tam da istediğimiz şey bu. Kasabaya her giren kişi Amara'nın hissettiği bir şey. Kalkanları o kadar ince ayarlanmış ki, gelen kişinin ne tür biri olduğunu da anında hissedebiliyor. Kurt, cadı veya insan. Alfa, beta veya omega. Baş Rahibe, onları daha görmeden önce biliyor.

Annemin ölümünden önce, bu tür ek güvenlik için yalnızca cadılar meclisi liderine güvenmek zorunda değildik. Annem, kasabanın sınırlarına kendi alarm sistemlerini kurmuştu. Ben sihir gücünden yoksun olduğum ve Seren de Zora gibi kendine özgü empati yetenekleriyle kutsanmış olduğu için, bu gerekli radarları kendi başımıza oluşturamıyoruz.

Amara'nın kalkanları ve Lowri'nin sınırları gözetleyen sürüsü sayesinde, bülbüllerimiz burada çok iyi korunuyor.

“Görünür bir yarası var mı?” Söylemeye gerek yok, zavallı kız şu anda her türlü duygusal yarayla boğuşuyor ve biz, daha doğrusu empati yeteneğine sahip Seren, zamanla bunlarla ilgileneceğiz, ama şu anda en azından sahip olabileceği fiziksel yaraları tedavi edebilirim.

Mahzenin en uzak duvarının önünde duruyoruz. El dokuma sepeti ayaklarımın dibine koyup, avuçlarımı briketlere bastırıyorum. Seren de aynısını yapıyor. Vardis'in büyüü harekete geçiyor, statik bir sis gibi yayılıyor. Bizi tanıdığında, herhangi bir tehdit algılamadığında, illüzyon briketlerle birlikte dağılıyor.

Geçit ortaya çıktığında, pürüzsüz taştan duvarları ve davetkar ışık zincirleriyle aydınlatılmış yolu görünce, sepeti tekrar kalçama koydum ve içeri girdik. Geçitten geçtikten sonra, illüzyon tekrar yerine oturdu. İşte bu gibi anlarda cadılara ve onların büyülerine karşı içtenlikle kıskançlık duyuyorum. Ayrıca, bu yeri inşa etmemize ve korumamıza yardımcı olma istekleri için onlara derinden minnettarım.

“Gözü fena halde morarmış ve yakından bakamadım ama birkaç parmağının kırılmış olabileceğini hissettim.” Seren, kızın hassas şekil değiştirici kulaklarının bizi duymaması için alçak sesle konuşarak durumu özetliyor. “Kendini kapana kısılmış bulduğu cehennem çukurundan kaçarken yalınayakmış. Ne kadar süre ya da ne kadar uzağa koştuğunu bilmiyorum ama ayakları paramparça olmuş, Noa.”

Geldiklerinde durumları ne kadar kötü olursa olsun veya onları ilk etapta kaçmaya iten şey ne olursa olsun, sıkıntı içindeki bir omegayı görmek asla kolay değildir. İster kan içinde ve kırık dökük olsunlar, ister sadece şanssız ve yardıma muhtaç olsunlar, her omeganın hikayesi derinden etkiler. Omegalar sevmeye ve değer vermeye layıktır, ancak sürekli olarak toplum tarafından istismar edilen ve başarısızlığa uğrayanlardır. Küçük boyları ve bir alfanın baskın havasına karşı hassasiyetleri istismar edilir. Bir alfa ile omegası arasındaki bağ bir hediyedir ve çok sık olarak karanlık ve çirkin bir şeye dönüştürülür.

Acı gerçek şu ki, onların doğuştan gelen itaatkar yapıları ve bir alfanın düğümünü çözebilme yetenekleri onları çoğu zaman hedef haline getiriyor. Birer meta. Yıllar boyunca, çeşitli cinsel kölelik biçimlerine satılan omegalara çok sık baktık. Bedenleri istismar edildi ve bir alfanın zevki için kullanıldı. Üç sınıflandırmadan omegalar en nadir olanıdır ve son yirmi yılda sayıları azalmaya başladı. Nüfus azaldıkça, alfalar omegalara sahip olmak için daha da çaresiz hale geliyor, bu da bunu yapmak için para ödemeye veya çalmaya istekli oldukları anlamına geliyor. Bu iğrenç ve yürek burkan bir durum.

Tanrıça, bir alfa ve bir omega arasındaki yoğun ve nefes kesici bağ yaratırken asla bunu amaçlamamıştı. Bu insanlar güzel olan bir şeyi alıp yozlaştırdılar.

Köşeyi dönünce, geçit ana yaşam alanına açılıyor. Odaya büyük, alçak bir köşe kanepesi hakim. Yumuşak, indigo kadife minderleri derin, en sevdiğiniz rahatlatıcı programı

izlerken içine gömülmek için mükemmel. Köşe yeri çok rağbet görüyor ve anlaşılır bir şekilde bunun için mücadele ediliyor. Zengin zümrüt yeşili kumaş parçaları, zaten alçak olan tavana titizlikle serilerek sıcaklık katarken, kadifemsi mücevher tonlu bir halı da kanepenin altındaki taş zemini yumuşatıyor. Burası omegalar için bir sığınak ve seçilen her dekor parçası bana annemi hatırlatıyor, kişisel tarzı her unsurda yansıtılıyor.

Açık planlı odanın arka duvarında uzun, tamamen dolu bir mutfak yer alıyor. Bize gelen her Bülbül, dolaplardaki veya buzdolabındaki her şeye dilediğinde erişebileceği konusunda sürekli olarak güvence altına alınıyor. Yiyecekleri kontrol altında tutulan veya esirgenenler için bu özgürlüğe alışmak kolay değil. Geçmişte, bazıları kendilerine sunulan herhangi bir yemeği, hatta misafirlerimiz kaldığında cadı topluluğunun büyüklerinin sırayla hazırladığı yemekleri bile kabul etmekte zorlandılar. Çoğu gündelik işlerinden emekli olmuş yaşlı kadınlar, esasen birer anne figürü haline geldiler. Dönüşümlü vardiyalarla yemek pişiriyorlar ve kutsal alanda hafif temizlik yapıyorlar, ancak daha da önemlisi, iyileşmekte olan omegaların dayanabileceği güvenli ve rahatlatıcı bir varlık olarak hareket ediyorlar. Ölümcül içkisi ve tavizsiz tavrıyla Eldrith bile burada çok seviliyor. Bülbüllerimiz, yaşlı kadından aldıkları şımartılmama ve açık sözlülüğü takdir ediyor gibi görünüyor.

"Karşımızda müthiş bir adam var," diye belirtiyorum ve bizi küçük tıbbi çalışma alanımız olarak kullandığımız nişin içine götürüyorum.

Omega üyelerimizin gizliliğini korumak için, ortak alanda kimseye tedavi uygulamıyoruz, ancak eczane tarzı masa ve üzerindeki açık raflar, çoğu doğrudan Potion & Petal'dan temin ettiğimiz ürün stokumuzu ve bandaj ve steril eldiven gibi diğer tıbbi malzemelerimizi sakladığımız yerdir. Neredeyse ölümcül yaraları iyileştirebilecek kadar yetenekli bir şifacı tarafından büyütülmek, beni büyüsüz

şifa konusunda uzman olmaya teşvik etti. Hem bütünsel hem de modern tıp üzerine yaptığım sonsuz araştırmalar, bu ortak girişime gerçek beceriler getirmemi ve annemin çalışırken sadece onun yoluna çıkmamamı sağladı. Bitkisel ilaç bilğim Ashvale'deki topluluk içinde iyi bilinen bir şey ve bu bilgi giderek artıyor. Bitkisel ilaçlarım için Potion & Petal'ı ziyaret etmek için saatlerce yolculuk eden müdavimlerim var ve yıllar içinde yavaş yavaş karlı bir çevrimiçi perakende varlığı oluşturuyorum.

"Bakalım yarasını iyileştirmeme izin verecek mi, ama Lowri'ye ya da sana tek kelime etmeyi reddettiğini düşünürsek, bana yaklaşmasına izin vereceğinden pek umutlu değilim." Bu elbette denemekten vazgeçeceğim anlamına gelmiyor. Sadece sabırlı olmam gerekecek ve ben de ona bu sabrı vermekten çok mutluyum. Mavi nitril eldivenlerin olduğu cam kaba uzanırken arkadaşımın yüzündeki bariz endişeyi fark ettim. "Ne? Yüzün neden öyle görünüyor? Dur artık."

"Hım?" diye mırıldandı Seren, mavi bakışları bir saniyeliğine yukarıya kaydıktan sonra tekrar başka yöne çevrildi. "Ne hakkında konuştuğunuzu bilmiyorum. Bu sadece benim yüzüm. Sıradan, günlük yüzüm. Eğer bununla ilgili bir sorunuz varsa, annemle konuşun. Bunu bana o aktardı. *Sizinkinde* ne sorun var?"

Uzun bob kesimli saçlarının buz gibi sarı tutamlarını sol kulağının arkasına sıkıştırırken kaşlarımı çatıyorum; bu, bastırılmış sinirlerinin açık bir işareti. Merak edenler için söyleyeyim, bu aynı zamanda poker oynarkenki ipucu.

" *Olmak* ."

Raftan kehribar rengi cam bir sprej şişesi alıp onunla oynuyor. "Sadece buna hazır olduğundan, şu anda başkasının duygularını üstlenebileceğinden emin olmak istiyorum. Zaten oldukça gerginsin tatlım, ve ikimiz de bir omegayı kabul ettiğimizde işlerin ne kadar yoğunlaşabileceğini biliyoruz. Sadece bunu şu anda yapmak

zorunda olmadığını bilmeni istiyorum. Bu gece onunla ben ilgilenebilirim ve yarın kendini daha... sakın hissettiğinde tanıtabilirsin."

Şişeyi elinden alıyorum. Çay ağacı yağı ve cadı fındığı özünden yapılmış antiseptik bir yara spreyi ve Seren'in bülbülün ayaklarının nasıl görüldüğüne dair anlattıklarına bakılırsa, buna ihtiyacım olacak. En yakın arkadaşıma dönmeden önce, giderek büyüyen malzeme yığınının üzerine ekliyorum.

"Seren, bugün koku eşimle karşılaşmış olabilirim. Tanrıçamın bana bahsettiği kader bağı. Ve o kadar yıkıldım ki, onun benim olduğundan emin olamıyorum. Bir şekil değiştiricinin yapabilmesi gereken iki temel şey var. Şekil değiştirebilmek ve eşini şüphe duymadan hissedebilmek. Ben ikisini de yapamıyorum ve emin olabilsem bile? Hiçbir önemi olmazdı. O zaten eşini seçmiş." Gözlerimdeki o çok tanıdık ve istenmeyen yanma hissiyle sesimi sakın ve alçak tutmak için mücadele ediyorum, ama üstesinden geliyorum. "Bunları yapamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, şu anda bunları düşünmeye bile dayanamıyorum, ama yapabileceğim şey içeri girip bu omegaya yardım etmek. Bu benim işim. Bu benim hayattaki amacım ve Rennick Fallamhain'in bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim." *Evinden ayrıldığımdan beri içimdeki her şeyin paramparça olduğunu hissetmeme rağmen. Ondan ayrıldığımdan beri .*

Sadece adını söylemek bile içimdeki kapana kısılmış kurdun inlemesine, sürü bölgesine, Rennick'e dönme özleminin daha da artmasına neden oluyor. İlk inlememin ağzımdan kaçmasına izin vermemeye kararlı bir şekilde yutkunuyorum. Daha önce, hayvan tarafımdan doğrudan gelen bir ses çıkardığım için sevinebilirdim, ama şimdi o anın olmasını istemiyorum. Ve kesinlikle *bunun* sebebi olmasını da istemiyorum.

Seren, sanki yüzümdeki yalanı arıyormuş gibi bir an bana bakıyor. Hiçbir şey bulamayınca, ya da daha büyük

ihtimalle görmezden geliyormuş gibi yapınca, içini çekiyor. "Tamam, seni duyuyorum. Sadece hazır olup olmadığını teyit etmek istedim." Soluk elini kaldırıyor, parmakları kıpır kıpır. "Bana bir işaret ver, ben de rahatlayayım."

Seren Pryce'ın büyüleyici büyü, kimileri için bir yetenek, kimileri içinse bir lanettir. Hassas bir sensör gibi, bir insandan yayılan her duyguyu hissedebilir. İyi, kötü ve aradaki her şey, hiçbirisi ondan kaçamaz. Kendi duygularınızla başa çıkmak zaten yeterince yorucu, bir de başkalarının duygularıyla mı uğraşmak? Bunu anlayamıyorum veya empati kuramıyorum.

Ve sonra bir de bonus yeteneği var. Birinin olumsuz duygularını veya acısını kelimenin tam anlamıyla emebilme yeteneği. Kötü anıları silemez veya rahatsızlığın kaynağını ortadan kaldıramaz, ancak yükü kendi üzerine alarak geçici bir rahatlama sağlayabilir.

Teoride özverili bir yakınlık olsa da, aynı zamanda inanılmaz derecede yorucu bir yakınlık; bu yüzden onun teklifine cevabım anında oluyor.

"Kesinlikle imkansız."

Açık mavi gözlerini devirdi. "Ciddi olmasaydım teklif etmezdim."

"Acımı sana hiç kaptırmadım ve şimdi de kaptırmayacağım." Uzattığı elini ittim. Annemin kazasıyla ilgili telefonu aldığımda ve takip eden hafta boyunca dişlerimi fırçalamak için bile yataktan zar zor kalkabildiğimde, Seren'in tüm yardım tekliflerini reddettim. Sadece orada olması, yalnız olmadığımı bilmem için yeterliydi. Tıpkı şimdi olduğu gibi, aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak için bunu tekrar ediyorum. "Acımı emmeni istemiyorum Ser, sadece burada olmanı ve bu çılgınlıktan ne çıkarsa çıksın her şeyin yolunda olacağına, *benim* iyi olacağıma dair bana söz vermeni istiyorum."

Seren ciddiyetle başını salladı.

“Hiçbir yere gitmiyorum. Sonsuza dek benimle baş başa kalacaksın,” diye yemin ediyor. “Ve eğer, her ne sebeple olursa olsun, her şey ters giderse, ilk başta iyi olacağının sözünü veremem, ama sonunda her şeyin yoluna gireceğine söz verebilirim. O zaman iyi olacaksın. Bana inan, ben bunun en iyi örneğiyim.” Bana verdiği küçük gülümseme güven verici olmak içindi, ama bir buçuk yıldan biraz daha uzun bir süre önce eczanenin kapısına dayandığından beri inşa ettiği dış görünüşünün çatlaklarından kendi kalp kırıklığından kaynaklanan acısının izleri sızıyordu.

“Haklısın.” Kolunu hafifçe sıktıktan sonra malzemeleri toplamaya geri döndüm. “Bunu hallederiz.”

“Kesinlikle öyle düşünüyoruz.”

Köşeden karanlık bir kafa belirlediğinde, her zaman masanın altında tuttuğum ve içinde acil durumlarda kullandığım tıbbi malzemelerim bulunan bez çantaya uzanıyorum.

“Üzgünüm Noa, ilk yardım çantanı aldım,” diyor Edie, narin elinden sarkan deve tüyü rengi sırt çantası askısıyla. “Cımbızı ödünç almam gerekiyordu. Bugün öğleden sonra seradan hasat edilmeye hazır otları ve diğer şeyleri toplarken parmağıma yine kıymık battı.”

Tıpkı huysuz bir anaç tavuk gibi, Edie'nin elinden çantayı alıp, kurtulmasına fırsat vermeden bileğinden yakaladım. Parmaklarını incelerken genç omeganın bana gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

“Eldiven giymen gerektiğini sana kaç kere daha söylemem gerekiyor?” diye soruyorum, bu sefer kıymığı kendi başına tamamen çıkardığını anladıktan sonra. Geçen sefer o kadar başarılı olamamıştı.

“ *İyi* , sen de ne kadar endişelisin,” diyerek beni geçiştirdi, simsiyah gözlerinde bir parıltı vardı. Çok uzun zaman önce değil, karşımda duran bu kendinden emin kızın gülümsemediği bir dönem vardı. Önümüzde ilk kez özgürce güldüğü gün, annem, Seren ve benim kutladığımız bir

gündü. Yirmi yaşında olan Edie, bir insanın hayatında yaşamaması gereken birçok şeye katlandı. Üvey babasıyla olan sorunlar ölümcül boyutlara ulaşmadan önce bize ulaşabildiği için her gün şükrediyorum.

“Lütfen bana bugün beş numaralı bahçe yatağındaki bitkilerle ilgilenmediğini söyle, Edie.” Ses tonumdaki bıkkınlığın, yüzümdeki duyguyu yansıttığından eminim. “Ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorsun—”

“Hadi ama! Bana biraz güvenin. Eğer itüzümü ve kurtboğan gibi şeylerle uğraşacaksam, emin olun eldiven takacağım.” Bize avuç içleri yukarı bakacak şekilde ellerini salladıktan sonra, koyu zeytin rengi tenine çok yakışan parlak pembe tulumunun ceplerine soktu. Edie hakkında bilinmesi gereken bir şey varsa, o da kızın son derece canlı renkleri sevmesidir. Aşağıdaki odasında kurduğu yuva, parlak ve neşeli renklerin karışımından oluşan yastıklar ve battaniyelerle dolu, tuhaf bir şekerçi dükkanı gibi görünüyor. Kabuğundan çıktığından beri, kendi dolabımdaki renk eksikliğinden bana takılıyor. Otuz iki farklı siyah üstüm olabilir, ama beni neon bir şey giyerken görmeden önce her birini soğuk ve ölü ellerimden zorla almanız gerekecek. “Böyle şeyleri serada yetiştirmenin baştan beri biraz korkutucu olduğunu düşünüyorum. Rastgele her şeye dokunacak kadar aptal olmayacağım.”

Ağrı kesici bitkisel ilaçlar, homeopatik ilaçlar ve uyku yardımcılarının yanı sıra, eczanenin gizlice sunduğu ölümcül bitkiler de en çok aranan ürünlerimiz arasında yer alıyor. Bazıları için zehirli durumlarından kurtulmak yeterli değil ve müşterilerimiz için en güvenli seçenek sorunu tamamen ortadan kaldırmaktır. Elbette, Potion & Petal bu özel bitkileri sattığımız gerçeğini reklam etmiyor ve eğer biri seramıza gelip bizi suçlayacak kanıt ararsa, Vardis'in bir başka büyüyle karşılaşacak.

“Sera içinde her zaman eldiven takman gerekiyor,” diye hatırlatıyorum ona. “Bunu bana söz vermezsen, orada çalışmana izin veremem.” Bu, Edie'nin eczanede çalışmanın

en sevdiği kısmını elinden almakla tehdit eden ucuz bir taktik, ama orada özellikle şekil değiştirenler için ölümcül veya son derece zehirli en az dört farklı bitki var. Ona bir şey olursa kendimi asla affedemem. Özellikle de bu onun yeni bir başlangıcı olması gerekirken.

"Pekala. Söz veriyorum."

Seren uzanıp Edie'nin bugün koyu kıvrıkcık saçlarına ördüğü iki örgüden birini çekiştirdi. "Surat asma," diye şakayla karışık söyledi. "Biliyorsun, sadece senin iyiliğini düşünüyoruz. Ayrıca, eline bulaşan belladonna'dan yanlışlıkla yiyip ölseydin, bu hafta sonu Lena ile randevuna gidemezdin."

Seren'in alaycı ve melodik sözüne karşılık Edie'nin ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun—"

"Aman lütfen. Burada olan her şeyi biliyoruz."

Edie'nin gözleri bana kaydı, gözlerindeki sessiz soru açıkça belliydi.

"Ne? Lowri'nin sürüsünden biriyle görüşmeye başlayıp da bunun bize ulaşmayacağını mı sandın?" diye takıldım, ihtiyacım olabilecek diğer malzemeleri de bez çantaya doldururken. Her şey hazır olunca, çantayı sırtıma taktım ve omeganın ihtiyaç duyacağı diğer malzemelerle dolu, yere koyduğum sepeti aldım. Ayrılmak için dönerken Edie'nin yanına durdum ve ona içten bir gülümseme verdim. "Senin için çok mutluyuz, canım. Her şeyden çok, senin için istediğimiz şey bu. Bunu hak ediyorsun."

Bu omeganın iyileşmesini ve kendi gücüne kavuşmasını izlemek, hayatımı bu işe adamamın tam da sebebi. Edie'nin programımızdan mezun olduktan sonra bile bizimle kalmayı seçmesi beni gururlandırıyor. Burada kurduğumuz küçük topluluk ona bir güvenlik duygusu verdi ve şimdi onu sevgiye doğru yönlendiriyor. Bu, annemin omegalar için bir sığınak fikrini ilk ortaya attığında arzuladığı türden bir başarı öyküsü. Bülbül sığınağımız.

Edie bir dakika boyunca dudaklarını ısırdı, kendinden tamamen emin görünmüyordu, sonra birden ağzından şu

sözler döküldü: "Lena benim koku uyumum!"

Hem Seren hem de ben olduğumuz yerde donakaldık, ama ilk pes eden Seren oldu.

"Emin misin?" diye soruyor kendinden biraz daha genç olan kadına, elini omzuna koyarak. Açık renkli gözleri, dinlerken her duyguyu dikkatlice okuyarak ileri geri gidip geliyor.

Edie'nin yüzü kızardı. "Evet... yani, hissedebiliyorum," eliyle göğsünün ortasına dokundu, "burada. Kurtum da aynı fikirde. Lena'yı alfa'sı olarak tanıyor. Nasıl işlediği, nasıl sadece bildiğiniz çok garip, ama aynı zamanda inanılmaz derecede harika, değil mi?"

Boğazım birdenbire cehennem gibi daraldı, ancak istemsizce başımı sallayabildim ve boğuk bir sesle, "Evet. Muhteşem." diyebildim.

"NEREDEYSE BİTİRDİK. SÖZ VERİYORUM." Sarı saçlı omeganın benimle sözlü olarak iletişim kurmaya henüz hazır olmadığını çabucak kabul ettim, ama bu, son bir saatin büyük bir bölümünü onunla durmadan konuşmama engel olmadı. Yaralarını temizleme süreci yavaş ilerliyordu ve her adımı yapmadan önce ona ayrıntılı olarak anlatmadığım zamanlarda, aklıma gelen rastgele düşüncelerden bahsediyordum. "Bu kesikte hala çıkarmam gereken bazı kalıntılar var, sonra temizleyip gazlı bezle saracağız. Tıpkı diğer ayağında yaptığımız gibi."

Seren şaka yapmıyordu. Bu Bülbül'ün ayakları çok kötü durumda. Normalde, bir şekil değiştiricinin gelişmiş iyileşme yeteneği, bu tür yaraların kalıcı olmasını veya enfeksiyon kapmasını önler, ancak önümde köşeye sıkışmış zavallı kızın durumu açıkça ortada. Çok zayıf, yüzündeki solgunluk, yüksek elmacık kemiklerini olması gerekenden daha belirgin hale getiriyor. Kan çanağı gibi koyu mavi

gözlerinin altındaki şişkin koyu halkalar, uykusuzluğunu gösteriyor. Bu omega yetersiz beslenmiş, bitkin ve açıkça duygusal olarak tükenmiş durumda. Bunların hepsi doğal iyileşme yeteneğine karşı çalışacak şeyler. Bu yüzden, antiseptik sprey ve doğal iyileştirici merhem bir şekil değiştirici için aşırıya kaçmak gibi görünse de, iyileşme sürecinin onun için daha kolay ve hızlı geçmesine yardımcı olmaktan başka bir işe yaramayacaklar.

Seren'in ona ayırdığı odaya ilk girdiğimde, onu şimdi olduğu gibi aynı köşede büzülmüş halde bulmuştum. Odasına dalıp kendimi ona dayatmak yerine, Seren'le birlikte odanın kapısında—onun yuvasında—oturdum ve sonunda başını kaldırıp bakışları benimkilerle buluşana kadar oradan onunla konuştum. Sığınağımızın ne olduğunu ve nasıl işlediğini biraz daha anlattım ve beni gerçekten dinlediğinden emin olduğumda, yaralarına yardımcı olup olamayacağımı sordum. Başını tereddütlü ve küçük bir şekilde salladı; dikkatlice bakmasaydınız, fark etmezsiniz.

Seren, kalçasındaki bebek telsizi ötmeye başlayana kadar kapı eşiğinde durmuş, arada bir tek taraflı konuşmama dahil olmuştu. Ivey'i beslemeye gitmeden önce arkadaşım, korkmuş kıza burada güvende olduğunu ve bize ulaşmayı başardığı için onunla gurur duyduğunu söylemişti. Ben de hemen aynı duyguları paylaştım. Ona burada kimsenin ona zarar vermeyeceğine dair her söz verdiğimizde, gergin omuzları biraz gevşemişti. O bize inanana kadar bunu yapmaya devam edecektik.

“Bir keresinde, derenin sığ kısmından koşarken ayağım takıldı.” Aniden aklına gelen bu anıyı anlatırken, tabanındaki açık yaralardan kir ve diğer küçük parçaları temizlemek için dikkatlice bir pamuklu çubuk kullanıyorum. “Tamamen yüzüstü düştüm. Sanırım neredeyse on üç yaşındaydım ve elbette çok utanmıştım çünkü o yeni ergenlik duyguları her zaman dramatik olur, ama kendimi yerden kaldırmayı başardığımda avucumda sivri bir çakıl taşı buldum. Normalde, sürünün şifacısı olan anneme

giderdim, ama o gün derede olmamamız gerekiyordu. Arkadaşım kendisi kazarak çıkarmak zorunda kaldı, böylece ebeveynlerimiz okuldan kaçtığımızı öğrenmesinler.”

Güneşten bronzlaşmış, belirgin damarlı bir elin, çok daha küçük ve kanayan elimi tuttuğu görüntüsü, zihnimin derinliklerinden yeniden belirdi. Taşı derimden nazikçe çıkarırken, çok fazla acı çekmemek için dudağımı ısırdım. İşini bitirdiğinde çenemi kaldırdı ve başparmağıyla dudağımı dişlerimden çekti... Metalik, kurşuni gözleri benimkilerle kenetlendi ve iyi olacağıma dair yemin etti.

O gözler.

Onları her yerde tanırım.

Rennick.

Gerçeğin farkına varınca bedenim kaskatı kesildi, olduğum yerde kilitlendi. O gün gizlice birlikte kaçtığım kişi oymuş. Anı daha da derinleşti ve aniden geçmişimden daha fazla parça yüzeye çıktı. Farklı anlar, farklı günler, ama özünde hepsi aynı. Hepsi Alfa'nın oğlu ve yavruyken birlikte geçirdiğimiz zamana bağlı. Şimdiye kadar unuttuğum o zamana...

Bunların hiçbirini şimdiye kadar hatırlamamam nasıl mümkün olabilir?

Göğsümde bir çekme hissi var ve içimdeki kurt inliyor, anılara duyduğu sessiz keder, mideme bir yumruk gibi iniyor. Rennick'le geçirdiğimiz bu anları baştan beri hatırlıyor muydu? Kokusunu aldığında aklını kaybetmesinin sebebi bu muydu? Ve eğer öyleyse, ben hatırlayamazken o Alfa varisiyle geçirdiğimiz zamanı neden hatırlayabiliyordu?

Şu anda tüm dikkatimi hak eden omega, önümde kıpırdanırken beynimi bu sorular bombardıman ediyordu. Seren'in fark ettiği iki kırık parmağını sabitlemeyi bitirdiğimden beri kaskatı bir şekilde yanlarında tuttuğu elleri, yavaşça kalkıp kucağına yerleşti. Hareket tereddütlüydü, ancak uzuvlarındaki gerginlik büyük ölçüde azalmış gibiydi.

Dikkatimi yaralı ayağından ayırıp gözlerindeki beklenti dolu ifadeyi görünce hem şaşırdım hem de rahatladım. Kaşlarımı kaldırdığımda, omega bana çenesini hafifçe sallayarak hikayeme devam etmem için beni teşvik etti.

Dudaklarımda beliren küçük gülümsemeye engel olamıyorum. "Pekala, peki o zaman." Boğazımı temizleyerek Rennick'in anısına dalıyorum. "Okuldan kaçıp paçayı kurtarabileceğimizi düşünmek çok aptalcaydı. Dediğim gibi, annem sürünün şifacısıydı ve babası da sürünün Alfa'sıydı. Mayolarımız kurumadan haber onlara ulaştı. Alfa'nın hiç de etkilenmediğini söylemekte sakınca yok."

Merritt Fallamhain ikimizi de azarlamıştı, ama daha çok Rennick'i, varisinin bir tür "*serseri*" gibi davranmasına ihtiyacı olmadığını *homurdanarak söylemişti*. Tepkisinden sanki araba çalmış ve banka soymuşuz gibi düşünebilirdiniz. Hatırlıyorum da, irkilmişim ve içgüdüsel olarak öfkeli sürü liderine boynumu açmıştım, ama Rennick kararlılığını korumuştı. On altı yaşında, kendisi bir alfa olarak ortaya çıkmadan bir yıl önce, babasının egemenliğine boyun eğmeyi reddetmişti. Bu yeni anıyı hatırladığımda, Merritt'in oğlunun kendisini alt edeceğini anladığı anın bu olduğunu düşünüyorum.

Gözleri, şu anda pamuklu çubukla tamamen doğal, bal bazlı bir antibakteriyel krem sürdüğüm elime kayıyor ve ardından aynı işlemi eldivenli diğer elime de uyguluyor. Söylenmemiş sorusunu hemen anlamadığımda bunu iki kez daha tekrarlıyor.

"İşte bu elimdi." Anneminki gibi baskın elim olan sol elimi uzatarak, taşın saplandığı avucumun üst kısmındaki bölgeyi belirsiz bir şekilde işaret ettim. "Elbette eldiven taktığım için göremiyorsunuz ama buradaydı. Hâlâ izi duruyor." Aslında hiç dikkat etmediğim bir izdi bu, çünkü sadece *oradaydı* . Sanırım, bir yanım bunun hatırlayamayacak kadar küçükken olduğunu varsaymıştı.

Bu durum, başındaki uzun ve kıvrırcık saçlarla aynı tonda olan buğday sarısı kaşlarının şaşkınlıkla kalkmasına neden oldu. Hiç de incelikli olmayan bir şekilde, burnunu genişleyerek beni koklamaya çalıştı. Kurtumu koklamaya çalıştı.

Yüzü şaşkınlıkla buruştuğunda, "Şu anda üzerime koku nötrleştirici sprey sıktım," diye açıkladım. "Ama sprey olmasa bile, kurt kokumu alamazdınız. O derinlerde saklı. Ben latent haldeyim, hiç dönüşüm geçiremedim. Bu yüzden de bu yara izi on üç yıl sonra hala duruyor. Kurtumun yardımı olmadan sizin gibi iyileşemiyorum, bu yüzden oluşan her yara izi benimle kalıyor."

Olağanüstü baskın bir alfa tarafından açılmadığı sürece, bir şekil değiştiricinin gelişmiş iyileşme yeteneği, deri tekrar pürüzsüz hale gelene kadar eti yeniden bir araya getirecektir. Hasarın tüm izleri silinir. Bazı yaraların izlerinin kaybolması diğerlerinden daha uzun sürer, ancak zaman verilirse çoğu tamamen iyileşir.

Ancak diğer travma türlerinde olduğu gibi, yaşadığınız şeyin fiziksel bir hatırlatıcısı olmaması, acıyı hatırlamadığınız anlamına gelmez.

Bana kıpırdamadan bakıyor, aramızda yoğun bir gerilim var. Ama saniyeler geçtikçe, benden uzaklaştığını hissedebiliyorum. Gözleri uzaklara dalıyor, zaten zayıf olan yüzü daha da solgunlaşıyor. Yavaşça, titrek, neredeyse mekanik bir hareketle kollarını önüne kaldırıyor. Derin mavi irisleri, açıkta kalan pürüzsüz tenini incelerken hüznünlü bir ifade taşıyor. Yaşadığı her şeyin izi silinmiş.

Sanki kafamın içine bir ağustos böceği sürüsü yerleşmiş gibi, kulaklarımın arasında neredeyse sağır edici bir vızıltı patlak veriyor. Vücudum içgüdüsel olarak irkiliyor, sanki sestten kaçabilirmişim gibi silkelenmeye çalışıyor, ama nafi. Ses giderek büyüyor, şiddetleniyor, ta ki çatlak bir cam kase gibi her şey çatlayana kadar.

Yıkıcı.

Başka bir sese yer açılıyor.

Hayır, ses değil.

Bir ses.

"Yıkılmışım. Kirli, aşağılık bir fahişeyim. Artık sadece buyum. Tıpkı onun bana söz verdiği gibi."

Tıpkı bir şarkının en acı verici yerinde takılı kalmış çizik bir plak gibi, kelimeler sürekli tekrar ediyor. Nereden geldiklerini bilmiyorum, sadece beni tükettiklerini biliyorum. Beni boğuyorlar. Tekrar, tekrar. Onların içinde kayboluyorum.

Elimdeki steril gazlı bezi çoktan unuttum, görevimi bir an için ihmal ettim.

Beni kendime getiren, sisin içinden çıkarıp bedenime yeniden bağlayan şey, boğuk bir hıçkırık.

Önümde, bülbül titreyen ellerini kulaklarına bastırıyor, kırık parmaklarının kafatasına temasından hafifçe irkiliyor. Dizleri göğsüne doğru çekiliyor, tüm vücudu titremelerle sarsılıyor. Hıçkırıklarını tutmak için dudağını ısırıyor, ama bu sadece bir saniye sürüyor ve ardından gözyaşları patlıyor.

Dengesiz hareketlerle sallanmaya başlıyor. Gözyaşları ve hırıltılı nefesler arasında dudakları kıpırdıyor, fısıldıyor. Sesi o kadar kısık ki, kelimeleri zar zor seçebiliyorum.

Ama bazıları apaçık ortadaydı.

"Pis, azgın fahişe."

Aynı kelimeler benim de zihnimde yankılanıyordu.

Avucumda tuttuğum malzemeleri bir kenara fırlatıp eldivenlerimi çıkarıyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Normalde, bir omeganın fiziksel temasa hazır olup olmadığını görmek için beklerim, ama bu sefer değil. Bu sefer o sabrı gösteremiyorum. Gözlerimin önünde parçalanıyor ve tamamen dağılmasını engelleyebileceğim tek şey onu kollarıma sarıp sıkıca tutmak. İlk başta irkiliyor, vücudu içgüdüsel olarak teması reddediyor, ama sonra yavaş yavaş bana karışıyor.

Garip bir aç ve dizlerim taş zemine bastırıldığı için acıdan kıvranıyor, ama o hazır olana kadar hareket etmeyi

reddediyorum. O bir kurt şekil değıştirici, bir sürü hayvanı, ne zamandır acı değil de rahatlık sunan fiziksel temastan mahrum kaldı?

Dizlerimdeki morlukları unutuyorum, rahatsızlığa katlanıyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum.

Zihnimde ardı ardına gelen öz eleştirel düşünceler yavaş yavaş azalıyor ve sonunda yalnızca tek bir düşünce kalıyor.

"Artık kim olduğumu bilmiyorum."

İçgüdüsel bir hisse, sahip olduğumu düşünmediğim bir sezgiye uyarak, boğazımda kabaran duyguyu yuttum ve fısıldadım: "Sen onun seni dönüştürmeye çalıştığı kişi değilsin, omega. O kazanamadı. Buradasın. Güvendesin. Ve yemin ederim, kim olduğunu hatırlayana kadar elini tutacağım. Her zaman kim olduğunu *hatırlayana* kadar."

Kollarımın arasında bir anlığına kaskatı kesildi, sonra boğuk bir ses daha ağzından kaçtı. Ardından, yavaşça, neredeyse utangaç bir şekilde, bana bakmak için yeterince geri çekildi. İçimde dönüp duran aynı hayret ve kafa karışıklığı karışımı onun gözlerine de yansıdı, çünkü evet, aman Tanrım, az önce onun düşüncelerini duyduğumdan oldukça eminim.

Ve göğsümdeki kıvranan bir ağrı, sürünün ininde uyandığımdan beri tutunduğum inkârı kemiriyor. Bülbülle ilgili bu her neyse, bugün ilk kez olmuyor.

"Dostum. Dostum. Dostum."

Düşünceleri bunu söylüyordu. Ben de sersemlemiş bir halde aynı düşünceleri tekrarlıyordum.

İstemedi Renick'i sesli olarak sahiplenmiş olabilirim, ama onun kafasındaki ses önce beni sahiplenmişti.

Bu nasıl mümkün olabilir? Ben bir büyücü değilim. Hiçbir yeteneğim yok. Kurt değilim, sihir de yok. Değil mi?

İçime, kilitlediği yere doğru uzanıp, içimdeki kurdu arıyorum, cevaplar bulmayı umuyorum, ama o hareketsiz ve sabırlı, sanki ulaşamayacağım bir şeyi bekliyor gibi.

BÖLÜM 10

RENNICK

bulunmadım *Daha önce burada . Her şey yeni, ama yine de sırtımın sert yüzeylerinde kayan o küçük, sıcak elleri her yerde tanırdım. Ne uyanıkken ne de rüyadayken, gözeneklerinden sızan ve beni ipeksi bir yumuşaklık gibi saran, beni kendine daha da yaklaştırmak için sıkıca çeken o esmer şeker ve baharatlı incir kokusunu tanıyamamam mümkün olmazdı.*

Bulunduğumuz oda karanlık ve her duvarı büyük pencerelerle kaplı; her biri sonuna kadar açık, ayın gümüşü ışığının mekanı doldurmasına ve sisli gece havasının içeri girmesine izin veriyor. Rüyalarımın her birinde sürekli olan beyaz sis, yavaşça pencere pervazlarının üzerinden süzülüyor, tahta döşemelerin üzerinde kıvrılarak ilerliyor. Ve onunla birlikte gelen esinti, açık camların etrafındaki ince beyaz perdeleri dalgalandırıyor.

Sırtımın tam ortasına sıcak, yumuşak bir öpücük konduruluyor. Kaslarım gevşiyor, bu minimal temasla tamamen rahatlıyorum, ama penisim tam tersi tepki veriyor. Ağırlaşıyor, zonkluyor. Onun ilgisini yalvararak istiyor.

"Noa," diye fısıldıyorum, ismi dudaklarımda bir dua gibi.

Parmakları kürek kemiklerimin üzerinde geziniyor, dokunuşu tüy kadar hafif ama yakıcı. Tenime işliyor,

kavuruyor. Beni damgalıyor. Daha fazlasını istiyorum. Hayır, o yakıcı sıcaklığın daha fazlasını arzuluyorum. İçimdeki vahşi tarafımla bağlantı kuruyorum, kurtumun bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum, ama onu sessiz buluyorum. Huzur içinde. İçimde sadece beni izleyen bir varlık.

Elleri hassas yanlarımda aşağı doğru kayarken, ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Kaburgalarım dokunurken vücudu hareket ediyor, çıplak bedeninin ön kısmı benimkine sürtünüyor. Koyu renkli başının tepesi köprücük kemiklerime kadar uzanıyor ve önümde dururken, narin parmakları göğsümün ve karnımın belirgin kaslarını okşuyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Beni hissediyor musun?" diye mırıldanıyor, öne doğru bastırarak, pürüzsüz, çıplak bedeni benimkine yapışıyor. Acıyan penisime uyguladığı baskı, beni tahrik etmek için yeterli.

İçimden kaçan iniltinin kısık sesini engelleyemiyorum. Ellerim kendiliğinden belini buluyor, teninin sıcaklığını kavriyor. Narin bedeninin kollarımda olması göğsümde bir zevk titreşimi yaratıyor. Ay ışığı yumuşak, soluk tenini parlatıyor ve içimdeki ilkel taraf bunu işaretlememi istiyor. Onu kendime ait olarak işaretlememi.

Dikkati hâlâ göğsümde, yüzünü bir an bile kaldırıp narin hatlarını görmeme izin vermiyor. Onu görmem gerekiyor. İçimdeki arzu beni tüketiyor.

Ellerimi vücudunda yukarı doğru kaydırırken, boynunun yanlarını okşamak için durakladım, yüzünü kavradım ve çenesini yukarı kaldırdım. Küçük, kalkık burnu ve dolgun pembe dudakları tıpkı hatırladığım gibiydi, ama gözleri...

Açık pencerelerden odaya sızan aynı beyaz sisten yapılmışlar. Göz bebeklerinin içinde aynı hayaletimsi akışkanlıkla hareket ediyor. Saç telleri kıvrılıyor ve havada süzülüyor, huzursuz, asla yerleşmiyor. Bakışlarının soğuk, cansız olmasını beklersiniz, ama beni çağıran, beni hapseden sıcak bir yoğunlukla karşılaşıyorum.

Parmakları bileklerimi kavrayıp beni yerimde tutarken, bana bakıyor. Burada, bu rüyada, o ruhani. Tanrıça gibi. Ona hayran kaldım. Daha önce hiç hissetmediğim bir özlem damarlarımda yanıyor, ona duyduğum özlem. Varlığımın her zerresi onu çağırıyor ve onu sahiplenmemi istiyor.

Noa parmak uçlarına kalktı, yüzünü çeneme o kadar yaklaştırdı ki, sıcak ve titrek nefesini çenemde hissedebildim.

"Beni seç."

Kelimeler, ihtiyaç sisini yarıp geçiyor, göğsümde sıkışan, adını koyamadığım bir acıyı hafifletiyor.

"BEN-"

Bileğimi tutuşu sıkılaşıyor, parmakları sanki elimden kayıp gideceğimden korkuyormuş gibi tenime saplanıyor. Bakışlarındaki kırık ifade içimi parçalıyor. Daha önce sessiz olan kurt içimde yükseliyor, kulakları dik, kasları kasılmış. Gözlerimin içinden onu izliyor, eşimizin neden bu kadar üzgün görüldüğünü anlamaya çalışıyor.

"Beni seçmek zorundasın."

Sesi bir nefes gibi, bir yalvarış gibi; kemiklerimin derinliklerinde bir şeyleri sarsıyor.

Cevap vermek, ona nefes almak kadar kolay bir yemin etmek için ağzımı açıyorum ama kelimeler bir türlü ağzımdan çıkmıyor.

Hayal paramparça oldu.

"Nick!" Güçlü bir el omzumu kavradı, beni sertçe uyandırıp ondan uzaklaştırdı.

Kurtum ileri atılıyor, beni kontrol altında tutan bariyeri kırıyor. Bir an önce, iri bedenim için fazlasıyla küçük olan çalışma odasındaki krem rengi kanepede uzanmıştım, bir sonraki an ise beni hayalimden -ondan- koparmaya cüret eden suçlu odanın karşısındaki kitaplığın yanında duruyordu. Tahtanın kırılma sesini ve ciltsiz ve ciltli kitapların uçuşup sayfalarının yere düşerken çırpınısını belirsiz bir şekilde fark ediyorum.

İçimdeki vahşi taraf hâlâ dizginleri elinde tutarken, suçlunun yüzüne hırlıyorum, alev alev yanan alfa auramın gücü onların tam teslimiyetini talep ediyor. Ta ki iyi tanıdığım o belirgin ela gözleri kapanıp, başı beceriksizce yana dönüp, elim boynunun etrafında sarılıyken olabildiğince boynunu açığa çıkarana kadar, tam olarak kendime gelemiyorum.

Son bir uyarı niteliğindeki hırıltıyla onu serbest bırakıp geri çekildim.

Tökezledi, yere düşmüş kitapların arasına karışmadan önce kendini toparladı. Nefes nefese kalmış bir halde, Canaan şaşkınlıkla bana baktı. "Lanet olsun dostum. Seni nazikçe uyandırmaya çalıştım ama en ufak bir kıpırdama bile göstermedin. Tamamen ölü gibiydin." Kahve masasına doğru işaret etti. "Şekil değiştiren olsun ya da olmasın, anlaşılan bir şişe viski ayırım yapmıyor ve herkesi yere seriyor."

Ha, doğru. Burbon viskisi.

Damarlarımda dolaşan adrenalinin coşkusu olmadan, kötü kararlarımın kalıcı etkileri yeniden ortaya çıkıyor. Bunların en belirginini, gözlerimi de acıtan zonklayan baş ağrısı. Kurt şekil değiştiriciler için akşamdan kalma olmak oldukça zordur, ama gerçekten kafanıza koyarsanız hiçbir şey imkansız değildir ve ben de gerçekten cesurca bir çaba sarf ettim.

İnleyerek, bitkin bedenimi kanepeye bıraktım ve zonklayan başımı ellerimle kavradım. Büyük pencerelerden süzülen loş sabah ışığı, gözlerimdeki ağrıyı daha da kötüleştirdi.

Canaan'ın endişeli bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum, ama konuşmadan önce tamamen uyanmam ve alkolün etkisi altındaki bedenimi toparlamam için bana bir dakika süre tanıma nezaketini gösteriyor.

"Seni bulmam biraz zaman aldı. Bütün evi aradım. Belli ki odanda değildin. İlk önce orayı kontrol ettim. Hatta arka tarafa bile baktım, yine o koltuğuna mı yatmışsın diye."

Başımı isteksizce kaldırdığımda, yüzünde zorlukla gizlenmiş bir anlayış ifadesiyle odanın etrafına bakındığını gördüm. "Seni burada daha önce bulacağımı tahmin etmeliydim herhalde."

Ona dik dik bakıyorum, ikimizin de bildiği şeyi onaylamasını bekliyorum.

"Hâlâ onun kokusu içeride mi var?"

Göğsünün kabarması ve burun deliklerinin genişlemesi, içimdeki kurdun tüylerini diken diken ediyor. Başka bir erkeğin, güvenilir bir dost olsun ya da olmasın, onun kokusunu almasını istemiyor. Dişlerimi gıcırdatırken, onun düşüncesine isteksizce de olsa katılmak zorunda kalacağımı anlıyorum, ama havada onun tatlı kokusunu alan kişinin erkek olup olmaması umurumda değil. Erkek ya da dişi. Dost ya da düşman. Bunu kimseyle paylaşmak istemiyorum. Onu içime atmak ve açgözlü bir piç gibi solumak şu an benim için daha uygun bir yol.

Avucumla yüzümü ovarken homurdandım, "Dün gece öyle oldu."

Hafifçe kendim havayı kontrol ediyorum ve bayat olduğunu, onun cezbedici kokusunun ise hiçbir yerde olmadığını fark ediyorum.

Dün gece, buraya tökezleyerek girdiğimde ve bu kanepeye yığıldığımda—bu oda nadiren kullanıldığı için geçmişte hiç kullanmadığımı hatırladığım bir mobilya parçası—tatlı ve hafif baharatlı kokusu kumaştan yayılıp beni sarmıştı. Sağ elimde bir şişe Angel's Envy ile burada uzanıp sadece onun kokusunu içime çekmeme izin vermiştim.

Mercer'dan gelen ve Noa'nın yerini bildiren mesajı açmamak için kendimi zor tutuyordum. *Tam olarak* nerede olduğunu öğrenirsem, ondan uzak duracak gücüm kalmayacağını biliyordum. İçsel mücadelede, en güvendiğim adamlardan birinin onu koruduğu gerçeğinden teselli buldum. Ancak kurtum bu görüşü paylaşmıyordu.

Onun güvenliğini kendisinden başka kimsenin ellerine bırakmıyordu ve hâlâ da bırakmıyor.

İçki içmenin gerginliğimi azaltacağını düşünmüştüm, ama ancak Noa'nın bu odaya sinmiş kokusuna kendimi kaptırdığımda bir nebze olsun huzur bulabildim.

Boğazımdan aşağı inen son yudum içkiyle birlikte, aklım tamamen ona odaklanmış bir halde uyuyakalmıştım.

Nuh.

Benim. Sahipleyci hırıltı, kurtumdan anında geliyor.

Canaan başını salladı, ondan yayılan sessiz anlayış ve sempati, hassas sinirlerimi gıdıkladı.

Ayakta durduğu yerde endişeyle kıpırdanması sonunda dikkatimi çekiyor. Sanki bir düğmeye basılmış gibi, sersem ve akşamdan kalma halimden keskin ve tetikte bir hale geçiyorum. Kurtum canlanıyor, neredeyse somurtkan davranışı sona eriyor. Odak noktası daralıyor, tehditleri tarıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, dün gece sürüyle olan bağlantımı engellemek için yerleştirdiğim kalkanı indirirken. Halkımdan gelen panik anında, üzerime bir yük treni gibi çarpıyor. Bir sonraki nefesimden önce ayağa kalkıyorum, kurtum yüzeye o kadar yakın ki gözlerimin onun soluk gözlerine kaydığını biliyorum.

"Güvenlik görevlileri devriye sırasında bir şey buldu," diye itiraf ediyor, sesi ve görünüşü endişe verici derecede karamsar. "İyi bir şey değil."

Hayatta insanın aklında kalan sesler VARDIR . Bir babanın çocuğuna ilk kez onunla gurur duyduğunu söylediği anki sesi. Bir sevgilinin kahkahası. Bir bebeğin dünyadaki ilk çığlığı. Hepsi kendi yollarıyla duygusal olarak etkileyicidir, ancak hiçbirisi kayıp çocuğunun bulunduğunu öğrenen bir annenin acı dolu çığlığıyla kıyaslanamaz.

Daha doğrusu, kızından geriye kalanlar bulundu.

Carly, Yrsa'nın kızıyla aynı anda ortadan kayboldu. İkisi de en iyi arkadaşı. Biri nereye giderse diğeri de onu takip ederdi ve bu nedenle, iki vahşi ruhun kaçmış olabileceği ihtimalini kısaca düşünmüştük. Ancak, tetikçilerim izlerini takip ederek gölün batı tarafına, kaçırıldıkları yere ulaştıklarında bu teori suya düştü. Orada, sürünün genç nüfusu arasında her zaman popüler olan bir koy vardı. Kumlu kıyı şeridinde belirgin bir mücadele izi ve çatışmada koparılmış gibi görünen kanlı bir küpe vardı. Onları takip etmek için elimizden gelenin en iyisini yapmıştık, ancak izlerine dair herhangi bir bilgi kaçırıldıkları yerden yaklaşık iki mil uzakta kayboldu ve sonunda izi kaybettik. Bu durum, kaçırılanların kendi koku izlerini bırakmamalarıyla birleşince, kendilerini gizlemek için askeri düzeyde koku nötrleştiriciler kullandıklarına inanmamıza yol açtı. Ayrıca, bu alçak çeteye ve davalarına bir cadının veya büyücünün yardım etmiş olma ihtimalini de sessizce düşünüyorum. Topraklarımda varlıklarına dair her türlü kanıtı silme biçimleri neredeyse büyülü. Ancak onları kaybetmeden önce gittikleri yön açıktı. Kuzeye. Sınıra doğru.

Bundan sonra, eşleşmiş olsun ya da olmasın, omegaların refakatçi olmadan hiçbir yere gitmesini yasakladım. Bu pisliklerin devriyelerimizi nasıl atlatıp bölgemizde fark edilmeden dolaşabildiklerini çözene kadar risk alamam. İnsanlarımı kendi evlerinde güvende tutamıyor olmam, ne kadar daha dayanabileceğimi bilmediğim bir yük.

McNamara ile ittifak kurarak bir çözüm bulduğumu sanmıştım, ama şimdi kayıp omegalarımızdan birinin istismar edilmiş ve parçalanmış bedenine bakarken, hâlâ halkıma karşı başarısız olduğumu fark etmek beni neredeyse diz çöktürüyor. Keder ve saf, sıvı öfke beni kemiriyor. Omegaları korumak ve onlara bakmak, bir alfanın DNA'sına kodlanmıştır. Özümüzde, bu gezegene gelme amacımız budur. Bu yüzden kaderin belirlediği koku eşleşmeleri sadece alfalar ve omegalar arasında paylaşılan

bir olgudur. Varoluşlarımız el ele gider. Ve yine de, bunda *başarısız* oluyorum.

Carly'nin annesinden gelen yürek burkan ve boğuk sesleri bir anlığına da olsa duymamazlıktan gelmek, odaklanıp sonraki adımlarımızı belirleyebilmek için büyük bir mücadele.

"Kenan," diye hırladım, dikkatim hala kalıntılara kilitlenmişti. Kalıntıların Carly'ye ait olduğunu ancak kokusundan anlayabiliyorduk. Bir zamanlar akılda kalıcı olan yüz hatları, son aylarda maruz kaldığı dehşetlerden ayırt edilemez haldeydi.

Solumdaki karın çıtırtısı, ikinci adamımın varlığını haber veriyor. "Alfa?"

"İki güvenlik görevlisi ekibi oluşturun. Çevredeki bölgeleri tarayıp sorumluların izlerini bulmalarını sağlayın. Cesediyle birlikte bölgemize nasıl girdiklerini ve kimse fark etmeden nasıl ayrıldıklarını bilmem gerekiyor."

"İş tamamdır." Başını öne eğdi. "Birkaç adamı geri gönderdim bile. Yan yana oturmalı araçlardan birini buraya getirecekler. Bu, *Carly*'yi geri taşımayı kolaylaştıracak."

"HAYIR."

Canaan'ın kaşları çatılıyordu. "Hayır mı? Onu geri getirmek istemiyor musun? Nick, annesi ve kardeşleri düzgün bir şekilde vedalaşmak için zamana ihtiyaç duyacaklar..."

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Onu eve ben taşıyacağım. Yan yana araçlara gerek yok."

Gözlerimi kilitliyor, aramızdaki sessizlik keder ve henüz harekete geçiremediğimiz, içten içe kaynayan bir öfkeyle dolu. Burada değil. Şimdi değil. Tek bir ciddi ve anlayışlı baş sallamasıyla dönüp Carly'nin annesinin yanında karda diz çökmüş olan Rhosyn'e doğru yürüyor. Onu teselli etmeye çalışıyor, ama hayal edilemez bir kayıpla paramparça olmuş bir annenin ruhunu nasıl onarabilir ki? Dünyası paramparça olmuş ve ona sunabileceğimiz hiçbir

kelime onu onaramaz. Canaan eşinin kulağına bir şeyler fısıldıyor ve onun kan çanaklı yeşil gözleri bana doğru kayıyor. Bakışlarını kaçırmadan, getirdiği ekstra pazen battaniyeyi alıp ona uzatıyor.

Onun, kadının şakağına kondurduğu o nazik öpücüğü izlerken göğsümde bir sızı hissediyorum. Şu anda bu duygunun ne olduğunu tanımlamaya çalışacak zamanım veya zihinsel kapasitem yok.

Canaan geri döndü ve battaniyeyi bana uzattıktan sonra ellerini yıpranmış kot pantolonunun ön ceplerine soktu.

"Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye soruyor, sesini alçak tutarak. Soruyu bağırarak sorsa bile, etrafta dolaşan sürü üyelerinin dikkatini üzerimize çektiğimizi zaten hissedebiliyorduk.

Cevap vermeye tenezzül etmiyorum. Bu durum karşısında kelimeler anlamsız geliyor. Sırtım dik, omuzlarım dik, kendimi ileriye doğru zorluyorum, Carly'nin saygısızca bırakıldığı yere yaklaşırken her adım bir öncekinden daha ağır. Kimse böyle bir sonu hak etmiyor. Soğuk, terk edilmiş, onurundan yoksun bırakılmış. Ama parlak, neşeli on dokuz yaşındaki bir kızın hayatının böyle çalındığı düşüncesi, içime saplanan bir hançer gibi.

Yanına diz çöküyorum, duygularımı sıkıca kontrol altında tutmama rağmen ellerim titriyor. Flanel battaniye yumuşak, içine dikkatlice sardığım kırık, kanlı bedenle acı verici bir tezat oluşturuyor. Nazik olmaya çalışıyorum, biliyorum ki şu an bunun bir önemi yok, ama bu anda ona sunabileceğim tek şey bu ve bunu hak ediyor. Onu kollarıma alırken neredeyse sendeliyorum. Çok hafif, çok kırılgan. Ölüm onu çalmadan önce çektiği tüm acıların bir başka hatırlatıcısı.

Boğazım düğümlendi ama yine de fısıldayarak, "Tamam canım, seni eve götürelim," diyebildim.

Artık şüpheye yer yok. Kendimle ve içimdeki kurtla verdiğim içsel savaş önemsiz. Üzerinde kafa yorduğum seçim, korktuğum bedel... artık kaçınılmaz. Sürüm için.

Onların güvenliği için. Görevim fedakarlık gerektiriyor ve bu fedakarlık beni sonsuza dek rahatsız edebilir.

"Beni seçmelisin." Acı dolu tatlı sesi zihnindeki karmaşayı yarıp geçiyor, yalvarışının hayaletimsi bir yankısı gibi.

Yapamam.

Lütfen beni affet, sevgili Noa.

"SONUNDA AKLINI BAŞINA TOPLADIN ve sözünden dönmemeye karar verdin, değil mi?" Cathal, el yapımı sigarasından uzun bir nefes çekerken kızıl kaşlarını çattı. Sigarasını rahatça içip, dağlık iklimimizde pek de mantıklı olmayan parlak gümüş spor arabasına yaslanması beni sinirlendiriyor. Özellikle de son otuz altı saatimden sonra. "İttifakımıza sadık kalacak mısın, Fallamhain?"

"Bunu yerine getirmeyeceğimi söylediğimi hatırlamıyorum, McNamara." Onun duygusuz tonuna ve soğuk kayıtsızlığına kendi kayıtsızlığımla karşılık veriyorum; bu, Carly'nin cansız bedenini kollarımda taşıyarak şifacının kulübesine altı mil yürüdüğümünden beri geliştirmeye çalıştığım bir beceri. Göğsümdeki sürekli, inatçı ve acı veren çekim, itiraf etmek istediğimden daha zor hale getiriyor, ama onu görmezden gelmek de geliştirdiğim başka bir beceri. "Bu sonuca tamamen kendi başına vardın."

Boğazından çıkan kayıtsız ses, içimde şiddetli bir dürtü uyandırıyor: Elimle boğazını kavrayıp gözleri yuvalarından fırlayana kadar sıkmak istiyorum. Bu dürtüyü bastırmak için tüm kontrolümü kullanmam gerekiyor, zar zor kontrol altında tutuyorum.

"Alderwood kızı sorun olmayacak o zaman, öyle mi?" diye sordu, koyu bakışlarında inanmaz bir parıltı vardı.

"HAYIR."

Kurtum buna karşı çıkıyor, dişlerini gösteriyor ve tüylerini diken diken ediyor. *Bana* karşı. Noa'nın gelişyle oluşmaya başlayan filizlenen kopukluk, aramızda uzanan ve son bir buçuk günde önemli ölçüde derinleşen devasa bir uçuruma dönüştü. Onun meydan okuması, kararımı kabul etmeyi reddetmesi, onu daha önce hiç olmadığı kadar derine kilitlememe neden oldu. Şu anda, onu serbest bırakacak, dönüşmesine izin verecek kadar güvenmiyorum ve bunun ne zaman değişeceğini bilmiyorum. Nişanlım olmayan kadına olan sarsılmaz bağlılığı, beni kemiren bir endişeyle baş başa bırakıyor çünkü onu serbest bırakırsam ne yapacağını bilmiyorum.

"Hım..." Cathal, filtresiz sigarasının ucunu ağzında mırıldandı.

Buna hırlıyorum, çıkardığım ses tamamen hayvansı. "Şüphe duyulmaktan hoşlanmıyorum."

Bu sözler dudaklarında acımasız bir sırıtışa neden oldu. "Kızımın aptal durumuna düşürülmesinden hiç hoşlanmıyorum. İkinci tercih."

"Kızınız benim *ilk* tercihim değil, McNamara. Bu bir sır değil," diye hatırlattım ona, yeni kazandığım buz gibi soğukluğum tekrar yerine otururken. "Bu stratejik bir ittifak, başka bir şey değil. Sürümü korumanın bir yolu. Bunun asla duygusal bir mesele olduğunu iddia etmeyelim."

Kızını seçtiğim eş olarak alarak neyi feda ettiğimi çok iyi biliyor. Soyumdan, muhtemelen babası olacağım yavrulardan kopardığım geleceği anlıyor. Fallamhain Alfa hanedanı benimle birlikte ölecek, bu bedeli kabul ettim. Ama Cathal umursamıyor. Ona göre bu birliktelik bir fedakarlık değil, bir fırsat. Beta kızına prestijli bir yer sağlamanın bir yolu.

"Yine de, bu ortaklığın devam etmesini istiyorsanız, bunu düzelteceksiniz."

Çenem seğiriyor, dişlerimi sıkıyorum. "Peki, bunu tam olarak nasıl yapmamı öneriyorsunuz?"

Cathal McNamara'yı tanıdığım bunca yıl boyunca, gülümsediğinde hiçbir zaman gerçek bir neşe veya mutluluk hissetmedim. Daha önce her seferinde, gülümsemesi bir tehdit, bir tür alay gibiydi. Ama şimdi, sigarasının izmaritini yere atıp deri ayakkabısının tabanıyla közleri söndürürken, yüzündeki sırtış endişe verici derecede neşeli.

Söyleyeceklerine hazırlanırken savunma mekanizmalarım güçleniyor.

"Eğer sürümün sana sunabileceği şeyleri, yani *omegalarını* istiyorsan, onu reddetmelisin. Hem de herkesin önünde," diye ilan ediyor, tavrı kibirli bir hal alarak. "O küçük kurtsuz sürtük seni herkesin önünde sahiplendi, karşılığını vermen adil olmaz mı sence? Talis'in hatırı için tabii ki."

İçimdeki kurt, ona koymak zorunda kaldığım kısıtlamalara karşı savaşıyor ve öfkeleniyor. Bu düşünce onun için akıl almaz. Göğsümdeki çekme hissi keskin ve amansız bir şekilde yükseliyor, o kadar sert çekiyor ki neredeyse öne doğru sendeliyorum. Bunu itiraf etmedim ama içten içe, beni nereye çekmeye çalıştığını tam olarak biliyorum.

"Buna gerek yok. O değil—"

Açıkça yaptığım inkâr girişimim engellendi.

"Kapınızın önüne bir başka ölü omega'nın bırakılması riskini göze almaya hazır mısınız? Bu anlaşmayı istiyor musunuz? İşte benim bedelim."

BÖLÜM 11

NUH

“ Buradaki her şey yepyeni, ya da değilse de koku giderici deterjanla iyice yıkanmış.” Yuva dolabı dediğimiz yerin kapısını iterek açıyorum. Mekanın büyüklüğü onu gerçek bir dolaptan çok uzak kılıyor, ama isim yine de kalmış. Dört duvarda da çeşitli renk kodlu yuva malzemeleriyle dolu, yerleşik raflar var. Ortada ise daha fazla kumaş ve yastıkla dolu kutular bulunuyor. “Daha önce de söylediğim gibi, buradaki her şeye sahip olabilirsiniz. İstedığınız kadarını veya azını alabilirsiniz. Burası sizin alanınız, yuvanız ve burada rahat olmanız gerekiyor; eğer bunun için yirmi yedi yastık ve on üç battaniyeye ihtiyacınız varsa, öyle olsun.”

Bizimle geçirdiği beş gecenin ve Seren ile benim sayısız nazik teklifimin ardından, yeni Bülbülümüz nihayet yeni odasını kendine ait kılmaya karar verdi. Bu, sadece dekorasyondan çok daha fazlası. Bundan daha derin bir anlamı var. Bir omega için yuva kurmak, neredeyse törensel bir şeydir. Kutsaldır. Bu adımı atacak kadar kendini güvende hissetmesi, dayanıklılığının bir kanıtıdır. Kendine ait gerçek bir yuvaya sahip olmak, iyileşme sürecine yardımcı olacaktır. Bir omeganın yuvasından daha güvende hissettiği başka bir yer yoktur.

Peki Siggy'nin bir sonraki kızgınlık döneminin ne zaman geleceğini kim bilebilir? Birçok kez, sadece güvenli ve istikrarlı bir ortamda bulunmak bile bülbüllerimizden

birinde kızgınlık döngüsünü tetiklemiştir. Vücutları artık sürekli bir savaş ya da kaçma durumunda sıkışıp kalmadığında, nihayet rahatlayabilirler ve doğanın düzenli programına devam etmesine izin verebilirler. Siggy'nin zamanında hazır bir yuvası olmaması onun için zararlı olurdu.

Odaya girerken, hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için omzumu çevirip baktım, ama o hâlâ açık kapının bir metre önündeydi. Büyük mavi gözlerindeki panik dolu ifade bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

“Siggy.” Dikkatini bana çekmek için usulca adını söylüyorum. Dün, kahvaltıda sessiz bir anda, sesini bulmuş ve adını fısıldamıştı. Soyadını ve nereden geldiğini hâlâ öğrenmeye çalışıyorum, ama şimdilik sadece adını bilmek bile bir zafer gibi geliyor. Birine çok uzun süre “*omega*” demek, kişisel olmaktan uzaklaşmaya, hatta insanlıktan uzaklaştırmaya başlıyor. Siggy bundan daha fazlasını hak ediyor. “Bunu bugün yapmak zorunda değiliz. Her şey senin hızına göre, canım. Birkaç gün daha beklemek istersen kimse sorun etmez.”

Başını sallıyor, gür, buğday sarısı saçları yüzüne doğru düşüyor. Önceki gün bir saat kadar saçlarını tarayıp kırık uçlarını kesmiştik. Hala sağlıklı görünmekten çok uzak, ama iyi bir düşün ve sıcak, güvenli bir yerin vücut için neler yapabileceği inanılmaz.

“Öyle değil.” Sesi hâlâ acı verici derecede yumuşak, hırıltılı bir fısıltının hemen üstünde. “Alınmadan bir hafta önce sunum yaptım. Omega olarak gerçek bir yuva kurmayı deneme şansım bile olmadı. Nereden başlayacağımı bilmiyorum... ya her şeyi berbat edersem?”

Bol uyku ve düzenli beslenmeyle Siggy'nin kırık parmakları iyileşti, ama bu, uzanıp ellerini tutarken aşırı nazik olmamı engellemiyor. “Bunu mahvedemezsin çünkü bu *senin* . Omega içgüdülerin sana yol gösterecek, tam olarak neye ihtiyacın olduğunu ve her şeyin nereye ait

olduğunu gösterecek. Tek yapman gereken kendine güvenmek ve dinlemek." Elini hafifçe sıkıyorum. "Tamam mı?"

"Tamam." Derin, rahatlatıcı bir nefes alıyor, dikkati raflar ve kutular arasında gidip geliyor. Burada temel ihtiyaçları stokta tutmaya çalışıyoruz, ancak bir Bülbül' n özel bir isteği varsa, sipariş etmekte sorun yaşamıyoruz. Odaya giriyoruz ve ona boş tekerlekli kutulardan birini alıyorum. Her şey onun için küçük bir alışveriş turu gibi olacak, ama fiyat etiketleri olmadan.

Siggy, ilk rafı incelerken bir an sessiz kalıyor, ince parmakları farklı mavi tonlarındaki yumuşak kumaşların üzerinde geziniyor. Ben geride, kapı çerçevesine yaslanarak, bu süreci nasıl sindirmesi gerekiyorsa öyle sindirmesine izin veriyorum. Buradaki rolüm, bana ihtiyaç duyduğu her konuda ona destek olmak, ancak yuva kurma süreci o kadar özel bir süreç ki, ona sessizce güvence vermekten başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Omuzunun üzerinden bana baktı. "Noa?"

"Evet?"

"Yuvanız neye benziyor?"

Sorusu beni yerimde kıpırdattı, uzun zamandır bastırılmış bir  zlem göğsümde alevlendi. Ulaşılmaz bir içgüdü derimin altında kaşınıyordu. "Ah," diye başladım, daha dik durarak, hareketlerim garip geliyordu. "şey, bir tane yok. Ama çok havalı bir odam var. Malikanenin tavan arası ve muhteşem tonozlu tavanları ve her duvarda pencereleri var..."

Bunun  zerine tamamen bana döndü. "Yuvanız yok mu ? Neden yok?"

"Yuva kurmak omegaların yaptığı bir şeydir ve ben omega değilim." Sahte bir kayıtsızlık gösterisiyle omuzlarımı silktim.

On sekiz yaşından çok daha olgun, koyu mavi bakışları beni inceliyor, ardından şaşırtıcı derecede küstahça bir

şekilde homurdanıyor. Küçük bir şey ama kişiliğinin izlerinin yeniden canlandığını görmek harika. "Bu mantıklı değil."

"Öyle mi? Peki neden?" Aramızdaki bu neşeli anın tadını çıkararak kıkırdadım.

Son beş gün zor ve ağır geçti. Fallamhain bölgesindeki kaos ve Siggy'ye bakmak arasında, çok şey yaşadım. Eve geldiğimden beri durmadan hareket ediyorum ve nedenini biliyorum. İçten içe, *onu* düşünmek için kendime beş dakika bile verirsem ne olacağından korkuyorum. Göğsümdeki sürekli çekişmeyi, kalbimdeki o davetkar çekimi görmezden gelmek zaten yeterince zor. Zavallı hapsedilmiş kurtum, cam kafesinin içinde son derece huzursuz. Eğer durup ona odaklanırsam—fırtınalı koyu gri gözlerine ve zahmetsizce dağınık koyu saçlarına—beş gün önce oluşan o çatlak daha da derinleşecek, varlığından bile haberdar olmadığım bir parçamı paramparça edecek.

Ve tüm bunların üstüne, neden birkaç kişinin düşüncelerini duyabildiğimin de sebebini hâlâ çözmeye çalışıyorum. Yani, *evet*, çok fazla işle uğraştığımı söylemek, durumu hafife almak olurdu.

"Noa, son aylarda omegalarla çok zaman geçirdim." Az önce yüzünde beliren neşeli ifade kayboldu, yakın zamanda atlattığı dehşetlerin anıları—henüz benimle paylaşmadığı dehşetler—şüphesiz zavallı kafasını doldurdu. Siggy hızla göz kırptı, bilinçaltından sızan karanlığı dağıtmaya çalışırken başını hafifçe salladı. "Sen de tıpkı bizden biri gibi yaratılmışsın."

Bizden biri. İşte mesele bu. Hiçbir yere tam olarak ait olmadım. Kenarlarda var oluyorum, kabul görmeye çok yakınım ama asla tam olarak uyum sağlayamıyorum. Kurt olmayan bir kurt şekil değiştiricisiyim. Cadılar arasında yaşayan bir büyücünün kızıyım ama kendim güçsüzüm. Hayatım omegaların bakımına adanmış, ama ben de o

unvanı taşımıyorum. Her zaman yakın, her zaman *neredeyse* , ama asla yeterli değil.

İki dünya arasında sıkışıp kalmış, hiçbirinin gerçek anlamda parçası olmamış.

"Belki de boyum kısadır," diye geçiştirdim ama karşılığında aldığım boş bakış, buna inanmadığını gösterdi. Tamam, *peki* . "İlk vardiyalarımızda görevlerimizi öğrenmemiz gerekiyor. Ama bildiğin gibi, bu benim için hiç olmadı. Alfa, beta, omega... her ne olmaya yazgılıysam, asla bilemeyeceğim."

Ama haklı. Bu seçenekler arasında omega en olası olanı. Gerektiğinde kendimi ve başkalarını savunabilirim, ancak çatışmada başarılı olamıyorum. Gerektiğinde liderlik edebilir ve sorumluluk alabilirim, ancak "baskın" kelimesini kendimi tanımlamak için asla kullanmam. Özümde, derinlerde, besleyici biriyim. Ve, kahretsin, kabarık battaniye koleksiyonumu çok seviyorum—bu bir omega olmanın her şeyi demek değil, ama dürüst olalım, rahatlatıcı eşyalar onların işi. Sahip olabileceğim gerçek omega içgüdüleri kurt tarafımla birlikte kilitli kalmış durumda.

Siggy'nin soluk eli beni savuşturdu. "Kesinlikle bir omega'sın."

"Belki öyledir, ama bunu asla kesin olarak bilemeyeceğiz."

Sanırım bunu bilinçli olarak yaptığının farkında değil ama göz bebekleriyle neredeyse mükemmel bir şekilde uyumlu bir tonda, inanılmaz derecede yumuşak bir yastığa uzanıyor. Parmakları bir anlığına kumaşı okşuyor, sonra da boş sepetine atıyor. Siggy yuvasının ilk parçasını seçmişti ve bu hareket beni sessizce alkışlamaya itti. Ne yaptığını fark ettiği anı anlıyorum çünkü vücudu kilitleniyor ve seçtiği yastıkla onu aldığı raf arasında bakışlarını gezdiriyor, sanki oraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyormuş gibi. Yavaşça, dikkati tekrar bana dönüyor,

yüzündeki donukluğun arasından utangaç bir heyecan parıltısı beliriyor.

“Bana içgüdülerimi dinlememi söyleyen sendin.” Daha cesur bir şekilde, daha açık tonlu bir yastık seçip coşkuyla koleksiyonuna ekliyor. “Belki de kendi tavsiyene uymalı ve içgüdülerini dinlemelisin.”

"KENDİNİ DAHA HAFİF HİSSEDİYOR," diye fısıldıyor Seren arkamdan, omzumun üzerinden beni izlerken. "Elbette hâlâ üstesinden gelmesi gereken çok şey var ve bunların üstesinden geleceğiz ama şu anda, buraya ilk geldiğinde olduğu gibi karanlığın içinde boğulmuyor. Yanlış anlamayın, hâlâ çok korkuyor ama kim onu suçlayabilir ki?"

"Ben değil," diye karşılık verdim ben de, bülbülün odasına özenle yeni yuva malzemelerini yerleştirmesini rahatsız etmemek için.

Siggy ilk yastığı seçtikten sonra, onu durdurmak mümkün değildi. Sanki bir düğmeye basmış gibiydi. Adeta trans halinde mekânda dolaşıyor, tereddüt etmeden daha fazla eşya seçiyordu. Omega içgüdülerini tamamen devreye girmiş, hatta sürekli büyüyen koleksiyonuna eklemekten önce birkaç şeye koku işareti koymuştu. Çok tatlıydı.

"Daha önce omegaların etrafında çok zaman geçirdiğini söylemişti. Bildiğimiz diğer her şeyle birlikte, insan kaçakçılığı kurbanı olduğunu düşünmeye başladım." Gerisini söylememe gerek yok. İkimiz de zaten aynı şeyi düşünüyoruz.

Cinsel kölelik.

Yeryüzündeki cehennemi düşündüğümde, omegaları sığır gibi alıp satan, özgürlüklerini, insanlıklarını ve onurlarını ellerinden alan yeraltı ağlarını hayal ediyorum. Bunun düşüncesi ve giderek yaygınlaşması tüylerimi diken diken ediyor ve midemi bulandırıyor. Ve Siggy'nin böyle bir

kâbusu yaşamış olabileceğini bilmek mi? Bu, dehşet verici olmaktan başka bir şey değil.

"Başka bir şey yapabildin mi..." Seren'in sorusu yarım kalınca, kaşlarını sessizce kaldırarak omzumu çevirip ona baktım. "İlk gece onun düşüncelerini duyduğunu söylemiştin. Tıpkı malum kişiyle yaptığın gibi. Hikayesini bir araya getirmemize yardımcı olacak başka bir şey fark ettin mi?"

Tabii ki, yeni Bülbülümüze ilk gece iyi geceler dedikten sonra, olanları o gün ikinci kez anlatmak için doğruca Seren'e koştuğumdan emin olabilirsiniz. Eğer kafanızda sesler duymaya başlarsanız, sağduyu der ki, kendi psikolojik gerilim filminizin başrolünde oynamayı hedeflemiyorsanız, birine anlatmalısınız. Bu tür şeyler *hızla* kontrolden çıkabilir ve zihnimin sağlık durumu hakkında paniğe kapılmamı engelleyen tek şey, aslında içimde gizli bir çekicilik DNA'sı olduğunu kendime hatırlatmaktı.

Seren, her zamanki gibi, düşüncelerine odaklanmaya çalışırken iki saatten fazla benimle oturdu. O bir azize, sadece gece yarısı yaptığım bu saçma deneyime katlandığı için değil, bunu tekrar başaramayacağımı bildiğimde bile bana inandığı için. Ben inkâr diyarında kamp kurmaya devam ederken, Seren alaycı bir şekilde beni savuşturdu. "*Sen, kayıtlara geçmiş en güçlü çekicilerden birinin kızısın. Gerçekten de kendi yeteneklerini asla ortaya çıkaramayacağını mı sandın, sevimli ama hayalperest aptal?*" diye sordu tam olarak.

Soru şu: *Şu anda* neden herhangi bir türden yetenek göstermeyi arzuluyorum ki?

Bu soruya ikimizin de bir cevabı yoktu.

Başımı salladım. "Başka bir şey duymadım. Açık kalmaya çalıştım ya da neyse işte, ama daha önce onları kasten dinlediğim de söylenemez. Sadece... oldu. Üzerinde tam olarak kontrolüm yok. Kim bilir? Belki de sadece bir tesadüftü. Tek seferlik olan türden bir şey."

Seren, dudaklarını düşünceli bir şekilde büzerek üç saniye boyunca bunu düşündükten sonra bir karar verdi. "Hayır, buna inanmıyorum. Damarlarında kraliyet cazibesi kanı akıyor, bebeğim. Telepati gibi nadir ve saygın bir yeteneğin birdenbire ortaya çıkması, sıradan bir ziyaret için bir günlüğüne gelen bir şey değil. Bunun daha fazlası var ve sen de bunu biliyorsun."

"Evet..." diye iç çektim, avucumla göğsümü ovdum. "Bunu söyleyeceğinden endişelenmiştim."

Ağır bir sessizliğe bürünüyoruz, dikkatimiz şu anda yatağına güvercin grisi suni vizon battaniyenin yerleştirilmesi konusunda kararsız olan omegaya dönüyor. Buradaki tüm odalar, zemine gömülü ve üzerlerinde dört direkli bir gölgelik bulunan yataklarla donatılmış; bunların ikisi de omegaya arzuladığı kapalı atmosferi sağlıyor. Siggy, yatak direkleri arasına astığı şeffaf mavi kumaşa yumuşak peri ışıkları örmüş. Bir an uçları birleştirmekte zorlanıyordu ama ona yardım etmek için hiçbir hareket yapmadım. Beni kendi alanına davet edene kadar, kapının bu tarafında sıkıca yerimi koruyorum. Bu oda artık resmen onun yuvası ve bir omeganın yuvasına açık bir davet olmadan girilmez. Evde Seren'in odasına kaç kez ayak bastığımı iki elimle sayabilirim ve o artık neredeyse kız kardeşim gibi. Bir omeganın yuvasına saygı duymak her zaman ciddiye alınması gereken bir şeydir.

Siggy sonunda battaniyeyi nereye sereceğine karar verir. Zayıf yüzü omzunun üzerinden görünür, daha önce gördüğü o kararsız ifade yeniden yüzüne yansır.

Düşüncelerini duymama gerek yok, dile getiremediği soruyu anlayabiliyorum. "Siggy, burası harika görünüyor. Kendinle gurur duymalısın canım." Ona son derece yapmacık bir şekilde başparmağımı yukarı kaldırırken, kocaman ve içten gülümsemem neredeyse yüzümü acıtıyor. Ona sarılmayı tercih ederdim ama buradan yapamam. "Daha sonra konuştuğumuz gibi internetten halılara bakabiliriz."

“Tamam.” Alt dudağını ısıyor, belirsizliği hâlâ belirgin ama aklından geçenler hakkında daha fazla bilgi vermiyor ve ben de kurcalamıyorum. Siggy hazır olduğunda bana söyleyecek. “Teşekkürler, Noa.”

Elimle onu gönderiyorum ve daha fazla battaniyeye saldırmaya başladığında gülümsüyorum.

Bir süre daha meşgul olacağını bildiğimiz için Seren ve ben kısa koridordan mutfağa doğru sessizce ilerledik. Beni herkesten daha iyi tanıdığı için Seren hemen taze bir demlik kahve yapmaya koyuldu. Ben de sevgili espresso makinemizin bulunduğu malikanenin mutfağına çıkmayı tercih ederdim ama bilirsiniz, dilenciler ve seçiciler... Dürüst olmak gerekirse, yeterince çaresiz olsam kirli bir su birikintisinden bile kahve içerdim sanırım. Hepimizin zaafı var, değil mi?

“Seni seçti,” diye ilan ediyor Seren, kasap tezgahına yaslanarak. Daha fazla açıklama yapmasına gerek yok. İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. Bize gelen her Bülbül, sığınaktaki herkesten destek alıyor, ancak sonunda bir omega neredeyse her zaman birini, yani... kendi kişisini seçiyor. Edie için bu kişi Lowri'ydi. Sürünün Alfa'sı onu neredeyse anında kanatlarının altına aldı. “Siggy geldiğinde burada olan ben olduğum için gücenmeli miyim diye düşünüyorum. Ama yine de, senin gibi zihin okuyamadığım için bu günlerde biraz dezavantajlıyım sanırım. Lanet olası bir zihin okuyucuyla rekabet etmek zor.”

Gözlerimi devirip onun neşeli taklidini taklit ettim: “Herkesin duygularını hissedebilen, hatta empatik bir Dyson gibi tüm olumsuz duyguları emebilen bir kızıdan bunu duymak çok komik. Orada durup kendini sıradan bir kız gibi göstermeye çalışma. Bu sana yakışmıyor.”

Seren surat asmaya çalışıyor ama somurtkan bir çocuktan çok, o müstehcen peri romantizm kitaplarından birinin hayran çizimine benzediği için onu ciddiye almak zor. Tabii sivri kulakları hariç. Hayır, benim kızımın onun yerine havalı sivri dişleri ve pençeleri var. Tipik bir

omegadan yaklaşık iki santim daha uzun, ama daha açık tenli tanımıyla eşanlamli olan o kıvrımlara sahip. Siggy, omega gibi yapılı olduğum konusunda ısrarcı ve çok kısa olduğum konusunda tartışma yok, ama kendimi aşırı kıvrımlı olarak sınıflandırmam. Hayatımdaki her şey gibi, kendimi neredeyse uyduğum ve asla tam olarak uymadığım tüm yönler ayırabilirim. Ve dürüst olmak gerekirse? Oynaması yorucu bir oyun.

“Ha!” Seren kahkahayla güldü. “Haklısın, kedicik. Ben gerçekten harika biriyim, eğer bana yardım etmeme izin verseydin bunu bilirdin.” Parmaklarını bana doğru salladı, aramızda sessiz bir teklif asılı kaldı.

“Senin ne kadar harika biri olduğunu bilmek için acılarımı paylaşmana gerek yok,” diyorum ona. “Siggy şimdi beni seçmiş olabilir, ama ben seni çok uzun zaman önce hayat arkadaşım olarak seçtim, Ser. Bu değişmeyecek.”

Sessizce, fokurdayan kahve makinesinin yanındaki yerinden kalkıp, bar taburesinde oturduğum dar mutfak adasının etrafından dolanarak arkamdan kollarını bana doladı. Kolları neredeyse fazla sıkıydı ve belirgin çenesi omzuma batıyordu, ama umurumda değildi. Sessiz destek gösterisine karşılık verdim.

Sessiz anımız, mahzen girişine giden koridordan yankılanan iki çift kararlı ayak sesiyle bozuldu. Seren geri çekildi, bana oturduğum yerden kalkıp yanına geçmek için yeterli alan bıraktı. Onun endişesini hissetmek için şekil değiştirici duyulara ihtiyacım yoktu, çünkü bu benim kendi endişemin mükemmel bir yansımasıydı.

En sevdiğimiz içki ustası yaşlı kadın Eldrith ilk önce beliriyor. Ivey'i kucağına almış Edie, ondan sadece bir adım geride. Yüzlerindeki endişe ve şaşkınlık, içimdeki kaygıyı daha da artırıyor. Seren ilk önce hareket ediyor, havadaki ani değişimle birlikte annelik içgüdüleri şüphesiz en yüksek alarma geçmiş durumda. Kızını en sevdiği bakıcısından alıp sarı saçlı bebeği göğsüne sıkıca bastırıyor.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, kafamda acil tahliye prosedürlerimizi çoktan gözden geçirmişken. Siggy'yi bu yere güvenmeye başladığı anda bu kadar çabuk yerinden sökmek düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama eğer bu onun güvenliğini sağlamak anlamına geliyorsa, öyle olsun. Bir yuva yeniden kurulabilir. Onun güvenliği her şeyden önce gelir.

"Amara seni almaya gönderdi," diye açıklıyor Eldrith, yaşlı ve güneşten yanmış yüzü gergin bir şekilde. Giyiniş tarzından yetmiş yaşına yaklaştığını asla tahmin edemezsiniz. Her zaman bir rock konserine gitmeye bir adım uzaklıkta gibi görünüyor ve bugün de istisna değil. Seksenler rock grubu baskılı tişörtü, özür dilemeden sergilediği eksantrik tarzının bir başka kanıtı. Umarım onun yaşında olduğumda ben de onun kadar havalı olurum. "Birileri— *birden fazla* birileri—koruyucu kalkanlarından geçti."

"DSÖ?"

"Kurtlar," diyor Edie, elleri önünde gergin bir şekilde çınlayarak. "Ve bunlar Craddock Sürüsü değil."

BÖLÜM 12

RENNICK

Thalassa Alderwood'un cadıların yönettiği bir kasabaya kaçması beni hiç .
şaşırtmadı O her zaman kurttan çok cadıydı ve eminim Ashvale'de kendini evinde gibi hissediyordu. Ancak beni şaşırtan şey, sadece son derece gizli Ashvale Cadılar Meclisi ile arkadaş olmakla kalmayıp, tamamen kadınlardan oluşan Craddock Sürüsü'nün de güvenini kazanarak imkansızı başarmış olması. Dokumacı, kendisi ve kızı için mükemmel bir sığınak kurmuştu; sadece saklanabilecekleri değil, gerçekten korunabilecekleri bir yer. Thalassa, tüm bariz kusurlarına ve kendi çocuğuna karşı işlediği suçlara rağmen, her zaman bulunduğu her ortamdaki en zeki insandı. Müttefik seçimleri de bu kurnaz zekasının bir başka kanıtı.

Konvoyumuz Washington'daki küçük, şirin kasabaya sınırdan girer girmez, hâlâ olabildiğince sıkı bir şekilde zincirlenmiş olan kurtum birden dikkat kesildi. Odaklanması keskinleşti, içgüdüleri farkındalıkla vızıldamaya başladı. Ne hissettiğini anlamak için çok çaba sarf etmeme gerek yoktu, çünkü ben de aynısını hissediyordum.

Nuh.

Onun memleketinde olmanın verdiği his o kadar yoğundu ki, SUV'deki diğer yolcuları da aynı şeyi hissedip

hissetmediklerini merak ederek gizlice kontrol ettim. Ama yolcu koltuğunda sessiz ve heykel gibi oturan Canaan, hiçbir şeyden etkilenmemiş, keskin bakışları geçen çevreyi gözlemliyordu. Arkasında oturan arkadaşı ise kendi duygu fırtınasına kapılmıştı. Genellikle ateşli yeşil gözleri hüznle kararmış, çilli teni solgundu. İnandığı çoğu dava gibi, bugün buraya gelme kararına karşı en büyük hayal kırıklığını dile getiren o olmuştu. Canaan ve ben onun geride kalması konusunda ısrar etmiştik, ama o tanıklık etmeye kararlı bir şekilde reddetmişti. Bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu size söyleyemem, ama gözlerindeki onaylamama ifadesi itiraf etmek istediğimden daha derinden yaralamıştı.

Ve sonra son yolcu vardı. Varlığından her şeyden daha çok nefret ettiğim kişi.

Çok.

Nişanlım.

Bu maceraya neden katılmak istediği konusunda hiçbir gizem yoktu. Konserve fabrikasını yemiş kediye benzeyen sinsi gülümsemesi, niyetini acı verici bir şekilde ortaya koyuyordu.

Ashvale'e otuz metre kadar bile girmemiştik ki, ağaçların arasından kurtlar çıktı. Toplamda on taneydiler; devasa boyutları ve akıcı hareketleri, şekil değiştiren olduklarını ele veriyordu. Tek bir vücut gibi ayrılıp iki aracımızın yanlarından koşmaya başladılar. Mükemmel bir tempoda ilerleyerek bize saldırmaya veya bizi durdurmaya çalışmadılar. Bizi izlediler, gözlemlediler ve çevrelediler. Mesajları açıktı ama tehditkar değildi. Bu, Craddock Sürüsü'nün bize artık onların topraklarında olduğumuzu hatırlatma şekliydi.

Arabanın aynalarından onları dikkatle izlerken, parmaklarım direksiyonu sıkıca kavramıştı. Temkinli nezaket bir ters köşeye dönerse harekete geçmeye hazır kaslarım gerilmiş, içimdeki kurt bir o yana bir bu yana yürüyordu. Bir meydan okuma ortaya çıkarsa, buna

fazlasıyla hazırды. Son beş gündür yaptığım gibi, onu kilit altında tutuyordum. Buraya düşman edinmek için gelmemiştik.

Dişi kurtlar bizi, Noa'nın eczacısının bulunduğu Ashvale'nin ağaçlarla çevrili ana caddesine giden yoldan uzaklaştırıp, bunun yerine kasabanın kenarında nehir boyunca uzanan, asfaltlanmamış tek şeritli yola doğru sürdüler. Ve işte orada onunla karşılaştık.

Lowri Craddock. Sürü Lideri.

Ashvale teknik olarak onun bölgesi olmadığı için, sürümün bugün buraya habersiz gelmesi resmi olarak ona karşı bir hakaret sayılmaz, ancak kasabanın onun sürüsünün koruması altında olduğunu bilseydim, Alfa dişiye beklenen nezaketi gösterir ve gelişimizden onu haberdar ederdim.

Yolun tam ortasında duruyordu, yaklaşan SUV'lerden hiç etkilenmemişti. Muhtemelen elli yaşına yaklaşan Lowri, uzun boylu, fit bir kadındı ve her alfa erkeği gibi, dişlerini göstermesine gerek kalmadan dikkat çekiyordu. Aracımın içinden, ondan yayılan o ciddi enerjiyi hissedebiliyordum. Onu hafife alacak kadar aptal olan herkesi alt edebilirdi ve edecekti de. Saygımı neredeyse anında kazanmıştı.

Vahşi kızıl saçları sırtına doğru kalın bir örgüyle bağlanmıştı ve bize yaklaşırken bakışları bıçak gibi keskinleşmişti.

Yavaşlayıp durdum ve vitesi park konumuna aldım. Arkamdaki ikiz SUV'u kullanan Mercer da aynısını yaptı. Kapı koluna uzandığımda, her zaman arkamı kollayan Canaan, ben ona sessizce yerinde kalmasını emredene kadar benim hareketimi taklit etti. Onun dile getirilmemiş protestosunu görmezden geldim ve dişi Alfa ile buluşmak için tek başıma arabadan indim.

Arabayla gelirken bizi yanlardan kuşatan kurtlar, liderlerinin arkasında eşit aralıklarla yarım daire şeklinde dizildiler. Duruşları tetikteydi, ancak dışarıdan düşmanca görünmüyorlardı.

Etimin hemen altında volta atan kendi kurdum, gözlem yapmaya devam ediyordu.

Uzun bir süre kimse kıpırdamadı veya tek kelime etmedi.

Lowri gözlemlemeye devam etti, hesapçı bakışları beni süzdü, sonunda başını yana eğdi ve homurdandı, "Şey, orada öylece durup güzel görünme. İşini söyle, Alfa Fallamhain. Ve bana akıllıca davranmayı düşünmeden önce, dün gece buraya gönderdiğin adamın farkında olduğumuzu bil. Hedefini takip etmek için mi yoksa senin için önden keşif yapmak için mi gönderildi?"

Mercer'ın varlığından en son haberdar olmaları beni şaşırtmadı. Cadılarla dolu bir kasabadayız, kim bilir neler yapabilirler?

Açıkça meydan okunmaktan hoşlanmayan kurtumun kısık hırıltısını bastırarak sesimi sakın tuttum. "Buraya kavga etmek için gelmedik. Noa Alderwood ile konuşmam gerekiyor." Sadece adını yüksek sesle söylemek bile kurtlar arasında bir gerilim dalgası yarattı. Kasları gerildi ve hatta birkaçı dişlerini gösterdi. Kaşımı kaldırdım ama rahat duruşumu korudum. "Onun sizin sürünüzün bir parçası olmadığını sanıyordum. Ya da herhangi bir sürünün de değil."

Lowri'nin rahat tavrı sertleşti, gözleri kısılrken ölçülü bir adım öne attı. "Sürü üyesi olsun ya da olmasın, fark etmez. Noa bizim için çok kıymetli ve korumamız altında." Sesi sakindi, ama altındaki uyarıyı yanlış anlamak mümkün değildi. "Bunu aklında tutsan iyi olur, evlat."

Kurtum, henüz yeni taktığım kelepçelere karşı çırpınıyordu; Noa'nın ondan korunmaya ihtiyacı olduğu fikrine, *bizden* korunmaya ihtiyacı olduğu düşüncesine bile öfkelenmişti.

Henüz tam olarak kavrayamadığı mide bulandırıcı gerçek şu ki, yanılıyor. Onu benden korumak gerekiyor ve bu görevin bize düşmeyecek olmasından onun kadar ben de hoşlanmasam da, Lowri ile o gergin anda, ben gittikten

sonra Noa'nın korunacağını bilmek bana bir nebze olsun rahatlama sağlamıştı.

"Anladım," diye hırıldadım, tüm sinirlerim açıkta ve alev alev yanıyordu. Bu kaba davranışım, son beş günün ardından hak ettiğim bir şeydi. Carly'yi bulmak ve bunun ardından gelen sonuçlarla başa çıkmak çok ağırdı. Alfa olarak, sürüyü cenaze töreni ve yakma töreninde yönlendirme sorumluluğu bana düşmüştü. Böylesine yıkıcı bir zamanda onların güç sembolü olmak. Tüm bunlar olurken, buraya gelip Noa ile yüzleşmek zorunda kalacağım bilgisi, alaycı bir bulut gibi başımın üzerinde asılı duruyordu. Uykumu ve iştahımı çalmıştı, bu iki şey de gizli, içsel çöküşümü daha da hızlandırmıştı. "Dediğim gibi, sadece onunla konuşmam gerekiyor."

Lowri'nin yoğun incelemesi, kadının sert bir şekilde başını sallamasından önce daha da arttı. "Buradan yaklaşık iki mil uzaklıkta bir açıklık var. Orası tarafsız bölge. Benim adamlarım sizi oraya götürecektir ve siz bizi beklerken nöbet tutacaklar."

"Biz'in kimlerden oluştuğunu sormaya zahmet etmemiştim, ama kurtlarının bizi şimdi hepimizin arabaların dışında sessizce beklediği bu açıklığa yönlendirmesine izin vermiştim. Dört kişilik koruma ekibim tehditlere karşı bölgeyi tararken, Canaan ve ben merkezde duruyoruz.

Bakmadan bile, hem Rhosyn'in hem de Talis'in bana dik dik baktığını hissediyorum. Sebepleri farklı, ama yargılarının ağırlığı aynı derecede büyük. Sürekli kötü bir ruh halinde olan Talis, arabanın yanında kalmasını emrettiğim için sinirli. Rhosyn ise, kollarını kavuşturmuş, sürücü kapısına yaslanmış, yüzünde onaylamazlığı açıkça belli olan sessiz protestosuna devam ediyor.

Acı gerçek şu ki, ben de onun burada olmamı istediği kadar istemiyorum. Ve kesinlikle bunu yapmak da istemiyorum. Başka bir yol olsaydı, onu tercih ederdim.

Günler önce Canaan'a ve ona niyetimi ilk açıkladığımda da tam olarak bunu söylemişim. Hatta Cathal McNamara'nın da kararında rolü olduğunu onlara itiraf etmişim. Rhosyn hiç tereddüt etmeden itiraz etti . *"Nick, lütfen. Dur ve bir nefes al. Carly yüzünden şu an göremediğini biliyorum, ama başka bir yol var."* Yemin ederim, orada. Eğer onların sizi buna itmesine izin verirsiniz, geri dönüşü yok. Ve bana güvenin... pişman olacaksınız ve bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu anladığınızda artık çok geç olacak."

Azalan inkârıma tutunmuş, sadece bir olasılıktan vazgeçtiğimi, Noa ile paylaştığım bağın daha fazlası olarak doğrulanmadığını savunuyordum. Yardımcımdan aldığım alaycı gülüş ve göz devirmeler tam anlamıyla ödüle layıktı ve daha zayıf bir adamı yere sererdi.

Rhosyn, bu karmaşanın tamamını dışarıdan, bir alfanın sorumluluğunun ağırlığından arınmış bir şekilde görme lüksüne sahip. Biraz bencil olma, görev duygusundan ziyade duygusal bir yerden tartışma özgürlüğüne sahip. Benim böyle bir ayrıcalığım yok. Tehlikenin ne olduğunu biliyorum ve bana bir çözüm sunuldu. Bedeli çoğu kişinin katlanabileceğinden daha yüksek, ama eğer bu, omegalarımın daha fazlasının Carly gibi olmasını engellemek anlamına geliyorsa, ödeyeceğim.

Bu açıklıkta bekledikçe, kararlılığımı korumak giderek zorlaşıyor. Midem bulantıya yakın bir hisle alt üst oluyor, bedenim bana o gelmeden önce uzaklaşmam için bağılıyor. Onu görmeden ve aramızdaki kırılğan, dile getirilmemiş *bağı* paramparça etmeden önce.

Ellerimi acıyana kadar sıkıyorum ve parmak boğumlarımdaki ağrıya odaklanıyorum; aklımın o lanet rüyaya geri dönmesini engellemek için her şeyi yapıyorum.

Sesi yumuşak ama umutsuzdu.

Gözleri, hak etmediğim, ham bir şeyle doluydu.

Onun yalvarışı.

"Beni seç."

Yaklaşık beş saniye boyunca, yaşamla rüya arasında sıkışıp kalmıştım, seçimimi yapmıştım. Şüphelerimi bir kenara bırakıp göğsümdeki acıyı takip etmeye, beni sorgusuz sualsiz ona götürecek olan ipliğe uzanmaya karar vermiştim.

Ancak Kenan'ın gelişi ve acı verici haberler her şeyi altüst etti.

O beş saniyelik kısacık an boyunca, daha önce mümkün olduğunu hiç bilmediğim bir huzur hissetmiştim. Sonra o huzur kayboldu ve gerçeklik beni tokatladı.

Gözlerimi kısa bir an için sıkıca kapatıyorum, o rahatsız edici rüyanın ve sonrasındaki duyguların anısını zihnimden ve kalbimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. *Gerçek değildi. Gerçek. Değildi.* Ama suçluluk duygusu buna katılmıyor. Kaburgalarımın etrafına dolanıyor, bir ilmek gibi sıkılaşıyor, kalan azıcık soğukkanlılığımı boğuyor. Şu an bunu göze alamam.

Yavaş ve düzenli bir nefes, ezici ağırlığı hafifletmekte pek işe yaramıyor. Güçlü bir itişle her şeyi aşağıya, buzun altına gömüyorum. Duyguya yer yok, burada değil, bugün değil. Parça parça her şeyi kilitliyorum ve kendimi soğukluğa bırakıyorum. Duygusuz. Dokunulmaz.

İşte bu şekilde üstesinden geleceğim.

Uyuşukluğa yenik düşmüşken, yaklaşan araçların sesi açıklığın sessizliğini bozdu. Kara yeşili bir Jeep Wrangler, kavak ve çam ağaçlarının arasındaki dar geçitten ilk geçen araç oldu. Hemen ardından koyu kırmızı, orta boy bir SUV geldi.

Onu Jeep'in direksiyonunda görmeden önce varlığını hissediyorum.

Bu, insanın karnına yediği bir yumruk gibi.

Tatlı Nuh.

Bir an için içimdeki her şey duruyor, duygularım üzerindeki yeni ve kırılğan kontrolüm elimden kayıp gidiyor. İçimdeki kurt öne doğru itiliyor, pençeleri zihnimin

kenarlarını tırmalıyor, içgüdüleri kükrüyor. O burada ve başka hiçbir şeyin önemi olmamalı. Ona ve ilkel arzularına göre, aramızdaki çekime karşı koymanın hiçbir nedeni yok, ona gidip onu kokumla yıkamamam, kime ait olduğunu herkesin bilmesi için işaretlememem için hiçbir neden yok.

Böyle düşünmeme izin veremem , *sürümüm de* buna izin veremez.

Tepkimin gerçekten yerleşmesine fırsat vermeden onu bastırmak için, yeni güçlendirilmiş buz katmanlarının altına hapsediyorum. Nabzım yavaşlıyor. Yüzümdeki ifade okunamıyor. Gözümü kırpmıyorum. Hareket etmiyorum.

Ama kendimi kısıtlamanın her zerresi beni paramparça ediyor gibi geliyor.

Yaklaşan arabadan gözlerimi ayırmaya cesaret edemediğim için, Canaan'ın bana doğru eğilip fısıltıyla konuşmasına tam olarak dikkat etmedim. "Sana bunu son kez soracağım—emin misin? Bu sözler ağzından çıktığı anda geri dönüşü olmayacak. Bu seçimin sonuçlarıyla hayatının geri kalanında yaşamak zorunda kalacaksın, kardeşim."

Jeep on beş metre ötede yavaşça dururken, Noa motoru kapatıp yolcu koltuğundaki sarışın kadına bir şeyler söylemek için döndü. Kadının kim olduğu umurumda değil, çünkü bu açıklıktan uzaklaştığım anda Noa Alderwood artık benim için bir sorun olmayacak. Bunu yaparak son bağı da koparıyorum, umursama hakkımdan vazgeçiyorum. Sahip olduğum her türlü hak iddiası -gerçek olsun ya da olmasın- burada sona eriyor.

"Bunu sanki burada bir seçim yapılması gerekiyormuş gibi söylüyorsun, Kenan."

Arkadaşım sertçe nefes verdi ve bunca yıldır birbirimizin yanında olmamıza rağmen ilk kez onun hayal kırıklığını hissettim; apaçık, acı verici, affetmeyen bir hayal kırıklığı. Dışlerime yediğim bir tekme gibiydi.

“Yıllardır yanında oldum, sorgusuz sualsiz seni destekledim Nick. Bir kez olsun Alfa olarak senden şüphe duymadım. Ama şu an? Şu an, görev duygunla o kadar meşgulsün ki yaptığın hatanın ciddiyetini tam olarak kavrayamıyorsun.” Sözleri beklenenden daha sert vurdu ve henüz bitmedi. “Sürekli bunun tek yol olduğunu, başka seçeneğin olmadığını söylüyorsun. Ama yanılıyorsun. Yakında bir gün uyanıp bunu anlayacaksın. Umarım senin iyiliğin için bunu atlatabilirsin. Yapmak üzere olduğun şey, güçlü adamların bile daha azıyla yok olup gittiği bir şey.” Duraklamasının ağırlığı aramızda hissedildi. “Ve umarım o kız—o *masum* kız—da bunu atlatabilir, çünkü onu mahvetmek üzeresin.”

Canaan bir yanıt beklemiyor, ki bu muhtemelen en iyisi, çünkü benim bir yanıtım yok. En azından yüksek sesle söylemeye değer bir yanıtım yok. Başka bir şey söylemeden, ait olduğu yere, eşine doğru dönüyor ve beni geleceğimin yıkımıyla baş başa bırakıyor.

Yalnız.

BÖLÜM 13

NUH

Rennick^{burada.} O burada ve beni görmek için burada.

Amara ve Lowri, Baş Rahibe'nin kırmızı Toyota'sıyla evimin önünde durup bu bilgiyi ilettiklerinde, kalbim önce tekledi, sonra daha sert ve hızlı bir ritme girdi. Yaklaşık on saniye boyunca, kurtum ileri atıldı, sanki sonunda çektiği acılardan kurtulacakmış gibi, çılgın bir umutsuzlukla cam kafesinin duvarlarına bastırdı. Sadece onun için, *bizim* için geldiği bilgisi bile onu saf ve yersiz bir umutla doldurmaya yetmişti.

Ama bu telaş uzun sürmedi.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde kayboldu, yerini soğuk ve boş bir şey bıraktı. Yavaş, sinsice ilerleyen bir huzursuzluk mideme yayıldı. İlk başta sadece bir fısıltıydı, acı veren bir çukurdu, ama Lowri'yi dinledikçe, açıklıkta beni neyin ve *kimin* beklediğini öğrendikçe, bu huzursuzluk daha da güçlendi.

Ve bununla birlikte sezgilerim de gelişti.

Neden geldiğini bilmiyorum ama sürü liderinin buraya sıradan bir ziyaret için gelmediğinden kesinlikle eminim. Zihnimin bir köşesinde, dikkatimi vermemi isteyen rahatsız edici bir his var ama yapamıyorum. Şu anda değil. Sinirlerimin her biri tanımlanamaz bir korkuyla alev alev yanarken değil.

Sanki sersemlemiş bir halde, Edie ve Eldrith'i Ivey ve Siggy'ye bıraktık. B lb l m  halletmem gereken bir Şey olduğunu söylerken takındığım neşeli maske, en iyi oyunculuk performanslarımdan biriydi, ama Siggy bunu hemen anladı. Dediğim gibi, omega yaşına göre çok bilge. Ona her Şeyin yolunda olduğunu söyleyerek yalan söylemiş olabilirim, ama ona kısa sürede geri d neceğime dair verdiğim sözü doğru söylemiştim. İlahi bir müdahaleden başka hiçbir Şey beni bu sözümü bozmaya itemezdi.

Seren, Amara ve Lowri'nin bana eşlik etmesinin sorun olmayacağını ısrarla belirttiğimde bile, benimle gelmekte ısrar etmişti. En yakın arkadaşım ise neredeyse yüzüme gülmüŐtü, sanki söylediklerim hayatında duyduğu en saçma Şeymiş gibi davranmıŐtı. Onu savunmak gerekirse, roller tersine dönseydi, ben de onu yalnız bırakmazdım. Asla.

On dakikalık yolculuk boyunca huzursuzluk geçmedi. Hatta, açıklığa, *ona* yaklaŐtıėa, boğucu bir hal aldı, göğsümü sıktı. Parmaklarım direksiyonu gerekenden daha sıkı kavradı ve kendimi önümdeki yola odaklanmaya zorladım, ama zihnim sürekli aynı korkunç sonuca geri dönüyordu.

Bu benim için iyi sonu lanmayacak.

Yanımda Seren kıpırdanıyor, keskin açık mavi gözleri yana doğru kayıyor, empati yeteneği sayesinde içimde kaynayan her bir kaygı kırıntısını algılayabiliyor. İlk başta hiçbir Şey söylemiyor, sadece konsolun üzerinden uzanıp boşta kalan elimi tutuyor ve çok derinlere dalmadan önce beni sakinleŐtirmek için sıkıca sıkıyor.

"İyiyim." Sanki bir refleks gibi, bu kelimeler d Ő nd ė m n farkına bile varmadan ağzımdan d k l yor.

"Her zaman öylesin," diye mırıldandı, sesi her zamanki alaycı tonundan eser kalmamıŐtı. Ses tonundaki ağırlık, Jeep'imın içindeki havayı boğan yoğun gerilimle örtüŐüyordu. Saf ve temiz vites değiştirme duyularıyla, muhtemelen g zeneklerimden sızan duygulardan

boğuluyordu. “Sezgilerinin sana en kötüsünü beklemeni söylediğini biliyorum, ama ne olursa olsun, ben buradayım, Noa.”

Küçük bir şey ama göğsümdeki baskıyı biraz olsun hafifletmeye yetiyor. Nefesimi verip yeniden odaklanmadan önce karşılık olarak elini sıkıyorum, ağaçlık alan incelemeye başlıyor.

İleride, açıklık görüş alanıma giriyor ve kendimi sakın tutmak için gösterdiğim tüm çabalara rağmen nabzım tekliyor. Açık alanda, bulutlu sonbahar gün ışığında parıldayan, birbirine benzeyen iki siyah lüks SUV duruyor. Tanımadığım bir avuç adam etraflarına dağılmış, tetikte bekliyor, duruşları sürü koruyucularını andırıyor. Ancak nöbet tutanlar sadece onlar değil. Neredeyse bir düzine Craddock dişi kurdu da burada, sessiz nöbetçiler gibi manzaraya karışmış durumda. Lowri'nin beni kendisi almaya gelmesinin nedenini şimdi anlıyorum. Kızları burada işleri gayet iyi kontrol altında tutuyor.

Arabayı park konumuna aldım ve her şeyi dikkatlice izledim.

Flamainhain'in infazcılarını tanımıyorum ama bugün burada tanıdığım birkaç yüz var.

Canaan Roarke ile ilk ve tek karşılaşmamda, sakın ve güven verici tavrı beni neredeyse anında rahatlatmıştı. Kurtumun karşı cinse olan tiksintisi beni genel olarak erkeklere güvensiz bırakıyor, ancak Fallamhain'in ikinci karşılaşmasında kendimi onun yanında rahatlamış hissettim. Ama beş gün önce tanıştığım o iri yarı adam, şu anda ilk Escalade'in yakınında beliren adamla aynı değil. Göğsümde bir şeyler daha da sıkışıyor. İfadesi fırtınalı, genellikle sakın olan yüz hatları okunamaz bir şeyle gölgelenmiş, ama midemi bulandıran Rhosyn'in yüzü. Tamamen yıkılmış görünüyor, yeşil gözleri donuk, tüm vücudu umutsuzluk saçıyor.

Neden böyle görüldüğünü bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum.

Ve sonra onu görüyorum.

Diğerleri gibi bana da onun burada olacağı söylenmişti. Ama bilmek ve görmek bambaşka şeyler. Gözlerim ona değdiği an, gelecek olanın ağırlığı, daha öncekinden daha ağır bir şekilde, kemiklerime işledi.

McNamara işte böyle biri.

Şık siyah arabalardan birine yaslanmış, kolları kavuşturmuş, dudaklarında sinir bozucu derecede kendini beğenmiş bir sırıtış var. Sanki büyük bir ödül kazanmış gibi memnun görünüyor ve içimdeki her şey donup kalıyor. Midemdeki o kemirici korku, tam bir kesinliğe dönüşüyor.

Onu kendi gözlerimle görene kadar her şeyi anlayamamıştım. Bu duyguları hissetmemin sebebi Talis.

Rennick'in buraya gelmesi bir şey, ama nişanlısını, seçtiği eşini de getirmesi bambaşka bir şey.

Bu farkındalık nefesimi kesiyor, içimdeki kurt huzursuzca kıpırdanıyor, içgüdülerim çılgık atarken bile şaşkınlıkla inliyor. Ama artık çok geç, çünkü açıklığın ortasında, dimdik ve hareketsiz bir şekilde duruyor o.

Rennick.

Son beş gündür aklımı meşgul eden adam, hatırladığım kadar yıkıcı görünüyor.

Geniş omuzlarını saran ve her belirgin kasına yapışan beyaz, waffle dokulu bir Henley tişörtü var. Yumuşak kumaş, altındaki gücü gizlemeye yetmiyor. Eskimiş, solmuş kot pantolonu dar kalçalarında düşük duruyor, kalbimin bu şekilde hızlanmasına neden olmaması gereken bir rahatlık. Koyu saçları tam hatırladığım gibi; üstte daha uzun, o zahmetsiz, sinir bozucu şekilde dağınık, yanlar ise kısa ve düzgün kesilmiş. Ve o sakal - kısa, bakımlı, saçlarıyla aynı koyu kahverengi - yüzünün hatlarını daha da keskinleştiriyor, onu haksız yere daha yakışıklı gösteriyor. Sağ kaşının ucundan başlayıp saç çizgisine, kulağının ötesine doğru uzanan dört gümüş yara izi, baskın çekiciliğine katkıda bulunuyor.

Ama beni en çok altüst eden şey onun kurşun rengi gözleri, çünkü bakışları zaten üzerimde ve ön camın arkasından bile onları hissedebiliyorum. Yoğunluk camı delip geçiyor ve beni sürücü koltuğumda hareketsiz bir taşa dönüştürüyor.

Rennick'in etkisiyle oluşan trans halimi bozan şey, Seren'in utanmazca çıkardığı alçak sesli ısıltı oldu. "Lanet olsun," diye fısıldadı. "Eğer o senin olmasaydı ve ben de hayatım boyunca erkeklerden uzak durmaya yemin etmemiş olsaydım, o adamın bacağını bir köpek yavrusu gibi yalardım."

"Seren."

"Ne?" Omuz silkti, hiç etkilenmemişti. "Sadece şunu söylüyorum, onu tanıdıktan birkaç dakika sonra neden o harika Alfa erkeğini sahiplendiğini anlıyorum. Şimdi onu kendi gözlerimle gördükten sonra, ilk karşılaşmadan senin dişlerini onun boynuna muhtaç, vahşi bir cin gibi geçirmeden kurtulduğu için aslında şanslı olduğunu düşünüyorum."

"*Seren*," diye tekrarladım, bu sefer en yakın arkadaşımı anneme duyduğu bariz şehvetten -Rennick'ten- uyandıracak kadar sert bir tonla.

"Evet, Nuh?"

"Ortamın nabzını tut."

Küçük, kalkık burnu buruşuyor. "Doğru." En azından kendinden utanacak kadar nezaket gösteriyor.

Yavaş ve sakın bir nefes vererek, son bir çabayla biraz olsun sakinliğimi toplayıp motoru kapatıp arabadan indim. Serin, geç öğleden sonra havası, omurgamda yükselen sıcaklığı dindirmekte pek etkili olmadı.

Seren hiç tereddüt etmeden beni takip ediyor, Craddock Sürüsü Alfası ve cadı sevgilisi de bize katılarak arkamda sessiz muhafızlar gibi duruyorlar. Lowri ve Amara görünüş olarak birbirlerine hiç benzemeyebilirler, ancak birlikte

sarsılmaz bir varlık yayıyorlar; güç ve koruma dolu bir varlık.

Künt kesimli gece mavisi saçları ve aynı derecede koyu gözleriyle Amara, bana karganın vücut bulmuş halini hatırlatıyor. Keskin ve zarif, tek bir bakışla sizi çıplak bırakabilecek birinin sessiz gücünü yansıtıyor. Köşeli yüz hatlarına ve soğukkanlı, hesaplı bir duruşa sahip. Cadılar için vazgeçilmez bir moda unsuru olan siyah kaşmir şal, dar omuzlarının ve göğsünün etrafına sarılmış ve açıklayamayacağım bir nedenden dolayı, bu giysi onun yoğunluğunu daha da artırıyor. Alev gibi saçlarıyla Lowri, partnerinden birkaç santim daha uzun ve kendi başına bir güç. Sayısız nedenden dolayı, bu iki kadın sadece saygımı değil, aynı zamanda sadakatimi de kazanıyor. Güvenimi de unutmamak gerek.

İkisi de tek kelime etmiyor, ama etmelerine de gerek yok. Sadece varlıkları bile sessiz bir destek göstergesi. Bu ani karşılaşmadan beklediğim son şey fiziksel bir kavga, ama biliyorum ki bu iki kadın da her şeye hazırlıklı ve yanımda oldukları sürece güvende olacağım.

Dördümüz de tek vücut gibi yürüyoruz.

Adım adım, ölçülü bir şekilde açıklığı geçiyoruz; yaklaşırken kalbim kulaklarımda acı verici bir şekilde gümbür gümbür atıyor. Rennick kıpırdamıyor, gözünü bile kırpmıyor; günlerdir, hatta anılarım doğruysa *yıllardır* peşimi bırakmayan o gri gözleriyle beni izlerken duruşu heykel gibi.

Beş gün önce tanıştığım adam, her ne kadar temkinli olsa da, bana öyle açık bir merak ve ilgiyle bakmıştı ki, bakışlarının altında kendimi birden fazla kez çıplak hissetmiştim. Ama şimdi, ona geri baktığımda, yüzündeki soğukluktan dolayı ısınmış tenimde tüylerim diken diken oluyor. Ne bir sıcaklık, ne bir tanıma, ne de bir zamanlar beni anlamaya değer bir şeymişim gibi inceleyen adamın izi var.

Rennick buzul çağına ait bir yer.

Ondaki bu değişimi hissedene, kafesinin sınırları içinde hapsolmuş kurtum, annemin ölümünden beri bu kadar derinden hissetmediğim bir kederle boğuluyor. Henüz bizden alınmamış bir şey için şimdiden yas tutuyor, sanki kaybın kaçınılmaz olduğunu biliyor gibi.

On metre ötede, arkadaşlarım durdu, Fallamhain Alfa'sıyla yalnız başıma yüzleşmeme izin verecek kadar geride kaldılar.

Sanki idam edilecekmişim gibi hissederek çenemi öne eğdim ve altımdaki kuru otların arasında botlarımın çıkardığı gıcırta sesine odaklandım. Her adım bir öncekinden daha zor geliyordu, omuzlarıma çöken korku, kurtulamadığım bir ağırlık gibiydi.

Ondan bir adım ötede, ona kadar sayarak kendimi toparladım ve yavaşça başımı kaldırarak buz gibi, anlaşılmaz bakışlarıyla yüzleştım.

Gözlerimiz buluştuğu anda midem alt üst oldu.

Yüzünden rengin çekildiğini, ifadesinin değiştiğini izliyorum; o an için maskesi düşüyor ve gerçeği görüyorum, sonra da maskesini tekrar yerine takıyor. Bu değişim nefesimi kesiyor.

BÖLÜM 14

RENNICK

söyledim Kendime bunun gerçek olmadığını .
Rüyalarım musallat olan, adımları samimi bir aşinalıkla fısıldayan, beni hatırlamam için yalvaran, gözleri ruhuma işleyen kadının, bilinçaltımın acımasız bir oyunundan başka bir şey olmadığına kendimi ikna ettim. Var olmayan bir şeye duyulan özlem. O olmamalıydı. Zihnin anlamsız bir oyunu olmalıydı. Sürü lideri olarak yeni rolümün getirdiği stresin veya bu unvanı kazanmak için yapmak zorunda kaldığım şeylerden duyduğum suçluluğun bir ürünü olmalıydı.

Ama şimdi, rüyalarımındaki o esrarengiz varlık karşımda duruyor. Bütün haliyle. Tüm kusursuz hatları gün gibi açık, alıştığım beyaz sisin içinde artık bozulmamış. Yüzünün her yumuşak kıvrımı ve zarif açısı bana sergileniyor. Bana o inanılmaz derecede tanıdık gözlerle bakıyor—sol gözü koyu altın kahverengi, sağ gözü ise kusursuz bir şekilde ortadan ikiye bölünmüş, bir yarısı kahverengi diğer yarısı buz mavisi. Gözlerindeki kırılganlık içimde bir şeyleri parçalıyor

.

Gerçekten kaçış yok. Artık yok.

Rüyalarım musallat olan ve neredeyse sekiz yıl sonra onunla tekrar yüz yüze geldiğimden beri ruhumu altüst eden kadın aynı kişi.

Nuh.

Günlerdir inkar ettiğim ve önemsizleştirdiğim o çok tatlı şey.

O benim.

Kusursuz, kaçınılmaz gerçek, öldürücü bir darbe gibi üzerime çöküyor, inkârımın son kalıntılarını da bir bıçak gibi paramparça ediyor.

O benim kader eşim.

Koku uyumum tam olarak bu şekilde.

Dünyada benimkine, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde uyum sağlamak üzere tasarlanmış tek ruh. Beni dengelemek, sabitlemek ve tamamlamak için yaratılmış olan tek ruh.

Ve onu reddetmek zorundayım.

Bu bilgi yavaş, acımasız bir ıstırap, kalbimin her acı dolu atışıyla damarlarımdan kanıyor. Buna karşı çok direndim, kurtumun yanıldığını, yakın çevremdeki herkesin yanıldığını kendime inandırdım. Kaderimdeki eşim bir gün yoluma çıkarsa onu bir an bile düşünmeden tanıyacağıma, şüpheyi yer kalmayacağına olan inancımı korudum. Noa'yı annesi onu benden almadan yıllar önce tanıyor olmama rağmen, o zaman bile onu benim eşim olarak tanımamış olmam, aptalca inkârımı daha da körükledi.

Ve içimde, göğsümün derinliklerine gömülmüş küçük, kırılğan bir parça, başka bir şeye, en az onun kadar lanetleyici bir şeye tutunmuştu. Umut. Kaderin bu kadar acımasız olmayacağına dair umut. Bana mükemmel eşimi verip sonra onu benden koparmayacağına dair umut. Hayatımı birlikte geçirmem gereken kişinin gözlerine bakarken, onu bırakmak zorunda olduğumu bilerek burada durmaya zorlamayacağına dair umut.

Ama kader hiçbir zaman cömert davranmadı. Kendi eğlencesi için bizim üzerimizden çarpık oyunlar oynuyor. Ve şimdi de bana gülüyor.

Çenemi kilitlemeye, nefesimi düzenlemeye, yüz ifademi buz gibi tutmaya zorluyorum. Bunu göremez. Tüm dünyanın nasıl kendi içine çöktüğünü, içimdeki kurdun

nasıl çırpındığını, içimdeki her içgüdünün onu kollarıma çekip asla bırakmamak için nasıl ıglık attığını göremez. Onu kokumla ve ısırığımınla işaretlemek için.

Ama yapamam çünkü onu yanımda tutamam.

Onu feda etmeliyim. Sürüm için. Halkım için. Omegalar için. Carly'ye yaptığım gibi başarısız olmayı reddediyorum.

Daha önce hiç yaşamadığım buz gibi bir ağırlık üzerime çöküyor, kemiklerime işliyor, demir prangalar gibi kaburgalarımı sarıyor. O benim kaderim, mükemmel eşim olmalı. O, göğsümün sınırlarının ötesinde yaşayan ve atan kalbim.

Ve bunu kırmam gerekiyor.

Onu yıkmak için.

Kenan haklıydı, bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Ve tamamen çaresizlikten, Tanrıçaya sessiz bir dua gönderiyorum, Nua'nın da buna dayanabilmesi ve yapacağım şeyin boşuna olmaması için yalvarıyorum. Fedakarlığımız acıya değmeli.

Yüzeye çıkmaya çalışan her içgüdüye ve içimdeki vahşi, neredeyse ıssız canavara karşı savaşıyorum; o canavar, ona, eşine ulaşmak için ham bir umutsuzlukla çırpınıyor. Onun ıstırabı ve yapacaklarını kesinlikle kabul etmemesi beni neredeyse mahvediyor.

Beni Affet lütfen.

Dişlerim o kadar gıcırdıyor ki, buzları tekrar yerine zorla yerleştirirken çatlamış olabileceklerinden endişeleniyorum. Son birkaç gündür durmaksızın mükemmelleştirmeye çalıştığım duygusal kayıtsızlık maskesine umutsuzca uzanıyorum. Herkes için, özellikle de tatlı Noa'm için böyle daha iyi. Onun için canavar ben olacağım. Acı verici derecede kısa süren aşk hikayemizde kötü adam ben olacağım, uzaklaşan ben olacağım. Ortak kaderimiz yerine görevi seçen ben olacağım.

Bu yüzden benden nefret edecek ve belki de bu en iyisi.

Kontrolümdeki kırılğan tutunma -hem canavar hem de insan- burada olma sebebimi düşünüyorum. Beynime kazınmış kanlı imgeleri zihnimde canlandırıyorum. Carly'yi düşünüyorum. Onu o geceki haliyle, kırık, paramparça olmuş, toprağımıza çöp gibi atılmış, bedeni son nefesini vermeden çok önce hayatı çalınmış bir şey olarak görmeye çalışıyorum.

Annesinin yüzünü görüyorum, keder ve hiçbir ebeveynin çekmek zorunda kalmaması gereken bir acıyla buruşmuş. Tek kızını kucağıma alıp götürürken onu tutmak zorunda kalma görüntüsü aklımda kalacak, tıpkı karla kaplı ağaçların arasından geçerken beni takip eden kırık feryatlarının sesleri gibi.

Benim adamlarım etrafta öylece duruyorlardı, her zamanki sarsılmaz güçleri, içimizden birine yapılanları görünce paramparça olmuştu. Hatırlıyorum, neredeyse hiç kıpırdamıyorlardı, elleri yanlarında işlevsiz yumruklar halinde kenetlenmişti. Hiçbir eğitim onları, bizim bulmamız gereken acımasızlığa hazırlamamıştı.

Kendimi zorlayarak o anları yeniden yaşıyorum, her acımasız detayı hatırlıyorum; bu sırada daha soğuk bir şey kederin üzerini örtüyor. Öfke. Öfke yavaş yavaş geliyor, göğsüme yayılıyor, yoluna çıkan her şeyi uyuşturuyor. Kalbimin etrafındaki boşluğa yerleşiyor, Noa'yı görünce kırılmak isteyen yanıma baskı yapıyor.

Karşımdaki narin kadın, iki tonlu bakışlarıyla, istediğimden daha dikkatli bir şekilde beni izliyor. Doğal olarak soluk olan teni gri bir ton almış, korkusunun kokusu, hayatımın geri kalanında özleyeceğim bağımlılık yaratan tatlı esmer şeker kokusunu neredeyse tamamen bastırıyor. O, olacakları biliyor, ya da en azından bir kısmı biliyor.

“Ren...” Yumuşak sesi, nefes verişinden neredeyse bir oktav yukarıdaydı, ama sanki sadece ona aitmiş gibi hep ona özgü olan bu takma adı haykırıyordu. Ardından gelen bıçak saplanması gibi acıya bakılırsa, aşağı baksam göğüs kemiğimde bir bıçak bulacağımdan neredeyse eminim.

Kurtumun kederli uluması da aynı derecede acı vericiydi. "Neden?"

Daha fazla ayrıntıya girmemesi teorimi kanıtlıyor. Zeki bir kız olan Noa, bugün buraya neden geldiğimi gayet iyi biliyor.

"Beni, herkesin önünde, eşiniz olarak ilan ettiniz, Bayan Alderwood." Adını yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Kişisel olmayan bir şekilde, soğuk ve mesafeli bir tavırla soyadını kullanıyorum ve tam da istediğim gibi oluyor. Sanki ona vurmuşum gibi yüzünü buruşturuyor. "Zaten kendime bir eş adayım olduğumu düşünürsek, bu küçük patlamanızın bana ne kadar sorun çıkardığını tahmin edebilirsiniz."

Noa yutkunurken boğazı kıpırdandı. "Peki ya bizim..." Sözleri boğazında düğümlendi, sesi kesildi.

"Bizim *neyimiz* ?"

Deri çizmeleriyle huzursuzca kıpırdanıyor; bulunduğumuz ölü ama otlarla kaplı açıklık için son derece uygunsuz bir ayakkabı bu. "Gerçekten burada durup bana bunu hissetmediğini mi söyleyeceksin?"

Göğsümdeki çatlak daha da derinleşirken, ona tepeden tırnağa bakıyorum. "Ne demek istediğinden hiç haberim yok."

"Aramızda bir bağ var. Bir *çekim* ... Bunu hissettiğini biliyorum, Rennick." Sözlerine hafif bir endişe karışıyor, özenle şekillendirilmiş kaküllerinin altındaki zarif kaşları çatılıyor.

Kollarımı önümde kavuşturdum. Dışarıdan bakıldığında, eminim ki niyetim bu şekilde anlaşılıyor: Soğuk bir kayıtsızlık ve mesafeli duruşun devamı olarak. Ama gerçekte, ellerimi ona uzanmaktan, onu kucaklamaktan ve ait olduğu yere, yani benim kollarımın arasına almaktan kendimi alıkoymaya çalışıyorum.

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim. Size karşı hissettiğim tek şey, bu gösteriye katılmaya zorlanmış olmamdan kaynaklanan rahatsızlık ve hafif bir hayal kırıklığı.” Sözlerim dilimde kül gibi kaldı. “Size söylediğim gibi, seçtiğim eşimle mutluyum. Bölgeme yaptığınız sürpriz ziyaret ikimiz için de bir sıkıntıdan başka bir şey olmadı. Bunu bir an önce bitirmemize izin verirsiniz memnun olurum.”

Bu sefer Noa bir adım geriye sendeledi, kalbinin kırılmasının fiziksel belirtileri yüzünün buruşması ve hayalet gibi bembeyaz bir renge bürünmesinde açıkça görülüyordu. "Anlamıyorum... Anlamıyorum."

Kendi sözlerimin de beni nasıl paramparça ettiğine, duygularım ve içimdeki kurt öfkesi arasındaki savaşa o kadar kapılmış durumdayım ki, çok geç olana kadar kendinden emin adımları duymuyorum. Tırnakları mercan renginin inanılmaz bir tonuna boyanmış, bakımlı bir el, Talis'e asla izin verilmeyen bir aşinalıkla kolumun üzerinde kayıyor.

“Ahmak, kurtsuz kız. Kendini rezil ediyorsun.” Talis, sanki huysuz bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşuyor, oysa yirmi beş yaşında, saygıya layık bir kadınla konuşuyor. Noa'nın azmini kırmak için kendi sözlerimi kullandığım düşünülürse, bunun ikiyüzlülük olduğunu biliyorum, ama oturup başkasının onu herhangi bir şekilde incitmesine izin vermek, kurtumun dayanabileceğinden fazla. Benim dayanabileceğimden fazla. “Bu şişirilmiş egon için annene teşekkür edebiliriz. Muhtemelen kafanı, önemli olduğun, dünyanın bir şekilde senin etrafında döndüğü fikriyle doldurdu. Ama şunu açıkça söyleyeyim. Sen hiçbir şeysin, Noa Alderwood. Sürüsüz, kurtsuz bir hiçsin. Burada neler olduğunu anlamak zorunda değilsin. Sadece orada oturup, zavallı küçük köpek gibi katlanmak zorundasın.”

Çok fazla. Çok fazla. Çok fazla.

Ama yıkıcı gerçek şu ki, Noa'nın kendi içine kapanma şekli, artık yeterince ileri bir aşama. Eğer onun canavarı

olmak istiyorsam, bunu ancak bu şekilde başarabilirim.

"Haklı," diye hırslı bir şekilde söylüyorum. Canaan'ın daha önce bu durumdan sağ çıkmakla ilgili sözleri aklıma geliyor, ama şu anda, hayatta kalmak isteyip istemediğimden emin değilim. Gözlerinde biriken dökülmemiş gözyaşları—bu dünya için fazla güzel, fazla acı verici—kendi ölüm fermanımı imzalamak için kullandığım mürekkep gibi. Ve zaten öleceğim için, öldürücü darbeyi vuruyorum, bu sözlerimden hayatımın geri kalanında pişman olacağımı biliyorum. "Bu çekimi ya da her neyse adını verdiğin şeyi hissetsem bile..." *Çekim* yeterince güçlü bir kelime değil. Aramızdaki bu şey, ciğerlerimizdeki hava kadar hayati ve yerçekimi kadar güçlü bir şey. "Seni neden gönüllü olarak eşim, Luna'm olarak alayım ki, sen henüz *latent* haldeyken?" *Yalanlar*. Ama etkili yalanlar. "Sürüm asla senin yanımda durmanı kabul etmez. Özellikle de seni kurt haline getiren ve seni *kusurlu* kılan kendi hain annenken."

Acımasızlığım onu sendeletse de, Noa'nın inkârı zayıf olsa da anında geliyor. "Bu doğru değil. Sen... *yalan* söylüyorsun."

Kahretsin, keşke doğru olmasaydı. Bu çirkin gerçeği şimdi ona karşı kullanmak, kendi avantajıma çevirmek için jilet yutmak gibi bir şey. Günler önce Noa'ya annesinin yaptıklarının gerçekliğini nazik bir şekilde anlatacağıma dair kendime söz vermiştim, ama bu noktada bir sözün daha tutulmaması ne fark eder ki?

Talis ağzını açıyor, şüphesiz bir başka ölümcül sözlü saldırı yapmaya hazırlanıyor, ama tek bir kelime bile söyleyemeden onu durduruyorum.

"Ben bunu bitirirken arabada bekleyin."

"Ama," diye itiraz etmeye çalışıyor, gözlerindeki sevinç, Noa'nın kalp kırıklığına, yıkımına en ön sıradan şahit olma arzusunu ele veriyor.

“ Şimdi. ” Alfa sesimi, dizginsiz egemenliğimi tek bir kelimeyle ifade ediyorum. Talis'in bana itaat etmekten başka seçeneği yok.

Noa'nın irkilerek, sanki ortadan kaybolmaya çalışıyormuş gibi kendi içine kapanmasını özlemiyorum. Arkasında, Craddock Alfa'sı, cadı topluluğunun Baş Rahibesi ve sarışın elf omega, sanki benim yavaş ve acı verici ölümümü çoktan planlıyorlarmış gibi görünüyorlar. Ve dürüst olmak gerekirse, vicdan azabı beni kemirirken, onları durduramazdım. Hak ettiğimi düşündükleri her türlü yaratıcı ölümü kabul ederim. İsteyerek. Memnuniyetle.

Bu durumun olumlu tarafı, resmi bir sürüsü olmamasına rağmen Noa'nın arkasında bir destek sisteminin olmasıdır. Görünüşe göre oldukça kana susamış bir destek sistemi.

Hâlâ kalan son gücüne tutunmaya çalışan Noa, çenesini kaldırıp cesurca soğuk bakışlarımla karşılaştı. Yüzünden süzülen gözyaşları içimi burktu. "Pekala, Alfa Fallamhain, derdini anlattın." İlk duyduğumda çok tatlı olan sesi, şimdi donuk, cansız bir hırıltıya dönüşmüştü.

Onu mahvettin.

Kurtumun öfkesi daha da alevleniyor, yıkımı benimki kadar yakıcı. Bunu biz yaptık. Ona. Bize. Ve o da bunu biliyor. Geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru hızla ilerliyoruz ve oraya ulaştığımızda ne yapacağımızı bilmiyorum. Bana olan güvensizliği yoğun, elle tutulur ve mide bulandırıcı, içimde kurtulamadığım bir hastalık gibi kıvranıyor.

Ama bu bile, Nuh'tan dalgalar halinde yayılan ve ikimizi de boğacak kadar ağır olan kederle kıyaslanamaz.

İncecik koluna uzanırken dokunuşumu sert ve mesafeli tutmak bir mücadele. Kolunu dışarı doğru çekerken çıkardığı hafif acı iniltisi ruhumu yaralıyor. Büyük avucumu ön koluna sarıp, küçük elini de aynı şeyi benimkine yapmaya zorluyorum. Bu bir şaka. Ne bu hayatta ne de bir

sonraki hayatta parmakları asla ön kolumu düzgün bir şekilde saramayacak.

Dokunuşumun altında, nabızı hızlanıyor, her çılgın atış parmak uçlarımda yankılanıyor. Kalbinin her gürleyen atışıyla benimki de eşleşiyor, mükemmel bir senkronizasyon içinde. Ayı ayrı atmamaları gerektiğinin bir başka kanıtı.

Küçük, kırık kalpli kıza bakarken boğazımda buz ve korku yükseliyor; o benim sevmem, değer vermem, korumam gereken biriydi. Ama ne yazık ki, onun için önemli olan her konuda ve daha da ötesinde başarısız oluyorum.

Ellerimi onun iki renkli bakışlarına diktim ve çok kısa bir an için buz gibi soğukluğumu erittim ve bir gün beni affetmenin bir yolunu bulmasını, verdiğim kararı anlamasını sessizce diledim.

Affet beni, sevgili Noa. Lütfen. Affet beni.

Nefesi boğazında düğümleniyor, dudağı daha da titriyor ama ona başka bir şey söyleme fırsatı vermiyorum.

Çoğu insan, şu anda yaşadıkları anın hayatlarının en büyük pişmanlığı olacağını bilmenin acımasız netliğine sahip değildir. Ama ben sahibim. Hayatımın geri kalanını, hiçbir başarısızlığın, hiçbir hatanın şu anda neden olduğum acıyla kıyaslanamayacağını bilerek geçirmek zorunda kalan talihsiz azınlıktan biriyim. Bu andan itibaren yapacağım hiçbir şey bu kaybın yerini tutamayacak. Hiçbir şey bundan daha fazla acı veremez.

“Ben, Fallamhain Sürüsü'nün Alfa'sı Rennick Fallamhain, seni, Noa Alderwood, kader eşim olarak reddediyorum. Kokumla aynı kişi değilsin. Yazgım değilsin. Asla Luna unvanımı taşımayacaksın, asla benim işaretimi takmayacaksın ve asla çocuklarımdan annesi olmayacaksın. Bu andan itibaren, üzerimdeki tüm hak iddialarından vazgeçiyorum.”

Son hece dudaklarımdan henüz çıkmamıştı ki Noa boğuk, kırık bir çığlık attı; bu ses ömrümün sonuna kadar aklımda kalacak. Kolumdaki zayıf tutuşu gevşedi, bedeni

sallandı ve kalbimin atmasının asıl sebebi olması gereken kadın, gözlerimin önünde yere yığıldı.

Ve onu yakalamaya çalışacak gücüm bile yok, o kadar hissizleştim ki.

BÖLÜM 15

NUH

Tamamen ve mutlak bir yıkım. Acıdan kıvranan beynimin az önce olanları tarif etmesinin tek yolu bu.

“Ben, Fallamhain Sürüsü'nün Alfa'sı Rennick Fallamhain, seni, Noa Alderwood, kader eşim olarak reddediyorum. Kokumla aynı kişi değilsin. Yazgım değilsin. Asla Luna unvanımı taşımayacaksın, asla benim işaretimi takmayacaksın ve asla çocuklarımla annesi olmayacaksın. Bu andan itibaren, üzerimdeki tüm hak iddialarından vazgeçiyorum.”

Acı dayanılmaz.

Rennick'in bir avuç soğuk, duygusuz kelimeyle sildiği geleceğin yasını tutmak istiyorum. Benim olması gereken aşkı, birlikte kurmamız gereken hayatı, hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attığı bağı kaybetmenin acısını çekmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Bundan başka hiçbir şey hissedemiyorum.

Tek bir acıyı tarif edemem. Her şey birden. Sıcak ve soğuk. Keskin ve künt. Künt bir ağrı ve yakıcı bir bıçak saplanması. Kemiklerimde, kanımda, pençelerini ruhumun liflerine kadar saplıyor. Eğer tarif etmek zorunda kalsaydım, kelimelerle tam olarak ifade edemezdim. Bunu sadece kaderindeki eşi tarafından reddedilen şanssız birkaç kişi deneyimliyor. Ve Tanrıça tarafından verilen eşinizi

reddetmenin çok nadir yapılan bir şey olması, çünkü aklı başında kim böyle değerli bir hediyeıi çöpe atar ki, bu acının yaygın olarak bilinmemesi gerçeği de var. Reddedilmenin ardından gelen ayrılık hediyesinin bu olduğunu hiç bilmiyordum, bunu kesin olarak söyleyebilirim.

Yıkıldığımın, bedenimin açıklığın ölü, otlarla kaplı zeminine çöktüğünün belirsiz bir şekilde farkındayım. Altımdaki kırılğan otlar nemli tenime sürtünüyor, ama bu uzak bir his, beni kemiren acının altında sönük kalıyor. Dikkatimi vermek, anı yaşamak istiyorum, ama çığlık atmadan nefes almakta zorlanırken bu imkansız.

Çığlık atmayacaksın, Noa. Ona ya da seçtiği o kaltak eşine senin çığlıklarını duyma zevkini vermeyeceksin.

Tanıdık bir dokunuş sisin içinden geçiyor, serin eller tenime bastırarak beni yere indiriyor. Sürekli baskı nazık ama talepkar, mücadele ettiğim uçurumdan beni çeken bir can simidi gibi. Bu harap halde bile, Seren'den yeteneğini kullanmamasını, bu dayanılmaz acıyı kendi üzerine almamasını sessizce yalvarıyorum. Empati yeteneği sadece duygusal acıya dokunurdu, ama bu bile çok fazla. Bunu hissetmeyi hak etmiyor. Kimse hak etmiyor. Bir zamanlar bağımızın titreştiği göğsümdeki acı verici boşluğa zar zor dayanabiliyorum. Alışkın olduğum amansız çekişme artık yok ve onun yerine yıkıcı bir sessizlikten başka bir şey yok.

“ Noa! Nefes almalısın.” En yakın arkadaşımın sesindeki çaresizlik, kulaklarımda gümbür gümbür yankılanan fırtınanın arasında zar zor duyulabiliyor.

Nefes almıyor muyum? Bu benim için yeni bir haber.

Akciğerlerime hava çekmeyi ne zaman bıraktığımı bilmiyorum. Bu bir mücadele ve cehennem gibi acı veriyor, ama zorla nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Göğsümdeki yanma biraz hafifliyor ve görüş alanımın etrafındaki siyah pus, beni yere bağlı tutacak kadar azalıyor.

Sonra sesi o karmaşanın arasından sıyrılıp duyuluyor.

Rennick.

"Neler oluyor böyle? Bu kıza ne oldu?" Onun gür, buğulu sesi her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Bunu o yaptı.

Şiddetli bir hırıltı havayı yarıp geçti, Seren'den daha önce hiç duymadığım bir ses. Seçtiğim kız kardeşim ve en cesur koruyucum, mümkün olduğunca çatışmadan kaçınırdı, ama şimdi bunu unuttu. Doğuştan gelen itaatkar özelliğini unuttu. İsteyerek tehlikeli bir şeye adım atıyor, onun gibi bir alfaya tereddüt etmeden meydan okuyor. Sadece savaşmaya hazır değil. Sesinden anlaşıldığı kadarıyla, onu paramparça etmeye de hazır.

"Bir adım daha yaklaşırsan, boğazını kahrolası dişlerimle parçalayacağım, Fallamhain." Başka sesler de var, birbirlerine mırıldanıyorlar ama onları tanıyamıyorum veya ne dediklerini anlayamıyorum. "Umurumda değil! Bunu o yaptı!"

Sesi tekrar geldi, neredeyse panik dolu bir tonda. "Anlamıyorum. Bu kızın derdi ne?"

Bunu sormak zorunda kalması, hasta ve sapıkça bir şaka gibi geliyor. Bu durumun geldiği nokta da tam olarak bu. İğrenç bir şaka.

Seren'in başparmakları yanaklarıma hafifçe dokunarak, görmeyen gözlerimden yaşların akmaya başladığını fark etmemi sağladı.

Gülüşü mizahsızdı, sesi gergin havayı delip geçiyordu. "Ne? Buraya onu reddetmek için büyük bir planla geldin ve en ufak bir araştırma bile yapmaya zahmet etmedin mi, Alfa?" Unvanını o kadar açık bir saygısızlıkla söylüyordu ki neredeyse etkileyiciydi. "Kaderindeki eşini sonuçsuz bir şekilde bir kenara atabileceğini mi sandın?" Elleri yüzümü kavramaya devam ediyordu, dokunuşu beni sabitlemek için umutsuz bir girişimdi.

"Ben bilmiyordum..." Boğuk sesi korkuyla doluydu. "Bilmiyordum."

Hangisinin daha çok acı verdiğine karar veremiyorum. Reddedilmek mi, yoksa hâlâ bir kısmının beni önemsiyor olması mı?

Acıdan kaynaklanan bulanıklığın içinden, dile getirilmeyen yalvarışı zihnimde yankılanıyor; gizlemeye çalıştığı pişmanlığın amansız bir döngüsü. Bana yaşattığı kalp kırıklığı senfonisini bölen, bozuk bir plak gibi, acaba biliyor muydu, bilmiyor muydu diye sorgulamama neden oluyor. Tam olarak ne tür bir fiziksel acı vereceğini biliyor muydu? Reddetmenin getireceğı yıkımı biliyor muydu ve yine de bunu yapmayı mı seçti?

"Affet beni, tatlı Nuh. Lütfen. Beni affet."

Onun sessiz yakarışı, karanlık beni tamamen yutmadan önce duyduğum son şey. Tek umudum, o boşluğun içinde, bana katlanmak zorunda bıraktığı ıstıraptan kurtulabilmek.

BÖLÜM 16

RENNICK

Seçimimin sonuçlarıyla yüzleşmeye, reddedilmenin duygusal ağırlığının onu nasıl tükettiğine şahit olmaya hazır **sanıyordum** olduğumu . Öfke, keder, belki de nefret bekliyordum. Ama buna hazır değildim.

Kendimi, eş bağıını reddetmenin yalnızca duygusal acı getireceğine, saf, amansız bir kalp kırıklığına yol açacağına ikna etmişim. Bunun daha kötü bir şeye, *fiziksel* bir şeye dönüşebileceği ihtimali aklıma hiç gelmemişti. Şimdi burada durup bu dehşetin gözlerimin önünde cereyan etmesini izlerken, inançlarımda ne kadar saf olduğumu görüyorum. En büyük yükü ben çekeceğimi, kopardığım bağıın ağırlığı altında en çok acı çekecek kişinin ben olacağımı varsaymışım. Sonuçta, kutsal bir şeyi parçalayan, o korkunç sözleri yüksek sesle söyleyen bendim. Yerde kıvranan ben olmalıydım.

Cezalandırılması gereken kişi ben olmalıyım.

Ama aslında o, kendisi.

Bu yıkım sadece duygusal değil. Ham ve bedensel. Acı sadece Noa'nın hissettiği bir şey değil, katlandığı bir şey. Onu içten dışa doğru parçalıyor. Bu sadece keder veya kalp kırıklığından çok daha fazlası. Daha derin, daha ilkel bir şey.

Ve bunu ona ben yaptım.

Kurumuş otların arasında uzanmış, Noa'nın narin bedeni titriyordu. Çok solgun yanakları, az önce bilinçsizliğe teslim olmasına rağmen hala akan gözyaşlarıyla ıslaktı. Kalbim göğsümde atmayı bırakmıştı ki, tam anlamıyla rüyalarımından koparılmış gibi görünen muhteşem gözleri başının arkasına doğru kaydı. Ayağımı kaldırdım, içimdeki her içgüdü ona gitmem gerektiğini haykırıyordu, ama buz gibi sarı saçlı arkadaşı, ona yaklaşmaya ilk çalıştığımda olduğu gibi bana hırladı.

Omeganın bana dişlerini göstermekte tereddüt etmemesi, gergin havayı ölümcül bir uyarı hırıltısıyla yararcasına bağırması, küçük bedeninden yayılan dizginsiz öfke etkileyiciydi. Farklı koşullar altında, bu bana ilham verebilirdi. Gücünün saf kuvvetine, benim gibi bir alfa erkeğinden geri adım atmayı reddetmesine hayran kalırdım. Bu, onun gibi birinin sık sık göstermediği bir davranış.

Şu an bile, arkadaşına karşı duyduğu sarsılmaz koruma duygusunu duruşunda, Noa'yı kendi bedeniyle koruma biçiminde ve beni, elinde tuttuğu bilinçsiz güzelliğin yanına yaklaşmasına izin verilemeyecek bir tehdit olarak görmesinde görebiliyorum. Bu geçerli bir inanç sistemi ve haklı olarak kazandığım bir şey.

Uzun bir süre boyunca, kendi yarattığım enkazın karşısında öylece durmaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Hayat arkadaşım, ruhumun diğer yarısı, korumak için bu dünyaya gönderildiğim varlık, karşımda paramparça olmuş halde yatıyor.

Kendimi sardığım buz gibi kararlılık, uğruna mücadele ettiğim mesafeli duruş, kendi pişmanlığımın ağırlığı altında çatlıyor. Bu seçim için uydurduğum her gerekçe, özenle hazırlanmış her sebep, göğsümü delip geçen ve boğazımı sıkkan mide bulandırıcı dehşet karşısında anlamsız kalıyor. Bir zamanlar haklı bir fedakarlık gibi gelen şey, şimdi sadece lanet bir suç gibi geliyor.

Etrafına sardığım elik bağlara karşı o kadar cesurca, *kahramanca* savaşan kurtum ölüm sessizliğine gömüldü, ama onun yokluğunu kabullenemiyorum. şimdi değil. Henüz değil.

Noa'nın güzel yüzü acıyla buruşurken, midesi bulanıyor. Bilinci kapalı olsa bile, ona verdiğim acıdan kurtulmuş değil. Çok solgun, soğuk ve acımasız zemine karşı çok küçük.

Uyuşmuş halimde, siyah Escalade'lerden birinin yakınındaki görev yerini terk eden Rhosyn'i fark ettiğimde bir hareket gözüme çarpar.

Yanımdan geçip Noa'nın yanına diz çökerken bana tek bir bakış bile atmaya tenezzül etmiyor. Rhosyn, Noa'nın cesur arkadaşının yanında destek olmak için elini uzatmakta tereddüt etmiyor. İki kadın, bir kalp atışı kadar kısa süren bir bakış paylaşıyor, aralarında sessiz bir anlayış geçiyor, ardından senkronize bir şekilde hareket ederek aralarında yatan kırık kalpli kadına bir nebze olsun rahatlatma sağlamaya çalışıyorlar.

Canaan yanıma yaklaştı ve ona bakmak için döndüğümde, gözlerine bakmadan önce bile bunun bir hata olduğunu anladım. Yüzündeki hayal kırıklığı, ifadesindeki her keskin çizgiye kazınmış, dile getirilmemiş ihanet dayanılmazdı. Bakışlarını sadece bir saniyeliğine tutabildim, sonra da geri dönmek zorunda kaldım, ama hasar çoktan verilmişti.

Bugün sadece kaderimde yazılı olan aşkımı değil, daha fazlasını kaybettim.

"Seren," diye sesleniyor, gücüyle göz kamaştıran ince yapılı Baş Rahibe. Yumuşak ama buyurgan sesi açıklığı dolduruyor. Sarışın omega, omzunun üzerinden cadıya bakıyor. "Noa'yı hemen eve götürmemiz gerek."

Noa'nın arkadaşı *Seren* , kırık kalpli eşime baktıktan sonra cadıya döndü; soluk mavi gözlerinde şaşkınlık vardı, başını kaldırıp bana da baktığında. "Ama..." diye mırıldandı,

yüzü kadar şaşkın bir ses tonuyla. "Hâlâ yapması gerekenler..."

"Hayır," diye araya giriyor cadı. "Burada işimiz bitti."

Sarışın omega ve Baş Rahibe bakışlarını kilitledi, aralarında bir tür sözsüz anlayış geçti, ardından Seren sertçe başını salladı. "Pekala."

Daha önce bakışlarının keskin olduğunu düşündüğüm Lowri, ilerlerken bana dik dik bakıyor. Seren, Alfa dışının yanına diz çökmesi için yeterli alan açmak üzere yana kayıyor. Birlikte ellerini Noa'nın yere serilmiş bedeninin altına yerleştiriyorlar ve en büyük üzüntü kaynağım olan şeyi kuru otların arasından kaldırmaya başlıyorlar.

İkinci eşim onlarla birlikte öne çıkıp Noa'nın bilinçsiz ağırlığının bir kısmını hafifletmek için sessizce elini uzattığında, Alfa Rhosyn'e sert bir bakış attı. "Yardım etmeme izin ver," diye yalvardı, kendi kalp acısı her kelimesinde hissediliyordu. "Lütfen."

Lowri, sesindeki samimiyeti okuyarak tek ve sert bir şekilde başını salladı. Rhosyn'in omuzlarındaki gerginlik azaldı, Noa'yı desteklemek için hareket ederken yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

Sonra uzaklaşmaya başlarlar.

Aniden, yürek burkan bir çaresizlik beni sarstı, göğsümün derinliklerinde bir şeyi o kadar sertçe çekti ki kalbim neredeyse duracaktı. Onu götürmelerini, benden almalarını görmek dayanılmazdı. Bir adım bile ilerleyemeden ayağım kalktı ve onları takip ettim; bu içgüdüsel hareket, bedenimin ve zihnimin henüz kabullenemediği acı gerçeği alt etti.

Noa'yı takip etmek bana düşmez.

Baş Rahibe de aynı fikirde olmalı çünkü bir adım daha atmadan, önüme güçlü bir hava akımı çarpıyor. Kuvveti o kadar şaşırtıcı ki, adeta güçlendirilmiş camdan yapılmış görünmez bir duvar oluşturuyor. Ne kadar çabalasam, ne itsem, ne de çırpınsam, benimle Noa arasına koyduğu bu duvarı aşamayacağım. Geçilmez.

Tarikat liderinin etkileyici bir elementalist olduğuna dair söylentiler duydum, ama içimden bir ses bunun onun gerçek yeteneklerinin sadece bir ön gösterimi olduğunu söylüyor.

Rüzgar duvarının öbür tarafından, cadının simsiyah gözleri benimkilerle buluştu. Gözleri, önündekinden daha fazlasını görebildiğine inandıran, derinliksiz kürelerdi. Başını yana eğdi, bu hareket bana bir kuşu hatırlattı, sessizce beni inceliyordu.

“Ben...” diye başlıyorum, ne diyeceğimi hiç bilmiyorum. *Bu noktada başka ne söyleyebilirim ki? Özür dilerim mi? Hayır. Kesinlikle o değil.*

Ama elini hızlıca sallayarak beni susturdu.

“Hayat, bir dizi seçimden başka bir şey değildir, Alpha Fallamhain.” Dudaklarının kıpırdamadığını fark etmem biraz zaman alıyor. Kelimeler sesli değil, onun komuta ettiği hava akımlarıyla, rüzgarda bir fısıltı gibi bana iletiliyor. Onun müthiş gücünün bir başka göstergesi. “Bazı seçimler ödül getirirken, diğerleri katlanılamayacak kadar ağır sonuçlar doğurur. Bu sonuçların verdiği zararı onarmak için bize çok nadiren bir yol verilir. Eğer bu tür bir hediye verilirse, gelecekte karar verme süreçlerinizde bu kadar düşüncesiz olmamanızı öneririm.”

Ben cevap verme fırsatı bulamadan, hatta sözlerinin tam anlamını kavrayamadan, Baş Rahibe arkasını döndü. Ölçülü, acele etmeden adımlarla, diğerlerinin Nuh ile birlikte yürüdüğü yoldan ilerledi.

Gözümün ucuyla bir hareket fark ettim. Kenan, duruşu dimdik, adımları temkinli bir şekilde, rüzgârın şekillendirdiği bariyere doğru ilerliyordu.

“Kenan.”

Hayal kırıklığı hâlâ yüzünde sert bir ifade taşıyor, ama bunun altında daha soğuk bir şey gizleniyor. Sessiz bir tiksintiyle karışık bir şey. Sanki benimle konuşmak için

durmak isteyeceği son Şeymiş gibi tereddüt ediyor, ama bir an sonra konuşuyor.

Çenesi kasılıyor, omuzları bastırılmış duygularla geriliyor.

"Rhosyn onunla birlikte," diyor sesi keskin ve net bir Şekilde.

"Bunun farkındayım."

Son sekiz ayda Rhosyn, doğal olarak Luna'nın alanına giren bir rol üstlendi. Diğer diŐiler, özellikle ergenler, rehberlik ve teselli için ona bakıyorlar. Omegalarımızın başına gelen her Şeyden sonra, birçoğu güvence için ona yöneldi, onun cömertçe sunduğu sıcaklık ve istikrarı aradı. Halkım ona güveniyor. Saf bir kalbi, *nazık* bir kalbi var. Şimdi Noa'nın yanında yer almayı Őeçmesi beni hiç Şaşırtmıyor.

Bir yandan da buna minnettarım. Noa, olabildiğince çok insanın desteğini hak ediyor.

Ancak...

"Git arkadaŐını çağır," diye emrettim, ama bunu söylerken en ufak bir baskınlık belirtisi göstermedim. "Yapılması gerekeni yaptım. Gitme vakti geldi."

Ben daha konuşmayı bitirmeden başını reddetmek üzere sallamaya başladı bile. "Yüzünü gördün. Noa'nın iyi olduğundan emin olana kadar hiçbir yere gitmeyecek. Ya da, sanırım, az önce olanlardan sonra *olabildiğince* iyi olduğundan emin olana kadar. Rosie'nin nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Bu beni duraksattı. "Burada mı kalıyorsunuz?"

Canaan, hiç pişmanlık duymadan omuz silkerek, dile getirilmemiş planı hakkında ne düşündüğümü umursamadığını açıkça belli ediyor. Mesaj açık. Planından sapmasının tek yolu havlamak olacak ve ikimiz de biliyoruz ki ben bunu ona yapmayacağım.

"Arkadaşımı burada yalnız bırakmayacağım Nick. Bu insanlarla tehlikede olduğundan Şüpheliyim ama o riski

göze almayacağım.” Bakışları beni süzdü, anlaşılmaz ve kararlıydı. “Arkadaşım her şeyden önce gelir. Bunu biliyorsun.”

Aramızda ağır bir yük gibi duruyor, ufak tefek iğnelemeyi de fark ediyorum. Sanırım fark etmemem de gerekmiyor.

Bana bir anahtar seti fırlattı ve ben içgüdüsel olarak yakaladım. “Diğer arabayı al. Sen ve *nişanlın* diğerlerinin arasına sıkışabilirsiniz. Biraz sıkışık olacak ama başarabileceğinize inanıyorum.”

Talis'le aynı arabaya tıkışma fikri midemi bulandırıyor. Saatlerce onun yanında kapana kısılmış olma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, ama bu benim yaptığım bir seçim. Ona katlanmanın bir yolunu bulmalıyım. Onunla vakit geçirme düşüncesinin bir ceza gibi gelmesi önemli değil. O benim seçtiğim kişi ve bu da onunla yaşamak zorunda olduğum anlamına geliyor.

Yeni edindiğim ve beni yıpratan tüm pişmanlıklarımınla birlikte.

Seksen küsur kilometrelik yolu koşarak eve dönmeyi, dağlık arazinin hem bir kefarete hem de bir kaçış olmasını sağlamayı düşünüyorum, ama bu fikir aklıma gelir gelmez, soğuk gerçek öldürücü bir darbe gibi yüzüme çarpıyor. Değişemiyorum.

Kurtumu neredeyse hiç hissedemiyorum.

Doğduğumdan beri bir parçam olan varlık o kadar acı verici bir sessizliğe büründü ki, bizi birbirimize bağlayan yıpranmış ipliği takip etmek muazzam bir çaba gerektiriyor. Sadece onun hayaleti kaldı. Aramızdaki bağ o kadar inceldi ki, onarılacak bir şey kalıp kalmadığından emin olamıyorum.

O olmadan başka seçeneğim yok. Uzun eve dönüş yolculuğuna katlanmak zorundayım.

Eğer Talis'in kafasında zerre kadar öz koruma içgüdüğü kaldıysa, birlikte bir arabaya kapanmadan önce o kendini

beğenmiş sırtışından kurtulacak. Çünkü eğer saatlerce onun yanında oturup bir şey kazandığına— *beni* ya da *kalbimi* kazandığına—inanırken keyif sürmesine katlanmak zorunda kalırsam, öfkem üzerindeki kırılğan kontrolüm paramparça olacak.

Bu saçmalığın yüzü o olabilir, ama asıl kuklacı babası. Cathal McNamara, usta bir manipölatör, fırsatçı, *alçak herif* . İpleri çeken, omegalarımın hayatlarını kirli bir güç oyununda pazarlık kozu gibi başımın üstünde tutan o.

Ne yaptığını çok iyi biliyor, görev bilincimi ve çaresizliğimi bana karşı kullanıyor. Aptal değilim. Olanı olduğu gibi görüyorum. En ince ayrıntısına kadar işlenmiş bir manipölasyon. Yine de, yapacağım hiçbir hamle, daha fazla ruhun çalınmasıyla veya bize paramparça ve kan içinde geri dönmesiyle sonuçlanmıyor.

Ve bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Kendimden nefret ediyorum çünkü

Ona ihtiyaç duyduğum için daha da çok nefret ediyorum, çünkü sürümün en savunmasız üyelerini korumak için başka bir yol göremiyorum. Bunu biliyor. Bu yüzden beni bu köşeye sıkıştırması bu kadar kolay oldu, tam olarak istediğini elde etti. Beni bir eşin yapabileceği en kötü ihaneti işlemeye iten o oldu.

Noa'nın ruhunu kemiren acıdan o da en az benim kadar sorumlu.

Ve eğer ona ihtiyacım olmasaydı, eğer omegalarımın sınırlarımızı koruyan sürüsünün gücüne ihtiyacı olmasaydı, onu çoktan paramparça etmiş olurdum. Bunun için kurtuma ihtiyacım yok. Sadece ellerime ve içlerinden geçen öfkeye ihtiyacım var.

Canaan'ın son yorumuna takılıp kalmış bir halde, robot gibi, kaskatı bir şekilde başımı salladım. "Beni gelişmelerden haberdar et."

Soğuk ve ustaca bir alaydı: "Dönüş yolunda olduğumuzda size haber vereceğim."

Noa hakkında hiçbir şey paylaşma niyeti yok. Rhosyn ile birlikte kalarak öğrendiği her şey aralarında kalacak, benim erişimimden uzak tutulacak. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yutacağımı bildiğim en ufak bilgi kırıntıları bile paylaşılmayacak.

Doğrusu şu ki, bunu sorma hakkım yok.

Noa benim değil.

Onun üzerinde hiçbir hakkım yok, hayatında hiçbir yerim yok, reddimin verdiği acıdan iyileşip iyileşmediğini bilmeye hakkım da yok. Seçimimi yaptım, fedakarlığımı yaptım ve cadının dediği gibi, sonuçlarıyla yaşamak zorundayım.

Canaan rüzgar duvarına yaklaşır ve ihtiyatla avucunu ona bastırır. Duvar, dokunuşuna anında karşılık verir ve cadının büyüünün sadece beni uzak tutmak için olduğunu açıkça ortaya koyar. Omuzunun üzerinden ikinci adamım bana bakar ve bugün ilk kez ela gözlerinde bir anlık sempati yakalarım. Kısa, neredeyse isteksizdir, ama oradadır. "Artık inkârına tutunmaya çalışmakta iyi şanslar Nick. Bundan sonra kaçış yok. Az önce olanlar... günlerdir sana anlatmaya çalıştığımız şeyi doğruladı."

Yavaşça nefes veriyorum, sesimi titrememeye çalışarak. "Neyi doğruladınız?"

"O senin. Kader arkadaşın."

Gözlerine baktığım an her şeyi bildiğimi, vücudumdaki her atomun o anda onu benim olarak tanıdığını ona söyleme zahmetine girmiyorum. Şimdi söylemenin bir anlamı yok. Bunun yerine arkamı dönüp o kadar sessiz, o kadar kırık dökük bir şekilde mırıldanıyorum ki, duyup duymadığından emin değilim.

"Artık değil."

BÖLÜM 17

SEREN

Hayatta bana verilen berbat kader ile Tanrıça'nın bana **arasında** lütfettiği o güzel küçük hediye , her türlü duygusal acıyı yaşadım. Çoğu kendi acımdı, geri kalanı ise başkalarından aldığım acıydı. Sanki her zaman benimmiş gibi, bu acıyı içime çektim, taşıdım ve yaşadım.

Hiçbir şey, reddedilmenin, kaderin belirlediği eş bağının kopmasının verdiği acıyla kıyaslanamaz. Bu acıyı en kötü düşmanıma bile dilemem, ki bu da çok şey ifade ediyor çünkü o kaltaktan gerçekten nefret ediyorum.

Kalbim paramparça olmuş, son derece cömert ve bu dünyaya fazla iyi kalpli olan en yakın arkadaşım Noa'nın, onu sevmesi gereken adam tarafından paramparça edilmesini izlemek, birinin kalbinin göğsünden sökölüp, onu korumak için kullanılması gereken dişler tarafından parçalanmasına tanık olmak gibiydi.

Noa'nın katlanmak zorunda kaldığı tüm *bu* saçmalıkların ardından, koku uyumuna sahip biri tarafından reddedilmesi o kadar inanılmaz derecede adaletsiz ki, bağırarak istiyorum. *Ona* , onu ilk başta seçtiği için Tanrıça'ya, kahrolası gökyüzüne, dinleyecek *herkese* .

Ama şu an yıkılamam, ne onun adına ne de kendi yeniden ortaya çıkan acım yüzünden.

HAYIR.

Şu anda Noa'nın güçlü olmama, onu bu süreçten geçirecek kişi olmama ihtiyacı var. Çünkü bu durumdan kurtulmanın bir yolu *var* .

Eğer bağı her iki tarafı da düzgün bir şekilde koparılırsa, bu mümkündür.

Bu küçük gerçeğin hatırlatılması, yaklaşan Baş Rahibe'yi aramaya itiyor beni. Amara'nın bulutsuz bir gece gökyüzü gibi karanlık gözleri zaten beni izliyor. İkimiz de onun konuşmamı engellediğinde ne yaptığını biliyoruz. Anlamadığım şey ise, *neden*? Neden Noa için işleri daha da zorlaştırdı?

Bildiğim bir şey varsa o da Baş Rahibe'nin güvenilir biri olduğudur. Ashvale'de geçirdiğim süre boyunca bunu defalarca kanıtladı. Zaten kendim de biliyordum ki, Noa'nın cadıya olan güveni sarsılmaz. Thalassa'nın Amara'ya olan sarsılmaz inancı da burada bizimle birlikteken aynı derecede güçlüydü. Sadece bu nedenle, içimi kemiren soruyu dile getirmiyorum.

Ağır demişken, temelde bir altıncı sınıf öğrencisi boyutunda olan Noa, baygın halde ve sadece ölü bir ağırlıkken taşınması şaşırtıcı derecede zor. Noa'nın yeşil cipine ulaşıyoruz ve Fallamhain beta dişi, en iyi arkadaşımı tutuşunu gevşetip kapıyı açıyor. Hiç söylenmeden, yeni gelen kişi arka koltuğa atlıyor ve uzanıp Noa'yı cansız kollarının altına alıyor. Tutuşu güçlü ama nazik kalıyor, ancak Noa hâlâ inliyor, ölümcül solgun yüzü buruşuyor.

Kadının yeşil gözleri, Lowri ve benim açık kapının önünde durduğumuz yere doğru çenesini kaldırdığında kocaman açılmıştı. "Ben öyle demek istemedim—"

Yanımda yatan sürü lideri sözünü kesiyor. "Hiçbir şey yapmadın. Şu anda dışarıdan gelen herhangi bir duyumun farkında olduğundan şüpheliyim."

"Hayır," diye onaylıyorum, midem bulanırken bir yandan da kendi sefaletimin istenmeyen hatırasıyla kıvranıyorum.

Yabancı kadın başını salladı ve yemin ederim ki, Noa'nın başını nazikçe kucağına yerleştirirken gözyaşlarını silmeye çalışıyordu. Çimenlerin üzerinde Noa'nın yanına ilk oturduğunda içgüdüsel tepkim, en iyi arkadaşımı ondan uzaklaştırmak, onu bizden olmayan herkesten korumak olmuştu. Ama içgüdüsel bir şey bana bu betanın güvenilir olduğunu, Noa'nın yanında olmasının mutlu bir katkı olacağını söylemişti. İkilinin en az güvenen üyesi olan kurtum da aynı fikirdeydi. İşte bu yüzden arabanın diğer tarafına gidip onu mükemmel açık kahverengi buklelerinden tutup Noa'dan uzaklaştırmıyorum.

"Onu eve götürmemiz gerek," diye ısrar ediyorum, Noa'nın vücudunun hâlâ acıdan kasılması kalbimi acıtıyor. "Kendi alanında olmak, kendini daha güvende hissetmesine yardımcı olacaktır."

Omega olduğu doğrulanmış olsun ya da olmasın, fark etmez, hepimiz gerçeği biliyoruz. Bunu nadiren yüksek sesle dile getiriyoruz, bastırılmış kimliği konusu, tıpkı hapsedilmiş kurdu konusu kadar hassas. Bütün dünyası bir anda altüst oldu, göğsündeki bağ sanki hiçbir şey yokmuş gibi koptu. Belki düzgün bir yuvası yok, ama yatak odası hala onun güvenli alanı ve şu anda ona en ufak bir istikrar duygusu bile verebilecek her şey hayati önem taşıyor.

Lowri onaylayarak homurdandıktan sonra partnerinin yanına, kırmızı araçlarına doğru döndü. Yolcu koltuğuna binmeden önce yaptığı sessiz baş sallaması, bana onların da bizimle birlikte malikaneye döneceklerini söyleme şekliydi.

Şu anda Noa'nın saçlarını eliyle karıştıran, uzun koyu saç tellerinden kurumuş ot parçalarını ustaca temizleyen beta'ya beklentiyle bakıyorum.

İlgimi hissettiğinde başını kaldırdı.

"Seninle geliyorum," diye tereddüt etmeden ilan etti. Kaşlarımın kalktığını hissettim. "Bak, normalde bunu daha kibar bir şekilde yapardım, ama küçük sohbetlere veya sıradan tanışmalara zamanımız yok. İşte, adım Rhosyn Davies—teknik olarak Roarke, ama Rhosyn Roarke... şey,

berbat . Aşk için neler yapıyoruz, değil mi? Neyse, Noa ile geçen gün bölgemizi ziyaret ettiğinde tanıştım. Aslında onu Nick ile tanıştıran bendim. Rennick. Alfa'mız." O tam bir aptal olan adamın adını duyunca yeşil gözlerinin öfkeyle parlaması, ona olan yeni yeni oluşan güvenimi daha da artırdı. Belki de bu yüzden onu sevmeye bile başladım. "Onu sahiplendiğinde oradaydım ve sonrasında da onun yanımdaydım. Az önce olanlardan sonra... lütfen, şimdi de onun yanında olmama izin ver. Bundan sonra Noa'dan uzaklaşırsam kendimle yaşayamam."

Rhosyn. Bu ismi tanıyorum. Noa, eski sürüsünün topraklarında geçirdiği zamanın tüm kanlı detaylarını anlatırken ondan ve eşinden bahsetmişti.

Konu açılmışken dostum.

Onun narenciye kokusunu duymadan veya koklamadan önce alfa erkeğin yaklaştığını hissediyorum. Açıklığın karşısından, onu iri yarı bir adam sanmıştım, ama şimdi arkamda belirince, gerçek boyutunu büyük ölçüde hafife aldığım sonucuna varıyorum.

Duruşumu değiştirerek, hem alfa hem de beta dişiye arka koltukta görüş alanımda tutabilmek için vücudumu açılı bir şekilde konumlandırıyorum. Bu aynı zamanda onun doğrudan arkamda olmamasını veya görüşümü engellememesini sağlayan bir hareket. Bülbüllerimizle çalışırken öğrendiğim bir şey varsa, o da her zaman çevrenizin farkında olmanız gerektiğidir. Ve asla bir alfa erkeğe sırtınızı dönmeyin.

"Eminim arkadaşın seninle geri dönmeni isteyecektir," diyorum ona, ama fikrini reddetme girişimim ikisi tarafından da aynı anda engelleniyor. *Çok tatlı*.

"Hiçbir yere gitmiyorum. Şimdi oraya geri dönersem onu öldürürüm. Onun için burada kalıyorum."

"Eğer arkadaşım Noa için burada olmamızı istiyorsa, kalmakta hiçbir sakıncam yok. Tabii ki sizin izninizle."

Noa'ya -neredeyse hiç tanımadıkları bir kadına-gösterdikleri samimiyet ve içten ilgi karşısında tamamen hazırlıksız yakalandım ve bir dakika boyunca şaşkınlıkla onlara bakakaldım. İçimdeki tartışma, Tanrıça'nın ruhuna rahmet olsun, Noa'nın en acıklı, yürek burkan iniltisini çıkarmasıyla kesildi. Kaosla dolu beynim bu sesi özünde omega olarak algıladı, ama bunu daha sonra ele alabiliriz.

Rhosyn'in en iyi arkadaşımın yüzünü, yabancılar arasında nadiren paylaşılan bir şefkatle okşaması, onların yardımını kabul etmem yönünde beni ilk başta etkileyen şey oldu. Ama nihayetinde, onun eşinden gelen ses— *sürüsünün* ikinci komutanı, *ona* sarsılmaz bir sadakat göstermesi gereken adam—kardeşinin sesi—kararımı benim yerime verdi.

Homurdanıyor.

Bize yönelik değil, duruma yönelik de değil, doğrudan Nuh'un çektiği sıkıntıya bir yanıt olarak.

Bu, onların burada bulunmalarının sadece acıma veya yükümlülükten kaynaklanmadığını kanıtlayan içgüdüsel bir eylem. Daha fazlası var. Öfke. Hayal kırıklığı. Sorgusuz sualsiz takip etmeleri gereken adama karşı duydukları tiksinti.

“Şey... kahretsin. Tamam o zaman.” Bir saniye bile kaybetmeden harekete geçtim, Noa'yı bu savunmasız durumda daha fazla bırakmak istemiyordum. Eşi içeride güvende iken kapıyı kapattıktan sonra, uzun boylu Alfa'ya döndüm. “Seni eve almamın tek sebebi, Noa'nın senin yanında kendini rahat hissettiğini söylemesi. Konak genellikle penislerden arındırılmış bir bölgedir. Bu yüzden beni bundan pişman etme, koca adam.”

BÖLÜM 18

NUH

düştüm Tuzağa .
Uyanıklık ve bilinçsizlik arasındaki boşlukta sıkışıp kalmışken, var olan tek şey acı. Tek sabit şey. Bu cehennem manzarasında istenmeyen rehberim, pençe gibi eliyle beni saran, sarsılmaz bir mengene gibi. Beni parçalıyor, keskin, törpülenmiş dişleriyle kemiklerimi kemiriyor. Ormanı yakıp kavuran bir yangın gibi derimi yakıyor ve ona karşı koymak için hiçbir şey yapamıyorum. Teoride daha az acı vermesi gereken karanlık unutkanlık boşluğuna kaydığında bile, ondan kaçamıyorum.

Bunun yerine, sıkışıp kaldım ve o anı tekrar tekrar yaşamak zorunda kaldım.

"Ben, Rennick Flaman, sizi reddediyorum..."

Kelimeler, bedenimin ve ruhumun yeni keşfettiğim boşluğunda yankılanıyor. Kırık parçalarımı dolduruyorlar, zehirlerini sızdırarak tekrar tekrar çalıyorlar. Zihnimi cam kırıkları gibi parçalıyorlar, geriye kalan azıcık benlik duygumu da paramparça ediyorlar. Geriye kalan parçaları korumak için çok uğraşıyorum, içimde kalan her zerre gücümle onları kalkan gibi koruyorum.

O kader sözcükleri, artık onları düşünemez hale gelene kadar amansızca tekrar tekrar zihnimde dönüp duruyor. Onları uzaklaştıramıyorum, kesinlikle görmezden gelemiyorum. Duyulmayı, kabul edilmeyi talep ediyorlar.

Bağın olması gereken boşluğa ulaşana kadar daha derine iniyorlar.

Gitti.

Var olduğunu gerçekten anlamadan, gerçek olduğunu kabul etmeye vakit bulamadan, şiddetle koparıldı.

Bunu istemedim. Bunu talep etmedim. Beş gün öncesine kadar Rennick Fallamhain benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bulanık geçmişimden bir hayalet. Adını zar zor hatırlıyordum, yüzünü ise çoktan unutmuştum.

O hiçbir şeydi. Ta ki hiçbir şey olmayana kadar.

Ta ki kokusu beni tamamen sarana kadar.

Vetiver. Deri. Nane.

Bana ait.

İnkâr ve şüphe oyunuma rağmen, onun bağımlılık yaratan kokusunu içime çekmek bir katalizör olmuştu. Tanrı bilir ne zamandır ruhumda uyuyan bir şeyi uyandıran şeydi. Birlikte geçirdiğimiz zamanlara, ergenlik sancıları içinde olduğumuz dönemlere ait gizli anıları ortaya çıkardı. Annem tarafından o kader gecesinde alınıp götürülmeden önceki bir zamana ait anıları. Bunlar, aramızda inkâr edilemez bir bağdan daha fazlasını, ortak bir geçmişi paylaştığımızın kanıtıydı.

Ve hepsini çöpe attı.

Gözlerimin içine baktı, beni değersiz ilan etti ve beni paramparça etti.

Alevler şiddetle yanıyor, içimdeki bir şey çözülürken beni yakıp kavuruyor. Keder her yandan üzerime çöküyor. Ağır ve amansız, nefesimi, düşüncelerimi çalıyor. Her şeyimi alıyor, artık var olup olmadığımıdan emin olamıyorum.

Uyanmak istiyorum.

Unutulup gitmek istiyorum.

Bunun durmasını istiyorum.

Ama ben onun yarattığı enkazın içinde mahsur kaldım, benden çalınan ve artık asla olmayacak olan şeylerin kalıntılarına dolandım.

Bu çılgınlığın bir yerinde, serin bir şey yanan tenime dokunuyor. Nemli bir bez, nazik ve bilinçli bir şekilde alnıma dokunuyor ve boynumdan aşağı doğru siliyor. His uzaktan geliyor, ezici pusluluğu zar zor yarıyor, ama orada.

Ona doğru yaklaşmak, tenimin altında yanan ateşi yatıştırmak için serinliğin tadını çıkarmak istiyorum, ama aynı zamanda geri çekilmek de istiyorum.

Hem çok fazla, hem de bir şekilde yetersiz.

Her şey yanlış geliyor, sanki bedenim artık bana ait değilmiş gibi. Gerçekliğim ve benlik algım paramparça olmuş. Kenarlarından çözülüyor. Ve bu küçük dokunuş, kederime hem bir çapa hem de bir müdahale gibi geliyor. Göğsüm sıkışıyor, onun orada, ruhumda bıraktığı boşluk hala taze bir yara. Açık ve kanayan.

"Bana karşı sahip olduğunuz tüm hak iddialarından vazgeçiyorum."

İstemedenden de olsa, boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor ama dudaklarımdan geçip geçmediğini söyleyemem. Acının üzerime çöktüğü büyü, bedenimin nerede bittiğini ve nerede başladığını ayırt etmeyi zorlaştırıyor.

Ama o serin kumaş hâlâ duruyor. Ve yanımda duran, onu kullanan varlık, istikrarlı ama yumuşak. Niyetleri, kafa karıştırıcı sisin içinden bile belli. Beni çok derine batmaktan, unutulmanın hiçliğine çok fazla karışmaktan koruyorlar. Onlara odaklanamıyorum. Onları göremiyorum. Onları duyamıyorum. Ama buradalar ve nedense, önemli olan tek şey bu.

Zaman algım yok, bilinçsizce gidip gelmenin ne kadar sürdüğünü ölçmenin bir yolu yok; bedenim çektiğim işkenceden bitkin düşmüşken bilincim kendi içinde savaşıyor, ama bir noktada gözlerimi aralamayı başarıyorum. Oda karanlık, tanıdık. Evdeyim, kendi yatağımdayım. Buraya nasıl geldiğim benim için bir gizem. Çözmek için endişelenecek gücüm yok.

"Nerede?"

Bulanık, kuru gözlerim, her yavaş ve işkence gibi kırpışım da hâlâ acıyarak, yatağımın yanında oturan figüre doğru sürünüyor. Görüşümün netleşmesi biraz zaman alıyor ve netleştğinde, karışık zihnimde bez tutan o sabit varlığın kim olduğunu hemen anlayamamış olmamın ne kadar aptalca olduğunu hissediyorum. Sonuçta tek bir olasılık vardı.

Seren.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından ilk kez, birkaç kısa ve acı verici saniyeden daha uzun süre bilincimi koruyabiliyorum. Bu rahatlamanın ne kadar süreceğini bilmiyorum, bu yüzden ciğerlerime ateş gibi yanmadan hava çekebildiğim ve vücudumu kırık camların üzerinde yuvarlanmaya benzemeden hareket ettirebildiğim sürece, en iyi arkadaşımı, hayatımdaki tek değişmez varlığı içime çekiyorum.

Onu tek başına görmek bile, bu halde birkaç saatten çok daha uzun süredir hapsoldüğümü gösteriyor. Pudra mavisi gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse mora dönmüş ve genellikle onları dolduran ışık donuk ve yorgun. Kusursuz tutmaktan gurur duyduğu soluk sarı saçları yağlı ve dağınık, yarısı başının tepesinde özensiz bir topuz yapmış. Gri sweatshirt'ünün gerilmiş yakası bir omzunun üzerinden sarkıyor ve köprücük kemiğinin narin kenarını ortaya çıkarıyor. Genellikle güzel, sağlıklı bir pembe tonuna sahip olan teni, renkten eser kalmamış.

Dürüst olmak gerekirse, Ivey'i doğurduktan sonra daha derli toplu görünüyordu. *Zavallı kız.*

Boğazım tahriş olmuş, acı verici derecede kuru ve bir ses yürek burkan bir gerçeği fısıldıyor: Çılgılık atmış olmalıyım. Ama ses çıkardığımı hatırlamıyorum.

Jiletlerin verdiği acıya karşı yutkunarak, kelimeleri zorla ağızımdan çıkardım: "Berbat görünüyorsun, Ser."

Bana göz kırpıyor, sessiz. Sanki beni gerçekten duyup duymadığından emin değilmiş gibi, ya da yorgunluk ona

oyun mu oynuyor. Gerçeğin yerleşmesini, dişlilerin yavaş ve ağır ağır dönmesini izliyorum, sonunda boğuk bir hırıltıyla "Evet, ama sana söylemekten nefret ediyorum bebeğim, sen de pek iyi görünmüyorsun." diyor.

Gülmeye gücüm yok, bu yüzden onun niyetimi anlamasını umarak mırıldanıyorum. Vücudum yine inanılmaz derecede ağırlaşıyor, kısa süreli berraklığım kayıp gidiyor. Çok uzun süre uyanık kalamayacağım.

"Acıyor..." diye hırıltılı bir sesle, neredeyse nefes almadan konuşabiliyorum.

Serin bez geri dönüyor, cildimin üzerinde nazikçe kayıyor, rahatlatabildiği yerlerde yatıştırıyor. Seren'in boşta kalan eli başımın yanından aşağı doğru iniyor, saç tellerimi yavaş ve rahatlatıcı bir hareketle düzeltiyor. Dağınık olduğumu anlamak için aynaya ihtiyacım yok. Terleme ve çırpınma yüzünden saçlarım karmakarışık bir halde olmalı. Sadece daha sonra onları açma düşüncesi bile beni yoruyor.

Duş alma, bu kâbusu tenimden silme fikri bir rahatlama olmalıydı. Bunun yerine, daha karanlık bir düşünce sinsice içeri sızıyor, zihnimin derinliklerinde fısıldıyor.

Bunun ne anlamı var?

Banyo yapmak gibi sıradan, bu kadar basit bir şeyi yapmanın ne anlamı var ki, artık hiçbir şeyim bütünlük içinde değil? Acı yavaş yavaş üzerimdeki etkisini kaybetmeye başladı, ama Rennick'in varlığının olması gereken yerde, acı veren, boş bir hiçlik oluştu. Bizi birbirimize bağlayan bağ koptu, geriye sadece ham, mağara gibi bir yokluk kaldı. Bulanık, uyuşuk zihnimde, bunun dışında hiçbir şey umursanamıyor.

Seren'in başparmağı, yüzümün kenarından aşağı süzülen sıcak bir gözyaşını yakalıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Biliyorum, öyle."

"Neden acı vermek zorunda?" Kelimelerim boğazıma düğümleniyor, yarısı kırık ve güçsüz hıçkırıklar gibi ağzımdan çıkıyor.

Seren nefesini dışarı veriyor; bu ses bir an için kahkaha gibi gelebilirdi. Ama şimdi içinde gerçek bir mizah izi yok. "Bir sürü teori var ve bence hepsinde biraz doğruluk payı var." Bunu sesli söylemeye cesaret edemiyorum ama onun yumuşak konuşma tarzı şu anda sonsuz minnettarlığımı ifade ediyor. "Bana her zaman bunun Tanrıça'nın ilahi planına karşı gelenleri cezalandırma yolu, senin için yarattığı bağı koparmanın bedeli olduğu söylenirdi. Bazıları kader eşini reddetmenin en büyük hakaret olduğunu, Tanrıça'nın yüzüne tükürmek gibi olduğunu söyler. Biliyorsun, ben Tanrıça'ya senin kadar güvenmiyorum ama bağım koptuğunda, merhametini dilemek için can atıyordum."

Seren Pryce'in, aramızdan ayrılmadan önce geride bıraktığı adam veya kopan ilişkisi hakkında isteyerek konuşması pek sık rastlanan bir durum değil.

Parçalanmış anılar yüzeye çıktıkça dudağım titriyor; cevapsız yakarışlarımın, Tanrıçaya olan umutsuz yalvarışlarımın yankıları, kırık düşüncelerimin karmaşasından tırnaklarıyla yol alarak çıkıyor. Daha fazla gözyaşı dökülüyor ve Seren hepsini yakalamaya çalışıyor, ama bu onun için kaybedilmiş bir savaş. "Teorin ne? *Sence* neden bu kadar çok acıyor?"

Seren'in solgun, çatlamış dudakları bana bakarken hüznü bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Kader bağı sadece bir bağlantı değil, Noa. O, kim olduğumuzun içine dokunmuş, ruhlarımızın dokusuna işlenmiş bir şey. Onu seçmiyorsun ve öğrendiğimiz gibi, bazen onu istemiyorsun bile. Ama bu, onun senin bir parçan olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ve koptuğunda, vücudun onsuz nasıl işlev göreceğini bilmiyor." Boğazını temizliyor, sanki kendini toparlamaya, içine sızan duyguları geri püskürtmeye çalışıyor. "Acı veriyor çünkü hayati bir parçan koparıldı - kalbinin bir parçasını koparıp geri kalanının atmaya devam etmesini beklemek gibi. Onsuz hayatta kalmamız

gerekmiyor... ve yine de, bir şekilde, hayatta kalmak zorundayız."

"Bunu istemedim," diye hıçkırarak söylüyorum. "Bunu ben seçmedim. Tanrıçanın yüzüne tüküren ben değildim, ama *acı çeken* ben oldum..." Eğer Rennick, ateş ve bıçaklardan oluşan bir gelgit dalgası gibi beni kasıp kavuran acının bir zerresini bile hissetseydi, benim gibi o açıklıkta diz çökerdi. Ama çökmedi. Ayakta kaldı. Hafızamın sisinin arasından, suçluluk duygusuyla dolu yüzüne kazınmış dehşeti, bana bakışını görüyorum. Kurbanının üzerinde durup kan kaybından ölmesini bekleyen bir katil gibi. "Bu adil değil. Bunların hiçbirisi adil değil."

Acıdan kıvranan, kafası karışmış zihnimde, bunun anlamını çözemiyorum. Rennick bunu bana nasıl yaptı, beni nasıl paramparça etti, beni çıplak ve perişan halde bıraktı. Ve yine de, kendi ayakları üzerinde yürüyüp gitti. Bu arada, benim bedenim işkencenin altında çökmüş, acıya dayanamamıştı. Bilincimi kaybetmiş halde o lanet olası açıklıktan dışarı taşımak zorunda kaldım.

Seren, üzerindeki örtüyü bırakarak, elleriyle terli yüzümün iki yanını kavradı. Başparmakları, istemeden dökülen her gözyaşımı yorulmadan silmeye devam ediyordu. "Biliyorum bebeğim," diye fısıldadı, sesi duygudan titriyordu. "Ve çok özür dilerim." Bana doğru eğildi, alnını alnıma yasladı, beni sakinleştirdi. "Bunu söylemenin hiçbir şeyi düzeltmediğini, acıyı dindirmediğini biliyorum, ama yine de duymana ihtiyacım var. Özür dilerim Noa."

"Bunu nasıl atlattın?" diye soruyorum. "O seni reddettikten sonra nasıl devam ettin?"

Adını biliyorum ama yüksek sesle söylemeye cesaret edemiyorum. Yaban mersini likörü içtiğimiz gece ağzından kaçırmıştı. Bugüne kadar Seren'in onun adını söylediği tek ve son seferdi. Ve hâlâ bunu yaptığının farkında olduğunu sanmıyorum.

En yakın arkadaşım duraksadı, alnıma yapışmış saç tutamlarını kenara itti. Gözlerinin belirsizlikle parlaması, görüş alanımın köşelerine yavaş yavaş sızmaya başlayan karanlığa rağmen dikkatimi çekti. "Benim durumum... farklıydı. Sadece o beni reddetmedi, ben de onu reddettim. İkimiz de bağımızın kendi taraflarını kopardık." Yüzüne bir gölge düştü. "Yanlış anlama, yine de acıdı. Şu anda hissettiklerinin bir kısmını bile anlayabilecek biri varsa, o da benim ve keşke bundan kurtulabilseydin diye her şeyden çok istiyorum." Başparmakları bir an durduktan sonra tenimde yavaşça ileri geri hareket etmeye devam etti. "Bir süre cehennem gibi olacak. Kendin gibi hissetmeyeceksin. Bunun için savaşmak zorunda kalacaksın, Noa." Tutuşu sıkılaştı, sert değil ama ısrarcıydı. "Ruhuna ağırlık veren o boş acıyı biliyorum." Sesi titriyordu ama inancı sarsılmıyordu. "Ama sana yemin ederim, sahip olduğum ve değer verdiğim her şey üzerine, daha iyi olacak. Acı azalacak. Tamamen kaybolmayacak, ama azalacak. Her zaman orada olacak, teninin hemen altında. Bazı günler fark etmeyeceksin. Diğer günler ise hatırlamanı isteyecek. Ama alışacaksın. Benim gibi onunla yaşamayı öğreneceksin. Ve bu olana kadar, canın pahasına savaşmalısın, çünkü onun kazanmasına izin veremezsin, Noa."

Gözlerimi ilk açtığımdan beri mücadele ettiğim zifiri karanlık geri dönüyor, beni içine çekiyor. Uzuvarım ölü ağırlık gibi, kulaklarım donuk, amansız bir uğultuyla çınılıyor ve sonunda konuşmayı başardığımda, kelimelerim yavaş, boğuk, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde çıkıyor.

"Bununla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum."

Bu savaşı *nasıl* kazanacağımı kesinlikle bilmiyorum.

Ve içten içe, bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim.

O olmasaydı veya aramızdaki bağ olmasaydı, bunun ne anlamı olurdu ki?

Etrafımdaki ODA, her yerde tanıyabileceğim türden bir oda.

Yılların aşınmasıyla çizilmiş ve yıpranmış geniş tahta çam parkeler ayaklarımın altında uzanıyor. Nehir taşından yapılmış şömine oturma odasına hakim, ocak üstünde her zaman olduğu gibi kurutulmuş ot demetleri asılı. Havada tanıdık bir koku var; adaçayı, nane ve annemin el yapımı sayısız diğer doğal ilaçların karışımı. Ev gibi kokuyor. Onun gibi kokuyor.

Burada neden bulunduğumu sorgulamıyorum. Sorgulamalıyım ama sorgulamıyorum. Kalbi kırık ruhum, bu kadar çok sıcak anıyı barındıran bir mekânla çevrili olmaktan dolayı çok mutlu.

Ayaklarım kendiliğinden hareket ederek beni solmuş ve güneşten ağarmış, pas rengi perdeleri olan arka pencereye doğru yönlendiriyor. Camın ardında, arazi hafifçe aşağı doğru eğimli, derenin Fallamhain topraklarından geçerek Alfa'nın evinin arkasındaki göle doğru kıvrılarak aktığı vadiye açılıyor. Manzara tıpkı hatırladığım gibi. Güzel, huzurlu, tıpkı çocukken olduğu gibi.

Barış uzun sürmez.

Arkamda bir varlık kıpırdanıyor, omurgamdan aşağıya doğru bir farkındalık ürpertisi iniyor. Enerji dalgalanırken hava değişiyor, neredeyse elektrikleniyor.

Kör, sağır veya su altında olsam bile, o duyguyu yine de tanırdım.

Arkamı döndüm ve o oradaydı.

Anne.

Odanın ortasında duruyor, her zaman çok şey gören yumuşak gözleriyle beni izliyor. Ama sekiz ay önce, vefat etmeden önceki haline benzemiyor. Daha genç. Görünüşe göre neredeyse on yaş daha genç. Benimkiyle aynı tonda olan koyu saçları, omuzlarının üzerinden gevşek dalgalar halinde dökülüyor, gümüş rengi tutamlar şakaklarını

çerçevelemeye başlıyor. Eski kan bağlarına sahip bir cadılar meclisi tarafından el oymasıyla yapılmış ve ona miras kalan tılsımlar, her zaman olduğu gibi kulaklarının yakınındaki saçlarına örülmüş. Bana her zaman küçük metal madalyonlara kazınmış sembollerin koruma sembolleri olduğunu söylerdi. Kazadan sonra diğer eşyalarıyla birlikte bana verdiler. Şimdi evdeki şifonyerimdeki mücevher kutumda duruyorlar.

Yedi yıldan fazla bir süre önce, Fallahain topraklarından kaçtığımız zamanlardaki gibi görünüyor.

Gözlerim yemek odasına kayınca midem bulandı; yeşil ve beyaz balonlar, her şeyin berbat olduğu gece olduğu gibi hâlâ sandalyelere bağlı duruyordu.

Doğum günüm o hafta olmuştu. On sekizinci yaş günüm. Nerede olduğumu ve ne zaman olduğumu biliyorum .

Kalp atışlarım kulaklarımda gümbür gümbür atıyor. Parmaklarım huzursuzca yanlarımda kıvrılıyor. Nefes alıp almadığımdan emin değilim.

"Anne?" Sesim yanlış, çok uzak, çok titrek çıkıyor.

Yüzünde hüznü, her şeyi bilen bir gülümseme var; bu gülümseme içimi buruyor.

"Noa," diyor ve adımı söyleme şekli beni yine küçük hissettiriyor, sanki hâlâ bu kulübede duran, ait olduğuma inanan o kızmışım gibi. Güvende olduğuma, istendiğime, burada önümde bir gelecek olduğuna inanıyordum.

Ona doğru bir adım atmaya çalışıyorum ama aramızdaki mesafe giderek uzuyor, sanki odanın kendisi benden uzaklaşıyor. Boğazım düğümleniyor. Şömine titriyor, duvarlara garip, uzun gölgeler düşürüyor. Bu durum kafa karıştırıcı ve midemi bulandırıyor, neredeyse deniz tutması yaşıyormuşum gibi.

Ayaklarımı sabit tutmaya zorlayarak, durduğum yeri kararlılıkla planlayarak, oda kendi kendine düzene giriyor.

"Neden burada olduğumu anlamıyorum," diyorum ona, sesim havada süzülüyor, neredeyse bedensizmiş gibi,

karşımda durduğu yere doğru.

"Biliyorum, kızım." Annemin sesi de benimki gibi kopuk ve hayaletimsi bir tona bürünüyor. "Ama hatırlayacaksın. Artık hatırlamaya başlamanın zamanı geldi, Noa." Kalp atışlarım düzensiz ve telaşlı bir şekilde hızlanıyor, ama konuşamıyorum, hareket edemiyorum, dinlemekten başka hiçbir şey yapamıyorum. "Yaptığım şey—çaldığım anılar—onları sonsuza dek saklamayı asla amaçlamamıştım," diye devam ediyor, yüzü okunamaz halde, altın rengi gözlerinde bir tür hüznün belirse bile. "Onları her zaman geri verecektim. Ama bunu sonuna kadar göremeyeceğimi fark ettiğimde, yaptığım şeyin düzeltilmesi için başka bir yol bulmak zorunda kaldım."

Göğsüm sıkışıyor. Zihnim karmakarışık, onun ne demek istediğini anlamaya çalışıyor. Ormanda duyduğum sözleri, annemi benim böyle olmamın sebebi olmakla suçladığı sözler, zihnimin en ön planına çarpıyor. Kurtsuz.

"Neyden bahsediyorsun?" Sesim kısık.

Hemen cevap vermiyor, sadece beni küçük düşüren, çocuksu bir sabırla izliyor. Sonra, sinir bozucu derecede belirsiz saçmalıklarına devam ederek, "Onunla yeniden bir araya gelmek ilk adım. O, kapıyı açmanın anahtarı." diyor.

Midem alt üst oldu.

Kimden bahsettiğini sormama gerek yok. Zaten biliyorum.

Rennick .

Başım anında inkarla sallanmaya başladı. "Beni reddetti anne. Aramızdaki bağı kopardı. Artık hiçbir şeyin anahtarı değil."

Başını hafifçe yana eğmesi göğsümde keskin bir keder sancısı yaratıyor. Bu onun hareketiydi, hangi duygu olursa olsun, her zaman yaptığı bir hareketti. Mutlu, üzgün, kızgın, meraklı... Annem hep böyle yapardı ve şimdi, bilinçaltımın canlı bir yaratımı olup olmadığından emin olamadığım bir yerde bunu görmek kalbimi acıtıyor.

"Aranızdaki bağ kopmadı, sadece yıprandı, Noa," diye ısrar ediyor. "Yakında anlayacaksın ki, senin gibi bir bağ o kadar kolay yıkılmaz. İnan bana kızım, denedim. Yapabileceğim en iyi şey, bunu geciktirmektir."

İçimde ihanet ve acının mürekkep gibi bir karışımı oluşuyor. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Annemin yüzü bir kez daha hüznle karardı. "Geçici kalp kırıklığı iyileşen bir yaradır. Ömür boyu süren keder ise kanaması asla durmayan bir yaradır."

Onun dokunaklı sözlerini takdir edemem. Şimdi değil. Kafam karışıkken değil. "Hep böyle mi gizemliydin?"

Oda bir kez daha hareket etmeye başlıyor, ancak bu sefer yavaş yavaş yokluğa doğru kayıyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın sona ermekte olduğu paniğiyle dikkatim tekrar annemin durduğu yere yöneldi. Etrafımızdaki yıkılan duvarlardan ve ayaklarımızın altındaki zeminden etkilenmemiş gibi görünüyordu. İşte o zaman onun da yavaş yavaş kaybolduğunu, silüetinin kenarlarının beyaz bir sis haline dönüştüğünü gördüm.

"Hatırlamanın zamanı geldi, Noa," diye tekrarlıyor son bir kez. "İpler çoktan çözülmeye başladı. Bağlar kopmaya başlıyor. Geri kalanında o yardımcı olacak."

TEKRAR UYANDIĞIMDA yalnızdım.

Odam karanlık, tek ışık kaynağı çatı katındaki yatak odamın çok büyük pencerelerinden sızan yarım ay ve yıldızlar. Sanırım Seren, uzun beyaz perdeleri dört bir yandan açık bırakmış, beni ucsuz bucaksız gece gökyüzüyle çevrelemiş. Bunun içinde muhtemelen zekice bir benzetme, karanlık, boş uzayın içindeki boş, ucsuz bucaksız uçuşumu nasıl yansıttığına dair şiirsel bir saçmalık var. Evrene hakkını vermek gerek, bu sinematik ve biraz da sembolik bakış açısıyla gerçekten de tam isabet etmiş.

Bakın, alaycılığınız hâlâ sapasağlam. Her şey bitmiş değil. Belki de hayatta kalma umudu hâlâ vardır.

Acı hâlâ orada, derimin altında uğulduyor, kanımda kaynıyor, o kadar derine kök salmış ki neredeyse kemiklerimin iliğine kadar kazınmış olduğundan eminim. Ama artık farklı. Artık nefesimi kesmiyor ya da beni bilinçsiz bir unutuluşa sürüklemekle tehdit etmiyor. Hala varlığını sürdürüyor, benden koparılanların, *içimden* sökülenlerin acımasız bir hatırlatıcısı olarak.

Zihnim uyuşuk, sanki sisin içinde ilerliyor gibi. Düşünceler var ama yavaş oluşuyorlar, sanki nöronlarım her zamanki gibi kıvılcım saçmayı bir türlü hatırlayamıyor. Şu anda olduğuma, kendimi başka bir kafa karıştırıcı ve gizemli rüyada bulmadığıma karar vermem tam bir dakika sürüyor.

O rüya. Annemin mesajı. Onu didik didik edip anlamını bulmak istiyorum. Ama kim diyebilir ki bu sadece kederden ibaretti? Belki de o değildi ve sadece zihnim tüm bu yıkımın ortasında teselliye tutunuyordu.

Seren'le konuşacağım, Rennick'in öldürücü darbesi olarak kullandığı şu sözlerle yüzleşmek için hâlâ onun yardımına ihtiyacım var: "*Seni kurt halinden kurtaran ve seni kusurlu kılan, hain annendi.*"

İlk içgüdümleri onu tamamen reddetmek, içimde kalan son güç kırıntısıyla ona karşı savaşmaktı. Ama şimdi, uyuşukluk ve bulanıklığın içinde, belki de haklıydı diye fısıldayan keskin ve ısrarcı bir ışık var. Belki de her şey imkansız değilmiş.

Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu anlayamıyorum. Bedenim yabancı geliyor, sanki onu ödünç almışım gibi ve kafamdaki düşünceler bile bana ait değilmiş gibi geliyor. Yani, gerçekten, bunu düşünmenin ne zararı var? İnandığım her şeyin, kendimi üzerine kurduğum her şeyin bir yalan olabileceğini. Her şeyden çok güvendiğim tek kişinin, bana hayat veren ve beni şekillendiren kadının, anılarımı... ve

kurtumu da beraberinde götürmüş olabileceğini. Şu anda yeterince yıkılmış durumdayım, bu yüzden bu olasılığı kabul etmek, olması gerektiği kadar acı vermiyor.

İçime dönüyorum, ruhumu paylaştığım varlıkla bağlantı kuruyorum. Beklendiği gibi, cam kafesinde büzülmüş yatıyor. Onun kalp kırıklığı ve acıları benimkini de aynı yoğunlukta yansıtıyor. Ağır başını kaldırıp uluyor. Ses ham, cevap vermeyecek biri için haykırış gibi.

Başka birini seçti.

Yatakta kendimi doğrultuyorum, hareket yavaş, vücudum saatlerce—ya da günlerce?—kara uçurumun içinde gidip gelmekten kaskatı kesilmiş. Onun reddinin ardından zamanın hiçbir önemi yokmuş gibi geliyor. Koyu renk kot pantolonum ve yüksek yakalı termal içliğim, ateşli uykumdan kalan terle tenime yapışmış, bayatlamış durumda. Ne zamandır onları giydiğimi ya da Rennick'in karşısında durup, sadece birkaç özenle seçilmiş kelimeyle kalbimi paramparça ettiği günden beri ne kadar zaman geçtiğini hala bilmiyorum.

Tek bildiğim şey, kendimi toparlamam gerektiği.

Ve acilen duş almam gerekiyor.

Zihnim bunun çok fazla, çok büyük bir görev olduğunu haykırıyor, ama Seren'in bana savaşmam gerektiğini, devam etmeyi seçmem gerektiğini söylediğini düşünüyorum. Bu yüzden buna tutunuyorum, kalan tüm gücümle ona sarılıyorum ve kendimi hareket etmeye zorluyorum. Ayaklarım yere değdiği anda kaslarım protesto ediyor. Bacaklarım bükülmekle tehdit ediyor, kemiklerim sadece kendi başıma ayakta durmanın ağırlığı altında inliyor. Bir an için, yatağa geri düşmeyi, buruşuk battaniyeleri başımın üzerine çekmeyi ve hiçliğin cazibesine teslim olmayı düşünüyorum.

Bunun yerine, ilerlemeye devam ediyorum. Bir adım. Sonra bir adım daha.

Ta ki banyoya gidip duşu açana kadar.

Viktorya dönemi malikanesinin eski boruları suyu ısıtmak için çok uzun zaman alıyor. Sonunda buhar yükselmeye ve cam duş kabininin üzerinden taşmaya başlıyor. Giysilerimi çıkarıyorum, hareketlerim sert ve beceriksizce, buğulanmış aynada kendime bakıyorum.

Sonraki nefesim boğazımda sıkışıp kaldı.

Farklı görünmeyi bekliyordum. Bir şekilde sonsuza dek değişmiş olmayı. Yaşadıklarımın fiziksel bir kanıtını görmeyi umuyordum. Bir yara izi. Bir işaret. Ama görmüyorum. Hala aynı görünüyorum, sadece *solmuşum* . Cildim çok soluk, gözlerim donuk, cansız. Hayaletli. Sanki iç organları çıkarılıp yanlışı bir şekilde dikilmiş biri gibi kırık dökük görünüyorum.

Bakışlarımı ondan ayırmak ve duşa girmek için büyük bir mücadele veriyorum.

Sıcak su tenime akarken yakıyor ve o kısacık an için, yakıcı sıcaklığın bana yaptığı her şeyi silebileceğini hayal ederek, bunu memnuniyetle karşılıyorum.

Süreç çok yavaş. Çok yavaş. Ağırlaşmış kollarımı zorlayarak kaldırmak, ellerimi hareket ettirmek, saçımı ovmak, bu kabusun kalıntılarını vücudumdan yıkamak zorundayım. Birçok noktada, pes etmeyi, fayans zemine çökmeyi, dizlerimi göğsüme çekmeyi ve kaynar suyun beni boğmasına izin vermeyi düşünüyorum.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

Son anda bitirdim.

Dışarı çıkıp kendimi erik rengi bir havluya sarıp suyu kapattığımda, soğuk hava yüzüme çarptı. Donuyordum. Kemiklerime kadar işleyen bir soğuktu bu. Şiddetli bir şekilde titreyerek banyodan fırladım, doğruca dolabıma yöneldim, en kalın sweatshirt'ümü ve taytımı çoktan almıştım bile.

Kendi düşüncelerime o kadar dalmışım ki, nefes almak veya yürümek gibi eskiden düşünmeden yaptığım en basit

hareketlere konsantre olmuşum; pencerelerden birinin yanında oturan figürü fark etmiyorum bile.

Adımı söyleyene kadar değil.

“Nuh!”

Ses tehditkar ya da korkutucu değil, tam tersine, rahatlamanın verdiği neşeyle dolu. Neşeli. Ama bu, boğazımdan utanç verici derecede teatral bir çığlık çıkmasını ya da ayaklarımın sert ahşap zeminden kemiklerimi sarsan küçük bir sıçrayışla ayrılmasını engellemiyor.

“Kahretsin!” diye çığlık attım, ellerim hâlâ kıyafetlerimi sıkıca kavramış, göğsüme bastırıyordu; içimdeki organın düzenli atışlarına geri dönmesi için sessizce dua ediyordum. Saldırgana doğru dönerken çenem neredeyse yere değiyordu. “ *Rhosyn* ?”

BÖLÜM 19

NUH

“Ne
biliyorum
!”

Krem rengi bukleli sandalyeden fırladı, eli sessiz bir teslimiyetle havaya kalktı. Rennick'in en sadık adamının eşi Rhosyn, pembe çizgili pijamalarıyla yatak odamda, kendini evindeymiş gibi rahat hissediyordu. Kıvrıkcık saçları iki topuz yapmıştı, bu da ona, içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğiyle uyuşmayan bir pijama partisi havası veriyordu. Çünkü o, olması gereken yerden çok uzaktaydı. Yani, biliyorsunuz, *onun* yanında, *onların* bölgesinde.

“Muhtemelen buraya sizi gözetlemek ve sonra da Lord İnatçı McDickface'e rapor vermek için gönderildiğimi düşünüyorsunuz, ama yemin ederim ki öyle değilim. Dürüst olmak gerekirse, bir süre daha onunla aynı posta kodunda —hatta aynı eyalette mi desem?—bulunmamam onun çıkarına olabilir. Hâlâ zihnimde, penisinin kesilip alınca zımbalanmış, zavallı, acınası küçük bir tek boynuzlu at gibi nasıl görüneceğini kurguluyorum. Bu arada, kurtum da bu plana tamamen katılıyor. Bana bir emir verin, eminim ki bunu gerçekleştirebilirim.”

Beynim, henüz tam kapasite çalışmasa da, sonunda onun ardı ardına sıraladığı sözlerini ve tehditlerini işledikten sonra, ona inandığımı fark ediyorum. Küçük bir damalı bayrak sallasam, Rhosyn'in tam olarak anlattığı şeyi yapacağına inanıyorum. Muhtemelen abartılı bir üslupla da.

Ama bu, onun tehditlerine inanmaktan daha fazlası. İçimde bir çekim, küçük bir kıpırtı var; Seren'in kapımıza üzgün gözlerle ve daha da üzgün bir kalple geldiği gün hissettiğimle aynı. Gürültülü değil, gösterişli değil, ama orada. Kemiklerime yerleşen sessiz bir anlayış.

Rhosyn ile yollarımızın kesişmesi kaderdi. Kaderin bir cilvesiydi bu, eş bulma anlamında değil, "kendi halkımı buldum" anlamında. Ve işte böylece, arkadaş olacağımızı biliyorum. Son derece sadık, biraz vahşi, bir cesedi gömmenize yardım edecek türden arkadaşlar.

Ve bu bilgiyle birlikte acıyan varlığımın üzerine bir huzur duygusu çöküyor. Hayatın tamamen kayıptan ibaret olamayacağını, bu acıdan mutlaka iyi bir şeyin çıkması gerektiğini ve belki de o şeyin o olduğunu sessizce fısıldayan bir huzur.

Belki bu tür sarsılmaz inanç beni delirtiyor, ama öyle olsa bile umurumda değil.

Seren'in bizim ikilimizin üçlüye dönüşmesi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum? Dur bakalım Noa, aptal herif. Çok ileri gidiyorsun. Ya Rhosyn senin küçük gayri resmi kadın çetenizin bir parçası olmak istemezse? Dur, neden bizimle arkadaş olmak istemesin ki, biz harikayız. Tabii ruhlarımız parçalanmadığı zamanlarda ...

"Noa?" Rhosyn'in endişeli sesi beni içsel ve tek taraflı düşüncelerimden çıkardı. Gözlerine baktığımda, yeşil gözlerinde de aynı endişeyi gördüm.

Başımı sallayarak daha önce sorduğu soruya, "Öyle düşünmemiştim," diye yanıt veriyorum.

Kaşları sessiz bir soruyla yukarı kalktı.

"Buraya beni gözetlemek için geldiğinizi düşünmedim," diye açıklama yapıyorum.

Yüzü rahatlamayla aydınlandı, dudaklarında çekingen bir gülümseme belirdi. İlk defa, ön iki dişi arasındaki küçük boşluğu fark ettim. Çok sevimliydi. "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim. Biliyorum, şu anda güvenmek imkansız gibi geliyor. Özellikle de ona bağlı birinden geliyorsa. Ama ciddiymim Noa. Senin tarafında olmasaydım burada olmazdık."

"Biz" kelimesiyle ne kastettiğini sormam, omurgamdan aşağıya, ardından da uzuvlarıma yayılan şiddetli bir titremeye gölgede kaldı ve zaten ağrıyan kaslarım kasılmaya başladı.

Sanki kendi dikkatsizliğinden aniden dehşete kapılmış gibi, Rhosyn eliyle ağzını kapatarak yanaklarını kızartan utancı bir nebze gizledi.

"Ne halt ediyorsun, Noa!" diye haykırdı parmaklarının arasından, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde, üzerimde sadece bir banyo havlusu, göğsüme sıkıca yapışmış kıyafetlerim ve saçlarımdan damlayan suyun ayaklarımın dibinde oluşturduğu küçük su birikintisiyle ayakta duruşumu inceliyordu. "Kelimenin tam anlamıyla yarı çıplak bir şekilde orada duruyorsun ve ben de güçsüz penisli tek boynuzlu atlardan bahsediyordum. Neden bir şey demedin?" Başka bir şey demeden, terlikli ayakları üzerinde döndü -gerçekten de pijama partisine gelmiş gibi giyinmişti- ve açık olan banyo kapıma doğru ilerledi. "Giyin, saç kurutma makinesini alacağım. Saç dediğin o yeleyi kurutmana yardım edeceğim. İki kişilik bir iş gibi görünüyor."

Vücudum ve zihnim, saçımı şekillendirmek gibi önemsiz bir şeye enerji harcama düşüncesine bile karşı çıksa da, bu reddim içgüdüsel bir tepki gibi. Rhosyn'i burada bulmadan önce planım, saçımı ıslak bir topuz yapıp en kısa sürede

yatağa geri dönmekti. Duşu atlatmak için harcadığım enerji beni bitkin düşürdü.

“Sen yapmazsın—”

Bunu duymak istemiyor.

“Ama yine de yapacağım!” Elini kapı çerçevesine koyan Rhosyn, omzunun üzerinden bana baktı. “Bak, annemin tarafında bir teyzem var. Kaderindeki eşi, aralarındaki bağın kendi tarafını kopardı. Küçüktüm ama ne kadar zor olduğunu, ne kadar dayanılmaz göründüğünü hâlâ hatırlıyorum. Tek başına üstesinden gelmeye çalıştı, herkese yardıma ihtiyacı olmadığını, iyi olduğunu söyleyip durdu. İyi değildi.” Sesi yumuşadı. “Ama Noa, güçlü olmak istemek, bunu tek başına yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Son üç gündür burada öğrendiğim bir şey varsa, o da senin yanında insanların olduğudur. Muhtemelen fark ettiğinden daha fazla. Ve bize bu konuda yardım etmemize izin vermek? Bu zayıflık değil, yapabileceğin en cesur şey.”

Onun nazik sözleri, bana gerçekten yabancı olan biri için fazla nazikti, ama aramda filizlenen doğal bağa rağmen, boğazımda bir acı, kalbimde bir sıkışma hissetmeme neden oldu. Ama o kadar masumca, neredeyse umursamazca söylediği küçük bir ayrıntı, nefesimi neredeyse kesti.

“Üç gün mü geçti?” diye hırıltılı bir sesle sordum.

Onun beni değersiz bulduğu, Tanrıçanın beni onun için seçerek yanıldığını, kendisinin ve sürüsünün Talis ile daha iyi durumda olacağını düşündüğü zaman bana bıraktığı acı içinde üç gün geçirdim.

“Evet...” Başını salladı. “Rennick’in yaptığı şeyden, yani bağın kendi tarafını koparmasından bu yana üç gün geçti.”

Rhosyn bunu söylediği anda göğsümdeki o sürekli ağrı şiddetleniyor, sanki boşluğa hayat vermiş gibi ve şimdi tüm dikkatimi ona vermemi istiyor.

Dileği gerçekleşti.

Yanan boğazımdan çıkan ve kulaklarımda omega inlemesine çok benzeyen o inilti, duvarlarda yankılanıyor.

Ve bedenim kendi içine çökerken ve bacaklarım altımda çökerken çaresizim. Diz kapaklarımda yayılan acıyı tam olarak kavrayamadan Rhosyn yanımda beliriyor.

Rhosyn'in belime kadar uzanan saçlarımı kurutmasının tüm süresi BOYUNCA , keskin, dayanılmaz ağrı daha hafif bir şeye dönüşüyor. Dayanılabılır, ama ancak zar zor. İlk uyandığımda hissettiğim o sürekli ağrı, ciğerlerimin yanmadan hava almasını sağlayan ve karanlığın beni yutmasını istemeden düşünebilmemi sağlayan ağrı, çarpık bir ödül gibi geri dönüyor.

Bana hiçbir şey sormadı, anlamsız gevezeliklerle boşluğu doldurmaya çalışmadı ya da henüz söylemeye hazır olmadığım kelimeleri benden zorla çıkarmaya çalışmadı. Allah razı olsun ondan. Yine de, makyaj aynasında gözlerimiz buluştuğunda belli ki sakladığı merak kıvılcımlarını, düşüncelerini kaçırmadım. Onları kendine sakladı, ki buna minnettarım çünkü başka bir duygusal çöküşe hazır değildim.

O, kim *olduklarını* bilmediğim kişilerin, biz ormandan ayrıldığımızdan beri burada olduklarını söylemişti. Üç gün önce. Potion & Petal ve Nightingale programı arasında, sadece yirmi dört saatlik bir süre içinde burada çok şey olabilir. Ben, kelimenin tam anlamıyla cehennemden kaçıp hasta iznimi almışken, Seren her şeyi yönetmek zorunda kalacaktı ve yeni misafirlerimize neler anlatmış olabileceğini kim bilir. Seren henüz bir şey söylememişse, sığınağımızın sırrını ifşa etmek istemediğim için, Rhosyn'in kirpiklerinin hemen altında parlayan canlı soruların malikanenin altında yatanlarla bir ilgisi olup olmadığını sormaktan kaçındım. Bunun yerine, sessizliğe gömüldüm, bu yeni normal, artık bana ait hissetmeyen bu kırık beden

halini anlamaya çalışırken sessizliğin beni sarmasına izin verdim.

Saçlarım nihayet kuruyup sırtıma düzgün katmanlar halinde dökülürken, Rhosyn ile birlikte aşağı kata indik. En kalın kapüşonlu kazağımı ve kalın taytımı giymenin yanı sıra, neredeyse dizlerime kadar uzanan yün çoraplarımı da giymiştim ve nedense hala üşüyordum. Bu, havadan ya da ateşten kaynaklanan türden bir soğuk değildi. İçimde ulaşılmaz bir yerden kaynaklanan, kemiklerime yerleşen ve gitmeyi reddeden türden bir soğuktu. İçimdeki o karanlık ses şimdi, onsuz asla ısınamayacağımı fısıldıyordu.

Bu düşünceye o kadar takılıp kaldım ki, Rhosyn'in önden gitmesine aldırış etmiyorum, sanki nereye gittiğini bilmeyen bir misafirmişim gibi. Mutfağa varmadan önce kavrulmuş sarımsak ve diğer İtalyan baharatlarının kokusu burnuma geliyor ve sormadan Seren'in yemek yaptığını anlıyorum. Annem gittiğinden beri, evde yemek yapmaktan zevk alan ve aynı zamanda bunda iyi olan tek kişi o. Aç kalmamak için yeterince temel bilgiye sahibim, ama mutfağın benim en iyi olduğum yer olmadığını kesin olarak söyleyebilirim. Seren'in yemek yapması fikri, bu rutin eylem, rahatlatıcı olmalı. En azından biraz iştah açmalı, ama bunu yapma düşüncesi midemi bulandırıyor, vücudum yemek yeme fikrini tamamen reddediyor.

Koyu adaçayı yeşili duvardan oyulmuş kemerli geçitten geçerek mutfağa giriyoruz ve ben aniden duruyorum.

Mutfak tezgahımın başında, Ivey'i yanından ayırmadan, küçük poposunu kolunun üzerine rahatça yerleştirmiş, sanki bütün akşamlarını bizimle geçiriyormuş gibi duran kişinin kim olduğunu tahmin edemiyorum, hatta aklım almıyor.

Kenan.

Alfa'nın yardımcısı. Tüm rolü sadakate, Alfa'sını sorgusuz sualsiz desteklemeye dayalı olan adam. Şu anda Rennick'in yanında olması gereken biri varsa, o da Canaan'dı. Ben ipleri kopmuş bir kukla gibi yere yığıldığım

anda, korkusuz lideriyle birlikte Idaho'daki bölgelerine geri dönmüş olmalıydı.

Ama o burada, en yakın arkadaşımın beş aylık kızını kucağında sallarken, diğer eliyle de bahçe salatasına son rötuşları yapıyor.

Bakışlarım Rhosyn'e kayıyor, sessiz sorularıma bile tepki vermiyor. Az önce şahit olduğumuz şey karşısında tamamen rahat görünüyor ve son üç gündür *buna* alışmak için vakti olduğunu fark ediyorum.

"Daha önce bahsettiğin '*biz*' ," diye mırıldanıyorum. "Yani '*biz*'i kastettiniz."

Suçlu görünmeye zahmet etmiyor. Sanki her şey apaçık ortadaymış gibi bir omzunu kaldırıyor. Ki, tamam, bir bakıma öyle de. Onlar eşleşmişler. Elbette onun burada yalnız kalmasına izin vermezdi. Her ne kadar öyle hissetmesek de, yabancıyız ve burası cadılar tarafından yönetilen ve onun olmayan bir sürü tarafından korunan bir kasaba. Onun güvenliğini bize emanet etmeyecekti.

Onun bu davranışı takdire şayan olsa da, ben de ne diyeceğimi bilemiyorum.

Onun burada olmasından rahatsız olduğumdan değil. Değilim. Aksine, evimde bulunmasından garip bir şekilde rahatım. Onu ilk tanıdığım zamanki gibi, kurtum da diğer erkeklere karşı duyduğu rahatsızlığın aynısını onun varlığından duymuyor. Başını kaldırıp onu fark ettiğinde bile en ufak bir huzursuzluk belirtisi yok.

Ben sadece... kafam karışık. Gerçekten de şaşkınım. Onlardan, ondan bu tür bir sadakati kazanmak için ne yaptım? Alfa'sına karşı olan görevinden daha ağır basacak ne sunmuş olabilirim ki?

Tam o sırada başını kaldırıp, şaşkın bakışlarımı yakaladı. İfadesi hafifçe yumuşadı ve bana küçük, anlayışlı bir gülümseme ve aynı şekilde başını salladı. Bu sessiz bir mesajdı, beni gördüğünün, burada olduğunun sessiz bir teyidiydi.

Hareketi otomatik olarak karşılık veriyorum ama içten içe şaşkınım. Bunu, bunların hiçbirini anlamıyorum. Ayaklarımın altında sürekli kayan bir dünyayı anlamlandırmaya boşuna çalışırken, en yakın sandalyeye çöküp son üç günde neler olduğunu birinin açıklamasını bekliyorum.

Mutfak masasında, midemdeki bulantı yüzünden içmeye hiç niyetim olmayan ılık nane ve melisa çayı dolu bir fincanın üzerine eğilmiş OTURUYORUM . Ellerim seramik fincanın etrafını sarmış, ondan alabildiğim her zerrecik sıcaklığı emmeye çalışıyorum. Seren, yüzünde bilmiş ve biraz da özür dileyen bir ifadeyle, buharı tüten fincanı önüme koymuştu. Eczanemizin en çok satan ürünlerinden biri olduğu için çay karışımının kokusunu her yerde tanıyacağımı biliyordu. Duygusal sıkıntı ve kaygıyı yatıştırmak için mükemmel bir karışım olarak pazarlıyoruz. Ha! *Eğer bu şeyi damardan kan dolaşıma enjekte edemezsem, nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum, ama neyse. Çaba için A+, Seren.*

Son bir saat, kelimelerin bulanık bir karışımı, aslında yetmiş iki saat boyunca acının içinde boğulduğum anların bir özeti gibiydi. Kendi içime kapanmış, boşluğa çığlık atarken, artık bana ait olmayan bir şey için acı çekerken, onlar da bana bakmak için ellerinden gelenin en iyisini yaparken aynı zamanda... her şeyle de ilgileniyorlardı.

Rhosyn, Seren'in huysuz bir bebekle uğraşmak zorunda kaldığı sırada yeni gelen malların taşınmasına ve yerleştirilmesine yardım etmek için Potion & Petal'a nasıl gittiklerini anlattı. Eczaneyi övdü ve her şeyden ne kadar etkilendiğini söyledi; hem insanlar hem de şekil değiştirenler için özel olarak geliştirilmiş doğal ilaçlardan, el yazısıyla etiketlenmiş ürünlere, Ashvale cadılarından bir

çiftin el yapımı gümüş takılarına kadar her şeyden çok memnun kalmıştı. Hatta Edie ile dükkanda nasıl tanıştığını ve Ivey'e yardım etmek için geldiğinde tekrar burada karşılaştıklarını anlattı. Rhosyn, çekingen genç dişi kurdun ne kadar nazik olduğunu coşkuyla dile getirdi.

Masada Seren'e attığım sinsi bir bakış ve başını hafifçe sallaması, Rhosyn'i yatak odamda ilk bulduğumdan beri merak ettiğim şeyi tam olarak açıklıyor. Bir şekilde, en iyi arkadaşım ayaklarımızın altında yatan şeyi eşleşmiş çiftten gizli tutmuş. Şüphesiz ki, bu bilgiyi onlara emanet edip edemeyeceğime karar vermemi bekliyordu. Sanki ona sonsuz minnettar olmam için başka bir nedene daha ihtiyacım varmış gibi. Sığınağımızı korumanın yanı sıra, yokluğumda her şeyi, Siggys de dahil olmak üzere, o halletmiş olmalı.

Masadan kimsenin dikkatini çekmeden uzaklaşabildiğim an, aşağı inip Bülbülümü kontrol etmeyi planlıyorum. Özellikle sonunda bana güvenmeye karar verdikten sonra, onu terk ettiğimi düşünebileceği düşüncesi içimde bir burkulma yaratıyor.

Eczanede biraz yardım etmenin yanı sıra, Seren, Edie Ivey'e bakamadığında Rhosyn ve eşinin ona yardım etmek için nasıl canla başla çalıştığını da fark etti. En yakın arkadaşımın bu durumdan tamamen memnun olduğu anlaşılıyor. Son birkaç yoğun günde, Seren'in ikiliyle kendi arkadaşlıklarını kurduğu görülüyor ki bu da beni içten içe çok mutlu ediyor.

Mutfağa ilk girdiğimde, devasa bir adamın beş aylık bebeği kucağında tuttuğu görüntüsüyle zaten kutsanmıştım, ancak onların hızlı özetlemeleri, duygusal olarak yıpranmış beynimin tutunabileceği daha fazla görüntü ekledi. Ve elbette, içgüdüsel olarak içimde derin bir şey tetikledi. Bebekler hakkında hiç fazla düşünmemiştim. Kendim için anneliği hiç hayal etmemiştim, çoğunlukla içimdeki kurdun tüm erkek nüfusuna karşı uzun süredir devam eden huzursuzluğu

bunu lojistik olarak imkansız kılıyordu. Ama devasa, ürkütücü bir adamın bebekle nazik ve *şakacı* bir şekilde davrandığını gördüğümde içimde bir şeylerin kıpırdamasına karşı ben bile bağışık değilim. İster isteyin ister istemeyin, yumurtalıklarınızın seğirmesine ve özlem duymasına yetiyor.

Konuşmanın büyük kısmını Rhosyn yaptı. Eşi, evet, bir şekilde *hala* burada ve sağımda iki adım ötede oturuyor, sadece bazı şeyleri doğrulamak veya boşlukları doldurmak için araya girdi.

Seren, benim bitkin ve yorgun görünüşüme denk, hatta belki de onunla yarışacak kadar bitkin. Masanın karşısında, uyuyan Ivey'i göğsüne yaslamış halde, yorgun gözleriyle her hareketimi, her nefes alışımı izliyor. Sanırım ipin ucunda olduğumu ve diken üstünde olduğumu, bir an önce devreye girip beni kurtarması gerekebileceği anı beklediğimi biliyor. Yine.

Görünüşe göre Rhosyn ve Canaan sadece birkaç saatliğine kalmayı planlamışlardı. Bana destek olmak ve iyi olduğumu kendi gözleriyle görmek için yeterli bir süre. Ama iyileşemeyeceğim belli olunca, Rhosyn ısrarla kalmalarını istemiş.

Az önce çenesini yukarı kaldırıp yeşil gözlerinde bir ateşle açıkladığı gibi, gerekçesi Seren'in bakması gereken bir işi ve bebeği olmasıydı ve her konuda yardım etmeye istekli birçok insan olmasına rağmen, Rhosyn'in de burada olması gerektiğine karar *vermişti* .

"İçgüdüsel bir hisle , bir tür içgüdüyle hareket ettiğini ve tartışmaya açık olmadığını söyledi . Bu çok tuhaf, çünkü beni neredeyse hiç tanımıyor ve bana hiçbir borcu yok."

Ona göre, Rennick'in reddinin etkilerine karşı vücudumun verdiği mücadeleyi ne kadar uzun süre izleyip durursa, Idaho'daki evine, *onun* yanına dönme isteği o kadar azalıyordu. Rhosyn, acı çekmeme yakından tanık olmanın, sürüsünün Alfa'sına duyduğu öfkeyi daha da

körüklediğini açıkladı. Yatak odamda olduğu gibi, hayal kırıklığını ve acılarını gizlemeye çalışmadı ve adını söylediğinde, küfür eder gibi tükürdü.

Rhosyn, sanki hiçbir şey olmamış gibi, rahat bir şekilde elini sallayarak, "Buradan bir kasaba ötedeki Walmart'a gittik, temel ihtiyaçlarımızı aldık ve yola koyulduk," diyor. Her şeyi bırakıp, eyalet sınırlarını geçip, başkasının acısına ortak olmak, sıradan bir Salı günüymüş gibi. Ama bu büyük bir olay. Çok büyük bir olay.

Gözlerim yanıyor ama gözyaşı akıyor. Sanırım son birkaç gündür hepsini tükettim, ya da daha olası olan diğer seçenek, inanılmaz derecede susuz kalmış olmam ve vücudumda bir damla bile nem kalmamış olması.

Çatlamış dudaklarıma fincanımı götürüyorum ve vücudum anında isyan ediyor, çay ağzıma değdiği anda midem bulanıyor, ama ılık sıvının birkaç yudumunu zorla içmeyi başarıyorum. Seren savaşmam gerektiğini söylediğinde, bunun basit, otomatik şeyleri de kapsayacağını düşünmemiştim; mesela su içmek, yemek yemek veya nefes almak gibi. Meğerse en temel hayatta kalma eylemleri bile, normale az çok benzeyen bir şeye doğru bu yokuş yukarı tırmanışın bir parçası olacaktı.

Yutkunarak, iki kere daha zorlanarak, bir kısmı geri gelmeye çalışırken, Rhosyn'e hayretle başımı salladım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Nezaketiniz ve cömertliğiniz... Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım." Eşine de bir bakış attım. "İkinizden de."

Rhosyn yuvarlak, dört kişilik masanın üzerinden uzanıp soğuk ellerimden birini sıcak ve sağlam bir şekilde kavradı. "Sorun şu ki, merhamete layık olmak için bir şey *yapmanız* gerektiğini düşünüyorsunuz. Bunun bir tür alışveriş olduğunu sanıyorsunuz. Öyle değil, ya da öyle olmamalı." Bana küçük, neredeyse hüzünlü bir gülümseme verdi. "Bazen insanlar sadece acı çektiğiniz için ve *yapabilecekleri* için yanınızda olurlar. Ve bu durum bu

senaryo için de geçerli olsa da, burada olmamızın bir diğer nedeni de ne Cane'in ne de benim Rennick'in seçimlerine katılmamamız. Onun aptalca seçimlerine."

"Kendini sürüsüne karşı doğru davrandığını sanıyor," diye araya giriyor Canaan, elinde komik derecede küçük görünen kahve fincanının kenarından.

Rhosyn, Alfa'larını savunma konusundaki yarım yamalak çabalarını reddediyor. "Ve ben buna hiç itiraz etmedim. Sadece başka bir yol olabileceğini görmeyi reddetmesine katılmıyorum. Günlerce onu yaptığı şeyden, yani *bunu* yapmaktan vazgeçirmeye çalıştık..." Bana işaret ederken kalbim göğüs kafesime acı verici bir şekilde çarpıyor, ima ettiği şey göz kamaştırıcı. "Ama bizi duyamadı. Duymak *istemedi* . O adamın görev bilinci, sadece inatçılığı ve tüm alternatifleri düşünmeden kendini feda etme isteğiyle eşleşiyor. Sözlerime dikkat edin, bu sadece başlangıç. Eğer böyle devam ederse, ona daha da pahalıya mal olacak ve sonunda onun ölümüne yol açacak."

Seren ve ben birbirimize baktık, ikimiz de aynı şeyi fark ettik. Rennick, aramızdaki bağı koparmasının nedenini asla açıklamadı. Sadece yarayı açtı ve beni kanlar içinde bıraktı. Ama Rhosyn'in "fedakarlık"tan bahsetme şekli, bunun sadece *onu* seçmekten ibaret olmadığını düşündürüyor bana.

Seren'in benim adıma dile getirdiği soru tam olarak bu, çünkü kendim sormaya gücüm yok. Doğrusu, cevabı duymaya bile gücüm olup olmadığını bilmiyorum. "Yani, Noa'yı reddetmesinin sebebi o kızıl saçlı kaltak mı, Tilapia kaltak ya da her neyse adı işte, ona aşık olması değil mi?"

Hem Rhosyn hem de Canaan, McNamara dışisinin ismine aynı şekilde tepki veriyorlar: Açıkça küçümseme ve tiksintiyle. Rennick'in Luna olarak seçtiği beta erkek hakkındaki düşünceleri gün gibi apaçık ortada.

Yanımda duran baskın erkek ilk önce pes ediyor, sesi alçak ve iğneleyici. "Hayır, asla. Bütün bunlardan önce, o

şımarık velet, kendini ateşe verip çıplak bir şekilde önünde dans etse bile Nick'in ona iki kez bakmasını sağlayamazdı."

Britanya Kolombiyası'ndan babamla yaptıkları o sinir bozucu ziyaretler sırasında her şeyi aynen böyle hatırlıyorum. Geriye doğru yavaş yavaş gelen anılarımda—özellikle annemin başrolde olduğu o rüyadan sonra sessizce sorgulamaya başladığım anılarda—Talis'in Rennick'in dikkatini çekmek için elinden gelen her şeyi yaptığını görüyorum. Flört ediyor, surat asıyor, drama yaratmak için küçük öfke nöbetleri geçiriyor. Peki ya Rennick? Her zaman kibardı, iyi eğitilmiş bir Alfa varisi gibi, ama asla daha fazlası değildi. Beta dışının hayal kırıklığına uğramasına rağmen, şüphesiz şişirilmiş egosu bunu anlamayı zorlaştırıyordu, Ren ona asla temel nezaketten fazlasını göstermedi.

İşte tam da bu yüzden onun Talis'i seçmesini anlamakta çok zorlandım. Talis birdenbire bambaşka biri, daha iyi biri olmuş gibi değil. Tavrı değişmedi, aksine, katlanmak zorunda kaldığım kısa karşılaşmalar onun yaşlandıkça daha da çekilmez hale geldiğini kanıtladı. Yine de Rennick gözlerimin içine bakıp bana iyi bir Luna olamayacağımı söyledi. Peki, *onu* daha iyi bir seçim yapan şey ne?

"Öyleyse neden o—"

Seren'in ek sorusu, evin bir yerinden aniden açılan bir kapının gürültüsüyle yarıda kesildi.

Keskin ses yankılanıyor, hemen ardından alçak sesle mırıldanmalar geliyor; yumuşak, anlaşılamayacak kadar sessiz ama acil. Omurgam dikleşiyor, vücudumdaki her sinir uyuşuk bir farkındalıkla harekete geçiyor. Yaklaşan ayak seslerinin altında zemin gıcırdıyor. Hayır, iki ayak sesi. Hızlı. Dikkatli.

Karışmış duyularım, sesin köşeden geldiğini anlamakta bir saniye gecikiyor.

Bodrum merdivenlerine çıkan koridordan.

Bildiğim kadarıyla, şu anda orada sadece Edie ve Siggy var. Ve bildiğim kadarıyla, Siggy geldiğinden beri bodrum katındaki yalnızlığından ve güvenliğinden ayrılmak istemedi. Dünyam altüst olmadan bir gün önce, kapalı verandamızda dışarıda oturmayı teklif etmişim ama reddetmişti. Hala çok hassas, çok gergindi. Eğer buraya kadar geldiyse... bir şeyler ters gidiyor demektir.

Fısıltılar giderek yükseliyor, ayak sesleri daha kararlı bir hal alıyor.

Masadan uzaklaşıp ayağa kalkıyorum.

Hareket çok hızlı.

Oda yana doğru eğiliyor, görüş alanımın kenarları kararıyor ve zavallı bacaklarım ağırlığım altında titreyerek protesto edercesine çığlık atıyor. Sertleşmiş, ağrıyorlar, son birkaç günün olaylarından dolayı hala güçsüzler. Ama dizlerimi kilitliyorum ve dengemi sağlamak için en yakın sandalyenin arkasına tutunarak kendimi dik durmaya zorluyorum.

İçgüdülerim bana Nightingale'ımın Rhosyn ve Canaan'la birlikteyken hiçbir tehlikede olmayacağını söylüyor, ama içgüdüler sadece kısmen geçerli. Geri kalanını annemin bana yıllarca aşıladığı dersler belirliyor. Bana her zaman hazır olmayı öğreten dersler. Ne durumda olursan ol, tehlike ile korumakla görevli olduğun insanlar arasına girmeyi. Yani, evet, vücudum paramparça olmuş olabilir, ama yine de hiç düşünmeden kendimi Siggy'nin önüne atacağım.

Ayak sesleri şimdi yaklaşıyor, düzenli ama aceleci. Hâlâ koridorun gürültüsünden duyuluyorlar, hâlâ görünmüyorlar.

Mutfak girişine doğru döndüm, Fallamhain Sürüsü üyelerinin ve Seren'in de masadan kalktığının farkındaydım. Canaan'ın varlığı arkamda sessiz bir ağırlık gibiydi. Ağır. Tetikte. Siggy'nin yabancılarla, hele ki bir alfa erkekle karşı karşıya kaldığında nasıl tepki vereceğini bilmediğim için endişem arttı.

“Artık sana inanmıyorum.” Siggy’nin sesi koridorda yankılanıyor, bedensiz ama her adımda daha da netleşiyor. Elbette sesinde bir güç var, ama her kelimesinde gizleyemediği bir endişe var. “Sen ve Seren bana birkaç gün önce sadece hasta olduğunu, ama iyileşmekte olduğunu söylemiştiniz. Eğer bu doğru olsaydı, Noa beni görmeye gelirdi. Sadece bir dakikalığına bile olsa. Durumunu sorardı. Ama gelmedi.”

Ah, Siggy. Çok üzgünüm.

Onun bodrumun güvenli ortamını, yuvasını terk edip beni aramaya gelmesi kalbimi suçluluk duygusuyla acıtıyor. O alan onun yeni bulduğu sığınağı, her şeyi tüketen korku olmadan var olabileceği kadar güvende hissettiği tek yer ve yine de işte burada, benim için endişelendiği için yer üstündeki açık alana cesaretle çıkıyor. Bu onun görevi olmamalı. Şu anda korunmaya ihtiyacı olan o. İyileşme zamanı. Onun güvende hissetmesini sağlamak için kontrol etmesi gereken benim. Onun için orada olması gereken benim. Tersine değil.

“Size yalan söylemiyoruz,” diyor Edie nazıkçe, sesi aynı gerçeği tekrar tekrar söylemenin getirdiği bir yorgunlukla dolu. Saatlerdir—belki de günlerdir—korkmuş bir omegayı rahatlatmaya çalışan ve aynı şeyi söylemenin yollarını tüketen birinin sesi bu. “Noa henüz sizi görmeye gelecek kadar güçlü değil.”

“Her neyse,” diye homurdandı Siggy, sesine şüphe karışmıştı. Siggy'nin sergilediği yoğun güvensizlik seviyesini suçlayamam. Onun yaşadıklarını ben yaşasaydım, ben de kolay kolay başka birine güvenmezdim. “Ama yine de onu bulacağım ki kendi gözlerimle bana bir sürü saçmalık anlatmaya çalışmadığını göreyim—”

Tam mutfak girişinin önünden geçerken, Bülbül gözünün ucuyla beni fark edince öylesine ani bir şekilde durdu ki, perişan haldeki zavallı Edie sırtına çarptı.

Siggy neredeyse hiç tepki vermiyor, duruşu dimdik, dikkati tamamen bana odaklanmış durumda.

Büyük, keskin koyu mavi gözleri beni baştan aşağı süzüyor, sessizce değerlendiriyor. Tek kelime etmiyor, ama buğday rengi kaşlarının arasındaki çizgi yeterli. Görünürdeki her hasar belirtisini zihninde katalogladığını neredeyse görebiliyorum ve ifadesinin gerginleşmesinden, durumun ne kadar kötü olduğunu anlamasının beş saniyeden az sürdüğünü biliyorum.

“Noa,” diye fısıldadı adımı, endişesinin yanı sıra bir rahatlama da sezilmiş halde. “Sana ne *oldu* ? Görünüşün...”

Yarım kalan cümlesinin ağırlığı, yoğun duygularla havada asılı kalıyor, ancak keskin bir nefes kesilmesi sessizliği bir kırbaç gibi yarıp geçince, bu ağırlık yatışmaya fırsat bulamıyor.

“ *Sigrid* ?”

Kızın bakışları beni geçip omzumun üzerinden birine kilitlendi. Yüz ifadesindeki değişimi anında gördüm. Genişlemiş gözlerinde tanıma ve inanmazlık parıltısı belirdi.

"Rose? Canaan?"

BÖLÜM 20

RENNICK

Noa'nın ruhu bedeninden çekilmiş gibi yere yığıldığı anı **atlatamadım** hâlâ . Fiziksel olarak, onu benden aldıktan sonra o açıklığı uyuşmuş bir halde terk etmiş olabilirim, ama zihnimde hâlâ oradayım ve o anı tekrar tekrar yaşıyorum. Hem pişmanlık duyuyorum hem de neden yaptığımı, neden yapmak zorunda olduğumu kendime hatırlatmaya çalışıyorum; zihnimde kırık, bilinçsiz bedeninin canlı görüntüleri beliriyor, her biri onun benim yüzümden bu hale geldiğini acımasızca hatırlatıyor.

Sanırım üç gün önceydi. Zamanın hiçbir anlamı kalmadı. Sabah, akşam, öğlen, hepsi bu ofiste, kendimi içine kilitlediğim bu kutuda birbirine karıştı. Öfke nöbetimden zarar görmeyen tek şey olan perdeler sıkıca kapalı, şömine soğuk. Yemek yemedim. En son ne zaman su içtiğimi hatırlamıyorum.

Uyuyamıyorum.

Yapamamak.

Kendimi cezalandırdığım için değil -gerçi suçluluk duygusu aksini iddia edebilir- ama eğer öyle yaparsam beni neyin beklediğini bildiğim için. Sekiz ay önce başlayan rüyalar, arka bahçemde rüzgarda onun kokusunu almadan çok önce. Tatlı sesinin nasıl olduğunu bilmeden önce. İki

renkli irislerine bakmadan ve asla unutmamam gereken anılar yeniden yüzeye çıkmaya başlamadan önce.

Gözlerimi kapatıp unutkanlıkta rahatlama bulmaya çalışırsam, karla kaplı çam ağaçlarının arasında, beyaz sisin içine oyulmuş figürünün olduğu o yere geri döneceğimi biliyorum. Beni bekliyor. Her zaman beni bekliyor. Yüzünün her yeri, gözleri hariç, örtülü. Bu detayın ne kadar önemli olduğunu ancak yakın zamanda fark ettim. Biri koyu altın kahverengi. Diğeri tam ortadan ikiye bölünmüş—yarısı altın, yarısı buzul mavisi. Uzaktan bir ses bana kutsal, önemli bir şeye baktığımı fısıldardı.

O, Nuh'tu. Hep Nuh'tu.

Benden onu hatırlamamı yalvarmıştı ve uyandığımda, sanki benden hayati bir parça eksikmiş gibi hissettim. O zaman anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Ve onu hayal kırıklığına uğrattığımı bilmek? Aylar boyunca ruhu benimkine yalvarırken, kendi ağzımla bizi mahveden sözleri söylemiş olmak?

Beni uykusuz bırakan şey bu.

Son birkaç gün sessizlik ve gölgelerle dolu bir karmaşa gibiydi. Ve öfkeyle. Kendime, seçimime, bu kutsal bağı bana karşı pazarlık kozu olarak kullanan insanlara karşı öfkeliydim.

Ofisim öfkemden nasibini aldı. Tek bir mobilya veya dekorasyon parçası bile hasar görmeden kalmadı. Dizüstü bilgisayarım köşede bükülmüş metal ve kırık cam yığını halinde duruyor. Koltuktaki yastıklardan dökülen tüyler, meşe parke zeminlerde rüzgarın sessiz fısıltılarıyla uçuşuyor.

Yrsa geldi. Oswin birkaç kez kapıyı çaldı. İkisini de görmezden geldim. Kapıyı açmaya cesaret edemedim, bana atacakları bakışlara dayanamazdım. Şüphesiz ki yaşlı anne fedakarlığımı övecek, diğeri ise tıpkı Kenan'ın yaptığı gibi şiddetle kınayacaktı.

Kenan.

Onun yokluğu, bu sefer ne kadar düştüğümü kanıtlıyor.

Alfa rolünü üstlendiğim günden beri bana destek olan, her zaman yanımda olup bana akıl vermekten çekinmeyen adam, son zamanlarda ortalıkta görünmüyor. Normalde kapıma gelip halimi soran, kendimi kötü hissetmeme izin vermeyen kişi o olurdu.

Onu, uzaklaşırken bana sanki bir yabancıymışım gibi baktığı o açıklıkta gördüğümünden beri görmemiştim. Aynı ifade Rhosyn'in yüzüne de kazınmıştı. Bunu sesli söylemediler ama aramızdaki havada taş gibi yerleşmiş bir karar hissettiler.

Onu seçtiler.

Noa'yı tercih ettiler.

O gece, eve döndükten ve öfkemizi masama ve kahverengi deri koltuğuma boşalttıktan saatler sonra mesaj geldi.

Canaan: *Hâlâ onun yanındayız.*

Olay bu kadardı.

Söylediği tek şey buydu. Ama daha fazlasına ihtiyacım yoktu. Anladım. Söylemediği mesaj açık ve netti.

Sadece birkaç saat kalıp destek göstermeleri ve Noa'nın halkının ona yardım etmesine yardımcı olmaları gerekiyordu. Kendime böyle söylemişim. Olacağına kendimi ikna etmişim.

Ama günler geçti. Ve hala geri dönmediler. Hala onun yanındalar.

Ve tek bir güncelleme bile almamış olmam beni kahrediyor, üstelik bir güncelleme istememin de hiç hakkı olmadığını bilmek daha da kötü.

Yani, kendimi bu ofiste çürümeye bıraktım.

Üç tam gün süren sessizlik, karanlık ve içimde bir türlü geçmeyen, kangrenleşmiş, iğrenç bir acı. Kendime sürekli doğru şeyi yaptığımı söylüyorum. Bu acının, onun ve benim acımın, halkımı korumanın bedeli olduğunu. Cathal'la, ne kadar sapık ve manipülatif olsa da, ittifak kurmanın tek gerçek seçenek olduğunu. Buna inanmak istiyorum.

İnanmam *gerekiyor* . Çünkü eğer inanmazsam, bunu bir saniye bile sorgulamama izin verirsem, o zaman kaderindeki eşini boş yere kıran bir canavar olurum.

Ama bu gerekçeye tutunurken bile kendimden nefret ediyorum. Ve Cathal'dan daha çok nefret ediyorum. Tam olarak nereye vuracağını bildiği için. Korkumu görüp beni bu köşeye sıkıştırmak için kullandığı için. Omegalarımın hayatlarını başımın üstünde salladığı için. Beni zorladı ve ben de onun oyununa geldim çünkü kendi ailemden birinin daha alınmasına, istismar edilmesine, iç organlarının çıkarılmasına ve sonra kara atılmasına izin vermektense kan dökmeyi tercih ederim. Ama eğer doğru olanı yapmak böyle bir şeyse, içimde ne kadar daha güç kaldığını bilmiyorum.

Şu anki durumda, göğsümdeki atan kalbim dışında her şeyimi kaybetmiş gibi hissediyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu korumak isteyip istemediğimden emin değilim. Özellikle de kalbim onun kalbiyle senkronize atması gerekirken.

İkinci varlığımın güveni, eşimin bağı ve içimdeki kurt.

Hepsi kırık veya eksik.

İçime dönüp *gerçekten* bakmak ve neden olduğum yıkımla yüzleşmek için tüm gücümü toplamam gerekiyor.

Onu aramaya koyuluyorum, aramızdaki güvenin her zerresini paramparça edip affedilemez bir hata yaptığımdan beri ortadan kaybolmuş olan kurtumu. Bağımızı kopma noktasına kadar gerdiğimden beri. Varlığının en ufak bir belirtisine bile hasret, bu konuda gerçekten yalnız olmadığımı bilmeye ihtiyacım var. Her zaman yaşadığı yere uzandığımda... *bir şey* buluyorum. O değil. Tam olarak değil. Orada, ama uzakta, onu ulaşılmaz kılan bir öfkeyle kaynıyor. Aramızdaki boşlukta titreşen öfkeyi hissedebiliyorum. Onun kopukluğu, eş bağının kopmasından kaynaklanmıyor, hayır, bu, duyarlı varlığın kendi başına yaptığı bir seçim. Bu, beni cezalandırma şekli

ve bu mesafeli tavrın getirdiği tuhaf yalnızlığa rağmen, onu suçlayamıyorum.

Kurtumun varlığının sessizce yükselişine o kadar odaklanmışım ki, beni tamamen terk etmediği için rahatlamışım; ilk başta neyi koruduğunu fark etmedim. Göğsümün tam ortasında çömelmişti, dişleri açıkta, tüyleri diken diken olmuştu, tüm vücudu küçük bir şeyin, kırılğan bir şeyin üzerine kıvrılmıştı. Neredeyse bunu önemsiz bir şey, son birkaç günün enkazından başka bir şey olarak görmezden gelecektim, ta ki daha yakından bakana kadar.

İşte o zaman görüyorum. Hayır, *hissediyorum* .

Bir konu.

Neredeyse görünmez. Kırılğan ve neredeyse saydam. Gözlerimi kırıyorum. Onu fark etmenin yok olmasına neden olacağından korkarak nefes alamıyorum. Yok olmuyor, ama dikkatimi hisseden kurtum alçak ve uyarıcı bir şekilde hırlıyor, koruyucu bir şekilde bana bunun bir yanılsama ya da acımasız bir rüya kalıntısı olmadığını söylüyor. Gerçek.

Ve o, o.

Omurgam kaskatı kesildi. İçime bakarken her kasım kilitlendi, ağırlığı altında donakaldım. Göğsümdeki o boşluğun artık boş olacağından emindim. Ama değil. Onun o parçası hala orada, suçluluk duygumun, öfkemin ve korkumun altında gömülü—ve içimdeki kurt onu koruyor. Onu benden saklıyor.

Yok ettiğimi sandığım o kıymetli şeyin bir parçası hâlâ içimde yaşıyor ve nedenini sormaya cesaret edemiyorum. Ve bir o kadar da bencilim, çünkü akıllıca olanı, doğru olanı yapıp onu bir daha asla bulamayacağım derin bir yere gömmeyi reddediyorum. Yapamam. Ondan kalan parçayı bırakacak kadar güçlü değilim.

Kurtum da öyle değil.

Canaan'ın mesajını okuduktan sonra odanın öbür ucuna fırlattığım için cam ekranı yeni çatlaklarla dolu olan

telefonum önümdeki masada titrerken, ne kadar adi bir herif olduğumu düşünüyordum.

Piçlerden bahsetmişken...

Cathal.

Eve döndüğüm gecedan beri onun aramalarını cevapsız bırakıyorum.

Telefonu açarsam, derimin hemen altında kaynayan öfke ve kaburgalarımı tırmalayan kızgınlığın, göze alamayacağım bir şey söylememe yol açacağını biliyordum —omegalarımın göze alamayacağı bir şey—bu yüzden mesafemi korudum, geri alınamayacak bir hatadansa sessizliği seçtim. Oswin'in ofis kapıma yaptığı ziyaretlerden birinde Talis'in Ashvale'den eve döndükten sonraki sabah ayrıldığını öğrendim. Geçici olarak ait olduğu Kanada'ya geri dönmüş. Cathal'ın onu beni bulup bana iletmesini emretmemesinin tek nedeni bu.

Bu planın sürdürülebilir olmadığını ve Talis'i ayrıldıktan kısa bir süre sonra buraya geri göndermeye karar verirse bunun nihayetinde ters tepeceğini bilmek, sonunda onun aramalarından kaçınmayı bırakıp telefonu açmamın tek nedeni.

"Ne?" diye hırladım, telefonu hoparlöre alıp sandalyeme yaslandım, kendimle onun bedensiz sesi arasında olabildiğince fiziksel mesafe koymaya çalıştım.

"Üslubunu hiç beğenmedim evlat," diye çıkıştı Cathal, sesi kızına da aktardığı küçümseme ve kibirle doluydu. "Baban burada olsaydı ve başka bir sürü lideriyle böyle konuştuğunu öğrenseydi ne düşünürdü?"

Sabırım bir duaya bağlı, üç gündür uyuyamıyorum ve bu ruhu ezen işkence beni çıplak ve jilet gibi keskin bir hale getirdi.

"McNamara, onun hangi halinden bahsediyoruz? Sekiz ay önce, bir çift keskin diş onu acılarından kurtarmadan önceki halinden mi? Çünkü o adam benim *ses tonumu* umursamayacak kadar ileri gitmişti. Vahşiydi. Sanrılar

görüyordu. Gölgelere bağılıyor, aya sanki ona kan borcu varmış gibi tehditler savuruyordu.” Hafifçe öne eğildim, sesim ölümcül bir tona büründü. “Ama eğer hastalıktan önceki halinden, beni büyüten, ikimizin de saygı duyduğu Alfa'dan bahsediyorsak, o zaman ikimiz de biliyoruz ki, benim tahammül ettiğim şeylerden iğrenirdi. Senin şişkin egonun, müttefiklik kisvesi altında, *benim* bölgemde kontrolsüzce dolaşmasına izin verdiğim için beni bir rezalet olarak nitelendirirdi. Bana tam olarak kim olduğumu hatırlatırdı. Bana daha zayıf Alfalara boyun eğmediğimi ve kesinlikle, Omega'ların haklı bir şampiyonu imajının arkasına saklanan, manipülatif bir kaltak'a hesap vermeyeceğimi hatırlatırdı; çünkü *ikimiz de* biliyoruz ki, sen onların acısını tam olarak istediğin şeyi elde etmek için kullanıyorsun. Kızını benim Luna'm olarak. Bu sana daha fazla nüfuz ve güç kazandıracak. Bu sadece senin asla sahip olmayacağın bir güce pençelerini geçirmeye çalışırken etrafta sergileyeceğin bir kupa. Yani, hayır, babamın benim üslubumla ilgili söyleyecek hiçbir şeyi olmazdı.”

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz acımasız bir sessizlik çöktü, ama pişmanlık yok. Aylardır dilimi ısıırıyordum, gerçeği kanayana kadar çiğniyordum, diplomasi adına öfkemi kontrol altında tutuyordum. İttifakı bir arada tutmakla geriye kalan azıcık gururuma tutunmak arasındaki ince çizgide yürüyordum.

Ama Noa bu dengeyi bozdu. Ya da belki de o açıklıkta ağzımı açtığım ve bunu yapmamam için yalvaran tüm içgüdülerimi görmezden geldiğim anda ben kendim bozdum.

Artık rol yapamam. Cathal'ın tam olarak ne yaptığını görmüyormuş gibi davranmaya devam edemem. Büyük laflarının ve omegalar için duyduğu endişenin arkasına saklanıyor, oysa gerçekte tek istediği nüfuz, miras, güç, kendisine ait olmayan bir tahtta oturan bir kız çocuğu ve boynuma dolanmış bir tasma.

Onun beni gördüğünü bilmesi gerekiyor. Her hesaplı hareketini. Her örtülü tehdidini. Bu anlaşmanın sürümü etkilemesine izin verdiğim andan beri taktığı her küstah sırtışı. Ona asla saygı duymadığımı, hatta elini sıkmak zorunda kaldığım bir çocukken bile saygı duymadığımı anlaması gerekiyor. Ona karşı duyduğum tüm hoşgörü çoktan yok oldu, ikinci bir deri gibi taşıdığım suçluluk duygusuyla, Noa'nın bedeninin yere düşme sesiyle, ardında bıraktığı boş sessizlikle küle döndü.

Oyunu oynamayı bıraktım.

Cathal'ın sessizliği neredeyse bir geri çekilme gibi uzun sürüyor, ama ben daha iyisini biliyorum. Onun sessizliği asla teslimiyet değil, hesaplaşmadır. Ve tam da işaret üzerine, bu hesaplaşma bozuluyor.

“Bunların hepsi doğru olabilir, yavru,” diyor, sesi kendini beğenmiş bir memnuniyetle dolu. Utanması gerekirken, gurur duyuyor. “Ama bu, bana ihtiyacın olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Değerli omegaların bana ihtiyacı var. Eğer tek tek avlanmalarını engellemek istiyorsan, sınırlarında benim korumalarımı ihtiyaçları var.”

Sözleri, içlerinde bir miktar doğruluk payı olduğu için, adeta bir yumruk gibi içime işledi. Çirkin, manipülatif bir gerçeklik. Haksız değil. Omegalarımızı kimin aldığını ve nasıl olup da sürekli elimizden kaçıp gittiklerini çözmeye çalışırken, halkımın ek insan gücüne ihtiyacı *var* . Eğer gururumun beni, bölgemin sınırlarında hâlâ pençelerini sallayan tehditten kör etmesine izin verirsem, zaten olduğumdan daha büyük bir aptal olurum.

Ensemde nefes alan o heriften ne kadar nefret etsem de, başka bir omeganın Carly gibi son bulmasına izin vermeyeceğim.

Ama bu düzenleme? Ona olan bu bağımlılık? Bu sonsuza dek sürmeyecek.

Artık değil.

Çünkü bir karar verdim. Uzun zamandır aklımda olan ama kabullenemeyecek kadar kör olduğum bir karar. Bu lanetli antlaşma masama sinsi sinsi ulaştığı andan beri Rhosyn ve Canaan'ın benden yapmamı yalvardığı şeyi yapacağım.

Başka bir yol bulacağım. Her şeyimi kaybetmeme veya hayatları pazarlık kozu gibi gören bir adama güç vermeme neden olmayacak bir yol. Kendime bunun gerekli olduğunu, Alfa olarak görevim olduğunu yeterince tekrarlırsam, acının hafifleyeceğini ve uyuşukluğa benzer bir şeye dönüşeceğini düşündüm.

Ama bu, ondan önceydi.

Gözlerimin önünde paramparça oluşunu ve acı içinde kıvranışını izlemekten başka hiçbir şey yapamadım. Kendime bu fedakarlığı yapabileceğimi söyledim. Kendi geleceğimi feda etmenin yeterli olduğunu düşündüm. Ama bir şekilde, akıl almaz bir şey yaptım ve onun geleceğini de feda etmenin gerekli olduğuna kendimi ikna ettim. Bu dava uğruna kendimi yakmaya razıyım, ama onu da alevlerin içine sürükleyip hayatta kalmasını beklememeliydim. Başından beri ona ait olmayan bir acıyı taşımasını beklememeliydim. Kendime, onun da benim gibi dayanacağını söyledim.

Bu, acı verici derecede adaletsizdi ve bir yanılsamadan doğmuştu, çünkü ben yanılmıştım. Tamamen yanılmıştım. Bununla yaşayamam. Onu kırmayı seçtiğimi bilerek nefes alamıyorum. En çok korumam gereken şeyi feda ettiğimi bilerek nefes alamıyorum.

O benim diğer yarımım, koku eşim ve üç gündür onun benim olmadığı bir dünyada var olabiliyormuş gibi davranıyorum, ama bu bir yalan. Kendime söylemeye devam edemem çünkü eğer edersem, ruhumun kalan azıcık parçasını da tüketecek. Ve o parçalara ihtiyacım var. Eğer bir şeyleri düzeltmek, kırdığım şeyi onarmak için umudum varsa, onlara ihtiyacım var.

Yani, bir süre daha Cathal'ın oyununu oynayacağım.

"Haklısın McNamara," diye isteksizce dişlerimi sıkarak itiraf ediyorum. "Omegalarımın sana ihtiyacı var, ama karşılıklı saygı maskesini takmaktan ve gerçek niyetlerini bilmediğimi iddia etmekten bıktım."

"Ne kadar da asil bir davranış," diye alaycı bir şekilde söylendi Cathal, sesi alay ve ince bir şekilde gizlenmiş küçümsemeyle doluydu. "Şu işkence gören şehit rolünü bana anlatma, evlat. Çok sinir bozucu. Sen rolünü oynamaya devam ettiğin sürece, aramızdaki bu sahte anlatıyı bırakmakta bir sakınca görmüyorum. Bence birbirimize karşı dürüst olmamız ikimiz için de daha iyi olur. Bu, yanlış anlamalara veya yanlış beklentilere daha az yer bırakır, sence de öyle değil mi?"

Bu kahrolası pislik...

"Katılıyorum."

"*Harika* ," diye cıvıladı, kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Bununla birlikte, kızım ve sizin söz konusu olduğunuzda beklentilerimi açıkça belirtmek istiyorum. Talis, kurtsuz kızla ilgilendiğinizi ve onun reddinin etkili olduğunu bana söyledi. Talis'i yanınızda getirmeniz güzel bir jestti." Güzel bir jest değildi. Acımasızcaydı ve o zehirli kızıl saçlının ağzını açmasına veya Noa'nın acısına herhangi bir şekilde katkıda bulunmasına izin vermek, son nefesime kadar pişman olacağım bir şey. "O ortadan kalktığına göre, önemli olana odaklanabilirsiniz: kızım ile olan birliğinize. Gelecekteki Luna'nız olarak hak ettiği saygıyı görmesini ve sürünüzün onu kabul etmesini sağlamak sizin sorumluluğunuzda, çünkü bir şekilde bu, boynundaki izinizle sonuçlanacak."

Üç gündür ilk defa içimdeki kurt kıpırdanıyor. Başını kaldırıyor, boğuk ve tehlikeli bir hırıltı göğsümde yankılanıyor. Her zamanki öfkesinin tamamını taşıyor, ama o lanet olası açıklıktan beri ondan hissettiğimden daha fazlası. Bu bir işaret. Aramızda paylaşılan bir yemin. İnsan ve canavar arasında hâlâ var olan çatlaklar ne olursa olsun,

tek bir konuda hemfikiriz: asla geçmeyeceğim bir çizgi varsa, o da Talis McNamara'ya damgamı vurmak.

Bu ittifakın artık devam edemeyeceğini yeni kabul etmiş olabilirim, ama başka bir yol bulma aciliyeti içimde bir savaş çılgılığı gibi kükrüyor. Talis ile böylesine kutsal, geri döndürülemez bir eyleme girişme fikri bile tüylerimi diken diken ediyor. Çiftleşme işaretleri, bir çiftin birbirine olan sarsılmaz bağlılığının sembolüdür. Gururla taşınmalıdırlar ve ben onun üzerimdeki iddiasını taşımaktansa kendi etimi yakmayı tercih ederim.

“Bu da beni arama nedenime getiriyor. Resmi nişan partiniz iki hafta sonra gerçekleşecek ve sizin de dahil olmak üzere her şeyin hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Talis'in sizin müstakbel eşiniz olarak ilan edilmesinden bu yana iki sürümüzün ilk resmi buluşması olacak. Kızım ve size, eşleşmiş bir çift olarak, birleşik bir cephe halinde görünme şansı verecek. Her şeyin sorunsuz geçmesini bekliyorum.”

Talis'in yanında, bir nişan töreninde durma düşüncesi bile çenemi o kadar sıkıyor ki, sanki patlıyormuş gibi duyuyorum. Onun benimmiş gibi davranmak, sürülerimizin bunu kutlanacak bir şeymiş gibi izlediği sırada onun bana sarılmasına izin vermek, istediğim son şey. Her zoraki gülümseme, her sahte hayranlık sözü, ruhumda zımpara kağıdı gibi hissettirecek. Çünkü üzerimde olmasını istediğim tek eller onun elleri. Noa'nın elleri. Özlediğim tek dokunuş, onu gerçekten tanıma şansım olmadan önce reddettiğim dokunuş, tam bir korkak gibi. Rol yapmam gerekecek, dişlerimi sıkarak gülümsemem gerekecek, Talis'in rolünü oynamasına izin vermem gerekecek, tüm bunlar olurken düşüncelerim asla ihtiyaç duymayı bırakmayacağım ve geri kazanmak için elimden gelen her şeyi yapacağım kadınla meşgul olacak. Vermek istemediğim bir performans bu, ama kendime zaman kazandırmak için yeterince uzun süre katlanacağım. Çünkü Talis'le bir

gelecek kurmaktan daha dayanılmaz olan tek şey, Cathal'ın çoktan kazandığını düşünmesine izin vermektir.

“Eminim ki tüm yetkili kişiler her şeyin üstesinden geliyor ve emin olmak için Rhosyn ile de teyit edeceğim.” Bu düpedüz bir yalan, çünkü Rhosyn veya Canaan'ın yakın zamanda geri dönme planları olup olmadığını bilmiyorum. Ama Cathal'ın bunu bilmesine gerek yok. Onun adını ve buranın işleyişini sürdürmede oynadığı kritik rolü tanıyacak ve önemli olan da bu.

Her şeyin kontrol altında ve yolunda olduğunu düşünmesine izin vermek şart. Onun bu yanılsamaya odaklanması gerekiyor, ben de sessizce gerçek bir çözüme götürecek adımları atmaya başlamalıyım; bu çözüm Talis'in benim izimi taşıması veya Noa'nın ihanetimin ağırlığını tek başına taşımasıyla sonuçlanmamalı.

“Pekâlâ,” diyor McNamara. “Sonunda telefonumu açmaya tenezzül ettiğinize sevindim. Bir an için, bu konu hakkında sizinle şahsen konuşmak için tekrar oraya gelmek zorunda kalacağımı düşündüm.” Tehdidi o kadar kötü gizlenmiş ki, bence asıl mesele de bu.

“Bunu kesinlikle istemeyiz,” diye onayladım, dilimden alaycı bir ton dökülüyordu.

Cevap beklemeye ya da kibarca veda etmeye vakit ayırmadım. Telefonu kapatıp kırık telefonu masanın üzerine ittim, cihaz harap olmuş yüzeye sürtünerek enkazın arasına düştü. İnleyerek sandalyeme geri oturdum. Altımdaki yırtık ve parçalanmış minder, bu odada yarattığım yıkımı hatırlatıyordu. Yeni mobilya ve elektronik eşyalara ihtiyacım olmasının yanı sıra, duvarları tamir ettirmek için birini çağırman gerekeceğinden de oldukça eminim. Deliklerin duvarlara bir şeyler fırlatmamdan mı yoksa kendi yumruğumun alçıpanı delmesinden mi kaynaklandığından emin değilim.

Şu an için bu onarımlar en önemsiz endişem.

Hayır, tamir etmem gereken çok daha hayati şeyler var.

Tamir edilebilseler bile.

Kahretsin.

Koltuğa daha da çöktüm. Ellerim yüzümde gezindi, muhtemelen iyi bir tıraşa ihtiyacı olan kısa sakalımı ovuşturdu ve başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. Yorgunluk beni bir anda vurdu. Sadece öfke ve suçluluk duygusuyla ayakta duruyordum ve şimdi telefon görüşmesi bittiğine göre, nihayet o çürümenin bir kısmının dışarı akmasına izin verdiğime göre, çöküşü hissettim. Kemiklerim ağrıyor. Düşüncelerim keskin kenarlar ve pişmanlıklarla dolu bir karmaşa.

Plan yapmalıyım. Bir sonraki hamleyi kurgulamalıyım. Zaten feda ettiklerimden daha fazlasını kaybetmeden bu felaketten kurtulmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama sessizlik çok gürültülü ve bir an için yapabileceğim tek şey onun içinde oturmak. Onu solumak.

Ve bunu yaparken, dikkatimi hâlâ göğsümde saklı olan ipliğe odaklıyorum.

Çok silik ama orada. Benimle onun arasındaki o kırılgan bağ, kopardığımı sandığım o bağ, hâlâ atıyor. Gitmiş olmalıydı—tükenmiş, buz gibi soğumuş olmalıydı—ama anlamadığım bir nedenden dolayı, öyle değil. Orada, sönmekte olan bir ateşin son kor parçası gibi titreyerek, hayata tutunuyor.

Bu benim kişisel umut sembolüm. Hak etmesem bile ve şanslar lehime olmasa da, bir şekilde yol açtığım yıkımı onarabileceğim umudu.

Telefon masaya çarparak titreşiyor, gelen bir mesaj sesi duyuluyor.

Görmezden geliyorum. Eğer yine Cathal ise, kendi kendini beğenmişliğinin içinde biraz daha debelenebilir. Sonra tekrar vızıldıyor, bu sefer daha uzun, sessizliği delen ısrarlı bir uğultu. İsteksizce öne eğilip telefonu ters çeviriyorum.

Kenan.

Vücudumdaki her kas kasılıyor.

Üç gün. Sessizlik ve mesafeden başka bir şey yok. Sadece nerede olduklarını bildirmek için kısa bir mesaj. "*Hâlâ onun yanındayız.*" O sözleri o zamandan beri düşünmeyi bırakamadım. Onun bir daha iletişime geçmeyeceği ihtimalini kabul ettim, hayır, buna hazırlandım. Onun ve Rhosyn'in kendi çizgilerini çizdiklerini ve benim doğru tarafta olmadığımı düşündüklerini kabul ettim.

Baş parmağım yarım saniye kadar üzerinde duruyor.

Sonra ben cevap veririm.

"Evet?"

Duyduğum ilk şey onun iç çekişi oldu, bu ses benim ne kadar yorgun olduğumu yansıtıyordu. "Hey, Nick."

Bu konuşmaya katlanamayan ben, sertçe masa sandalyesinden kalktım. "Neler oluyor Canaan? İkiniz de iyi misiniz?" İçimdeki sesler bağırır da, kendimi zorlayarak onun hakkında soru sormadım.

"İyiyiz. Güvendeyiz," diyor Canaan, sesi sakın ama alıştığımndan daha bastırılmış bir tonda. "Ashvale'deki herkes bizi çok sıcak karşıladı. Craddock Sürüsü veya cadılarla hiçbir sorun yaşamadık. Zaten yaşamayı da beklemiyordum."

Hayır, ben de beklemiyordum. Her iki grup da sadakatlerinin kime ait olduğunu açıkça belli etmişti: Noa'ya. Onun iyiliğine. Rhosyn ve Canaan da onunla birlikte ayrılarak aynı şeyi kanıtladılar. Hepsinin ortak noktası var ve o da Noa.

Odanın en uzak duvarını kaplayan büyük pencereye doğru yönelip, kendimi bu odaya kilitlediğimden beri ilk kez ağır perdeyi aralıyorum. Geç öğleden sonranın ışığı keskin ve acımasız bir şekilde içeri doluyor. Göz bebeklerim küçülüyor ve yanıyor, ama bakışlarımı kaçırmıyorum. Kendimi buna dayanmaya, ışığın birlikte yaşadığım gölgeleri dağıtmasına izin vermeye zorluyorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum ve bu doğru, ancak bu rahatlama içimdeki korkuyu neredeyse hiç azaltmıyor.

Bir sessizlik oluyor. Ağır. Canaan ile aramda daha önce hiç yaşanmamış bir şekilde garip. Bu bile bana, apaçık ortada olanın ötesinde, bir şeylerin ciddi anlamda yanlış olduğunu gösteriyor.

"Dinle dostum... bilmen gereken bir şey var. Onunla burada kaldığımız süre boyunca öğrendiğimiz bir şey."

Kalbim tekliyor, kaburgalarımın arkasında acı verici bir sarsıntı, sanki durmaya çalışıyor gibi. En kötü senaryoların hepsi birden aklıma geliyor. Hepsi de Noa'yla ilgili.

Kurtum uluyor, onun korkusu benimkinin aynısı.

"İyi mi?" Sözler, beni içten içe yiyip bitiren korkunun her zerresiyle birlikte, engelleyemeden ağzımdan dökülüyor. "Kahretsin. Yaptıklarım ile ilgili ne hissettiğini biliyorum, ama *lütfen* ... bana iyi olduğunu söyle—"

"Dur," diye çıkıştı, sesi benim düşünce sarmalımı kesecek kadar keskindi. "Hayır, iyi değil. Yani, evet, çılgılık atmayı ve kasılmayı bıraktı, sanırım bu da bir zafer sayılır, ama hayır Nick. İyi değil. Zar zor hayatta kalıyor, ama bu onunla ilgili değil. Doğrudan değil. Başka bir şeyle ilgili. Büyük bir şeyle. Ve söylediklerimi gerçekten duyabilmek için kendine gelmeni istiyorum."

Jilet teli ve kırık cam parçaları gibi keskin bir nefes alıyorum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha, ta ki hissetmediğim sakinliği taklit edene kadar.

"Dinliyorum."

Sonraki cümlesi beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürdü. Şok ve son birkaç gündür kaslarımın tüm gücünü tüketen yorgunluk bir araya gelince...

"Yrsa Eklund'un kızını bulduk," diyor bana. "Sigrid. *Siggy* . Hayatta ve Noa ile birlikte burada."

BÖLÜM 21

NUH

Kemiklerim uyku için yalvarıyordu. Vücudumun her zerresi, sanki bir okul otobüsünün arkasına bağlanıp sürüklenmiş ve üstüne de tükürülmüş gibi acıyordu ve yine de dinlenmedim. Üç gün boyunca bilinçsizlikten *kurtulmaya* çalıştığımı düşünürsek, bu benim aleyhime yapılmış bir şaka gibi geliyor. Ama dün gece, gerçekten uyumak istediğimde? O şerefsiz kaçıp beni öylece bıraktı. *Bu da çok kaba bir davranıştı.* Sadece orada yattım, tavana bakarak her şeyi anlamlandırmaya çalıştım. Her şey ne kadar çabuk dağıldı. Fallamhain topraklarına bir yolculuk ve birdenbire hayatımın eksenini tersine döndü.

Kafamdaki zonklama da işleri kolaylaştırmıyordu. Keskin ve sürekliydi. Sonunda dün gece yatağa girmeme neden olan da buydu ve Rhosyn, Canaan ve Siggy'nin beklenmedik buluşmasına ani bir son verdi. Bu durum beni bencil ve güçsüz hissettirdi, ama korkunç gerçek şu ki, bir saniye daha ayakta duramazdım.

Konuya bu sabah kaldığımız yerden devam etme konusunda anlaştık; hâlâ çözülmesi gereken çok şey vardı ve her iki tarafın da söyleyecek daha çok şeyi vardı.

Güneş doğmadan bir saat önce uyuma umudumu yitirdikten sonra, şimdi malikanenin arka tarafındaki

güneşlenme odasında kıvrılmış oturuyorum. Asılı bitkilerle dolu ve inanılmaz derecede rahat bir oturma alanına sahip camlı bu mekan, annemin en sevdiği yerlerden biriydi. Neredeyse her sabah burada çayını içerken gününü planlar ya da eski bülbüllerimizle sessiz anlar geçirirdi. Eskiden, hava nasıl olursa olsun her zaman sıcaklık yayan bir yerdi burası, ama şimdi, iki battaniyenin altında ve kalın kapüşonlu kazağım hala üzerimde, üşüyorum. Isıtıcının düzeltebileceği türden bir soğukluk değil bu; iliklerime kadar işleyen bir soğukluk. Gerçek bir sıcaklık sorunu değil, hala taze olan reddedilme duygusunun kalıcı bir etkisi.

Kemiklerime işlemiş olan acıyı görmezden gelmeye çalışarak, düşüncelerimin dün gece *onunla* olanlara kaymasına izin verdim.

Siggy.

Daha doğrusu, Sigrid Eklund.

Flaman Sürüsü'nün bir üyesi.

Bilmiyordum. En ufak bir ipucu bile yoktu. Onunla tanıştığımda hiçbir tanıma belirtisi, uzun zamandır gömülü kalmış bir anı yüzeye çıkma çabası olmamıştı. Soyadının Merritt Fallamhain'in uzun süredir görev yapan konsey üyelerinden biriyle aynı olduğunu şimdi fark etsem de, sürüde geçirdiğim zamandan Siggy'yi hiç hatırlamıyordum. Aramızdaki yedi yıllık yaş farkı muhtemelen bunun en büyük sebebiydi.

Ancak Rhosyn ve Canaan onu anında tanıdılar.

Hepsi birbirlerine hayalet gibi bakakaldılar. Sanki Siggy'yi canlı ve nefes alırken görmek akıllarına sığmayacak kadar büyük bir şeydi. Hayranlık ve inanmazlık havada birbirine karışmıştı, o kadar yoğundu ki göğüs kafesime kadar işlediğini hissedebiliyordum.

İlk pes eden Rhosyn oldu, çünkü elbette öyle olacaktı. Beta dişi, içgüdülerine korkusuzca göre hareket ediyor ve bir fırtınanın duygusal kontrolüne sahip gibi görünüyor. Bir

an mutfak masasında arkamda duruyordu, bir sonraki an ise kollarını açarak Siggy'ye doğru uçuyordu.

Siggy'den önce ben irkildim. Bütün vücudum içgüdüsel olarak gerildi, Bülbül adına darbeyi bekliyordum. Hâlâ dokunmaya karşı çok hassas, beklemediği bir anda koluna hafifçe dokunduğumda bile irkiliyor. Bu yüzden Rhosyn onu tüm vücuduyla kucakladığında, Siggy'nin nasıl tepki vereceğini görmek için nefesimi tuttum.

Kımıldamadı. Harekete karşılık vermedi. Gözünü bile kırpmadı. Taş gibi öylece durdu, iri, mavi gözleri Rhosyn'in omzunun üzerinden bana dikilmişti.

O bakış...

Bu beni çok üzdü.

İçsel mücadelesi acı verici derecede açıldı. Tanıdık kadının ona bu kadar cömertçe sunduğu rahatlığa yaslanmak istiyordu, ancak yaşadığı travma onu bunu kabul etmeye, ona güvenmeye isteksiz bırakmıştı. Tüm huzursuzluğu, rahatsızlığı yüzüne yansımıştı. Ve Rhosyn onu bıraktığı anda Siggy hareket etti. Uzaklaşmadı. Geri dönmedi.

Bana doğru.

Sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi, tek kelime etmeden yaklaştı ve yanını benimkine yasladı. Tereddüt etmedim. Uzandım ve elini tuttum, birlikte geçirdiğimiz günler boyunca sayısız kez yaptığım gibi buz gibi parmaklarımı onun ellerinin etrafına sardım. Sıkıca tutmadım. Sadece " *Seni koruyorum ve hiçbir yere gitmiyorum*" demek için yeterliydi.

Ne Canaan ne de Rhosyn bu hareketi kaçırmadı. Gözlerinin ağırlığını, spekülasyon ve kafa karışıklığıyla birlikte hissettim. Sessizce Siggy ile nasıl yollarımızın kesiştiğini anlamaya çalışıyorlardı, ama sorularını dile getirmediler. Henüz. Ve bunun için minnettardım. Özellikle de baş ağrımın kendini iyice belli etmeye başladığı sıralarda.

Herkesin dikkati -haklı olarak- tamamen onun üzerindeyken, onun keskin ve endişeli bakışları bir kez daha bana kilitlenmişti.

"Sana ne oldu?" diye sordu, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti, sanki bu konuşmayı sadece ikimiz arasında tutmaya çalışıyordu.

Tabii ki işe yaramamıştı. Sonuçta, gelişmiş işitme yeteneğine sahip şekil değiştirenlerle dolu bir odadaydık.

"Sigrid. *Siggy* ," dedi Canaan nazikçe, sesi yumuşak ama kararlıydı, sanki onu korkutmaktan korkuyordu. " *Sana* ne olduğunu gerçekten bilmek istiyoruz."

Rhosyn, *Siggy*'nin vücudundaki gerginliği ve kırılğan halini açıkça hissederek, sorunun havada fazla kalmasına izin vermeden araya girdi. "Eğer bize anlatmaya istekliyseniz—ya da hazırsanız, tabii. Sizin için çok endişelendik, Sig. Yedi aydan fazla süredir kayıpsınız. Biz düşündük ki..." Sözü yarım kaldı, boğazı düğümlendi. "Sizi gördüğümüze gerçekten çok sevindik."

Siggy'nin içine kapandığı anı gördüm; Canaan'ın nazik sorusu onu kaçtığı cehenneme geri çekmişti. Parmakları benimkileri sıkıca kavradı ve ağırlığının daha fazlasını yanıma verdi, yorgun kaslarım ikimizi de ayakta tutmak için mücadele ederken titredi.

Kırık. Kirli. Omega fahişe.

Bize geldiği ilk gece aklından çıkmayan nefret dolu sözler geri döndüğünde, o çirkin döngü benim karmaşık kafamda da dönüp durarak baş ağrımı mide bulandırıcı yeni bir seviyeye taşıdı.

İşte o zaman kararımı verdim. Bir gecelik yeter.

Herkes, isteksizce de olsa, başlanan işi sabaha kadar ertelemeyi kabul etti.

Bu yüzden, evin geri kalanının uyanmasını beklerken, burada oturup hiçbir şeye bakmadan, zihnime yerleşmiş karanlıkla ve ruhumda hâlâ sürünen ıstırapla sessiz bir savaşın içindeyim. Kendime sürekli bunlarla yaşamayı

öğreneceğimi söylüyorum—tıpkı Seren'in dediği gibi—ama beni altüst eden şey göğsümdeki boşluk. Kutsal ve kaderle dolu olması gereken bir şeyin hayatla titreşmesi gereken o boşluk. Bu tür bir kayıpla nasıl birlikte yaşayacağımı bilmiyorum. Bunun etrafında nasıl nefes alacağımı bilmiyorum.

CANAAN'IN YEMEKLERİNİN KOKUSU GÜZEL, sıcak ve lezzetli, ama benim için boşa gidiyor. İştahım hâlâ o kadar yok ki, önümdeki tabak sanki çakıl taşıyla doluymuş gibi. Siggy'nin de tabağına dokunmadığını fark ediyorum. Masada yanımda oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını sıkıca sarmış, sanki bırakırsa dağılacakmış gibi. Gözleri dümdüz ileriye, odaklanmamış bir şekilde bakıyor. Tamamen başka bir yerde.

Diğerleri ısrar etmiyor. Karşısında oturan Rhosyn sessiz ama tetikte, parmakları masanın üzerinde kenetlenmiş, sanki varlığının yeterli olmasını diliyor. Seren tezgâha yaslanmış, Ivey kucağında, ikimizi de izliyor, şüphesiz üzerimizden yayılan boğucu dalgalar halindeki her duyguyu süzüyor. Duyguların, özellikle de olumsuz duyguların yoğun olduğu bu anlarda en yakın arkadaşım için üzülüyorum. Biliyorum ki bazı duyguları bastırabiliyor, ama bu ancak belli bir ölçüde etkili oluyor.

Canaan, kahvesini yudumluyor ve bekliyor.

Sonunda sessizliği bozan kişi Siggy oluyor.

"Giriş yeriye," diyor neredeyse fısıltıyla. "Göl kenarında."

Yanımda oturan omega hikayesini anlatırken kimse tek kelime etmiyor. Bize koydan bahsediyor; Carly ile birlikte sınıf arkadaşlarıyla sıradan bir buluşmada olduklarını anlatıyor. Bir konuşmacı, birkaç bira, sıradışı bir şey yok. Herkes ertesi sabah okul olduğu için erken dönmeye karar

vermiş. Ama Carly ve Siggy sunumlarını yeni yapmışlardı. Sonunda dönüşüm geçirebilmişlerdi. Koşmak istiyorlardı. O kısmı söylerken sesindeki acıyı duyabiliyorum, sanki her şey cehenneme dönmeden önceki hallerini özliyormuş gibi. Diğer herkes arabalarına ve arazi araçlarına binmişti ama ikili, huzur içinde dönüşüm geçirebilmek için olası gözlerden uzak, gölün kıyısında daha ilerilere doğru yürümüşlerdi. Kurtlar arasında çıplaklık büyük bir sorun olmasa da, yine de garip hissettirdiğini söyledi. Hala alışmaya çalışıyorlardı.

Sonra olan oldu.

O anı ayrıntılı bir şekilde anlatmıyor, ama buna ihtiyacım yok. Elleri bacaklarına kenetlenmiş haldeyken bile titremesinden anlayabiliyorum. Elleri *-birden fazla çift-*arkadan yakalarken sesinin titremesinden hissedebiliyorum. Carly çığlık attı. Siggy mücadele etti ve bu sırada küpelerinden biri koptu. Ama sonra biri yaklaştı ve kulağına fısıldadı.

"Hadi uyumaya, canım."

Siggy, buna karşı koymanın mümkün olmadığını, karanlığın onu neredeyse anında alıp götürdüğünü söylüyor. Seren'le paylaştığım bakış, aynı şeyi düşündüğümüzü gösteriyor. O gece orada bir cadı ya da büyücü vardı.

Siggy bacaklarını göğsüne daha sıkıca çekti ve ben de uzanıp nazikçe sırtına elimi koydum. Şaşkınlıkla irkilmemesi, bir ilerleme gibi geldi.

"Ne kadar süre baygın kaldığımızı bilmiyorum. Saatler, belki günler. Uyandığımda kafeslere kilitlenmiştik. Bir çeşit bodrum katında. Bir kulüpte." Kelimeyi söylerken sesi titriyor ve bakışları sonunda donuk ve kederli bir şekilde benimkine kayıyor. "Müzik ve içki olan türden değil."

Kimse nefes almıyor. Kimse konuşmuyor. Onun ne tür bir kulüpten bahsettiğini tam olarak anlıyoruz. Omegaların ayrılmadığı türden bir kulüp. Yasadışı, yeraltı bir seks

çetesi. Sadece fısıltılı korku hikayelerinde var olduğunu düşündüğünüz bir kabus. Ama Siggy bunu yaşadı. Carly de.

Siggy'nin sesi kısılmış olabilir, ama anlattığı hikâyeye sinmiş utanç ve öfke, konuşmayı bıraktıktan çok sonra bile havada asılı kalıyor. Ve şimdi bile, yanında otururken, bu ağırlık kaburgalarımın baskı yapıyor, sanki yakınlığımla onun acısının bir kısmını emmişim gibi.

Belki de öyleyim. Belki de bu, bir bülbül olmanın bir parçasıdır. Onlar sadece kendi acılarını taşımazlar. Biz de bir süreliğine bu yükün bir kısmını üstlenmek için buradayız.

"Bu kulübün nerede olduğunu biliyor musun, Siggy?" diye soruyor Canaan. Oturduğum yerden, gözlerinin ardındaki dişlilerin döndüğünü, hesaplamaların yapıldığını, senaryoların kurulduğunu, planların şekillendiğini neredeyse görebiliyorum. Çenesindeki gerginlik, omuzlarının dikleşmesi, burayı nasıl bulacağını, nasıl parça parça yerle bir edeceğini çoktan düşündüğünün açık bir göstergesi. Bu rahatlatıcı. Ve aynı zamanda son derece, son derece korkutucu.

Çünkü bir Alfa'nın olması gereken şey budur. Omegaları savunmada tavizsiz olmak. Koruma, kalkan olma içgüdüleri kemiklerine işlemiş durumda. Bu yüzden bazılarının bu içgüdüleri tamamen görmezden gelmesi, bu gücü korumak için değil, zarar vermek için kullanması, sömürmek için kullanması çok rahatsız edici, çok öfke verici.

Omega popülasyonunun gerilemeye devam etmesiyle bu durum giderek daha yaygın hale geliyor.

"Güneydeydi. Sanırım Nevada'nın kuzeyine yakın bir yerdi ama emin değilim," diyor Siggy ona.

Rhosyn yerinde kıpırdanıyor, aklındaki soruyu sormak için gergin görünüyor. Muhtemelen hepimizin aklındaki soru da bu. "Tatlım, oradan nasıl çıkmayı başardığını bize anlatabilir misin?"

Konuşmaya başladığından beri ilk kez Siggy'nin sesi titredi, iri mavi gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldadı.

"Başka bir omega'ydı," diye hırıltılı bir sesle, kelimeleri zar zor ağzından çıkardı. "Adını bile bilmiyorum. Ama bizi oradan çıkaran oydu."

Siggy, Fallamhain omegalarını o kâbustan kurtarmak için her şeyi riske atan omegadan bahsediyor. Anlattıkları sırasında gözleri kederli bir hal alıyor; kızlardan muhtemelen on yaş daha büyük olan omeganın, adeta hayatının emildiği bir halde olduğunu söylüyor. Bir zamanlar sahip olduğu yaşama isteği, onu kim bilir ne kadar süredir kendi insafına bırakan canavarlar tarafından çalınmıştı. Siggy, bu boşluğun, bu umutsuzluğun ona harekete geçme cesaretini verdiğini düşünüyor. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmayan kadın, kafeslerinin kilidini açmanın ve tutuldukları deponun arka çıkışını açmanın bir yolunu buldu; burası "kulübün" faaliyet gösterdiği yerd.

"Kapıyı açtı ve hangi yöne koşmamız gerektiğini söyledi," diyor Siggy, sesi ince ve titrek. "Aşağıdaki gürültüyü zaten duyabiliyorduk, gittiğimizi biliyorlardı." Gözleri parıldıyor, cam gibi ve uzaklara dalmış, artık hiçbirimizi gerçekten görüp görmediğinden emin değilim. "Adını söylemedi Noa, ama bize sığınağından bahsetti. Ashvale'e ulaşırsak güvende olacağımızı söyledi. 'Sadece oraya gidin,' dedi. 'Canınız pahasına koşun.'" Siggy yutkunuyor, sesi çatlıyor. "Sonra döndü ve içeri, onlara doğru geri gitti. Çığlığını duyduk." Nefesi titriyor. "Bize zaman kazandırmak için kendini feda etti."

Siggy yürek burkan hikayesine devam etmeden önce, Rhosyn ve Canaan ikisi de bana anlamlı bir bakış attılar; yüzlerindeki ifadede soru açıkça belliydi, muhtemelen Siggy dün gece mutfağa girdiğinden beri akıllarında tuttukları bir soru. *Neden Ashvale? Neden ben?*

Mümkün olan en kısa özetle, Seren ve ben Nightingale programının temellerini açıklıyoruz. Kritik ayrıntıları, özellikle cadıların katılımıyla ilgili olanları, basit tutuyoruz; çünkü onlara güvensek de bazı sırlar sadece bize ait

kalmalı. Güvenliğimiz hakkında ne kadar az insan bilgi sahibi olursa, herkes o kadar güvende olur.

Şimdilik verdiğimiz belirsiz açıklamadan yeterince memnun kalan Rhosyn ve Canaan geri çekiliyorlar ve ben de Siggy'yi nazıkçe devam etmeye teşvik ediyorum.

Siggy, titrek ve yıpranmış bir sesle fısıldadı: "Carly geride kalmaya başladı. Ona karşı daha sert davrandılar. Sanırım bunun sebebi, her şeye rağmen, orada tutulduktan, kullanıldıktan sonra bile savaşmayı asla bırakmamasıydı. Hala onlarla savaşıyordu."

Midem bulantıdan alt üst oluyor.

Siggy ve Carly iki gündür kurt formlarında koşuyorlardı. Neredeyse hiç durmadılar, hiçbir şey yemediler. Siggy, ikisinin de pes etmeye niyetli olmadıklarını, sadece yaşamak istediklerini, eve dönmek istediklerini tekrar tekrar vurguluyordu.

"Nehre yakındık, onlar bize yetiştii," diye devam ediyor. "Suya ulaşırsak izimizi kaybettirebileceğimizi düşündüm. İlk ben oraya vardım ve panikliyordum, o kadar yorgundum ki doğru düzgün göremiyordum. Kaydım." Sesi titriyor. "Soğuk beni tekrar eski halime dönmeye zorladı ve nefes almak için su yüzüne çıktığımda o yanımda değildi. Su sıçramalarının arasından geriye baktım... ve onu gördüm. Hala kıyıdaydı."

Siggy gözlerini kırptırdı, solgun yüzünden yaşlar sel gibi aktı.

"Onu yakaladılar. Ve ben yardım edemedim. Ona geri dönemezdim. Akıntı çok güçlüydü ve ben çok güçsüzdüm. Beni alıp götürdü."

Nehre düştüğü yerden kilometrelerce uzakta, Siggy bir kıyıda uyandı. Çıplak, donmuş ve yapayalnızdı. "Kötü yaşlı cadı" dediği kadın onu orada bulmuştu. Siggy'ye göre cadı aslında kötü değildi, sadece huysuz ve sivri dilliydi; öyle ki, şansınızı zorlamadan önce iki kere düşünmeniz gerekirdi.

Tek odalı bir kulübede yalnız yaşıyordu ve Siggy'ye geceyi geçirmesi için yer sağladı. Sıcak bir yatak, yemek,

giysi. Hatta bizi bile biliyordu. Bülbül programını. Bu ayrıntı bile kalbimin hızla çarpmasına, g  s mde ani ve keskin bir gururun ye ermesine neden oldu. Çünkü bu, Zora'nın bana söylediği şeyi kanıtlıyordu: annemin a ı çok geniş kapsamlıydı. Bir şekilde, onun çabaları sayesinde, s  na ımızın haberi, ıssız yerlerdeki cadılara kadar ula mı tı. Bunu o yapmıştı. Bunu o inşa etmi tı.

Siggy, sessiz ve suçluluk duygusuyla dolu bir şekilde, "Ya lı kadın ertesi sabah en yakın kasabaya gidiyordu ve beni de götürmeyi teklif etti," diye açıklıyor. "Beni daha fazla oraya g t remeyece ini söyledi. Gitmek istemedim. Carly olmadan ayrılmak istemedim. Ama onun için yapabilece im hiçbir şey olmadığını biliyordum. Artık değil."

Böyle bir karar—sevdiğiniz birini geride bırakmak—derin yaralar açar. Doğru seçimi yaptığını kabullenmesi zaman alacak. Hayatta kalmanın cesurca bir şey olduğunu, gerekli bir şey olduğunu anlaması zaman alacak.

"Eski tip telefonlardan birini kullanıyordu. Hani dokunmatik ekranı olmayanlardan," diye ekliyor Siggy, bu ayrıntıya vurgu yaparken dudaklarında hafif bir g l msemi belirliyor. "Ve kasaba o kadar ıssızdı ki sinyal neredeyse hiç çekmiyordu. Ama yine de numarayı denememi söyledi. Denedim. Cevap verdiğini duydum, Noa. Konuşmaya çalıştım ama beni duyamadın. Sonra da arama kesildi."

Bundan sonra gitti. Tek başına. Günlerce buraya kadar geldi. Kurt formunda kalmanın giderek zorla tı ını, sanki vücudunun artık verecek gücü kalmadığını fark etti. Yolun geri kalanını çoğunlukla çıplak ayakla, ormanda tökezleyerek yürüdü.

"Sürekli t kezliyordum," diye mırıldanıyor. "Dallar, ta lar... Sanırım parmaklarımı bu yüzden kırdım."

Buraya ilk geldi indeki perişan halinin görüntüleri zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve her canlanı ında kalbim yeniden kırılıyor. Ama  imdi, buraya ulaşmak için neler çektiğini bildiğim için, bu kalp kırıklığı hayranlıkla

karşıyor. Bize ulaşmak için cehennemden geçti. Kimsenin yaşamak zorunda kalmaması gereken şeylerden sağ çıktı. Henüz ne kadar dirençli, ne kadar cesur olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Ama biz ona hatırlatacağız. Gerekirse her gün.

Başını kaldırarak odadaki her birimize yavaşça baktı ve sonra, dudaklarında bir titreme ve zaten cam gibi olan gözlerinde parlayan yaşlarla fısıldadı: "Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kalbimde Carly'nin kurtulamadığını biliyorum. Öldüğünü biliyorum. Kurtum da bunu biliyor."

İtirafı havada ağır bir yankı uyandırdı.

Canaan'ın durduğu yeri değiştirmesi, boş kahve fincanını bilerek tezgâhın üzerine koyması, sanki kendini toparlamak için birkaç saniye daha bekliyormuş gibi davranması, bana söyleyeceği şeyin onu mahvedeceğini gösteriyor.

Masada karşı tarafta oturan Rhosyn, boğazından gelen yutkunma sesiyle boğuşurken, gözlerini katlanmış ellerine dikmiş bir şekilde ağırlığını kaydırıyor.

"Siggy, sana söylememiz gereken bir şey var," diye başlıyor, "Carly ile ilgili."

BÖLÜM 22

NUH

Bülbülümüz, en yakın arkadaşının başına gelenleri öğrendikten sonra yuvasında yalnız kalmaya ihtiyaç duydu. Hiçbirimiz onu suçlayamazdık. Eğer Seren'in terk edildiğini, kanlar içinde ve paramparça halde bırakıldığını öğrenseydim, sanırım en az bir ay boyunca yataktan kalkamazdım.

Edie de Ivey'i almaya gelmişti, böylece Seren ve ben Fallamhain Sürüsü'nün eşleşmiş çiftiyle yalnız kalmıştık. Kahvaltıdan sonra herkes ortalığı toplamaya çalışırken, uzun sürmeyeceğini bildiğimiz ağır bir sessizlik çöktü üzerimize. Kalkıp yardım etmeye çalıştım ama Seren'in keskin bakışı beni yorgun ve ağrıyan kalçamı tekrar yere oturttu. Hiçbir şey söylemedi, sadece bana hareket etmeyi bile düşünürsem beni yere sereceğini söyleyen o bakış. Bu durum, ergenlik çağındaki Ivey için içten içe irkilmeme neden oldu.

Bir noktada, Canaan sessizce önüme bir protein içeceği koydu. Buzdolabında saklamadığımız için, özellikle benim için aldığını hemen anladım. Bu hareket içimde derin bir yumuşamaya, ormandan beri dinmeyen soğuk acının içinde bir sıcaklık kıvılcımına neden oldu. İçimdeki sessiz, içgüdüsel bir parça kıpırdandı, bir alfa tarafından önemsenme fikri beni çok mutlu etti. *Alfam* olmasa bile.

Hatta buzun üzerine döktü ve içine pembe, bükülebilir bir pipet soktu; sanki bu, tebeşir gibi çamuru sihirli bir şekilde daha çekici hale getirecekmiş gibi. Tatlıydı. Neredeyse sevimliydi. Ama tek bir yudum bana bunun umutsuz bir çaba olduğunu gösterdi. Kalın, ikolata aromalı sıvı dilime değdiği anda, boğazım tüm fikre karşı protesto edercesine kapandı.

Yine de denemen güzeldi dostum.

Şimdi, antika mutfak masasındaki dolu protein shake bardağını benden biraz daha uzağa ittiğimi fark ettiğinde, ela gözlerinde hem hüzün hem de endişe vardı.

"Bu durum daha fazla sürdürülebilir olmayacak, Noa," diyor Canaan sessizce, kahvaltının son temizliğini bitirirken. Acı verici derecede evcimen bir şekilde, çizgili bir mutfak havlusunu geniş omzuna atıp karşıma oturuyor.

"Biliyorum," diye itiraf ettim sesim kısık bir şekilde. Gerçeğin tadı milkshake'ten daha kötü.

Rhosyn yanından geçerken, yanındaki sandalyeye otururken koluna hafifçe dokundu. "Ona biraz zaman tanıyın," dedi. "Daha sadece birkaç gün oldu. Rennick'in yaptıklarından sonra alıőması için zamana ihtiyaı var."

"*Reddedilme*" kelimesini söylerken sergilediği o pek de zarif olmayan tavır, benim gözümden kaçmıyor. Ya da odanın öbür ucundan, elinde yine bana içtiği şüphesiz bir fincan çay olan Seren tarafından. En yakın arkadaşıım gözlerini deviriyor.

"Bunu dolaylı yoldan söylemenin bir anlamı yok," diyor Seren, yanına doğru yürüyüp ayı dokunulmamış milkshake'in yanına bırakırken. Nane ve limon kokusu burnuma çarptığında burnumu buruşturuyorum. *Duygusal sıkıntı gidericiymiş, yalan. Belki de yeniden markalaőmam gerekecek.* "Rennick onu reddetti. Çok acımasızcaydı. Tam bir alçaklık. Ama olan oldu. Şimdi Noa'nın bu olaydan sonra iyileşmesini sağlamaya odaklanmalıyız. Ve iyileőecek. Bunu atlatacak."

Tanrıca, ona ne kadar inanmak istiyorum. Kendimi Seren'in sarsılmaz inancına sarmak, içten dışa doğru beni yeniden bir araya getirmesine izin vermek istiyorum. Kendi gücümün nasıl bir şey olduğunu hatırlayana kadar onun gücünü ödünç almak istiyorum. Çünkü bugün, rol yaptım. Acılarımı sakladım. Boğazımı tırmalayan inlemeleri yuttum. Burada hayatta kalıyormuş gibi davranarak, cesur bir yüz takınarak oturdum, oysa ki bunun büyüdüğünü hissedebiliyorum. Çürüme, göğsümde açtığı boşluktan kaynaklanıyor. Kopardığı bağ, görünmez, açık ve iltihaplı bir yara bıraktı. Ve enfeksiyon yayılıyor. Bunu hissedebiliyorum—bu yavaş, acımasız bozulma—ve hala nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Böyle bir şeyi ne iyileştirebilir ki? Yıllarca şifa sanatını öğrendim, ama göremediğiniz bir yarayı nasıl tedavi edersiniz? Ruhun derinliklerine işlemiş bir yarayı iyileştirebilecek hiçbir merhem veya antibiyotik yok.

Ve bu korkunç gerçek beni masanın karşısındaki en yakın arkadaşına bakakalmış, onun nasıl hala ayakta durduğunu, bir yıldan fazla bir süre önce yaşadığı reddedilme duygusunu nasıl atlattığını, nasıl gülümsediğini, nasıl başarılı olduğunu merak ederken buluyorum.

Onun reddi benimkinden çok farklı mıydı?

"Rennick'ten bahsetmişken." Onun adını bu kadar kolayca kullanmasına istemsizce irkiliyorum. O nöbetten uyandığımdan beri adını yüksek sesle söylemeye cesaret edebildiğimi hatırlamıyorum. "Onun neden onu reddettiğı konusundaki konuşmamızı bitiremedik. Dün gece Siggy içeri girdiğinde tam ortasındaydık ve o çok gerekli ama iç karartıcı küçük sapmayı yaptık."

Canaan'ın dün geceki sözleri yeniden gündeme geliyor ve Siggy ile zavallı Carly hakkındaki gerçek ortaya çıktıktan sonra bu sözlerin ağırlığı daha da artıyor.

"Sürüsüne karşı doğru davrandığını düşünüyor."

Son görüşmemizde Alfa'nın nişanlanması hakkında konuştuğumuzda ikisinin de yüzünde gördüğüm aynı acı ve

hayal kırıklığı geri döndü. Rhosyn'in genellikle kabarık olan bukleleri, Talis McNamara'dan bahsedildiğinde sönüyor, sanki saçları bile bu saçmalığı gizleyemiyor.

"Evet..." diye içini çekerek başını yumruğuyla masaya yasladı. "Adamın niyeti iyi, ama görev duygusu, suçluluk duygusu ya da... her neyse artık aklını bulandıran şey yüzünden ne kadar aptalca davrandığını göremiyor."

Zihnim hâlâ bir eli arkadan bağlı bir şekilde mücadele ediyor, ama parçalar yine de yavaş yavaş, birer birer, acı verici domino taşları gibi yerlerine oturmaya başlıyor. Bana o kadar kötü gizlenmiş pişmanlık ve mide bulandırıcı suçlulukla bakarken, aynı zamanda içinden sessizce yalvarması— *Affet beni, tatlı Noa. Lütfen. Affet beni*— beni nasıl rahatsız etti, bunu asla unutmayacağım, ama sanırım şimdi nedenini anlıyorum.

"Omegalar yüzünden," diye mırıldandım, ter içinde ve acıdan kıvranarak uyandığımdan beri sesim hiç bu kadar sakin olmamıştı. "Siggy ve Carly'den daha fazlası kayboldu, değil mi?"

Hemen cevap vermiyorlar, ama vermek zorunda da değiller.

Hayatımı adadığım bu iş sayesinde, kayıp omega sayısındaki artışın farkındayım. Biz burada, barınakta, cadılar ve dişi kurt sürüsü olarak bunu yakından takip ediyoruz. Kayıp nüfusun büyük çoğunluğunun Idaho ile sınır komşusu olan eyaletlerden geldiğinin de son derece farkındayız.

Doğum sürümün omegalarının hedef alınacağı hiç aklıma gelmemişti. Geriye dönüp baktığımda bu naif, hatta belki de aptalca bir düşünceydi, ama bence bu, hayatta kalma adına Fallamhain'i tamamen düşünmeyi bırakmaya kendimi ne kadar derinden şartlandırdığımı kanıtlıyor.

Kenan, çenesini ciddi bir şekilde yukarı kaldırarak şüphelerimi doğruluyor: "Evet, öyle yapmışlar."

Yedi.

Canaan ve Rhosyn'in söylediğine göre, son bir yılda Fallamhain Sürüsü'nden kaybolan omega sayısı bu kadar. Hepsinin kaçırıldığı, insan ticareti kurbanı olduğu varsayılıyor. Bu sayının ağırlığını, Siggy ve Carly'yi de içerdiğini ve ardındaki dehşeti düşündükçe midem bulanıyor, ama beni asıl tiksindiren şey, Cathal McNamara'nın ittifak teklifini anlatmaları. Ve Rennick'in çaresiz olduğunu bilerek, Fallamhain sınırlarını devriye gezmek için ek muhafızlar vaadini nasıl bir can simidi gibi kullandığını. Ama beni asıl şok eden kısım bir sonraki bölüm. Şart. Rennick, McNamara'nın yardımına karşılık Talis'i eşi olarak kabul etmek zorundaydı. Ve kahretsin, mantıklı. Merritt Fallamhain ve Cathal'ın o sinir bozucu ziyaretler sırasında çocuklarını nasıl bir araya getirmeye çalıştıklarını hatırlıyorum. O zaman bile, ergen beynim için, çocuklarının eşleşmesini, sürülerini kalıcı olarak birbirine bağlamayı istedikleri açıktı. Ama Talis bir beta olarak ortaya çıktığında plan suya düştü. Ve herkes biliyor ki— kabul etsinler ya da etmesinler—alfalar, soylarını korumak istedikleri sürece omegaları Luna olarak kabul ederler. Omegalar doğuştan varistir. Betalar ise etmez. Bu da Talis'i değersiz kılıyordu. Ta ki şimdiye kadar. Ta ki babası, ölü kızları ve çaresiz yöntemleri kullanarak onu değerli kılmanın bir yolunu bulana kadar.

“Peki Rennick bunu kabul etti mi?” Bu soru ağızımdan adeta uçup gitti, sanki hızlı söylemezsem boğulacaktım gibi. Ağızım doldu, mide bulantısının yavaş yavaş gelişen bir ihtimal değil, hızla yükselen bir his olduğunu çok geç fark ettim. Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp yutmaya çalıştım ama vücudum bunun çok fazla olduğuna çoktan karar vermişti. Bu sefer kazanamayacağım.

Tam gücüm yerinde olsa ve bacaklarım beni oraya bağırmadan taşıyabilse bile, koridordaki tuvalete kadar gidemezdim. Kaba ve aşağılayıcı bir durum ama yapabileceğim tek şey sandalyeme geri yaslanıp başımı dizlerimin arasına koymak. Seren hızlı hareket ediyor ama

saçlarımı yüzümden uzaklaştırmaya yetmiyor. Elleri perişan bedenime daha yeni değmişken, acı verici derecede boş midem bulanıyor ve ayaklarımın dibindeki parke zemine sadece safra kusuyor.

Üzücü gerçek şu ki, bence beni reddetmesinin sebebi başka birine aşık olması olsaydı daha kolay olurdu. Aşk mantıksızdır, her şeyi tüketir. Mantığa cevap vermeyen bir canavardır. Eğer sebep bu olsaydı - eğer kalbi gerçekten Talis'e ait olsaydı - sanırım sonunda bunu kabul edebilirdim. Olmamız gereken şey için yas tutabilir ve kaderin bir cilvesi olsun ya da olmasın, ruhunun çoktan başka birini seçtiğini bilerek huzur bulabilirdim.

Ama bu mu?

Bu daha zor.

Çünkü benden uzaklaşmasının sebebi isteksizliği ya da aramızdaki belirgin bağı hissetmemesi değildi.

Rennick beni reddetti çünkü başka seçeneği olmadığını hissetti. Omegalarının hayatı için kendisini ve *beni* feda etmekten başka seçeneği yoktu. Ve işte bu yüzden evrenin çarpık bir mizah anlayışı olduğunu biliyorum, çünkü bir şekilde ikimiz de aynı mücadeleye kendimizi adadık. Aynı davaya adanmışız. Başka bir hayatta yan yana durabileceğimiz bir dava için. Birlikte savaşabilirdik, ama bunun yerine, işte buradayız, birbirimizi onun adına feda ediyoruz.

Bu durum, ikimiz adına bu kararı vermeden önce benimle tek bir görüşme bile yapma zahmetine girmemesinden kaynaklanıyor. Eğer bilseydim, ona yardım edebilirdim belki, ama şimdi asla bilemeyeceğiz çünkü o bu olasılığı ortadan kaldırdı.

Ve en kötü yanı ne mi? Ondan nefret edecek gücüm yok, istemediğimden değil, *yapamadığım* için.

Geriye kalan tüm gücüm nefes almaya çalışmak için harcanıyor. Ayakta durmak bile saniyeler içinde kaybettiğim bir savaş gibi geliyor. Ondan nefret edecek

enerjim yok. Bir zerresi bile yok. Ve Tanrıça, keşke olsaydı. Keşke bağırabilseydim, öfkelenebilseydim, ihanetin ateşi göğsümdeki acıyı tamamen yok edene kadar içimden geçseydi. Çünkü bu, bundan çok daha kolay olurdu. Hiç dinmeyen bu yavaş, kemirici acıdan çok daha kolay. Ve ormanda yaptıklarından sonra, söylediklerinden sonra—ona bana söylettirdiklerinden sonra ve onun beni nasıl aşağılamasına izin verdikten sonra—ondan nefret etmek kolay olmalıydı. İkinci doğa gibi olmalıydı. Ama çok yorgunum. Reddedilmesinin ardından gelen iliklerime kadar işleyen yorgunluk beni çıplak bıraktı, vücudumdaki son kıvılcımı bile tüketti, geriye sadece eksikliğin ağırlığı kaldı.

Omegalarını kurtarma görevinde beni paramparça etti ve sonra da beni, hayati parçalarım eksik halde, öylece yatarken bıraktı.

Dürüst olmak gerekirse, bir yanımda bunu anlıyor ve bu da durumu daha da zorlaştırıyor.

Çünkü onun mantığını anlayabilmek, ona sempati duyabilmek acıyı ortadan kaldırmıyor. Aksine, acıyı daha da keskin, daha ağır hale getiriyor; çünkü artık ikimizin de kalp kırıklığını ben taşıyorum.

" *Şarkı söylemek* ," diye kekeledim.

"Buradayım, Noa," diye beni anında rahatlattı, saçlarımı toplamayan eli sırtımdan aşağı doğru yatıştırıcı bir şekilde kaydı. "Seni koruyorum."

"Bayılmak üzereyim." Kelimelerim artık birbirine dolanıyor ama onu uyarmamın adil olduğunu düşünüyorum. "Sakin... baygınken acımı benden almaya kalkma."

Bundan sonra ne olacağından emin olamıyorum çünkü görüş alanımın köşelerinde kıpırdanan karanlık beni tüketiyor.

Gözlerimin arkasında o ÇOK TANIDIK, KORKUNÇ ZONKLAMAYLA UYANIYORUM .

Bir an için nerede olduğumu—ya da buraya nasıl geldiğimi—unutuyorum, ta ki göğsümdeki o donuk ağrı bana hatırlatana kadar. *Evet* . Mutfak zemini. Safra kusuyorum. Dağılıyorum. Yine. *Harika* ...

İyi bildiğim tavan bana bakıyor ve görüşümü bulandıran sise karşı gözlerimi kırıpıyorum. Ağzımın tadı ölüm gibi. Her yerim acıyor, ama eskiden olduğu gibi keskin bir acı değil, daha derin, kemiklerime yerleşmiş, sanki oraya aitmiş gibi gelen, yerleşmiş bir ağrı. Sanki bedenim sonunda protesto edemeyecek kadar yorulmuş ve sessiz, sefil bir kabullenişe teslim olmuş gibi.

Déjà vu hissi beni derinden etkiliyor. Bunu daha önce de yaşadım. Kaslarım ağırlık kaldırma düşüncesine bile isyan ederken ve başım dönüyorken, her iki şey de beni yere sermekle tehdit ederken, duvardaki elim yardımıyla banyoya doğru sendeledim.

Dün uyandığım zamankiyle aynı, ama artık " Neden?" sorusuyla boğuşmuyorum. Göğsüme uzanıp ruhumun bir parçasını çekip çıkarmasına neyin sebep olduğunu tam olarak biliyorum.

Ve nedense, bu bilgi her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Tuvaletteki işlerimi hızlıca hallettikten sonra, ellerimi yıkamak ve dişlerimi fırçalamak için lavaboya geçtim. Soğuk mermer tezgahın üzerine avuçlarımı bastırmış bir şekilde ayakta duruyorum, yeni bir mide bulantısı dalgası geçene kadar başımı kaldırabileceğim bir süre bekliyorum.

Sonunda bunu yaptığımda, keşke yapmasaydım diyeceğim.

Nedense, dün gecedен daha kötü görünüyorum. Açıkçası, bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim, ama *vay canına* . Cildim solgun, gri ve yüzümde her zaman göze çarpan bir özellik olan gözlerim donuk ve zar zor gizlenmiş bir acıyla dolu. Altlarındaki koyu halkalar şişmiş

morluklardan başka bir şey değil. Annemin muhteşem saç genleri sayesinde genellikle düzgün görünmesine güvenebileceğim uzun, koyu saçlarımın telleri birbirine dolanmış ve düğümlenmiş.

Yüzümü buruşturarak musluğu açtım ve hızla ellerimi yıkadım, ağızımdaki pisliği temizledikten sonra titreyen parmaklarımla yüzümü yıkamaya geçtim. Yatağımdan kalkalı on dakikadan fazla olmamıştı ve yorgunluğum şimdiden kendini göstermeye başlamıştı. Canaan yemek konusunda haklıydı. Bu yeni tiksintinin üstesinden gelmenin bir yolunu bulmalıyım çünkü şu anda yaşadığım susuzluk ve hafif açlık durumu sürdürülebilir değil. Eğer bu mücadeleye devam etmek istiyorsam, bu mümkün değil.

Ve ben de bunu yapmak istiyorum, değil mi? Evet, elbette istiyorum.

Bence?

Kullandığım az miktardaki şampuanı durulamayı neredeyse bitirmiştım ki, bir şey hissettim. Arkamda biri vardı. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, göğüs kafesime çarptı, ellerim hâlâ saçlarımla dolu bir halde arkamı döndüm.

"Kahretsin, Siggy!" Kısık sesli bağırışım banyomun metro fayanslarında yankılandı.

Genç omega, kapının hemen dışında duruyor; kızarmış gözleri ve dağınık örgüsü, benim hissettiğim kadar bitkin görünmesine neden oluyor. İfadesi yumuşak, ama ardında bir ağırlık var. Son yedi ayda atlattığı şeyin tam boyutunu öğrendikten sonra, bu ağırlığın asla tamamen hafifleyeceğinden emin değilim. Herhangi bir derecedeki travma, öylece yok olmaz. Zamanla veya gerçekten iyi bir terapistle silemeyeceğimiz bir yara izi bırakır. Kalıcıdır. Ondan kurtulamazsınız veya basitçe yola devam edemezsiniz, taşımayı öğrendiğiniz bir şeydir. Yeni normalinize nasıl yaşayacağınızı yeniden öğrenirken, aynı zamanda onun etrafında nasıl dolaşacağınızı da öğrenirsiniz.

“Özür dilerim!” Omuzunun üzerinden bana bakmadan önce hızlıca gülümsedi ve kulağıma zorlama gelen bir rahatlıkla, “Demek burası senin yuvan?” dedi.

Yüzümdeki son sabun kalıntılarını temizlerken otomatik olarak, “Benim yuvam yok,” diye cevap veriyorum. Lavabonun yanında katlanmış halde tuttuğum küçük el havlusuna uzanıp cildimi kuruluyorum.

Banyodan çıktıktan sonra, bizi odamın içine doğru yönlendirdim. Büyük pencerelerden içeri süzülen öğleden sonra güneşi, günün büyük bir bölümünde uyuyakaldığımı gösteriyordu. Bunun daha dinlenmiş, daha güçlü hissetmem gerektiği anlamına geldiğini düşünebilirsiniz, ama uykunun bu derin yorgunluğu gideremeyeceğini öğrenmeye başlıyorum.

Dolabımı karıştırırken beni izleyen Siggy, ani ve düşünmeden vereceğim cevabı tahmin etmiş gibi elini sallayarak beni geçiştirdi. “Sen bir omegasın, Noa. Hatta artık bir omega gibi kokuyorsun.”

Bu durum gözlerimi kırpıştırıp önümdeki asılı kıyafetlere donuk bir şekilde bakmama neden oluyor. Robot gibi, koyu gri, kesinlikle kimsenin göz rengini hatırlatmayan yeni bir sweatshirt alıyorum ve sonra arkamı dönüp Bülbül'e bakıyorum.

Yüzümdeki kafa karışıklığının o kadar belirgin olduğunu anlamak için aynaya ihtiyacım yok, adeta neon bir tabela gibi. Siggy'nin buğday rengi kaşları sessiz bir soruyla kalkıyor.

“Ne? Kimse sana söylemedi mi?” diye soruyor. “Kokun değişmiş. Seni ilk tanıdığımda kurt gibi kokmuyordun bile, ama şimdi kokuyorsun. Dün gece de fark ettim. Her zaman tatlı, şekerli kokuyordun, ama şimdi altında başka bir şey daha var. O belirgin omega tatlılığı.”

Haklı. Omega'lar gerçekten tatlı kokuyor. Ama bu, karamel veya böğürtlen gibi kolayca tanımlayabileceğiniz bir tatlılık değil. Tamamen kendine özgü. Eşsiz. Yanılmaz.

Doğuştan gelen. Duyularınıza yerleşen ve "*Omega*" diye fısıldayan türden bir koku.

Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece sessizce eski kapüşonlu kazağımı yeni sweatshirt'ümle değiştiriyorum. İşimi bitirdiğimde, ellerimle elektriklenmiş saçlarımı düzeltirken, sonunda ona, "Bunun neden böyle olduğunu anlamıyorum," diyorum.

Omuz silkti, dar omuzları kendi üç beden büyük kazağının içinde büzüldü. Bir omega her zaman rahatlık için modayı feda eder ve Siggy'nin yumuşak, bol kıyafetlerden daha çok sevdiği hiçbir şey olmadığını çabucak öğrendim. Bir gün eşini bulduğunda, kıyafetlerini kendine çalmak için can atacağından hiç şüphem yok.

"Muhtemelen eşinle tanıştığın içindir." Bu cevabı o kadar acı verici bir kayıtsızlıkla veriyor ki, kendimi irkilirken buluyorum. "Bir omega, koku uyumu olan bir eşle temas ettiğinde vücutlarında her türlü çılgın şey oluyor. Hormonlar çok çılgın." Konuşmanın ortasında dikkatini çeken pencereden bakışlarını ayırdığında, bana dönüp midemde bir boşluk oluşturan sempatik bir gülümseme sunuyor. "Seren ve Rosie bana olanları anlattılar. Rennick ile olanları. Endişelenme, dedikodu falan yapmıyorlardı, ama seni bulmak için yukarı çıktığımda, bayıldığını ve bir an için dünyadan kopuk bir halde burada olduğunu söylediler. Ben de... onlara *yine* çok korktum." Suçluluk duygusuyla buruşurken küçük burnu kırışıyor.

"İyiym," diyorum otomatik olarak ve odanın karşısına doğru sürünerek yatağıma yığılırken, bir an için, "*İyiym*"i yeterince tekrar etmenin beynimi ve bedenimi buna inandırıp inandırmayacağını merak ediyorum. Tabii ki, bu sadece bir hayal, çünkü yulaf ezmesi rengindeki çarşaflarımın üzerinde rahat bir pozisyona geçmeye çalışırken kaslarım titriyor. Taze deterjan kokuyor, çünkü elbette kokuyor. Seren yine iş başında. Her şeyin ortasında, bir şekilde çarşaflarımı yıkamayı başardı. Gerçekten

insanüstü, çünkü bu ev içi sihirbazlığını nasıl başardı? Her neyse, bu benim ne kadar iyi olmadığımı kanıtlıyor, çünkü “iyi” insanların çarşaflarını yıkamak için başkalarına ihtiyacı yok.

Siggy de benim küçük yalanıma inanmıyor gibi görünüyor, çünkü bana şüphe dolu bir bakış atıyor. Odanın kenarında tereddüt ediyor, kararsız ve açıkça omega görgü kurallarına uygun davranmaya çalışarak benim alanıma girmiyor. Ona söylediğim gibi, burası benim yuvam değil. Yaklaşmak için izin istemesine gerek yok. Yanımdaki yere elimle vurup yorgun bir şekilde başımı sallıyorum. Odayı geçip yavaşça ve dikkatli hareketlerle oturuyor.

"İyi değilsin, Noa. Seren bana reddedilen eş sendromundan bahsetmişti."

Kelimeler kulaklarımda çınlıyor.

Eş reddi sendromu.

Bu ifadeyi daha önce de duymuştum. Kim duymadı ki? Her zaman abartılı uyarılar veren, aşırı dramatik şekil değiştirenlerin kullandığı türden bir şey gibi gelmişti bana. Mesela, kötü bir ayrılığın neden olduğu kalp kırıklığının ölüm gibi hissettirdiğini söyleyenlere gülmek gibi, çünkü bu dramatik bir ifade, gerçek olduğunu düşündüğünüz için değil.

Ama bu? Bu, öyle trajik bir ayrılık acıklı hikayesi değil.

Bu çürüme. Yavaş bir bozulma.

İşte bu, yaratıldığınız kişiyle aranızın açılmasının nasıl bir his olduğudur.

Omegaların etrafında bu kadar çok zaman geçirmiş biri için, bu konuda, yani bir eş reddetme sürecinde ne kadar bilgisiz olduğum utanç verici. Dediğim gibi, bu o kadar nadir yapılıyor ki kimse gerçekten bundan bahsetmiyor. Bahsettiklerinde de fısıltılarla, sanki çok fazla şey söylemek bunu kendi hayatınıza çağırabilirmiş gibi konuşuyorlar. Dürüst olmak gerekirse, bir tabu gibi geliyor. Sessiz, dile

getirilmeyen bir kural: yaşamaya hazır olmadığınız sürece kabusun adını koymayın.

Noa, önemli şeylere dikkat etme şeklin harika.

Sanırım ben başka şeylere odaklanmışken—mesela yaşama isteğine benzeyen bir tüneme yeri aramaya çalışırken—çevremdekiler tarafından resmen teşhis konuldu.

Eş reddi sendromu.

“Pekala,” diye boğazım yanarak kabul ettim. “Şu *an* iyi değilim ama yakında iyi olmaya niyetliyim.” Bu en iyi ihtimalle sallantılı bir vaat, kendim bile inanıp inanmadığımdan emin değilim ama yine de söylüyorum. Siggy beni hayat arkadaşı olarak seçti ve içten içe bunun kesin bir olasılık olduğunu bilsem de, şimdi onun benden uzaklaşacağımı düşünmesine izin veremem. “Benden bu kadar. Belli ki buraya bir sebeple geldin. Aklında ne var?”

Gülümsemesi titriyor ama yine de olabildiğince neşeli görünmeye çalışıyor. Hatta “Ne? Aklımı okuyamıyor musun?” diye sorarak benimle dalga geçmeye bile kalkışıyor.

Onun enerjisine ayak uydurmaya çalışıyorum, gözlerimi devirip hafifçe kıkırdıyorum; bu iki hareket de içimi acıtıyor ama belli etmemeye çalışıyorum. “Evet, o yeni gelişen yeteneği anlamaya çalışıyorum hâlâ. Gelip geçiyor gibi.”

“Rennick'le yeniden bir araya geldiğimizden beri değişen bir başka şey de bu,” diye hatırlatıyor bana anlamlı bir bakışla.

Annemin o gizemli rüyadan –tam olarak anlamlandırmaya vakit bulamadığım ya da cesaret edemediğim rüyadan– sözleri zihnimde tekrar yankılanıyor.

“Onunla yeniden bir araya gelmek ilk adım. O, kapıyı açmanın anahtarı.”

Rüyanın zihnimde bıraktığı iz beni çok etkiliyor. Her saniyesi hafızama kazınmış, sanki oraya damgalanmış gibi. Ve bu bile bana bunun sadece kederden kaynaklanan bir

ateşli rüya ya da bilinçaltımın rastgele bir şeyler fırlatması olmadığını düşündürüyor. Hayır, bu bir mesaj gibiydi. Annem tarafından özenle ekilmiş bir iplik gibi. Zamanı geldiğinde bulunması gereken bir şey.

Zora, onunla tanıştığımda, sinir bozucu derecede belirsiz bir şekilde, annemin her şey için bir planı olduğunu söylemişti. Belki de bu da onlardan biriydi?

Eğer bu doğruysa ve Rennick'in dediği gibi, annemin kurtumla olan bağımın kopmasının arkasında olduğu *da* doğruysa, o zaman ne planlıyordu acaba?

Bunu bana neden yaptı? *Bana* ... Kızına.

Acı gerçek şu ki, yıllar boyunca karşılaştığım tüm güçlü insanlar arasında, böyle bir şeyi gerçekten başarabilecek tek kişi Thalassa Alderwood'du.

Ve bunun ne kadar mantıklı olduğundan nefret ediyorum.

Ve aynı zamanda gerçekten de hiç öyle değil.

Kahretsin, beynim *ağrıyor* .

"Nerede?"

"Buradayım," dedim Siggy'ye, sesim hala o uzak ve mesafeli tonda boğuktu. "Sadece aşağı doğru sarmalımın manzaralı yolundan gidiyorum, hepsi bu." Bir iç çekiş mi yoksa inilti mi olduğundan emin olamadığım bir sesle kendimi toparladım ve başımı çevirip kraliçe yatağının diğer tarafında kıvrılmış omegaya baktım. "O kafanın içinde neler oluyor?"

Derin mavi gözleri benimkilerle kenetlendi, gözlerinde endişe ve suçluluk karışımı bir parıltı vardı. "Kaçtıktan sonra eve dönmememin birkaç sebebi var," dedi, sesi alçak, sanki birilerinin onu duymasından korkuyormuş gibi. "Bunlardan biri utançtı. Yedi ay önce kaybettiği kızıyla aynı kişi olmadığımı fark ettiğinde annemin yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum."

Duraksadı, sanki itirafının geri kalanını ellerinde tutuyormuş gibi ellerine baktı.

“Bir diğ er sebep de artık orada kendimi g uvende hissetmememdi. Bildiğ im tek evim orasıydı, orada doğ dum, ama oradan da alındım. Oraya nasıl geri d onebileceğ imi ve eskisi gibi huzur bulabileceğ imi bilmiyorum. Artık orası kirlenmiş durumda.”

şu anda teselli edici sözlere değ il, sadece dinleyecek birine ihtiya ı var ve ben de ona bunu veriyorum.

"Anlıyorum," diyorum.

“Ama geri d onmememin en büyük sebebi...” Sesi titriyor. “Eve sağ salım d onmekten utanıyordum. Değ işmiş, bir nevi yıkılmış, ama nefes alıyordum. Ve Carly’nin annesine onu geride bıraktığ ımı, onun için geri d onmediğ imi söylemek zorunda kalmaktan utanıyordum.”

Yine, içgüdüsel tepkim tartışmak oluyor. Ona kendine karşı adil davranmadığ ını söylemek ve doğ ru olanı yaptığ ına dair onu rahatlatmak istiyorum. Carly'nin annesi de bunu g orecektir, ama ben sessiz kalıp, içindekileri d okmesine izin veriyorum. Nereye varacağ ını tahmin ediyorum ve bu düşünce bile kaygımı artırıyor, ama yine de sessiz kalıyorum.

"Ancak?"

“Ama...” Düz dişleri bir an alt dudağ ını kemiriyor, sonra gözlerinde yaşlar birikerek itiraf ediyor: “Ama Carly zaten evde. İyi ya da kötü, artık merak etmemize gerek yok. Annesine, ben kaçtıktan sonra ona ne olduğ unu bilmediğ imi söylemek zorunda değ ilim. Biliyoruz. Keşke bilmeseydik, ama biliyoruz. Canaan, cenazesini ve yakma törenini çoktan yaptıklarını söyledi, ama orada bir mezar taşı var ve gidip veda etmem gerekiyor. Ve  z r dilemem gerekiyor.” Siggy'nin gözyaşları sonunda d k l yor ve boğ zını sıkarak hıçkırarak ekliyor: “Annemi de gerçekten görmek istiyorum.”

Uzandım ve elini kendi elimle tuttum. "Geri d onmeye hazır olduğ unu mu söylüyorsun, Sig?"

Başını hemen salladı. "Geri d onmeyeceğ im. Henüz değ il. Buna hazır değ ilim. Buradan ayrılmaya hazır değ ilim. Belki

de asla hazır olmayacağım. Burada kendimi güvende hissediyorum. Seninle; Seren'le."

"İstediğin kadar burada kalabilirsin sevgilim, bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum," diye onayladı ve minnettarlığının sessiz bir işareti olarak elimi sıktı. "Eve dönmeye hazır değilim ama sanırım... sanırım ziyaret etmeye hazırım."

Bu çok büyük bir adım. Onun bu adımı attığı için inanılmaz derecede gurur duyuyorum.

"Pekala," diye başımı salladım, "Rhosyn ve Canaan muhtemelen yakında geri dönecekler. Sen de onlara katılabilirsin—"

"Hayır!" Sesindeki korku dolu ton kalbimi yerinden oynattı ve başım zonkladı, ses tonundaki ani değişim baş ağrımı daha da şiddetlendirdi. Yüzümü buruşturarak, kaskatı kesilmiş bedenimi biraz doğrultup panik içindeki omegaya daha iyi bakabilmek için kendimi zorladım. "Sen orada olmadan bunu yapamam... Bunu sensiz yapamam. Rennick ile olanlardan sonra senden oraya geri dönmeni istemenin haksızlık olduğunu biliyorum, ama sensiz orada olmaya katlanamam."

Yardım ettiğim tüm omegalar arasında, kendimi başkalarının iyileşmesine adanmış tüm zamanlarda, asla pişman olmadım. Gece yarısı bir omega terörü tarafından çeneme darbe aldığım bile.

Ama şu an? Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde, beni paramparça eden o topraklara geri dönmem için yalvarırken?

Şu anda, zar zor ayakta duran, bencil, titreyen ve her türlü öz koruma çabasına girişen yanım pişmanlık çığlıkları atıyor.

Daha da kötüsü mü?

Her halükarda, "evet" diye bağılıyor.

Çünkü Rennick gibi ben de, bakımım altındaki omegaların iyiliğini her şeyin üstünde tutmaya hazırım.

Kendi akıl sağlığımın ve görünüşe göre, eskiden kalbim olan ve hala kanayan o enkazın bile üstünde.

“Pekala, Siggy,” dedim, sözlerim tabutuma çakılan bir çivi gibiydi—ki bu da aslında yerinde bir durumdu, çünkü zatenlmn eşiğinde olduğumdan oldukça emindim. “Git Canaan'ı bul. Alfa'na haber vermesi gerekecek. Oraya habersizce gitmenin bizim için bir seçenek olduğunu sanmıyorum.”

Belki de kapıları yüzüme kapatırlar, kim bilir?

Ve iimin büyük bir kısmı bunun bir lütuf olabileceğini düşünüyor çünkü Rennick'in bölgesinde tekrar nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum, hele ki onunla doğrudan yüzleşmeyi hiç bilmiyorum. Son sefer neredeyse benildrmşt. Ama Siggy'nin bana ihtiyacı var. Bu yüzden, her şeyimin kalan azıcık kısmını bile yok etse bile, onun için ortaya çıkacağım.

BÖLÜM 23

RENNICK

Direksiyon simidine kenetlenmiş parmak bembeyaz oluyor, **boğumlarım** önümdeki yol sadece hızdan değil, başka etkenlerden dolayı da bulanıklaşıyor ve kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

Dün Canaan'ın çağrısından beri, rahatlama ve korku arasında gidip gelen bir boşlukta yaşıyorum.

Yedi ay, yedi işkence dolu uzun ay Siggy kayıp, kim bilir neler yaşadı. İkinci adamım ısrar ettiğimde detay vermedi ama sert, kesik kesik konuşma tarzı bana yeterince şey anlattı. Kaçtığı cehennem ne olursa olsun, kimsenin taşımaması gereken derin yaralar bıraktı. Hele de onun yaşındaki birinin.

Ama yasal hız sınırının çok üzerinde bir hızla gittiğim tek yer Siggy değil.

Bu Nuh.

Sadece o ismin ağırlığı bile midemi alt üst ediyor. Suçluluk duygusu göğsümde giderek daha da sıkışıyor, son birkaç gündür sürekli yanımda olan bir duygu bu, ama bu, onu tekrar görme düşüncesi, bambaşka bir şey. Onu paramparça ettim. Çöküşünü izledim ve onu kurtarmak için hiçbir şey yapmadım. Ve şimdi yine Nuh'un karşısında, bir cellat gibi kurbanının önünde durmalı ve onunla aynı havayı solumayı hak ettiğimi iddia etmeliyim.

Onu düşündüğüm anda, içimdeki kurt hırlıyor, alçak, uyarıcı bir homurtu. Anında, o kıymetli, neredeyse yok denecek kadar ince bağın etrafına daha da sıkıca sarılıyor. Tamamen yok ettiğimi sandığım bağın kalıntısı. Onu ve onu şiddetle koruyor. Şimdi bile bana yaklaşıyor, kontrolü bana vermiyor veya dönüşmeme izin vermiyor, öfkesi sürekli bir ceza gibi, ama içimde kalan o minicik parçayı korumak için tüm gücünü adanmış durumda.

Ona her şeyi düzelteceğimi, bir daha asla onu incitmeyeceğimi, yaptığım şeyi geri almak için kendimi paramparça edip ona barış teklifi olarak vereceğimi söylemek istiyorum. Ama o artık bana ve verdiğim sözlerle güvenmiyor ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlamıyorum.

Dışarıda, geç sabah gökyüzü daha da kararıyor, ağır gri bulutlar öfkeyle tepede dönüyor. Bu yıl zaten kar yağdı, ama havadaki keskin soğuk ve kırağı kokusu bana en kötüsünün henüz gelmediğini haber veriyor. Kuzey Idaho'da kış acımasız, vahşi ve bir şekilde de uygun. Ruhumdaki soğuk ıssızlığa uyan sert bir kış.

Canaan, öncelikle sürümüzün bölgesinin dışında buluşmamızı rica etmişti ve bunun herkes için daha iyi olacağını, önce tarafsız bir yerde buluşmamızın daha doğru olacağını vurgulamıştı. Bu, Noa'nın isteklerinin de Siggy'nin istekleri kadar bu karara dahil olduğunu bana hatırlatmanın pek de ince olmayan bir yoluydu. İkinci adamım da bu buluşmaya başka misafir getirmememi cesurca talep etmişti. Söylenmemiş sözleri çok açıktı.

Geçen seferden ders almadıysanız, sakın Talis'i yanınızda getirmeyi düşünmeyin.

Bunu benden talep ettiği için onu sessizce anlayıp saygı duysam da, ima ettiği şey beni yine de rahatsız etti. Ama gerçek şu ki, bu hafta yaptığım hiçbir şey ona aksini düşünmesi için bir neden vermediği için onu suçlayamazdım. Henüz kararımı verdiğimi bilmiyor. Yarattığım enkazda, aylardır beni yönlendirdiği yolu

nihayet görüyorum. Umarım çok geç kalmamışımdır... kıldığım şeyi kurtarmak için hala zamanım vardır.

Noa'nın Siggy'nin kurtarılmasındaki rolünün ne olduğunu ve neden bu yeniden birleşmenin bir parçası olacağını öğrenmeye çalıştığım da, Canaan sadece "*Bu Siggy'nin kararı*" demişti. Başka bir açıklama sunmamıştı. Sadece bu. Bu bilgiyi saklamasının sebepleri ne olursa olsun, içimi kemiriyor ve dilimde acı bir tat bırakıyor.

Zihnimde birbiri ardına teoriler dönüp duruyor, bazıları diğerlerinden daha tuhaf ve acı verici. Ama en karanlık olanı, Noa'nın Siggy'nin ilk kaçırılmasında herhangi bir rolü olduğu çarpık fikri, *şiddetle* ve derhal reddettiğim bir fikir. Thalassa Alderwood tarafından büyütülmüş olabilir, mirası akıl almaz seçimleriyle lekelenmiş bir kadın, ama Noa iyi bir insan. Bu dünya için fazla iyi. Ona bir bakışta, saf bir kalbe sahip olduğunu anlarsınız. Omegaların istismarına asla isteyerek katılmazdı.

Bu da beni, gösterge panelindeki saate bakarken onun Siggy ile olan bağlantısını düşünmeye itiyor. On dakika kaldı. Yrsa Eklund'u kızıyla yeniden bir araya getirmek üzere olduğumu fark ettiğimde kalbim daha da hızlı atmaya başladı; bunu yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. Özellikle de Carly bize olduğu gibi geri verildikten sonra. Suçluluk duygusu içime sızıyor, yarım saat önce Yrsa da dahil olmak üzere kimseye nereye gittiğimi veya neden gittiğimi söylemeden sürünün bölgesinden ayrıldığımı hatırlıyorum. Bencilce, hatta acımasızca, ama içimde acı, alaycı bir taraf var, son zamanlarda dokunduğum her şeyin toza dönüştüğüne inanan bir taraf, Yrsa'ya yanlış umut vermeye dayanamazdı. Siggy'yi güvende, nefes alan ve canlı bir şekilde karşımda görene kadar.

Çünkü Carly'nin annesi ormanı keder senfonisiyle doldurduktan kısa bir süre sonra, sadece bir annenin çıkarabileceği umutsuz ve yıkıcı çığlıkları duymaya dayanabileceğimi sanmıyorum.

Korumakla yükümlü olduğum bir başka insanı hayal kırıklığına uğratmayı kaldıramam.

Kendi kulaklarıma bile acı verici derecede yorgun gelen bir iç çekişle, Canaan ve Rhosyn'in geri dönmesiyle gerçek bir plan geliştirebileceğimizi, McNamara'ya ve onun lanet olası ültimatolarına bağlı olmayan bir plan geliştirebileceğimizi kendime hatırlatıyorum. Ve eğer göğsümdeki kalan o iplik, aramızdaki her mesafeyi kapattıkça daha da parıldayan o iplik, gerçekten umduğum şeyi ifade ediyorsa... o zaman belki hala bir şans vardır. Kırdığım şeyi onarmanın bir yolu. Noa'ya geri dönmenin bir yolu.

Bu düşünce tarzı tehlikeli bir şekilde sanrıya yaklaşabilir, ama elimde olan tek şey bu. Beni ayakta tutan, mücadele etmemi sağlayan tek şey bu. Çünkü o olmadan—Noa benim bir parçam olmadan—bunların hiçbir anlamı yok. Hiçbirinin bir anlamı yok. Bu gerçeği çok geç ve acı verici bir şekilde öğrendim.

Manzara noktasına giden dolambaçlı, tek şeritli toprak yolda ilerlerken, siyah GMC Sierra'mı tanıdık tümsekler ve keskin virajlar üzerinden sürüyorum; kas hafızam işin çoğunu yapıyor. Canaan'ın bu buluşma için seçtiği yer rastgele değildi. Yıllar boyunca, özellikle yalnız kalmaya, sadece kendim *olmaya* ve "Alfa varisi" olarak her hareketimi kimsenin izlemediği bir ana ihtiyaç duyduğumda, tekrar tekrar geri döndüğüm bir yerdi. Ayrıca üniversiteden tatillerde eve geldiğimde ve sürümle birlikte olmak eskisi gibi hissettirmedeğinde sığınağım olmuştu. Bir gariplik vardı ve nedenini asla anlayamadım. Manzara noktası, babam tarafından beklenmedik bir şekilde çağrılırsam hızla geri dönebileceğim kadar bölgemize yakındı, ancak çoğu zaman buraya kurt formumda koşarak gelirdim. Bölgemizin sınırları dışında diğer formlarımızda dolaşmak nadirdir, ancak bu benim için bir istisnaydı.

Birçok sabah hava hala karanlıkken buraya koşardım ve güneşin doğuşunu izlemek için tam zamanında gelirdim.

Seyir noktasının yanındaki küçük çakıllı park alanına girip arabayı durduruyorum. Motorun homurtusu azalıyor ama göğsümdeki korku geçmiyor. Selkirk Dağları'nın en çarpıcı manzaralarından birine birkaç metre kala park etmiş durumdayım. Çam ağaçları yamaçları süslüyor ve karla kaplı granit zirveler görkemli bir şekilde uzakta beliriyor, ama bunların hiçbirini göremiyorum.

Buraya manzara için gelmedim, dikkatimi çeken şey bu değildi.

İki kişi, yıpranmış eski bir piknik masasının üzerinde birbirlerine sokulmuş halde duruyorlar.

Yirmi metre ötede bile her şeyin değiştiğini anlıyorum.

Siggy, hatırladığımdan daha küçük. Fiziksel olarak değil, kilo verdiğinden şüphem yok ama sanki ruhunda bir şey kurumuş gibi. Yrsa'nın peşinden sürü evinde dolaşan, sivri dilli, mavi ateş gözlü omega'ya hiç benzemiyor. Her türlü ilgiye maruz kaldığında gelişen genç kadın. Seçici değildi. Şimdi, Noa'nın yanında olabildiğince az yer kaplamaya çalışıyormuş gibi büzülüyor, kendi içine kapanıyor. Fiziksel olarak herhangi bir yara izi taşımıyor gibi görünüyor, ama bu, duygusal yaraları çok zayıf yüzündeki kederli ifadeyle kendini belli ettiğinde hiçbir şey ifade etmiyor. Nefes alıyor olmasına şükretmem gerektiğini kendime hatırlatmalıyım ve Yrsa kızını tekrar kollarına aldığı anda tek önemseyeceği şey bu olacak.

Ve eğer bu beni derinden etkilemezse, yanındaki kadın beni neredeyse dizlerimin üstüne çöktürecek.

Nuh.

Beş gün geçti. Sadece beş. Onu en son gördüğümünden beri geçen süre bu kadar, ama o kısa sürede sanki bir ömür boyu cehennem yaşamış gibi görünüyor. Dizlerini büzmüş, kollarını sıkıca kendine sarmış, espresso rengi saçları yüzünün etrafında bir perde gibi sarkıyor. Ya da belki de bir zırh gibi. Başını kaldırmıyor. Küçülmüyor. Beni fark

etmiyor. Ama beni duyduğunu biliyorum. Kamyonumun motoru birkaç dakika önce geldiğimi ele verirdi.

Kalın gri kapüşonlu kazağın altında bile titriyor. Uzun kollu kazağın altından görünen ellerinin kısımları, sadece rüzgarın soğukluğundan değil, başka bir şeyden dolayı titriyor. Yine de tüm dikkati Siggy'de, sanki onu sadece iradesiyle bir arada tutuyormuş gibi.

Siggy de aynı şekilde ilgimi hak ediyor ve ona sonuna kadar ilgi göstereceğim, ama bir an için, aklıma gelen her detayı sayarken, boğucu ve yoğun pişmanlık duygusunun beni sarmasına izin veriyorum.

Son birkaç gündür mesafesini koruyarak, kırılğan bağı muhafaza eden kurtum sonunda hareketleniyor. İçimde yükseldiğini hissediyorum, göğsünde kederle karışık bir hırıltı gibi kıvrılan alçak, umutsuz bir ses. Günlerdir ilk defa, başa daha sıkı sarılmıyor. Bunun yerine, beni ona doğru itiyor. Beni ileriye doğru itiyor.

Ona git. Bu sorunu çöz.

Adımlarım sert, yavaş. Her hareketim kasıtlı. İkisini de korkutmak istemiyorum. Botlarımın altındaki toprak ve taşların her çıtırtısıyla omuzlarındaki gerilim artıyor, ama yine de bana bakmıyor. Gözleri Siggy'ye kilitlenmiş, her hareketini, her değişimini ezberliyormuş gibi onu inceliyor. Sanki kızın tekrar dağılmasını bekliyor ve dağıldığında hazır olmak istiyor.

Rüzgar onun kokusunu bana taşıyor. Esmer şeker ve baharatlı incir kokusu, şüphesiz ona ait, ama metalik bir şeyle karışmış, çarpıtılmış. Noa bunu gizlemek için çok uğraşıyor, hatta gözlerine bakmama bile izin vermiyor, ama kokusu onu ele veriyor. Korku. Eşim korkuyor. Benden. Suçluluk duygusu boğazımı safra gibi yakıyor çünkü bu tepkiyi hak etmediğimi düşünmüyorum. Kemiklerine işlemiş olan her bir temkinliliği ben oraya koydum.

Ama korkunun altında yatan ince bir iplik, paniğin keskin ısırtığı altında neredeyse kaybolan o küçük ayrıntı,

içimdeki kurdun önce hareketsiz kalıp sonra tekrar yükselmesine neden oluyor. Tetikte. *Omega* .

Noa'nın kokusu omega gibi.

Benim omegam.

Bu ne zaman oldu?

On metre ötede, önümde bir duvar yükseliyor. Kenan, gergin duruşu ve geniş gövdesiyle, layık görülmedikçe açılmayacak bir kapı gibi yolu kapatıyor. Eşi onu iki yandan destekliyor ve birlikte bir kalkan oluşturuyorlar.

Canaan'ın sesi sakın, ama tonda bir ağırlık var. "Nick."

Gözleri gözlerimle buluştu ve soruyu anında gözlerinden okudum. *Bir tehdit misin?*

Çok sinirlenmek istiyorum. Bu ima karşısında öfkelenmek istiyorum. Ama son zamanlarda sinirlenmediğimi kanıtlamak için ne yaptım ki? Bu yüzden, sadece bir refleks olan bu duyguya teslim olmak yerine, bir kez başımı sallıyorum.

"Bunu düzeltereğim." Sesim, uzun süredir süren sessizlik ve az uyku yüzünden kısık ve hırıltılı bir şekilde çıkıyor. Ama her kelimemin arkasındayım. Bunu belli ediyorum. Yüzümde ne görürlerse görsünler, yeterli olmalı çünkü bakışlarımız kesiştikten sonra kenara çekiliyorlar.

Yanımdan geçip gidiyorum.

Yaklaştığımda Siggy başını kaldırıyor ve büyük mavi gözlerindeki rahatlama ve güvensizlik karışımı yürek burkan bir görüntü oluşturuyor. Eskiden olduğu gibi bana güvenmek istiyor ama yapamıyor. Henüz değil. Ama sorun değil. Bunu tekrar kazanmanın bir yolunu bulacağım. İlk olarak, kendi evinde güvende olmasını sağlamanın bir yolunu bulmakla başlayacağım. Bu, bir Alfa olarak ona sağlamam gereken çok temel bir ihtiyaç, ama bu konuda ona çoktan başarısız oldum. Felaket düzeyinde.

Bir daha asla.

"Merhaba, Alpha," diye karşılık verdi sesi sakın ama kararlı bir şekilde.

Masanın önünde tehditkar olmayan bir şekilde çömelerek kendimi o kadar küçültüyorum ki, Siggy gözlerime bakmak için aşağıya bakmak zorunda kalıyor.

Şekil değiştirenler olarak, önceden belirlenmiş özelliklerimiz sosyal düzendeki yerimizi belirler. Doğal olarak itaatkar içgüdülere sahip omegalar, alfalara saygı göstermeye programlanmıştır. Göz teması en açık işaretlerden biridir. Çoğu alfa bunu bir meydan okuma olarak algılar. O da dener, ancak bakışları iki saniyeden fazla sürmeden hemen kaçır. Sonra tekrar dener. Ve tekrar. Bu, daha önce çok defa gördüğüm bir döngü. Ben hiçbir zaman bir omegayı göğsüme veya yere konuşmaya zorlayarak güç bulan bir alfa olmadım. Baskınlığımın ağırlığını kanıtlamak için onun itaatine ihtiyacım yok. Kendi kendini anlatıyor zaten. Ama Siggy'nin bu inancı paylaşmayan bir veya birkaç alfa ile zaman geçirdiği açık.

"Seni görmek gerçekten çok güzel, evlat." Sesim, yoğun duygularla titreyerek kelimelerin arasında kaldı. Keder, suçluluk, rahatlama. Hepsi birden. Yutkundum.

Bunun nedenini bilmiyorum, belki kendimi küçültme şeklimden ya da kelimelerin boğuk ve ham bir şekilde çıkmasından kaynaklanıyor, ama böyle bir şey olduğunda hissediyorum.

Gözleri.

Noa'nın gözleri sonunda beni buldu.

Bu, kaburgalarınıza bir yumruk yemiş gibi olmak ve acıya şükretmek gibi, çünkü *bir şey* hissediyor olmanızdan dolayı mutlu oluyorsunuz. Acıtması önemli değil. Bakışları sert bir şekilde vuruyor ve içimde bir şeyleri değiştiriyor. Sanki beş gündür farkında olmadan nefesimi tutmuşum ve ilk kez derin bir nefes almışım gibi.

Ona bakmak istiyorum, gerçekten bakmak istiyorum ama bakmıyorum. Gözlerine bakarsam, bakışlarını kaçıracağından korkuyorum, sonra ne olacak?

Bu yüzden dikkatimi Siggy'ye veriyorum, en azından doğru olan bu. Bunu fazlasıyla hak ediyor. Benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyor.

Çenesi titriyor, kirpikleri ıslak.

"Bana Carly'den bahsettiler," diye fısıldadı. Kalbim onun için tekrar paramparça oldu. Ama sonra daha da yumuşak, daha da kırık bir sesle ekledi: "Onu geride bırakmak istemedim, Alpha. Söz veriyorum."

Kahretsin.

Ona biraz teselli sunmadan ya da hayatta kalmak için, *buraya* gelmek için yaptıklarının, ne benim ne de başkası tarafından affedilmesi gereken bir şey olmadığını söylemeden önce, Noa hareket ediyor.

Öne doğru eğiliyor, yavaşça ve titreyerek, sanki varlığının her zerresi hassas ve yaralıymış gibi, ama yine de yapıyor. Yine de Siggy'nin eline uzanıyor ve narin parmaklarını onun etrafına kıvrıyor. Sıkıyor, sanki kızı elle tutulur bir şeye bağlamaya çaresizce çalışıyormuş gibi.

"Aşkım," diyor nazikçe, sesi boğuk ama net. Bu, kulaklarıma adeta müzik gibi geliyor ve içimdeki kurt için de eve dönüş sinyali gibi. "Başka seçeneğin yoktu. Şu anda buna inanmadığını biliyorum. Ama sen ve Carly yer değiştirmiş olsaydınız... onu suçlar mıydın?"

Siggy zar zor kelimeyi söyleyebiliyor: "Hayır."

"O zaman kendini suçlayamazsın," diyor Noa, sesi bedeninin aksine sakin. Solgun, titriyor, belli ki ona yaptığım şeyin etkisinden hala kurtulamamış, ama bir şekilde başka birini ayakta tutmayı başarıyor. Bunu izlemek içimde bir şeyleri kırıyor. Siggy ona sanki can simidiymiş, tamamen güvenilebileceği tek kişiymiş gibi bakıyor.

Konuşurken boğazım adını koyamadığım bir duygu düğümüyle boğuşuyor, sesim kısık ama istikrarlı. "Siggy... Carly ile birlikte miydin o sırada...?"

Sormaktan nefret ediyorum. Onu tekrar bu durumun içine sürüklemekten nefret ediyorum. Ama mecburum.

Annesinin cevaplara ihtiyacı olacak.

Siggy'nin gözleri anında Noa'ya çevrildi, paniği hemen başladı. Ve işte böylece, Noa yine oradaydı. Boşta kalan eli yavaşça kalktı, sanki Siggy'nin her ufak hareketini takip ettiğinden emin olmak istercesine, titreyen parmakları rüzgarın Siggy'nin at kuyruğundan çıkardığı koyu sarı saç tellerine dokundu. Bu hareket o kadar hassastı ki, neredeyse beni mahvetti.

“Karar sana kalmış Siggy,” diyor Noa, elini Siggy'nin kulağının yakınına getirip bir tutam saçını arkasına sıkıştırırken. “Nasıl söyleyeceğine sen karar vereceksin. Eğer Canaan ve Rhosyn senin yerine söylesin istersen, sorun değil. Eğer annen yanındayken söylemeyi tercih edersen, o da sorun değil. Kimse seni hiçbir şekilde zorlamayacak. Senin hızına göre ilerliyoruz, unutma? Her şey senin şartlarına göre.”

Arkadaşım—artık ona böyle demeye hakkım yok ama kahretsin, bu gerçeğin ta kendisi—orada duruyor, vücudu soğuktan titriyor ve saklamaya çalıştığı o incecik yüz buruşturmaları bir şey ifade ediyorsa, o da acı çekiyor. Ve yine de, iyiliği seçiyor.

Ve ona yalan söyleyip, asla bir Luna olmaması gerektiğini söylediğim gerçeği...

Dün her şeyi geri almanın mümkün olmadığını kabul ettim, ama bu, durumu düzeltmek için sonuna kadar savaşamayacağım anlamına gelmiyor. Şimdiden, sonraki adımlarım için fikirler üretiyorum, ama şu anda, onun hak ettiği teselliye özgürce verdiğini izlerken, onun acısını kendim için de almanın bir yolunu bulmam gerektiğine karar veriyorum. Bunun böyle devam edemeyeceğine.

Centilmenlik yapıp ona bu konuda bir seçim hakkı vereceğimi söylemeyi çok isterdim—en azından bunu yapmalıydım çünkü ilk başta ben hata yaptım ve muhtemelen benimle hiçbir ilgisi olsun istemiyor—ama daha önce de ona gelince içgüdülerimi görmezden gelmişim ve hiçbir şey bu kadar yıkıcı bir şekilde ters

tepmemişti. Bu hatayı iki kez yapmaya niyetim yok. İçimdeki her şey uluyor, onu alıp güvenli bir yere götürmemi istiyor. *Bir yuva kurması gerekiyor. Benim kokumla işaretlenmiş şeylerle.* Kurtum bunu onaylıyor, zayıflayan ipliğin üzerinde durduğu yerden beni dürtüyor ve bariz hastalığına bakmam gerektiğini söylüyor.

Yeterince hızlı hareket etmediğimde, içimdeki kurt sabırsızca homurdanır ve omegamız olan ona ulaşma dürtüsüne tüm ağırlığını verir. Bu dürtünün gücü, vücuduma bir darbe gibi çarpar. Çakılların ve çam iğnelerinin arasına yüzüstü düşmemek için tüm boyumla doğruluyorum. Çok hızlı hareket etmem Siggy'yi irkiltir ve onun endişesi üzerine Noa'nın iki tonlu bakışları keskin bir şekilde bana yönelir. Bu bakışı yüzünde görmek beni hoş bir şekilde heyecanlandırıyor. Bu, tüm mücadele gücünü kaybetmediği anlamına geliyor. En azından henüz değil.

Tüm dikkatini, şimdi gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde bana bakan Siggy'ye çevirdi. "İki kere anlatmak zorunda kalmak istemiyorum." Sesindeki tereddüt, kırılganlığın o anlık parıltısı, kesinlikle belliydi. "Annem de buradayken, bana olanları anlatabilir miyim?"

Bu kadar basit bir şey için izin isteme ihtiyacı duyması...

Şimdiye kadar saygılı bir mesafeden bize alan tanıyan Canaan ve Rhosyn, artık daha da yaklaşıyorlar.

Rhosyn soruyor: "Yrsa bugün eve geleceğini biliyor mu?"

Başımı salladım, çenem kasılmıştı. "Hayır. Emin olana kadar, onu kendi gözlerimle görene kadar hiçbir şey söylemek istemedim. İşler yolunda gitmezse umutlarını boşa çıkarma riskini göze alamazdım."

Vikingvari kadın bu kararım yüzünden muhtemelen bana haddimi bildirecek, ama en azından bu hafta benim için nasıl geçtiğine sadık kalıyoruz. *Bir tane daha sinirli kadın ne fark eder ki?* En azından meclis üyesinin, kızı karşısında olunca ilk öfkesinin geçeceğini biliyorum.

Canaan cebinden, açıklıkta ele geçirdiği aracın anahtarlarını çıkarıp bir kez havaya fırlattıktan sonra yakaladı. "Öyleyse daha fazla vakit kaybetmeyelim. Yola çıkmaya hazır mıyız? Zaten hava iyice soğuyor."

Başımı salladım ve onu aramaktan kendimi alamadığımı için Noa'ya baktım. Siggy ondan uzaklaştığından beri tek kelime etmemişti ve şimdi kenarda duruyordu, rüzgar koyu saçlarını öyle bir şekilde savuruyordu ki, bu bana rüyalarımı hatırlatıyordu. Aylarca süren rüyalarımın yıldızı oydu. O zamanlar renksiz olan saçları, tıpkı şimdi o rüyalarda olduğu gibi etrafında dalgalanırdı.

"Sen de..." Kelimeler boğazımda düğümlendi. Bir kez öksürerek zorla ağzımdan çıkardım. "Sen de bizimle geri mi döneceksin?"

Yüz ifadesi değişti. Gerildi. Kaşları çatıldı ve gözleri parladı. Öfkeyle değil, acıyla. Kahretsin. Gelmesi *gerekip* gerekmediğini sorguladığımı düşünüyor. Orada olmasını istemediğimi ima ettiğimi sanıyor. Bu hem doğru hem de aynı zamanda en büyük yalan. McNamara problemime gerçek bir çözüm bulana kadar onu sürümden güvenli bir mesafede tutmak istiyorum, ama aynı anda onu omzuma atıp evime götürmek istiyorum. Onu yatak odamda istiyorum, orada kilitleyip kapıyı koruyarak ona açtığım yaralardan iyileşmesini bekliyorum.

Elbette bunu ona söyleyemem, ama başka bir şekilde düzeltmek için ağzımı açtığımda, Siggy benden önce davranıyor.

"Noa olmadan geri dönmeyeceğim," diyor bana, kararlı ve güçlü bir ses tonuyla, buraya geldiğimden beri hiç bu kadar emin olmamıştı. Bunu söylerken daha da dik duruyor, sanki kumda bir çizgi çekiormuş gibi. Bu bir rica değil; bir şart.

Noa bu açıklamaya şaşırmış görünmese de, yüzünde bir gölge var. Yorgun ve ağır bir ifade. Hem tedirginlik hem de sessiz bir kabullenişin karmaşık bir karışımı.

Son birkaç dakikadır iki omega dışının etkileşimini gözlemleyerek cevabını zaten bildiğimi düşündüğüm bir soruya onay almak için sessizce ona döndüğümde Canaan bir kez başını salladı.

Siggy'nin Noa'ya doğru eğilme şekli, ondan rehberlik bekleme şekli her şeyi anlatıyor. Karanlıktan iyileşmeye doğru tırmanışında Siggy kendini Noa'ya bağlamış durumda. Bu bağ, ne şekil almış olursa olsun, onu şu anda ayakta tutan şey açıkça bu. Ve Noa, aman Tanrım, tükenmiş gibi görünüyor ama hala ayakta. Hala kendini başkasının temeli olmaya adıyor. Kendini zar zor ayakta tutabiliyor ama Siggy'nin bununla yalnız başına yüzleşmesine izin verme niyeti yok. Bunun onu ne kadar güçlü kıldığının farkında mı bilmiyorum. Sessiz bir güç türü ama yine de güç.

"Siggy, seni bunu yapmaya hiç niyetim yok," dedim ona, her kelimesinin arkasında durarak. "Şimdi, hadi ama, Canaan haklı, dışarısı cehennem gibi soğumaya başladı."

Normalden daha yüksek vücut sıcaklığıma rağmen, havadaki soğukluk kıyafetlerimden içeri işlemeye başladı. Sanki bir işaretmiş gibi. Noa'nın tüm vücudu, bol kapüşonlu kazağının içinde titriyor. Şirin küçük burnunun ucu kıpkırmızı ve beş gün öncesine göre daha belirginleşmiş olan elmacık kemiklerinin yüksek noktaları da aynı renkte. O gün rüzgarda kokusunu ilk aldığımda yokmuş gibi davranmaya çalıştığım içgüdülerim, onu sıcak bir yere götürmemi emrediyor.

Bu kadar dengesizken direksiyon başına geçmesinden de endişe etmeden edemiyorum. Gözlerinin altındaki morluklar düşündüğüm anlama geliyorsa, geçen hafta benim kadar kötü uyumuş demektir. Yani neredeyse hiç uyumamış. Bitkin halde dağ geçitlerinin kıvrımlı yollarından bölgemizin kapılarına kadar araba kullanma düşüncesi bile tüylerimi diken diken ediyor, korku içimi kemiriyor.

"Jeep'inizi burada bırakın," dedim ona, sesimi olabildiğince sakın ve düz tutarak. "Sinizi ve Siggy'yi

bölgeye geri götüreceğim. Sonra, ne zaman eve gitmeye hazır olursanız, sizi buraya kendim getireceğim."

Ev. Bunca zamandır sadece birkaç saat uzaklıkta olan bir yer. Farkında olmadan, Thalassa yedi yıldan fazla bir süre önce eşimi benden aldı ve bir şekilde onu hâlâ burnumun dibinde tutuyor. Bunun bir kaza olmadığına, dokumacının her hareketinin bir amacı, henüz ortaya çıkaramadığım daha derin bir nedeni olduğuna dair kemirici şüpheyi durduramıyorum.

Noa teklifim karşısında irkildi, rüzgarda dağılmış saçlarının altında kaşları çatıldı. "Buraya gelirken yaptığımız gibi, Siggy ile birlikte Canaan'ın arkasından geleceğim," dedi yumuşak bir sesle, gözleri yüzüme bakmaktan kaçınarak her yere kaydı. Derin bir nefes alıp çenesini kaldırdığında ancak gözlerime bakmak için gösterdiği tüm çabayı görebildim. "Gitmem gerekirse kendi aracıma erişebileceğimi bilsem kendimi daha iyi hissederdim. Nedenini anladığınızdan eminim."

Kelimelerini özenle seçti ve istediği sonucu elde etti, çünkü içten içe, ima ettikleri şeylerden dolayı göğüs kemiğime bir darbe almış gibi irkildim. Noa bir çıkış yolu, bir kaçış yolu istiyor. Benden.

"Evet, Noa, anlıyorum."

Adı, dilimde çiçek açan omega parfümü kadar tatlı geliyor, ama adını ağızımdan duyduğumda irkilmesiyle bu tat hızla ekşiyor.

Şimdi ve burada yemin ederim ki, bir gün onun adını söylemem onu iyileştirecek, yıkmayacak.

BÖLÜM 24

NUH

Bütün gün, bir insanın kırılmadan önce ne kadar korkuya dayanabileceğini ölçen acımasız bir sınav gibi geliyor. Sanki evren, ya da belki de Tanrıça'nın kendisi, hastalıklı bir merakla izliyor ve ciğerlerim, kemiklerim ve içimdeki her boşluk keder ve korkunun boğucu ağırlığıyla dolarken nefes almaya devam ettiğim her anı sayıyor.

İlk sınav, seyir terasına doğru araba yolculuğuydu. Direksiyon başında ellerim tüm yol boyunca titredi, parmaklarım o kadar sıkı kenetlenmişti ki acıyordu. İkinci sınav ise - *asıl* sınav - Rennick'i tekrar görmektir. Sadece görmek değil, onunla *etkileşim kurmak* .

O noktada, bunun artık bir test olmadığını anladım. Görebildiğim tek mantıklı açıklama, bunun kozmik bir şaka olduğuydu. Başka bir hayatta çok fena kızdırdığım bir tanrı tarafından sunulan küçük düşürücü bir intikam türü. Şimdi benim dağılmamı izliyorlar ve görünüşe göre gösteriden zevk alıyorlar. Sadece kalbimi kırmakla kalmayıp, ruhumu da oyup çıkaran adamın, bunu yapmaya hakkı varmış gibi değil, aynı zamanda benim yörüngemde olmak *istiyormuş* gibi ortalıkta dolaşmasını izliyorlar.

Kamyonundan indiği ve kokusu havaya yayıldığı günden beri sessizce şükrettiğim tek şey, o kokuyu *neredeyse hiç*

alamıyor olmam. Daha önce Rennick'in kokusu, mümkün olduğunu düşünmediğim şekillerde beni cezbediyordu. İçinde yuvarlanmayı, vetiver, deri ve nane kokusuyla kar melekleri yapmayı hayal etmemi sağlayan türden bağımlılık yapıcı bir kokuydu. Ama şimdi, sadece bir fısıltıdan ibaret. Hafif. Uzak. Belki de Tanrıça bana bir nebze merhamet gösteriyordu, beni paramparça eden adamın kokusuna özlem *duymama* izin veriyordu diye düşündüm.

Ama bu umut kısa sürdü. Çünkü kaybolan sadece *onun* kokusu değildi. Siggy'nin kendine özgü tatlı omega parfümü? Neredeyse hiç hissedilmiyor. Seren'in malikanede yakmakta ısrar ettiği kehribar ve turuncu mumlar? Hiçbir şey yok. Bu sabah ayrılmadan önce demlediği kahvenin kokusunu bile hatırlamıyorum. Ve son birkaç gündür zorla yediğim yemekler? İştahım olmadığı için karton gibi tadı yoktu. Sanırım... sanırım tat alma duyum da gidiyor.

Reddedilen eş sendromu, yani bitmek bilmeyen bir hediye, değil mi?

Ve sonra bir sonraki sınav geldi. Siggy için yuttuğum sınav. Çünkü ona ne olursa olsun burada olacağıma söz vermiştim. Bu yüzden direksiyonu kavradım, önüme baktım ve şimdi inişimin başlangıcıyla ilişkilendirdiğim demir kapılardan geçerek arabayı sürdüm. Sanki déjà vu yaşıyordum. Ama annemin külleri ön koltukta değil, Siggy'nin yanındaydı. Annemi eşine götürmek yerine, bir kızı annesine geri götürmek için buradaydım.

Teoride güzeldi.

Gerçekte mi? Arkamı dönüp kaçmak istedim. *Evine* giden o tanıdık yollarda geçirdiğim her saniye tenimi çok geriyordu. Midem bulanıyordu. Çünkü burada, *onun* yanında olmak, zaten morarmış ve kırılmış bedenimi daha fazla acıya hazırlıyordu. Her bakışı, her duruş değişikliği, konuşmak için dudaklarını her araladığı an, sinirlerim

gerilmiş bir tel gibi geriliyordu. O açıklıkta başladığı işi bitirmesini bekliyordum.

Elbette ki asla gelmiyor.

Ama bu, işleri kolaylaştırmıyor.

Hiç gelmeyen bir acıyı beklemek de başlı başına bir işkence. Kemiklerimi kemiren ve geriye kalan azıcık gücümü de tehdit eden bir yorgunluk.

Ama Yrsa Eklund'un kızını tek bir kucaklamayla kollarına almasını izlemek, son yedi ayın verdiği zararı onarmaya yetecek güce sahipmiş gibi hissettiriyordu. Alfa dışının gözleri Siggy'ye kilitlendiğinde göğsünden kopan kırık, boğuk hıçkırığı duymak? İşte bu her şeye değdi. Her şeye. Ciğerlerimi tırmalayan her bir huzursuzluğa. Onun varlığını hissettiğimde göğsümde beliren her bir acı sızısına. *Onunla* aynı odada olmak, burada olmak, buna değdi.

Hayatımı omegaları kurtarmaya adadım, ama çoğu zaman onları parçalanmış ailelerden, manipülatif ebeveynlerden, unvanlarını onlara karşı kullanan sözde koruyucularından kaçmalarına yardım ediyorum. Omegalarımın birinin onu seven biriyle yeniden bir araya geldiğini izleme şerefine bir kez bile nail olamadım. Yrsa'nın kollarının titremesi, Siggy'yi sanki gözünü kırpsa tekrar kaybolacakmış gibi kucaklaması... kırık, keskin parçalarım dokundu ve birkaç kenarını yumuşattı. Beni iyileştirmede elbette, ama birkaç dakika boyunca nefes almak o kadar da zor değildi.

İlk "olaydan" sonra bayılıp uyandığım odaya geri döndüğümde, ona yakın durdum. Kol mesafesinde, el ele tutuşabilecek kadar yakındım, çünkü Siggy hikayesini anlatırken orada olmam gerektiğini söylemişti. Birkaç kez kekeledi ve sesi titredi, ama kim onu suçlayabilir ki? Biz—Yrsa, Rennick ve ben—orada oturduk ve ona kelimeleri söylemesi için gereken zamanı ve anlayışı verdik.

Ve kulüpteki omega'nın Carly ve Siggy'ye beni bulmalarını, Ashvale'e gelmelerini, orada güvende olacaklarını söyleyip kendisini onlar için feda ettiği kısma geldiğinde, olanları gördüm. Rennick'in metalik gri bakışları ağır ve araştırmacı bir şekilde gözlerime dikildi ve Yrsa'nın kaşları şüpheyile çatıldı. Şüphesiz, topraklarından kaybolan yedi omega (Siggy ve Carly dahil), onları omegalarla bağlantılı herkese karşı temkinli hale getirmişti. Sessiz bakışları, *"Bununla ne alakası var?"* diyordu.

Soruyu soran Yrsa'ydı. Cesur ve açık sözlüydü. "Ne demek istiyor, *seni* etkilemek? Birisi ona neden böyle bir şey söylesin ki?"

Yüz ifademi olabildiğince nötr tutmaya çalıştım, onun yoğun şüpheciliği karşısında sızlanmamaya gayret ettim. "İhtiyaç sahibi omegalara yardım ediyorum," dedim ona kısaca. "Bu benim işim. Amacım."

"Ama eczaneniz olduğunu sanıyordum?" diye karşılık verdi, kafası karışık ama bir yandan da koruyucu anne içgüdüleri doruk noktasına ulaşmış bir şekilde.

Potion & Petal'ı nereden bildiğini sormaya zahmet etmedim. Cevap açıktı çünkü son zamanlarda burada konuşulan konu olduğumdan hiç şüphem yoktu. Bu, yanlışlıkla Alfa'yı kendime ait ilan eden aptal kız olmanın getirdiği bir şeydi. Bu yüzden, içim burkulsa da, umursamaz bir şekilde omuz silktim.

"Evet, öyle. Faturalarımı ödememi sağlayan şey bu."

Orada da insanlara çeşitli şekillerde yardım ediyorum, ama diğer intikamcı yan görevime girmemize gerek yok. İçimde şöyle bir his vardı: Eğer şöyle bir şey söylesem, *"Evet, temelde istismara uğramış omegalar için bir tür Yeraltı Demiryolu işletiyorum ve onlara rehabilitasyon için güvenli bir yer sunuyorum. Ah, ve bazen, bazıları için, yeniden başlamak bir seçenek olmadığında, sorunu çözecek çözümler sunuyorum . Ayrıca, yılbaşı hediyesi fikirlerine*

ihtiyacınız olursa, gerçekten güzel çay karışimleri ve mumlar da satıyorum."

Bu yüzden daha fazla ayrıntıya girmedim. Cadılardan, ayaklarımızın altındaki gizli sığınaktan veya kızlarımızın etrafına ördüğümüz sihirli korumalardan kesinlikle bahsetmedim. Bu, herkesin anlatabileceğı bir hikaye değıl. Kızını yeni geri almış bir kadının bile anlatabileceğı bir hikaye değıl.

Yrsa'yı sakinleştiren şey, Siggy'nin beni sürekli azarlamayı bırakması için yalvarması olmuştu sonunda.

Dişi lider, tüm enerjisini kızının konuşmasını dikkatle dinlemeye yöneltti.

Siggy içini dökerken, annesi ve Alfa'nın kaybolduğı süre boyunca başına gelenleri nihayet öğrenmesi için henüz kabuğı yeni çatmış yarayı yeniden açarken, onun gözlerini hissettim. Sürüsünün omegası hayatta kalma öyküsünü titreyerek anlatırken bile, Rennick'in bakışları sürekli bana kayıyordu. Yoğun. Anlaşılmaz. Sanki çoktan kırdığı bir şeyi ezberlemeye çalışıyormuş gibi. O kurşuni gözlerin her geçişi tenimi yakıyor, çözemediğim bir duygu karışımıyla nabzımı tekliliyordu.

Peki ya benim kurdum? O, bu teklifi reddetti. Çok yorgundu, kendisi de çok üzgündü. Sırtını döndü, öfkesi keskin ve içten içe kaynıyordu, onun dikkatini bile bir karşılıkla onurlandırmadı. Yaptıklarından sonra, yaptığı seçimden sonra, ikimizi de paramparça eden ve onu kafesinin içinde çürümeye terk eden o seçimden sonra... Şimdi o kafes, bağımızın yaşadığı karanlık uçurumun içinde yüzüyordu.

Omegalarla olan ilişkimle ilgili bazı detaylar ortaya çıktıktan sonra Rennick'in ilgisi yeni, neredeyse takıntılı bir seviyeye ulaştı. Kayıp omegalarından birinin, tüm yerler arasında benim kapımın önünde ortaya çıktığını Canaan'dan öğrendiğinden beri bunu merak ettiğini

biliyorum. Sadece ironi bile, duygusal olarak tıkanmış alfa beyninin tamamen arızalanmasına yetmiş olabilir.

Hâlâ bana bakıyordu, sanki Siggy ile birlikte kendi hayat sırlarımı da isteyerek anlatmamı bekliyordu ki, Carly'nin annesi çalışma odasının kapısında belirdi. Bir hayalet gibi görünüyordu, solgun ve içine kapanıktı, ama cam gibi gözleri Siggy'ye değdiğinde bir rahatlama hissettim. Sevinç değil. Mutluluk değil. Ama hâlâ düşündüğümde boğazımı yakan türden, umutsuz, minnettar bir rahatlama.

Siggy yanımda kaskatı kesilmişti, eli benimkine uzanıp o kadar sıkı kenetlenmişti ki ikimizin de moraracağını sandım. Ama kaçmadı. Geri çekilmedi. Sanki kendi kendine yaptığı bir kefaret eylemiymiş gibi, o kederli annenin bakışlarına karşılık verdi. Adını hiç öğrenemediğim Carly'nin annesi ilk önce yıkıldı. Benim Bülbülüm gözümüzün önünde çökmüştü, ama onu teselli etmek için iki anne birlikte devreye girdi.

Üçünün paylaştığı o an, acı verici derecede hüzünlü ve samimiydi ve sanki önceden prova yapmışız gibi, Rennick ve ben üçüne de yalnız kalmaları için bir an tanımak üzere ayağa kalktık. Yrsa, kızının omzunun üzerinden gözlerime baktı, bir kez başını sallayarak Siggy'nin bana ihtiyacı olursa beni bulacağını işaret etti.

"Çok uzakta olmayacağım," diye söz verdim, koridora adım atmadan önce ve otomatik pilot modunda, arka verandaya açılan sürgülü kapılara giden tanıdık yoldan ilerledim.

Olay yerine geri dönüyorum... çünkü anlaşılan ben acıya dayanamayan biriyim.

Şimdi, tanıdık korkuluğa yaslanmış, gözlerimi kapatıp başımı, dünyayı karla örtmekle tehdit eden girdaplı bulutlara doğru çeviriyorum. Bu günlerde sürekli buz gibi olan iç organlarım, soğuktan şimdiden acıyor. Ama kıpırdamıyorum. Gözümü bile kırpmıyorum. Sürgülü kapı bir saniye sonra yavaşça açılıp kapandığında bile.

Bakmama gerek yok. Kim olduğunu biliyorum.

Beni olduğum yerde donduran Şey, inatçılık ve saf duygusal tüklenmişliğin bir karışımı. Dürüst olmak gerekirse, fiziksel tüklenmişlik de var. Ama çoğunlukla... çoğunlukla sadece korkuyorum. Tıpkı yorganın altına saklanan, gözlerini sıkıca kapatan ve hareketsiz kaldığı sürece canavarın onu göremeyeceğine ikna olmuş bir çocuk gibi.

Ama istesem bile o tür çocukluk saflığına tutunamam.

Bu yüzden, söyleyebileceği her Şeye, bana yaşatabileceği her türlü olası acıya karşı kendimi hazırlıyorum. Ama hiçbiri olmuyor. Bunun yerine, kolunun benimkine hafifçe değdiğini hissediyorum, neredeyse hissedilmiyor bile, ama vücudumu gerginlikle kasılmaya yetiyor ve sonra omuzlarımla üzerine sıcak bir Şey yerleşiyor.

Gözlerim birden açıldı.

Üzerime fermuarı açık, yumuşak ve eskimiş bir kapuşonlu sweatshirt sardı; kolları, kollarımı içine soksam ellerimi yutacak kadar uzundu. Bugün, reddedilmenin hoş yan etkileri sayesinde, ondan kurtulduğum o eşsiz koku, koyu yeşil kumaştan sızıyor ve onun kokusu olduğunu doğruluyordu. Artık fark etmemek imkansızdı, fark etmemiş gibi davranmak da imkansızdı. Beynim durduramadan bedenim tepki verdi. Sanki hayata geri döndürölen biri gibi, içimde bir Şey sarsıldı. Bir kıvılcım. Hayatta kalma umudunun en ufak bir belirtisi.

Ve aynı hızla kalbim durdu.

Çünkü tek bir kalp atışı, beni ona bağlayan ipliğe içgüdüsel bir uzanış ve eli boş dönmek, kokunun artık "ev "i sembolize etmediğini hatırlamak için yeterli. Bu bir kayıp.

Hareket edemeyecek kadar şoktayım. Soğuk hâlâ dondurucu ama kapuşonlu kazağın sıcaklığı tenime işlemeye, sanki bir hayalet uzuvmuş gibi, o bağı özleyen yanımla sarmaya başladı bile.

"Bütün gün titriyorsun," diyor sessizce, nazikçe. Sanki biraz daha yüksek sesle konuşursa kaıp gidecekmişim gibi.

“Şu an dışarısı senin için çok soğuk.”

Göğsümde bir sıkıntı hissediyorum.

İçimde, yorgun, hassas bir yanımla var ki, o endişenin ağırlığı altında erimekte istiyorum. Sunduğu rahatlığa yaslanmak istiyorum. Ama bir başka yanımla, daha akıllı olan yanımla, yanımla ve yaralı yanımla, geri çekiliyor, ona inanmazlıkla bakıyor. *Bu adamın cüretkarlığı...*

"Artık iyiliğimi umursuyormuş gibi davranmana gerek yok, Alfa," diyorum, elim sanki kendi kendine istemsizce kapüşonlu kazağımın açık yakalarını kavrayıp, onun kokusunu taşıyan ağır kumaşı üzerime sıkıca sararken, bu unvan dilimde kırık cam gibi keskin kalıyor. Fark etse bile bir şey söylemiyor. "Sanırım bunu geride bıraktık, değil mi?"

Tepkisi anında oldu. Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru sıçradı, yüz ifadesi değişti. Ve bugün ilk defa ona gerçekten *baktım* —sadece gözlerimi yüzüne doğru çevirmedim. Onu süzdüm ve göz altı morluklarını ve sertleşmiş dudaklarını fark ettim. Beni paramparça edip kanlar içinde bırakan adama benzemiyordu.

O da kanıyor gibi görünüyor.

Bana verdiği zararı, kendi içinde de aynı derinliğe kazıdı. Belki bu, bir tür çarpık adalet biçimi gibi, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamalıydı ama sağlamıyor. Tek yaptığı, aramızdaki havayı daha ağırlaştırmak. Daha da hüzünlendirmek.

"Ben..." diye başlıyor, sanki tartışacakmış, kendini savunacakmış gibi, ama ifadesinde bir şey kendini kapatıyor. Çenesi kasılıyor, sonra sıkışıyor. Nefes vermeden önce dudaklarının hafifçe aralandığını ve başını salladığını fark ediyorum, sanki az önce düştüğü düşünce çizgisini üzerinden atmaya çalışıyor gibi. Doğruluyor, omuzlarını dikleştiriyor ve bana alışılmış bir soğukkanlılıkla bakıyor. "Omegalarla ne yaptığınızı bilmek istiyorum,"

diyor sakın bir ses tonuyla. “Ve insanların neden yardım için size göndereceklerini bilmek istiyorum.”

Omurgam anında kaskatı kesildi, içimde savaşçı bir şey kıpırdandı. Sahip olduğum tüm koruma içgüdüleri gerildi, saldırmaya hazırlandı. İlk düşüncem *hayır* oldu ve ilk içgüdüm ona cehenneme gitmesini söylemek oldu. Bana soru sorma hakkı yok. Ne bununla ilgili, ne de *onlarla* ilgili.

Ama sonra sesi yumuşuyor.

" *Lütfen* ," diye hırıltılı bir sesle, boğulmakta olan bir adama benziyordu. "Siggy'ye ben yardım edemezken sizin nasıl yardım edebildiğinizi bilmek istiyorum."

O tek kelime. *Lütfen*.

Önemli olmamalı ama önemli. O rica ediyor, yalvarıyor, emretmiyor. Ve bu, her şeyden çok, mücadele azmimi kırıyor. Kuru ve hassas boğazımı sıyıran bir iç çekişle, korkuluğa daha da yaslanıyorum.

Bu gerçekten saçmalık. Ona, beni gözden çıkarılabilir bulmadan önce bana sunmadığı açıklamayı sunmak üzere olmam. Aramızdaki bağı, kalbimi, onun bile istemediği siyasi bir anlaşma için kabul edilebilir bir fedakarlık olarak görmeden önce. Çaresizlikten dolayı içine düştüğü bir anlaşma.

Yine de hakkını teslim ediyorum.

Tamamı değil. Her kutsal ayrıntısıyla değil. Ama yeterli.

"Rhosyn ve Canaan'dan öğrendiklerime göre, aynı şeyi istiyoruz gibi görünüyor . Omegaları korumak ve onlara yardım etmek," diyorum ona. "Sadece bunu farklı şekillerde yapıyoruz." O son kısım mı? İşte o, saplamayı düşündüğüm bir bıçak. Niyetimi gizlemeye bile çalışmıyorum.

İrkiliyor. Çok belirgin değil ama hissediliyor. Güneşten bronzlaşmış teninin rengi biraz soluyor, muhtemelen farkında olmadan belli eden bir işaret bu. Benim *bildiğimi* biliyor. Omegaları, anlaşmayı, ittifakı, *onu* ... Her şeyi şimdi görebiliyorum. Belki de bunun işleri bir şekilde

kolaylaştıracığını düşünmüştür. Kolaylaştırmıyor. Sadece acıyı daha da keskinleştiriyor.

O sessiz kalıyor.

Ben de açıklıyorum. Annemle birlikte Fallamhain Sürüsü'nden ayrıldıktan sonra Thalassa'nın şifacı geçmişini kullanarak sürekli hedef alınan bu alana adadığını anlatıyorum. Omegaların dövüldüğüne, avlandığına, kullanıldığına dair çok fazla hikaye gördüğünü ve duyduğunu ve elinden geldiğince yardım etmek istediğini söylüyorum. Ona bu alanı nasıl inşa edip şekillendirdiğimi anlatıyorum, ancak annemin bugünkü haline gelmesinin sebebi olduğunu da ekliyorum.

Geniş bağlantı ağını kullanarak söylentileri yaydı ve güvenli bir sığınak oluşturan ağı kurdu.

Cadılar konusunu üstü kapalı bir şekilde ele alıyorum. Sadece laf arasında geçiyor. Dikkatini çekmeye yetiyor ama ağzı sıkı Ashvale Cadılar Meclisi'nin güvenini sarsmayacak kadar. Taş gibi hareketsiz bir şekilde dinliyor. Kaç omegayı yanımıza aldığımızı, kaçını rehabilite ettiğimizi, kaçını kurtardığımızı söylediğimde gözleri hafifçe açılıyor.

Sonunda sustuğumda, aramızdaki sessizlik o kadar uzuyor ki, bir şey söylemiş olmaktan pişman olmaya başlıyorum.

Sonunda bana, "Omegaları korumak... inanılmaz derecede asil bir amaç," dedi.

Zaten kırık olan kalbim sızlıyor, damarlarımda yeni bir acı dalgası yayılıyor. Yüzümdeki acı ifadesini zar zor gizleyebiliyorum.

"Zayıflar, güçsüzler için her şeyi feda etmeyi seçmek genellikle böyledir." Bunu açıkça söylememe gerek yok. Ne demek istediğimi tam olarak anlıyor. Aramızdaki hava daralıyor. Boğucu bir hal alıyor.

Bana dik dik bakıyor ve bu sefer bunu gizlemeye zahmet etmiyor. Suçluluk duygusu. Pişmanlık. Bir insanın kemiklerine işleyen ve orada kalıcı bir yer edinen türden bir

keder. Yüzünün her yerinde, her gölgesinde gizleniyor ve göğsüm bu ağırlıktan acıyor.

Çünkü ondan nefret edebilmeyi ne kadar çok istesem de, onun da benden nefret etmesini çok isterdim.

Keşke Talis'i sevse ve benden nefret etseydi. Katlanması daha kolay olurdu. Reddedişini, bu özlem yerine aşağılamayla desteklenmiş olsaydı, daha kolay sindirebilirdim. Bana baktığında yüzünde taşıdığı bu acı, kendi acımı yansıttığı için tanıdığım, içimdeki umut kırıntılarına hayat veren bir acı. Ve bu her şeyden daha acımasız.

Ağzını açıyor. Ne olacağını görebiliyorum. Açıklamayı. Nedenini. Ve bunu söylemesine izin veremem.

“Lütfen yapma,” diye fısıldadım, aramızda elimi kaldırarak, parmaklarım titriyordu ama soğuktan değil. “Sadece... yapma. Bugün burada olmak, sana *bakmak* için tüm gücümü harcıyorum. Ama eğer bana yaptıklarını açıklamaya, *haklı çıkarmaya* çalışırsan...” *Bu beni mahvedebilir.* Boğazımdaki yumru yükseliyor ama yine de kelimeleri zorla ağzımdan çıkarıyorum. “Çünkü zaten biliyorum. Neden yaptığını biliyorum. Onlar için yaptın. Omegaların için. Bunu anlayacak biri varsa, o da bendim. Ben... *anlıyorum* .”

Bunu sesli söylemek bir yalan gibi geliyor, toz olup gitmemek için kendime tekrar tekrar söylemek zorunda kaldığım bir gerekçelendirme gibi.

“İşte bu beni mahvediyor,” diye devam ediyorum, durup ondan uzaklaşmak istesem de, ama bunu duyması gerekiyor. Rennick, asil bir dava uğruna ne büyük bir hata yaptığını bilmeli. “Bana hiç şans vermedin. Sana yardım edebilirdim. *Onlara* yardım edebilirdim. Ve belki de birlikte başarabilirdik. Ama önce benimle konuşmak aklına bile gelmedi. Sadece karar verdin ve şimdi asla bilemeyeceğiz çünkü *her şeyi mahvettin...*”

Sanki her sözümle onu bıçaklamış gibi görünüyor.

Rennick'in başı, kabullenmiş ve yenilgiyi *kabullenmiş* bir şekilde, onayını mırıldanarak gösteriyor.

"Haklısın."

Şimdi de sanki biri göğüs kemiğime bıçak saplamış gibi irkilme sırası bende.

"Ama artık düzeltme imkanımız kalmadı mı? Benim yok ettiğim şeyi tamir etmenin bir yolu yok mu?"

En güçlü zihnen bile olsam, buna hazırlıklı olacağımı sanmıyorum. Her şeyden sonra ondan duyacağımı en son beklediğim soruydu ve beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, bir kahkaha attım. Hoş bir kahkaha değil, daha çok boğazımda düğümlenen bir hıçkırık gibi. Gerçek bir mizah içermiyor. Üzücü bir ses.

Üzerime örttüğü bol sweatshirt'ün altından, elim göğsümün önünden aşağı doğru kayıyor, kendi kapüşonlu sweatshirt'ümün kumaşını tam ortasından, eskiden bağın bulunduğu yerin hemen üstünden tutuyorum.

"Bana bakın," dedim, sesim kırık bir hırıltıdan ibaretti. "Düzeltilmesi gereken bir şey kaldığını düşünmenize neden olan ne görüyorsunuz?"

Rennick, neredeyse koruyucu bir tavırla avucunu kendi göğsüne koydu. "Ama aramızdaki bağ..."

"Aramızdaki bağ koptu," diye kesin ve net bir şekilde sözümü kestim. Bunu yapmak canımı acıttı. "İçimden sökülüp alındı. Geriye sadece *boşluk* kaldı." Bu sözler ağızımda acı bir tat bıraktı ama durmadım. "Ve diyelim ki öyle olmadı—bir mucize eseri McNamara'ya olan yükümlülüğünden kurtuldun—bir daha bana zarar vermeyeceğine nasıl güvenebilirim ki, Rennick?"

Yapabileceği tek şey orada durup dinlemek; sanki o günden beri rollerimiz tersine döndü.

"Sana bakıp da o açıklıkta durup bana o şeyleri söyleyen adamı nasıl görmezden gelebilirdim ki? *Onun* bana böyle konuşmasına kim izin verdi? *Onun* senin yanında, sanki oraya aitmiş gibi durmasına kim izin verdi?" Sesim titriyor,

Çünkü gerçek şu ki, o gerçekten de oraya ait. Onu Luna'sı olarak seçti ve bir Luna'nın yeri Alfa'sının yanında olmaktır. Her zaman. “Beni değersiz hissettirdin. Sana. Her şeye.”

Çenesi kasılıyor, göğsü sanki araya girecekmiş gibi kabarıyor.

“Annemi bana karşı kullandın,” diye hırıltılı bir sesle söyledim, o fırsat bulamadan. “Onu benim kurdumu bağlamakla suçladın.”

“Noa... Gerçeği bu şekilde öğrenmeni hiç istememiştim —” diye başlıyor, sesi zorlanarak.

“Gerçeği bile *bilmiyoruz* ,” diyorum öne doğru adım atarak. “Ve eğer gerekse, eğer gerçekten yaptıysa, o zaman bir sebebi olduğunu biliyorum. Çünkü bunu asla hafife alarak yapmazdı. Bana karşı değil. Tek çocuğuna karşı değil.” Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor, ama kendimi zorluyorum. “Yine de söyledin. Beni incitmek için söyledin.”

Bunu inkar etmiyor, çünkü edemez. Sadece isteksizce bir kez başını sallıyor.

Enerjimi yakmaya çalıştığım an, başladığı gibi hızla sönüyor. Yorgunluk bir anda üzerime çöküyor, kemiklerime çöken beton gibi uzuvlarımı sürüklüyor. Onun kapüşonlu kazağını daha da sıkıca üzerime çekiyor, daha da içine gömölüyorum.

İ çekerek—nefesten çok bir inilti gibi—son bir kez gözlerine baktım.

“Ama bunların hiçbir önemi yok, değil mi?” diye sessizce soruyorum. “Sonuçta, hâlâ başkasıyla nişanlısın. Hâlâ başkasını eşin olarak seçtin.” Bir an duraklıyorum, sessizliğin devam etmesine izin veriyorum. “Öyle değil mi?”

Bu sefer hastalanacak olan o olacak gibi görünüyor. “Doğru.”

Ne beklediğimi bilmiyorum. Belki de itiraf etmesinin yardımcı olacağını, acıyla yaşamayı kolaylaştıracacağını düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Sadece içimdeki boşluğu

daha da genişletti, daha da kararttı. Sanki sözleri çürümeye benden bir parça daha alma izni vermiş gibiydi.

Ona hüzünlü, titrek bir gülümseme sundum. "Sürüne karşı duyduğun görev bilinci takdire şayan, Ren."

Takma ad ağzımdan kaçıyor, engelleyemiyorum. Nasıl karşılanacağını görmek için beklemiyorum. Duyduğunda yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum, bu yüzden başımı eğip yanından geçip gidiyorum. Onu dışarıda, gri bulutlarla ve yalnız kalma pişmanlığıyla baş başa bırakıyorum.

Arkamdan sürgülü kapıyı kapattığımda, aramızdaki etkileşimin acısı dinmiyor ama başka bir şey fark ediyorum. Kendimi o kadar yalnız hissetmiyorum. Hala yorgunum, hala acı çekiyorum, hala perişanım. Ama yalnız değilim. Kurtum burada, hiç olmadığı kadar yakınım. Etrafındaki duvarlar o kadar kalın görünmüyor. Neredeyse onun bana doğru bastırıldığını hissedebiliyorum. Annemin sözleri zihnimde yankılanıyor: *"İplikler çoktan çözölmeye başladı. Bağlar kopmaya başlıyor. Geri kalanına o yardım edecek."*

Annem burada olmadığı için sormıyorum ama yakınlarda başka bir sinir bozucu, gizemli ve çekici insan olduğunu biliyorum, belki o yardımcı olabilir.

BÖLÜM 25

NUH

Odanın kederle dolu olmasını bekleyerek başımı Siggy'ye **uzattım** bakmak için içeri . Bunun yerine, birbirlerine sokulmuş, telefonlarında Siggy ve Carly'nin fotoğraflarına bakan üç kadın buldum. Kahve masasında sıcak çikolata kupaları ve dilimlenmiş elmalarla dolu bir kase vardı; Siggy, Carly hakkında bir hikaye anlatırken elmalardan birini yiyordu. Tepsideki yiyeceklerin üzerinde Rhosyn'in izleri vardı, hatta beta dişiyle geldiğimizden beri görüşmemiş olsam bile. O ve Canaan, beklenmedik bir şekilde uzun bir süre uzakta kaldıktan sonra kendi kulübelerinde yeniden bir araya gelmek için gitmişlerdi.

Üç kadının paylaştığı kahkaha boğuktu ama gerçektir. Evet, yas tutuyorlar ama bunu birlikte yapıyorlar. Ve bu ortak kalp kırıklığında iyileşme de var.

Siggy kalıcı olarak geri dönmeye hazır olmayabilir. Şu an itibariyle, bir daha burada tam zamanlı olarak yaşamak isteyip istemeyeceğini bilmiyorum, ancak eve dönmek genç omeganın ruhu için doğru karardı. Kırık parçalarını onarmasına yardımcı olmak için annesinin kollarına ve sevgisine ihtiyacı vardı ve kendini affetme gücünü bulabilmesi için Carly'nin annesiyle konuşması gerekiyordu.

Kapı eşiğinde oyalanırken, yirmi dakikalığına dışarı çıkmamın sakıncası olup olmadığını, konuşmam gereken

biri olduğunu sordum. Gitme fikri onu rahatsız etti, ama Yrsa daha fazla endişelenmeden araya girdi. "Sığınaktan ayrılmayacaklarına söz verdiler. Gitmem için kendimi rahat hissetmemin tek sebebi buydu."

Şimdi, büyüdüğüm şifacı kulübesinin önünde park etmiş haldeyim, avuçlarım direksiyon simidine sürtünüyor ve terliyor. Kiremitli çatıda yosunlar hala kalın. Ahşap dış cephe pek değişmemiş, ancak ön kapı güneşli, göz kamaştırıcı bir sarı tonuna boyanmış. *Garip bir seçim, ama neyse. Artık burada yaşamıyorum.*

Dengemi sağlayarak cipimden indim ve yukarı doğru yürümeye başladım.

Kapıyı çalmaya fırsat bulamadan, sanki bütün gün gelmemi beklemiş gibi kapı ardına kadar açıldı.

"Ne zaman geleceğini merak ediyordum canım kızım," diyor Zora, vahşi desenli, bol paçalı pantolonu, kendisinden iki kat büyük birine aitmiş gibi duran, bol kırmızı kazağıyla tezat oluşturuyor. Kıyafet seçiminin, gözleri bağlı bir şekilde ikinci el eşya satan dükkanlara gidip eline ilk gelenleri almış gibi görünse de, tipik Zora tarzı olduğunu öğrenmeye başlıyorum.

Bana şöyle bir göz gezdiriyor, bu sadece bir bakıştan daha fazlası gibi geliyor. Seren gibi o da bir şifacı, bu yüzden Tanrıça onun yeteneklerinin ona neleri algılama imkanı verdiğini biliyor. İnce, koyu kaşları çatılıyor. "İsterseniz burada, verandada oturun?"

Eski, mozaik kaplı, üzerinde kül tablası duran masanın iki yanına dizilmiş iki sandalyeyi işaret ediyor. Çok düşünmeden başımı sallıyorum. Evet. Henüz içeri girmeye hazır değilim. Çok fazla hayalet var. Beni pusuya düşürmeyi bekleyen çok fazla anı var. Ve ön kapı bir gösterge ise, çok fazla değişiklik olmuş.

Annem o boya rengini görünce sevinçten yerinden fırlayacak.

Yıpranmış ahşap zeminde yavaşça ilerleyerek sandalyelere oturduk. Bu mekanı kabul ederken kötü havayı pek hesaba katmamıştım ve etrafımızda rüzgar şiddetlenince içgüdüsel olarak yeşil sweatshirt'ü omuzlarımdan daha sıkıca üzerime çektim, kalın kumaşa iyice sokuldum.

Evet, geri vermeyi unuttum. Ne yapayım?

Yukarı baktığımda Zora'nın siyah gözlerinin bana dikildiğini gördüm. "Harika bir sweatshirt, Noa, nereden aldın?" Derin bir nefes aldı. "Alfa'mızın kokusuna çok benziyor."

"O benim Alfa'm değil," diye yanıtlıyorum, sanki refleksmiş gibi, sonra da ona derin bir şekilde kaşlarımı çatıyorum. "Sus."

Cazibeli kadın kıkırdadıktan sonra ellerini teslim olurcasına havaya kaldırdı. "Pekala, tamam. Anlaşılan hâlâ inkârdasın."

"Bu bir inkâr değil—en azından artık değil." Başımı çevirip karşıdaki ağaçların serin rüzgarda sallanışını izliyorum. Eski püskü station wagon arabasının park ettiği büyük ağacın alt dallarında eskiden rüzgar çanları vardı. Sabahları uyumaya çalışırken beni çıldırtırlardı ama annem onları severdi. Sesin evin enerjisini temizlediğini söylerdi. Bunun doğru olup olmadığını söyleyemem, ama onunla bu konuda tartışmak boşuna bir çabaydı. "Duymadın mı? Alfa'n beni reddetti."

Son görüşmemizde, o çekici kadın bana, kendi kurt yanıma gerektiği gibi erişemesem bile, Rennick'e duyduğum çekimin kader bağı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Söylediklerinden o kadar şaşırmıştım ki, her şeyi inkar etmek, bunun bir zihin oyunu olduğunu iddia etmek daha kolaydı. Geçen sefer de beni anlamıştı, şimdi de anlıyor çünkü ikimiz de artık şüphe duymadan biliyoruz ki Rennick benimdir— *benimdi* .

Onunla olan bağıımı koparan bu durum, benim için acı verici bir şekilde netleşti.

"Ah, hiç merak etme," diyor Zora, sesi kuru bir tonda. "O küçük kıızıl saçlı şeytan çocuk, reddedilme haberinin her yere yayılmasını sağladı."

İçimde kaynayan çeşitli duygulara rağmen, yapabileceğim tek şey göz devirmek. Sadece... yorgunum. Rennick ile yaşadığım gergin etkileşim, ayırabileceğim tüm enerjimi tüketti ve şu anda ayıracak enerjim yok.

"Neden şaşırmadım ki?"

Zora, küçük masanın karşısındaki yerinden sırtıttı ama koyu renkli gözleri, sanki fiziksel olarak orada olandan daha fazlasını okuyormuş gibi bana dikilmişti. Muhtemelen de tam olarak bunu yapıyordu. Empati yeteneği olan çekiciler böyledir. Yalanları, duyguları, muhtemelen Talis'in adı geçtiğinde kaburgalarımnda beliren o son derece sakın ve hiç de dengesiz olmayan kıskançlık hissini bile algılayabilirler.

"Çünkü zekisin ve iyi bir insan karakteri değerlendiriyorsun." Sanki dünyanın en bariz şeyiymiş gibi sırtıttı. "Beni görmeye gelmeyi seçerek bunu kanıtladın."

Gülmeye çalışıyorum, gerçekten de çalışıyorum, ama çıkan ses kırık bir nefes gibi oluyor. Mizahtan çok acı. Bir daha gülebilecek miyim acaba? Tanrıçam, umarım. Ama bu hızla dağıldığım için umutlanmak istemiyorum.

"Buraya bir şey kanıtlamak için gelmedim," dedim, Rennick'in kapüşonlu kazağını daha da sıkıca üzerime çekerken. "Sorularım olduğu için geldim. Ve düşündüm ki... belki annem hakkında sandığınızdan daha fazlasını biliyorsunuzdur."

Zora, sanki bir hikaye dinlemeye hazırlanıyormuş gibi, koltuğuna yaslanıp ellerini kucağında kavuşturdu. "Noa, ne öğrenmek istiyorsun?"

Tereddüt ediyorum, soruyu bilmediğim için değil—soru kafamın içine kazınmış durumda—ama onu sesli söylemenin

onu gerçek kılabilceğini düşünüyorum. Belki de o son inkâr kırıntısını paramparça edebilirim.

Yine de soruyorum.

"Annemin kurdumu bağlamış olması mümkün mü sizce?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, sanki fiziksel bir darbe alacakmışım gibi kendimi hazırlıyorum.

Ama Zora gözünü bile kırpmadı. Kıpırdamadı. Şaşırmış gibi de görünmedi. Hayır, aksine, bunu bekliyormuş gibi görünüyordu.

"Gerçek gizli kurtlar, herhangi bir sınıflandırmanın özelliklerini göstermezler," diyor sakın bir şekilde, sanki bir ders kitabından okuyormuş gibi. "Kurtları bunun için çok uykuda. Seni ilk gördüğümde, kokun omega gibi olmasa bile, bir bakışta omega olduğunu anlamıştım. Ve şimdi..." Bakışları sandalyede kıvrıldığı yere kayarken derin bir nefes alıyor. "O tipik omega tatlılığı senden yayılıyor ve ben burada, sana ait *olmayan* bir sweatshirt'ün içine neredeyse gömülmeni izliyorum; sanki izin versem o minik sandalyede yuva yapacakmışsın gibi."

Boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yükseliyor. Kendi içime kapanık hale geldiğimi ya da onun kapüşonlu kazağına ne kadar sokulduğumu fark etmemiştim. Kalan azıcık haysiyetimi korumaya çalışarak biraz daha dik oturuyorum.

Zora, sanki her mikro ifademi kaydediyormuş gibi beni izliyor. "Son zamanlarda başka omega özellikleri de gösteriyor musun?"

Beynim bir anlığına durdu. Bütün hafta acı dolu bir karmaşa içinde geçti ve dürüst olmak gerekirse, hangi gün olduğunu bile hatırlamıyorum. Omega felsefesine uygun bir şey yapıp yapmadığımı nasıl hatırlayacağım ki?

Seren'i arayabilirim. O kızın Notlar uygulamasında bir liste tuttuğundan hiç şüphem yok.

"Dediğin gibi, şimdi daha çok... *omega* kokusu alıyorum," diye mırıldandım, kokumu gizlice test etmeye

çalışırken, bunun yerine yüzüme onun kapüşonlu kazağının kokusu geldi. Harika. "Ve... birkaç kez sızlandım. Sanırım." *Hafta bulanık geçti, hatırlıyor musun?*

Zora, kendini beğenmiş bir tavırla mırıldanarak, sanki tahtada olduğunu bilmediğim yapboz parçalarını birleştiriyormuş gibi başını salladı.

"Ya sesler?" diye soruyor ve beni tamamen şaşırtıyor.

"Sesler?"

"Evet, o gün Alfa'nın sesini duyduktan sonra kafanızda başka birinin sesini duydunuz mu?"

Donakaldım. Biliyor. Elbette biliyor. Duyduklarımı ona anlatmıştım, değil mi? Zihnimde dönüp duran ve beni Rennick'i kendime ait ilan etmeye iten o konuşmaları.

Dostum. Dostum. Dostum. Dostum. Dostum. Dostum.

"Evet," diye itiraf ettim, Zora, Rhosyn ve beni bekleyen kullanışlı kusma kabıyla o halde uyanmanın anısıyla yanaklarım kızardı. "Sadece birkaç kez oldu, ama sadece şu zamanlarda oldu..."

Sözlerim yarım kalıyor, Siggy'nin kendi acısını çok fazla belli etmeden o anlarda neler olduğunu en iyi nasıl açıklayabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

"Duygusal açıdan yoğun anlar mı?" Zora'nın gülümsemesi sinir bozucu derecede her şeyi biliyormuş gibi.

Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra isteksizce başımı salladım. "Evet."

"Çoğu kahin böyle başlar," diyor, sanki hiç önemli bir şey değilmiş gibi.

Gözlerimi kırpıyorum. " *Kahine mi?* "

"Hımm. Çoğu insan bir şeyleri görmeden önce duyar. Bu durum, genç ve sevimli yavru köpeklerin başını belaya sokar; duymamaları gereken şeyleri duyarlar, kimsenin görmemesi gereken şeyleri görürler."

Zihnim karmakarışık haldeyken bunu anlamaya çalışıyorum. *Kahin* . Ben. Bu... bazı şeyleri açıklıyor, ama

kesinlikle yeterli değil.

Ama Zora çoktan vites değiştiriyor. “Gizli kurtlar omega değiller, Noa. Ve kesinlikle büyüleyici de değiller. Bu özelliklere hayat veren, kurtun özü, yani yaşam kanıdır. Gizli bir kurt, bu özel özellikleri hayata geçiremeyecek kadar kopuktur. Yani, evet, önceki soruna cevap vermek gerekirse... sanırım kurdun bağlanmıştı. Kafese kapatılmıştı. Ve tanıdığımız tek kişi, sadece bağları rmekle kalmayıp, zamanı geldiğinde kendilerini zebilmeleri için bir boşluk bırakacak kadar güçlü biri.”

“ Anne ,” diye fısıldadım.

Bu teyit, adeta bir tuğla gibi üzerime çöktü. Beni paramparça etmedi, çünkü içten içe biliyordum, ama kemiklerime yeni bir tür acı gibi yerleşti. Bir ihanet acısı.

zlmesi gereken düğümler ... Her şeyin nasıl değiştiğini düşünürsek, bu kelime fazlasıyla doğru görünüyor. Ayrıca bana rüyamda annemin yaptığı uyarıyı da hatırlatıyor.

"Anlaşılan, içindeki kurt bağlarından ne kadar kurtulursa, potansiyelin o kadar ortaya çıkacak ve çekicilik yeteneklerin o kadar güçlenecek. Sevgili kızım, içindeki kurdun tüm gne sahip olduğunda neler başarabileceğini kim bilebilir?"

Uzun bir süre konuşmuyorum. Sonra diğer soruyu soruyorum. Genç Rennick'in görüntüsü zihnimde yeniden belirlediğinden beri merak ettiğim bir soru bu.

“Sanırım anılarım manipüle edildi. Bazı kısımlar eksik... Buraya geri dönene kadar Rennick'le çocukluğumda ne kadar zaman geçirdiğimi hatırlamıyordum. Ve şimdi... şimdi anılar yavaş yavaş, aralık bırakılmış bir kapı gibi yavaş yavaş aklıma geliyor.”

Zora'nın yüzü karardı. “Zihin rme konusunda Thalassa çok başarılıydı. Merritt'in onu yanında tutmasının sebebi de buydu. Zihninizi rebilen bir yetenek, saltanatı oybirliğiyle onaylanmayan bir Alfa için çok değerli bir araçtır. Büyücü

ve cadı topluluklarında, anıları manipüle etmek—zihinleri bükme—bu tür sihirler çok hoş karşılanmaz. Hatta tehlikelidir. Bu yeteneğe sahip kişiler sınırları zorlamaya meyillidir. Ve o çizgiyi bir kez geçtikten sonra geri dönmek zordur.”

Kıdemli Alfa Fallamhain'in karışık tepkiler alması benim için yeni bir şey değil. Merritt hakkındaki anılarım çok net ve o hiç de iyi bir adam değildi. İyi bir Alfa'yı oluşturan o sıcak, güven verici baskınlığa sahip değildi. Lowri gibi. Hatta Rennick gibi bile... duygusal olarak beceriksiz bir pislik olmadığı zamanlarda. Ama babası soğuk, sert ve affetmeyen biriydi.

Annemin usta bir zihin manipülatörü olduğunu ve bu yeteneğinin, Merritt'te uzun süre çalışmasının sebebi olduğunu öğrenmek benim için yeni bir bilgi oldu.

Ağrıyan omurgamdan soğuk bir ürperti geçiyor, sessizce paniğe kapılıyorum ve zihnimde başka neleri değiştirmiş olabileceğini merak ediyorum. Zihnimi meşgul eden hangi anılar gerçekten bana ait, annemin büyüyle yaratılmamış olanlar? Rennick, kurtumun bağlı olduğunu biliyordu, ama annemin korkudan titreyerek bu kulübeye gelip gitmemiz gerektiğini, Merritt'in beni gizli durumum yüzünden sürgün ettiğini söylediği geceyi hatırlıyorum. Ama ya olan bu değilse?

Annem—koruyucum—ve beni aldatanım mı?

"Sence... geride hayaller bırakmış olabilir mi?" diye soruyorum, sesim boğazımdaki gergin kaygı bandını zar zor aşarak, kısık bir sesle. "Yani, onları birinin zihnine saklamış olabilir mi? Sonraya saklamak için."

Zora hemen cevap vermiyor. Bakışları keskinleşiyor, beni o rahatsız edici şekilde inceliyor, sanki deriyi ve kemiği soyup altındaki gerçeği ortaya çıkarıyormuş gibi. Sonunda, yavaş ve düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Mümkün," diyor sesi ağırbaşlı bir tonda. "Rüyalar da sonuçta bir tür anı. Ve yeterince yetenekli bir dokumacı

onları derine gömebilir, bir şey ya da biri ipliği çözene kadar uykuda tutabilir."

Kalbim sıkışıyor çünkü anahtarın kim olduğunu zaten biliyorum. Annem rüyamda bana kendisi söyledi.

Rennick.

Uzun süren sessizliğim karşısında, "Garip rüyalar görüyor musun?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, zihnim bana bırakılan bulmacanın tüm parçalarını bir araya getirmeye çalışırken, ama sanki hayati öneme sahip köşe parçalarına erişimim olmadan büyük resmi görmeye çalışıyorum. Bütün lanet şeyi bir arada tutan parçalara. Yine de kesin olarak bildiğim bir şey var sanırım. "Bağlı kurtum, kayıp anılarım, rüyam... hepsi Rennick'e bağlanıyor. Sence... sence annem birbirimiz için yaratıldığımızı, eş olduğumuzu biliyor muydu?"

Ben daha konuşmayı bitirmeden Zora başını sallamaya başladı bile. "Bahse girerim," dedi ve ekledi, "Ayrıca, başka seçeneği olmadığını hissetmedikçe böyle bir şey yapacağını da sanmıyorum."

Boğazımdan kopan hırıltı kasıtlı değil. Ham ve boğuk, hayvansı bir ses; havayı yarıyor, ön verandayı yoğun bir sessizliğe büründürüyor. İkimiz de donup kalıyoruz.

Özür dilemiyorum. Dağılıp gittiğimi gizleyecek gücüm yok, çok yorgunum.

"Neden," diye çıkıştım, "her defasında benim için önemli biri köşeye sıkıştırıldığında kurbanlık koyun olmak zorunda kalıyorum? Neden onların vermek zorunda kaldığı kararların bedelini her zaman ben ödüyorum?"

"Sırtımız duvara dayandığında aceleci kararlar veriyoruz. Uzun vadeli bedeli, neleri yok edeceğini düşünmüyoruz. Pişmanlık, tozlar yatıştığında ve kendi ellerimizle yarattığımız enkazın içinde kaldığımızda ortaya çıkıyor." Duraksıyor, o gözlemci bakışları uzun uzun beni tarıyor, sanki acımın daha görünür işaretlerini arıyormuş gibi, sonra ekliyor: "Carly'nin cesedini teşhis etmemizin tek

nedeninin kokusu olduğunu biliyor muydun? Yüzü o kadar parçalanmıştı ki, onu... o olarak tanıyamadık. Rennick, o kızın kalanını altı mil ötedeki bu kulübeye taşıdı. Tek başına. Sadece o ve kollarında algıladığı başarısızlığın ağırlığı. Bu tür bir yıkıma bu kadar uzun süre gözünüzün içine bakmak zorunda kaldığınızda, Noa... bir daha asla olmaması için her bedeli ödersiniz. Çünkü o anda, hiçbir şey— *hiçbir şey* —bundan daha kötü hissettiremezdi. Carly'nin başına gelenlerden daha kötü."

Zora, bu ağırlığın yerleşmesine izin veriyor, hareketsiz ve kıpırdamadan.

Midemi bulandıracak gibi hissediyorum; Carly'nin iyileşme sürecine dair, Rhosyn ve Canaan'ın kasten gizlediği karanlık detaylar zihnimde dönüp duruyor.

Boş midemdeki bulantıyı ve boğazımı kemiren mide bulantısını bastırmak için burnumdan nefes almaya odaklanmış, tamamen dalgın haldeyken Zora tekrar konuştu.

"Annenin neden böyle davrandığı konusunda bir şey söyleyemem, sadece sana daha önce anlattıklarımı söyleyebilirim. Annenin her zaman bir planı vardı. Yeteneği onu bulunduğu ortamdaki en kurnaz insan yapmıştı ve bunu yaptığı her şeyde kendi avantajına kullandı," diye açıklıyor Zora şefkatle. "Sana söyleyebileceğim şey, Rennick'in neden böyle bir seçim yapmak zorunda kaldığıdır. Tamamen katıldığım bir seçim mi? Hayır. Bu, senin çektiğin acıyı da dindirmiyor, ama onu oraya iten şeyi anlayabiliyorum. Şimdi, aceleci seçimiyle verdiği zararı nasıl telafi edeceğimizi bulmamız gerekiyor."

"Bunu düzeltmenin yolu *yok* ," diye yanıtlıyorum, sanki Rennick ile daha önce yaptığım aynı konuşmayı tekrarlıyormuş gibi hissederek. "Bağ koptu."

Eli uzanıp omzuma dokunacakmış gibi yapıyor. Ne oldu bilmiyorum ama temas kurmadan önce geri çekiliyorum. Ve bu, ondan fiziksel bir güvence istemediğim için değil, ona

dokunmasını istemediğim için. Onun sweatshirt'üne. Aman Tanrım, bana ne oluyor böyle?

Zora'nın dudakları büzülürken bana bakıyor, dramatik hareketim şifacının dikkatinden kaçmamış gibi görünüyor.

“O, bağın kendi tarafını kopardı,” diyerek beni şok etti, çünkü ne diyeyim? Bu hippie kız dikkatli mi dinledi yoksa ben buraya gelmeden önce çok mu içti? Çünkü bana ve içinde bulunduğum duruma bir bakışta bağın çoktan koptuğunu anlayabilirdi. “Peki ya seninki? Yanlış duymadıysam, sen onu reddetmedin. Bu da demek oluyor ki, senin tarafındaki bağ Alfa'nın içinde hâlâ çok canlı.”

Kanım buz kesiyor.

"Sen ne diyorsun?"

Bana şok olmuş gibi bakıyor, bilmiyormuşum. “Rennick'i tıpkı onun seni reddettiği gibi resmen reddetmediğin sürece, bağın senin tarafın ona bağlı kalacak. Bunun tek sorunu, bağın bir yarısının diğer yarısı olmadan hayatta kalamaması. Çürümeye başlıyor...” Sözleri yarım kalıyor, ama ima ettiği şey açık. “Reddedilmiş eş sendromu birkaç şekilde kendini gösterir, ama eminim sen de keşfetmişsindir, bu en kötüsü. Hayatta kalan bağ kuruyup acı verici bir yalnızlıkla ölürken, sahibini de beraberinde götürmeye çalışır. Ve bazen de başarılı olur.”

Sözlerinin şiddeti karşısında neredeyse boğulacak gibi oldum, yerimde sendeledim. “Rennick bunu biliyor muydu acaba—”

Her şeyin üstüne bir de onun olacakları bildiğini öğrenmenin üstesinden gelebileceğimi sanmıyorum. Ayaklarımın altındaki, bataklık gibi kayıp giden zemin tamamen yok olur ve beni de beraberinde götürür. Beni tamamen yutar.

“Son bir haftadır içinde bulunduğu perişan duruma bakılırsa, bu pek olası görünmüyor.” Zora, sanki ikimiz için de umutluymuş gibi konuşmaya çalışıyor, ama bu benim kırılgan akıl sağlığım üzerinde pek bir etki yaratmıyor.

“Saçma ama bu sinir bozucu küçük boşluktan birçok kişi habersiz ve her türlü soruna yol açıyor. Yemin ederim, eğer insanlar eş bağı reddi sırasında neler olduğunu daha dürüstçe anlatsalardı, bu tür şeylerden nasıl kaçınacaklarını bilirlerdi. Ama ne yazık ki, insanlar birdenbire skandal bir olaymış gibi davranıp bunu kendilerine saklıyorlar.”

Haklı, bağı kopmasının iki yönlü bir durum olduğunu hiç bilmiyordum.

Ama Seren bunu bilirdi.

Herkes arasında, olacakları en iyi o bilirdi ve beni uyarmalıydı, ama anlayamadığım nedenlerden dolayı sessiz kaldı. Acı çekmemi, eriyip gidene, açıkta kalmış bir sinire benzeyene kadar beni izlerken tek kelime etmedi. Herkes arasında, kader bağıнын nasıl çözüldüğünü en iyi o bilirdi. Kendisi de bunu yaşamıştı. Uyandığımda, elinin ateşli cildime serin bir bezle dokunuşunu hatırlıyorum. *“Benim durumum... farklıydı. Sadece o beni reddetmedi. Ben de onu reddettim. İkimiz de bağı kopardık,”* dediğinde sesinin nasıl titrediğini hatırlıyorum.

Huzursuz, hatta suçlu görünüyordu. Ve eğer o an çok acı çekmeseydim ve doğru düzgün düşünemeseydim, sözlerinin ardındaki anlamı anlayabilirdim.

Biliyordu. Ama bana söylemedi.

Ama neden ?

İhanetin acısını yutarak, daha fazla cevap bulmak için çaresizce Zora'ya bakıyorum. "Eğer onu şimdi reddedersem, eğer aramızdaki bağı koparırsam, böyle hissetmeyi bırakacak mıyım...?" Sanki içten içe çürüyormuşum gibi? Zihnim, bedenim ve ruhum?

Şifacının yüzündeki acı dolu, suçlu ifade, daha ağzını açmadan soruyu yanıtlıyor. "O seni reddettiğinde sen de onu reddetmiş olsaydın... olurdu, ama şimdi..." Ağır bir duraksamanın ardından sustu, "Bağıdaki kendi tarafını koparman için artık çok geç. Hasar zaten oluştu."

"Yani, hepsi bu mu? Çürümeye terk mi edildim?"

Zora sandalyesinde daha dik oturdu, pişmanlıkla yüzünü buruşturdu. "İlla ki öyle değil."

Elimle sabırsızca işaret ederek, beni bu berbat durumdan kurtaracak ne kadar bilgi kısıntısı olursa olsun, bir an önce söylemesi için onu yalvarıyorum.

"Seni şimdi kurtaracak tek şey, seni ilk başta mahveden şey. O. Rennick." Sanki başına gelecek felakete hazırlanıyormuş gibi söylüyor bunu, ama ben öfkelenecek durumda değilim. Bu noktada, Rennick Fallamhain'in hayatımdaki her felaketin cevabı olması beni neredeyse hiç şaşırtmıyor bile. Geçmiş hayatımda çok güçlü bir ilahi varlığı kızdırdığım yönündeki uzun süredir devam eden teorim yeniden canlanıyor ve son derece kibirli bir şekilde sandalyesini çekiyor. Alaycı sırıttışı beni kükremeye itiyor.

"Özellikle, onun sahiplenme ısırtığı," diye açıklıyor büyüleyici kişi. "Bu, sizi aradaki bağın geri kalanına yeniden bağlayacak kadar güçlü tek kuvvettir; onu canlandırabilecek tek şey. Bu gerçekleştiğinde, sadece bağı onarmakla kalmayacak , sizi de canlandıracak. Çünkü bu tür bir sahiplenme geçici değildir. Bağlayıcıdır. Sizi ona ve hayata bağlayacaktır."

"Bu saçmalık!" Kızgın, gücenmiş gibi görünmek istiyorum ama üzülerek belirtmeliyim ki, daha çok perişan bir sızlanmaya benziyor.

Zora, çıkardığım ve kendimi rezil ettiğim o içten omega sesine kaşını kaldırdı ve gözlerinde yargılama değil, daha kötü bir şey gördüm: Acıma.

"Katılıyorum." Yine sustu ve ağzını tekrar açmadan önce söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini anladım. "Gözden kaçırdığımız başka bir şey daha var. Zaten daha fazla omega özelliği gösteriyorsun," diye dikkatlice açıkladı, sanki beni korkutmamaya çalışıyormuş gibi. "Ve kurt tarafın onu tutan bağlardan kurtulmaya devam ettikçe, bu özellikler daha da güçlenecek. Neredeyse sekiz yıldır

bastırılmış içgüdülerin, en ufak bir pişmanlık duymadan sana saldırmaya hazır.”

Ona utanmadan şaşkın bir bakışla bakıyorum, ne demek istediğini anlamıyorum.

“Noa, yedi yıldır bastırılmış kızgınlık dönemleri geçirdin. Omega olduğunu bilip bilmemen önemli değil. Ve şimdi, tüm o birikmiş ihtiyaç, vücudunun gizlice dayandığı tüm o gerilim, patlamak üzere,” diyor Zora, sesi dikkatlice ayarlanmış olsa da, altındaki gerginlik gözden kaçmıyor. Nazik olmaya çalışıyor, ama endişesi her kelimesine siniyor. “En iyi durumdaki bir omega bile bu tür hormonal bir baskı altında zorlanırdı. Ama sen?” Nefesini veriyor, başını sallıyor. “Senin durumunda, sevgili kızım... senin için endişelendiğimi söylediğimde, bu çok hafif bir ifade olur.”

Ah.

Kahretsin...

Midem alt üst oluyor ve beynim aşırı hızda çalışmaya başlıyor, şimdiden bir plan, bir strateji, beni gelecek olana hazırlayacak *bir şey* oluşturmaya çalışıyor. Barınakta, düzinelerce omegayı kızgınlık döneminden geçirdik. Ama bunlar normaldi. Yönetilebilir. Günlerce onları perişan eden standart kızgınlık döngüleri idi. Ve o zaman bile, onlara verdiğimiz bitkisel karışımlar sadece acıyı hafifletmeye, ihtiyaçlarının şiddetini azaltmaya yetiyordu. Sunduğumuz düğümlü oyuncaklar, bedenlerinin gerçekten yalvardığı şeye kıyasla bir şakaydı. Güvenli yuvalar, yumuşak ışıktandırma, sakinleştirici sesler, hepsi yardımcı oldu elbette, ama acıyı asla gerçekten *dindirmedi*.

Tam olarak değil.

Çünkü bunların hiçbirisi -ne şifalı otlar, ne de lüks seks oyuncakları- bedenlerinin arzuladığı şeyi, ihtiyaç duydukları şeyi asla yerine koyamazdı.

Bir alfa.

Bunlar iki ayda bir oluyor ve Ivey doğduğundan beri Seren üç kez bu süreçten geçti. Her seferinde ne kadar

perişan olduğunu hatırlıyorum. Hormonların ve tatmin edemediği içgüdülerin baskısı altında yıkılmamaya çalışırken çektiği acıyı izlerken ne kadar çaresiz hissettiğimi hatırlıyorum.

O sağlıklı, ben ise... neredeyse yarı ölü gibiyim.

Belki de doğal yöntemlerden vazgeçip daha güçlü yöntemlere başvursam... *Ya da kendimi sakinleştirsem ?*

Zora, küçük masanın karşısındaki yerinden homurdandı.

"Noa Alderwood, aklının nereye gittiğini görüyorum ve sana hemen söyleyeyim, bu berbat bir plan. Bu... *aşırı sıcaklık* zaten vücudunu mahvedecek. Ama bundan kaçmaya veya onu bastırmaya çalışırsan? Bu sadece pervasızlık değil, ölüm cezası demektir. Vücudun zaten bir iplikle bağlı. Böyle bir fırtınayı uygun yardım olmadan atlatmaya çalışırsan, tamamen çökecek. En azından bir alfanın... *yardımla* , buna dayanabilirsin."

"Peki, bana yardım edecek bir alfayı nereden bulacağım Zora?" diye soruyorum. Kelimeleri alaycı bir tonda, aslında bu keşif karşısında hissettiğim korkuyu gizleyecek şekilde söylemek için mücadele ediyorum. "Sürünüzden birini bulup, birkaç günlüğüne, hatta bir haftalığına bana zamanını ve düğümünü ödünç verecek birini mi bulmalıyım?"

Onun "*Cidden bunu mu soruyorsun?*" der gibi ifadesiz yüzü, daha bunu sesli olarak söyleme cesaretini göstermeden tüylerimi diken diken ediyor ve şiddetle başımı sallamama neden oluyor.

"Şaka yapıyorsun herhalde," diye neredeyse çılgılık attım, zaten zar zor koruduğum soğukkanlılığım tamamen kayboluyordu. "Cidden bunu mu ima ediyorsun?"

"Evet," diye araya giriyor. "O senin eşin, Noa, ve aranızdaki bağ kopsa da kopmasa da, seni bu süreçte bağlayabilecek, bir nevi can simidi görevi görebilecek tek kişi o. Ona *ihtiyacın var* . Kızgınlık dönemin doğal olarak onun çiftleşme isteğini tetikleyecek ve bu da şüphesiz seni

sahiplenmesine yol açacak. Bu da ideal olurdu çünkü onun ısırtığına da ihtiyacın var—”

“Hayır.” Reddim güçlü ve kararlı bir şekilde ağzımdan çıkıyor.

"HAYIR?"

Başımı kararlı bir şekilde sallıyorum, bunu duymasını istiyorum. “Rennick, sürüsü için, omegaları için seçimini yaptı. McNamara ile olan ittifak, ne kadar berbat olsa da, razı olduğu yol. Talis'i eşi olarak alması,” kelime boğuk bir sesle, tüm açık yaralarımın üzerinden sıyrılıp çıkıyor, “onların korunmasının bedeli. *Beni... istese* bile, şimdi onun yerine beni eşi yapamaz. Her şeyini feda edip ondan vazgeçmeyecek ve ben de bu hafta boyunca ciğerlerimdeki her nefes için savaşıyor, cehennem gibi acı veren her kalp atışına katlanarak, sadece onun kendini...” hissetmesine izin vermek için mücadele etmedim. “*Zorunlu hissetmesine izin vermek için.* Sanki şimdi beni seçmek zorundaymış gibi...” Cümlemi tamamlayamıyorum.

Bunu söylemeye kendimi zorlayamıyorum. Sesli olarak değil.

Zora başını salladı. "Ona söylemeyecek misin? Ne yapacaksın, kendini *kurban* mı ettireceksin?"

“Zora, ben zaten kurban edildim,” diye mırıldandım. “Sadece işi bitiriyorum.”

"Yanlış yapıyorsun, Noa. Rennick bunu istemezdi— Eğer bilseydi, buna izin vermezdi."

Az önce attığım o kırık, boş ve umutsuz kahkahayı tekrarlardım, çünkü belki de haklıydı. Belki de bilseydi, bunu durdurmaya çalışırdı. Düzeltmeye çalışırdı. Pişmanlık az önce yüzünün her yerine yayılmıştı, her gergin kasına kazınmış ve kasvetli bakışlarında parlıyordu. Sanki her şeyi paramparça ettiği andan beri enkazımızı omuzlarında taşıyormuş gibiydi. Ama Rennick seçimini yaptı. Omegalarını seçti. Onları korumanın bir yolunu buldu. Beni kurtarmak için gelip her şeyi bir kenara atmasının sebebi

ben olmayacağım. Özellikle de bensiz yaşayabileceğine karar verdiği tek şeyken.

"Aceleci kararlar vermenin yanlış olduğunu söylemiştik, değil mi? Pişmanlık, işler yoluna girdikten sonra gelir?" diye soruyorum, sesim boğuk ve hırıltılı. "Eğer haklıysan, bunun gerçekleştiğini göreceğ kadar uzun süre burada olmayacağım."

Sanırım, kırdığı şeyi, yani *aramızdaki ilişkiyi* düzeltmenin bir yolu olup olmadığını sorduğunda onu ciddiye almaya bile cesaret edemediğim için şükretmeliyim. Bu tür bir soru, burnunuzun dibinde olasılık sallayan türden bir soru, sadece tek bir şeye götürür: umuda. Ve kendinizi neredeyse tamamen kaybetmişken, kırık bedeninizi bağınızın enkazının içinden sürüklemişken umuttan daha tehlikeli bir şey yoktur. Bu şekilde -ölmesine izin vermeyi, ona kurtarma şansı vermemeyi seçerek- daha fazla kalp kırıklığından korkmak zorunda kalmıyorum. Başka bir reddedilme yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmenin bir tür huzuru var. Sadece... bırakabilirim. Ondan. Her şeyden.

BÖLÜM 26

RENNICK

Bu oda bana garip geliyor.

Bu haftanın başlarındaki küçük öfke nöbetimden sonra, paramparça olmuş tüm mobilyalar ve kırılmış dekorasyon eşyaları temizlendi. Kimin hallettiğini bilmiyorum -ve sormadım da- ama sessiz yardımları için minnettarım, çünkü yeniden dekore etmekle uğraşacak durumda değildim. Köşedeki çatlak kitaplık dışında her şey gitti, rafları kitaplardan ve biblolardan tamamen boşaltılmış durumda. Parçaladığım sandalye ve masanın yerine yenileri getirildi. Şimdi deri tekerlekli sandalyede oturuyorum, Rhosyn ise büyük metal masanın kenarına tünemiş, etrafında döndüğümüz konuşmanın ağırlığıyla uyuşmayan, aldatıcı derecede rahat bir şekilde ayaklarını sallıyor.

Aklım hala onda olduğu için bu konuşmaya gerektiği kadar ilgi duymuyorum.

Küçük üçlü grubumuz, Noa'nın nereye kaybolduğunu bilmediği yerden döndükten yaklaşık bir saat sonra kendimizi buraya kilitledik. Çok uzun kalmadı; Rhosyn ve Canaan'a veda etmek ve Siggy'yi almak için yeterli zamandı.

Bu kısım pek iyi karşılanmamıştı. Yrsa, kızının kalacağını sanıyordu. İçten içe, belki de aptalca bir şekilde, Siggy'nin geri dönmek isteyeceğini ummuştum. Burada kendini yeterince güvende hissedeceğini. Bu yerin, onu seven bu

insanların onu eve geri döndürmeye yeteceğini ummuştum. Ama korku kolay kolay bırakmaz. Travması hâlâ ona yapışmış, pençeleri o kadar derine saplanmış ki, burada henüz kendini güvende hissedemiyor.

Bu da düzeltene kadar içimde taşıyacağım bir başka başarısızlık.

Ashvale'i seçtiği için onu suçlamadım. Noa'nın gideceği herhangi bir yeri seçseydi de onu suçlamazdım.

Yrsa, alfa unvanının ağırlığını tahammül edebileceğimden fazla kullanarak tartışmaya çalıştı. Noa'nın yanında ses tonuna dikkat etmesi gerektiğini belirten alçak bir uyarı hırıltısıyla uygun şekilde davrandı. Ancak davasından vazgeçmedi ve kendi kızını koruyabileceğini ve McNamara'nın bölge genelinde konuşlandırılmış infazcılarının sayesinde sınırların daha iyi güçlendirildiğini iddia etmeye devam etti.

Bu ifade hem Noa'yı hem de beni yüzümüzü buruşturmaya itti.

Siggy'nin Noa'nın omzunun üzerinden bana gönderdiği eleştirel ve hayal kırıklığı dolu bakış, genç omeganın o fazladan korumaların maliyetinin ne kadar büyük olduğunu fazlasıyla farkında olduğunu gösterdi. Ayrıca Siggy'nin de Noa'yı, Noa'nın onu koruduğu kadar şiddetle koruduğunu kanıtladı. Bu çok sevimliydi ve eşimin insanları bu kadar kolayca kendi gözüne sokabilmesi beni garip bir şekilde gururlandırdı.

Yrsa ısrar etmeye devam etti ve Siggy'nin kendi yatağında, burada, sürüsünün güvenliğinde daha iyi olacağını söyledi. Ama Noa, alfa dışının beklemediği bir şekilde Siggy'yi savundu. Sakin ama kararlı bir şekilde Yrsa'ya bunun bizim seçimimiz olmadığını, Siggy'nin seçimi olduğunu söyledi.

Yrsa sonunda pes etti.

Belki de Noa'nın kendini kontrol etmesiydi, sesini bir kez bile yükseltmemesiydi. Belki de Canaan ve Rhosyn'in ona tereddütsüz destek vermesiydi, bu da birbirlerine olan hızla

büyüyen sadakatlerinin bir başka kanıtıydı. Ya da belki de, Yrsa içten içe benim bildiğimi biliyordu—Siggy'nin Noa'ya duyduğu güven kolay kazanılmayan, başkası onun güvende hissetmesi gerektiğini düşünse bile değişmeyen bir güvendi. Ashvale'de şifasını buldu.

Noa'nın sıcak, nazik enerjisiyle.

Orada kendini güvende hissediyor.

Ve bunun nedenini anlamadığımı söyleyemem.

Noa giderken bana baktı. Sadece bir kez. Nefesimi kesmeye yetecek kadar uzun bir bakıştı bu. Yüzünde öfke yoktu, kırgınlık da yoktu. Sadece sessiz, yorgun bir kabulleniş. Sanki henüz anlayamadığım bir şeyle barışmıştı.

Ve hâlâ da anlamıyorum. O kız dışarı çıkıp, içimden yalvarıp durmama rağmen bana dönüp bakmadığından beri, o anın hatırası içimi kemiriyor.

Şu an bile, Canaan kırık kitaplığın yanındaki duvara yaslanmış, Rhosyn de masamın kenarına tünemiş halde (ciddi anlamda, buraya bir kanepa ya da birkaç sandalye getirmem lazım), yerle bir etmek için can attığım ittifaka alternatifler bulmaya çalışıyoruz.

Ve aklımdan çıkmayan tek şey, giderken yüzündeki ifade.

O benim ruh eşim. Bu gerçek, aklımdan geçen her düşüncede, kalbimin her istikrarlı, inatçı atışında yaşıyor. İliklerime kadar işlemiş, inkar edilemez ve değişmez bir gerçek bu: Noa.

Ve onu bugün görmek, çok geç fark ettiğim şeyi yalnızca doğruladı.

Onun yerine asla başka birini koymayacağım. Koruma için değil. Huzur için değil. Kendi hayatımı kurtarmak için bile değil. Çünkü Noa orada nefes aldığı, var olduğu, bu dünyada yürüdüğü sürece, içimde başka birini asla kabul edebilecek tek bir parça bile yok. Bu hayatın ya da öbür dünyanın hiçbir versiyonunda bu tür bir yalanı kaldıramam. İçimdeki kurt onları yok ederdi. Ve ben de isteyerek, acımasızca kendimi yok ederdim.

Bu, çok geç fark ettiğim bir gerçek. Geriye dönüp baktığımda çok açık bir hata, daha önce nasıl görmediğime inanamıyorum. Ama artık benim, ağırlığını taşımak ve düzeltmek benim sorumluluğumda. Çünkü bundan sonraki her nefesimi bunu düzeltmek için harcayacağım.

Ona karşı doğru davranmak.

Sevgili Noa'm.

Çünkü boğazımda taşıyacağım tek iz onun izi olacak.

Dişlerinin boynuma saplanması, sahiplenmesi, bizi hiçbir pırlanta yüzüğün yapamayacağı şekilde bağlaması düşüncesi bile omurgamda hafif bir rpertiye neden oluyor. Bu görüntüyle penisim kıpırdanıyor, ilgiyle kalınlaşıyor, odadaki insanlara rağmen solmuş kot pantolonumun sınırlarına karşı geriliyor. Uygunsuz mu? Hiç şüphesiz. Ama kahretsin, uzun zamandır... kahretsin, hatırlamıyorum bile, kendi elim ve yorgun bir rutin dışında hiçbir şeye tepki vermediği ilk sefer bu.

O, o.

Ve zihnimde onun nefesinin boğazımda belirmesi. Yumuşak dudaklarının dokunuşu. Teninin kokusu—şimdi uyanan omega unvanıyla tatlanmış. Beni şiddetle, özür dilemeden sahiplenmesi düşüncesi, damarlarımda kanımı yakıyor, bedenimi daha önce hiç hatırlamadığım bir şekilde a bırakıyor. Isırığının acısını hissetmek istiyorum ve ona teslim olurken onun beni sarmasını istiyorum.

Çünkü ona duyduğum özlemi daha önce hiç kimseye duymadım.

Babam her zaman özel biri olup olmadığını sorardı. Üniversiteden eve her geldiğimde ya da zamanımı burada ve Rook ile birlikte işi yürüttüğüm yıllarda, bu soru hep gelirdi. Ve her seferinde cevabım aynıydı.

Dikkatimi çekmeye değer kimseyi bulamamıştım. Cinsel drtlerim de her zaman bu düşüncemi desteklemişti.

O yıllarda gelen teklifleri sanki birer ykmllkmş gibi geri çevirdim. Kendi fetihlerinde asla çekingen

olmayan Rook ise bunu asla unutmadı. "*Kadınları geri çevirmen, yardım ılığı gibi gelmeye başladı,*" derdi, sanki ben kusurluymuşum gibi.

Ama gerçek şu ki, kolaydı. İstemiyordum. Sundukları şeye özlem duymuyordum. İlgi ne kadar istekli olursa olsun, yatak ne kadar sıcak olursa olsun, her şey boş geliyordu. Mekanik. Duşta mastürbasyon yapmak daha kolaydı. Daha dürüsttü. Hala da öyle.

Ve bunun sebebinin her zaman o olması olduğunu fark etmeye başlıyorum. Bilsem de bilmesem de, onu hatırlasam da hatırlamasam da. Sanırım içimdeki bir parça her zaman Noa Alderwood'un benim için ne anlama geldiğini biliyordu. Sessizce yas tuttu, aynı zamanda da inatla, şiddetle sadık kaldı. Sanki içimdeki bir parça—kurtum, ruhum—adını koyamadığı ama derinden özlediği birini bekliyordu.

Bu da, bu durumu düzeltmem gerektiğinin bir başka kanıtı. Bugün ona sormaya çalıştım, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. *Doğru* kelimeleri. Bunu düzeltmenin bir umudu olup olmadığını sormak istedim. Halkımın ihtiyaç duyduğunu düşündüğüm Alfa olmak için körü körüne duyduğum umutsuzlukla verdiğim zararı onarmanın bir yolu olup olmadığını sormak istedim. Görevim içgüdülerimi arpıttı, kendimi neredeyse tanımadığım birine dönüştürdüm, hepsi de bu sürüyü koruyabileceğimi kanıtlamak için. Üstlenmek zorunda kaldığım role layık olduğumu göstermek için.

Ama bugün, hayatımın en kutsal bağına sırtımı döndükten günler sonra karşımda dururkenki o kırık dökük hali... beni hâlâ terk etmedi. Ve sanırım asla da terk etmeyecek. Sadece irade gücüyle hayatta kalan biri gibi görünüyordu. Suçluluk duygusu soğuk su gibi içime çöküyor ve işte o anda, pantolonumdaki gerginlik azalıyor, arzu utanç tarafından yutuluyor.

Bugün arka verandada sorularımı yanıtlamaya çalışmadığına neredeyse minnettarım. Beni anında susturur

ve kendi acımasız gerçeğiyle yerle bir ederdi. Bu en iyisi çünkü henüz özgür değilim, hala McNamara'nın anlaşmasına bağlıyım. Sınırın ötesindeki o kendini beğenmiş herife bağlıyken Noa'ya umut vermek istemediğim son şey.

Tek istediğim onu kollarıma almak, kokusunu içime çekmek ve bunu yapmayacağıma yemin etmektir. Her şeyi yerle bir etmeyi, ondan başka birini işaretlemekten daha çok tercih ederdim. Ama yapamam—henüz değil. Bir plan olmadan değil. Çok iyi bir alternatif olmadan değil.

Çünkü Cathal McNamara, kırılğan bir egoya sahip, bencil bir herif ve anlaşmadan vazgeçtiğim anda intikam almasından şüphe etmem. Gururu gülünç derecede kırılğan ve eğer onu utandırdığımı ya da daha kötüsü, kıymetli kızının duygularını incittiğimi *düşünürse* , kendi güvensizliklerini gidermek için kan dökmeye kalkışacaktır.

Yani, evet, akıllı olmalıyım. Hızlı. Kapsamlı. Yedek kuvvete ihtiyacım var. Ve onun mısır gevreğini mahvedecek ve intikam alma düşüncesi aklımdan bile geçmeden önce her türlü şansını yok edecek kadar güce ihtiyacım var.

"Nick."

Rhosyn, sakın ama aciliyet dolu sesiyle içimdeki karmaşayı dağıtıyor.

"Ashvale'deyken Lowri Craddock'un numarasını aldım," diyor kollarını kavuşturarak, ayaklarının ritmik sallanışını durdurarak. "Belki iletişime geçebiliriz diye düşündüm. Dışı kurtların ve belki de Ashvale cadılarının yardım etmeye istekli olup olmadıklarını görmek istedim. Lowri ve Baş Rahibe birlikte çalışıyorlar, bu yüzden birini bulursanız, ikisinin de yardım etmesi muhtemel."

Vücudum kasılıyor, Noa'nın alanına, halkına bu yüzden tecavüz etme fikrine tiksiniyorum. Resmi olsun ya da olmasın, onlar Noa'nın sürüsü. Ayrıca, yaptıklarımı gördükten sonra bana ve sürümüme yardım etmek isterler miydi ki?

Tereddütümü sezen Canaan duvardan uzaklaştı. "Şu anda seçici olmaya vaktin yok dostum."

Haklı ve haklı olmasından nefret ediyorum. İçimden sessizce kabul ediyorum ki, eğer iş bu noktaya gelirse Noa'nın ekibiyle iletişime geçeceğim. Sadece bunu yaparak Noa'nın gözünde aleyhimde bir leke daha oluşmasını ummuyorum.

"Sana, eğer ona bir şans verseydin yardım edeceğini söylemişti," diye hatırlatıyor içimdeki bir ses, Noa'nın daha önce haklı ve kurnazca dile getirilmiş sözlü saldırısını tekrarlayarak. *"Muhtemelen onları her halükarda işin içine katardı."*

Ve yine de, işte buradayım, sanki izin almam gerekiyormuş gibi, kendi amaçlarım için onun bağlantılarını kullanmaya cesaret etmeden önce ona verdiğim zararın en azından bir kısmını düzeltmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Bu bencilce geliyor. Bu yanlış geliyor.

Parmaklarım masaya bir kez vurdu, sonra durdu. Gözlerimi iki parmak arasında gezdirirken, günlerdir zihnimin bir köşesinde evirip çevirdiğim kelimeleri söylüyorum: "Grimm Faolan'a ne dersin?"

Oda birden sessizliğe büründü. Tam bir sessizlik. Rhosyn bana sanki palyaço burnu çıkmış gibi bakıyor, Canaan ise kaşlarını kaldırıp kısık bir ıslık çalıyor ve şaşkınlıkla endişe arasında kalmış gibi başını yavaşça sallıyor.

"Seçici olamayacağımızı söyledim az önce," diye mırıldandı, "ama Faolan mı? Ciddi misin? O Alfa resmen vahşi."

Haklı. Grimm Faolan ve Montana'daki sürüsü insandan çok canavara benziyor. Duyduklarıma göre, yarı vahşi bir yaşam sürüyorlar ve içgüdülerinin onları yönetmesine izin veriyorlar. İki ayak yerine daha çok dört ayak üzerinde yürüyorlar ve tehditlerle tıpkı vahşi doğadaki kuduz bir kurt sürüsü gibi başa çıkıyorlar: Dişleriyle uzuvlarını parçalayarak.

Babamın bölgemizi izole tuttuğunu sanıyordum, ama Grimm onu utandırıyor. Topraklarına ayak basıp da ilk elden bir anlatımla geri dönen tek bir kişi bile tanımıyorum. Grimm'i sadece bir kez, on altı yaşındayken babamın beni sürüklediği ulusal bir Alfa zirvesinde gördüm. O zaman bile, dövmelerle kaplı adam tehlikeli bir şey yayıyordu. Vahşi. Siyasetten veya sürü diplomasisinden etkilenmemiş. Odadaki en baskın Alfalar bile onun gözlerine bakmanın ne kadar tehlikeli olduğunu biliyordu.

Ama belki de tam olarak ihtiyacım olan şey bu. Kimseye hesap vermeyen, ittifakları ya da gelenekleri umursamayan biri.

Bu ancak omegalara gerçekten önem veriyorsa işe yarar.

Canaan hâlâ başını sallıyordu ama sonunda içini çekerek onayladı. Çaresiz olduğumuzu o da benim kadar biliyordu. *Ben de çaresizdim. "Çılgınca ama tamam. Bir iletişim numarası bulmaya çalışacağım."*

Rhosyn sözlerine şöyle devam ediyor: "Diğer sürülerin yöneticileriyle birkaç temas kurmayı başardım. Bakalım Faolan Sürüsü hakkında faydalı bir şey bilen var mı." Konuşurken telefonuna notlar alıyor.

Sessizlik yeniden çöker, ama zihnim sakın değildir. Her zaman olduğu gibi, zihnim yine ona, Noa'ya kayar.

Derin bir nefes verdim, elimi uyluğuma bastırıp yumruk yaptım. Onu geri kazanmaya kararlı olsam bile, beni tekrar kabul edip etmeyeceği konusundaki sinsice ilerleyen şüpheyi bir türlü üzerimden atamıyorum.

İçimde, kurtum hareketsiz duruyor ama soğuk değil. Orada yatıyor, pençelerinin arasındaki yıpranmış iplik. Ve bu sefer, ona doğru uzandığımda, izin veriyor. Hırlamıyor ya da geri çekilmiyor. Beni izliyor. Bu bir başlangıç.

İlerlemek.

Bağlantı uzakta ama var. Canlı. Mırıldanıyor, sadece benim onu yeniden bir araya getirmemi bekliyor.

Yukarıya doğru bakıyorum, onu manzarada gördüğüm andan beri aklımı kurcalayan soruyu sorarak sessizliği bozuyorum.

“Ne kadar kötüydü?”

İlk darbeden günler geçmişti, ama hâlâ sanki tek bir güçlü rüzgar esintisiyle savrulup toz haline gelecekmiş gibi görünüyordu. Her yeri acıyormuş gibi hareket ediyordu. Eğer şimdi bile bu kadar kötüyse, onu o açıklıktan ilk çıkardıklarında ne kadar kötüydü acaba?

Çift, sorum karşısında ilk başta şaşkın görünse de, durumu kavradıklarında yüzleri gerildi. Geri döndüklerinden beri yavaş yavaş hafifleyen hayal kırıklığı ve tiksinti, sanki yara kabuğunu yeniden soymuşum gibi, tüm gücüyle geri döndü.

Rhosyn ilk başta kelimelerle cevap vermiyor.

Kafamın yan tarafına hafifçe vurdu.

Zor.

"Kötü, seni aptal herif, çok *kötü* ," diye çıkıştı, sesi öfkeden titriyordu. "Seni çok seviyorum—Alfa'm ve arkadaşım olarak—ama işleri berbat ettin Nick. *Çok kötü bir* hata yaptın."

Yavaş ve kaskatı bir şekilde başımı salladım. "Bunu düzelteceğim."

"O zaman hızlı hareket etsen iyi olur," diye karşılık verdi kollarını kavuşturarak. "Onun nasıl görüldüğünü gördün."

Evet, yaptım. Ve bu artık içime işlemiş durumda. Gittiğim her yere yanımda taşıyacağım bir parçam.

"Kırık bir bağın ona böyle bir şey yapacağını bilmiyordum," diyorum sessizce, kelimeler ağızda pas tadı bırakıyor. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum. Bahane uydurmaya çalışmıyorum. Bu sadece gerçek. "Böyle olabileceğini fark etmemiştim. Ben... ben bilmiyordum."

"Haklısın. Yapmadın," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. Ama sesinde bir şey var. Belki suçluluk, belki de acıma, tüylerimi diken diken ediyor. Tekrar konuşmadan önce

eşine kısa bir süre bakıyor ve konuştuğunda, sesi duymak istemediğim bir ağırlığı taşıyor. "Bu sadece kopmuş bir eş bağı değil, Nick. Eşini reddetme sendromu yaşıyor."

Kalbim durdu.

Sözlerini hızlıca söylerse daha az acı çekeceğini düşünerek konuşmaya devam ediyor.

"O seni reddetmedi, aralarındaki bağın onun tarafını hissetmesine ve onun da eriyip gitmesine neden oluyor."

Nefes alamıyorum, lanet olsun. Alamıyorum.

Kurtum başını kaldırıp acı içinde uluyor.

Bu, derimi parçalamadan önce aldığım tek uyarı.

BÖLÜM 27

NUH

vardığımızda Malikaneye , kendimi bir arada tutan şeyin çiğnenmiş bir sakız parçası ve bir umut kırıntısı olduğundan oldukça eminim. İkisi de yapısal sağlamlıklarıyla bilinmiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, bugünün hangi bölümünün bana bu saçma duyguyu vermesi gerektiğini bile bilmiyorum. Kesinlikle Zora ile olan konuşmam değildi, bunu söyleyebilirim.

Ve keşke bilmeseydim dediğim şeyler de var.

Zora sayesinde yapbozu bir araya getirmeye başladım, ama hâlâ eksik parçalar var. Ve ortaya çıkardığım bazı şeyler hakkında ise, bencilce keşke hiç haberim olmasaydı diye düşünüyorum.

Seren'in bunu biliyor olabileceği kısım gibi.

Birçok açıdan şanslı olduğumu biliyorum, ama aynı zamanda birçok şeyi de elimden aldılar. Kaybetmedim... çalındı. Ve tüm bunların içinde, başka hiçbir şeye güvenmesem bile, en iyi arkadaşıma olan güvenime güvenebileceğimi düşündüm. Sarsılmaz. Bozulmaz.

Bir yanımda sormak istemiyor. Bunu yüksek sesle duymak istemiyor. Güvenebileceğimi sandığım tek kişiden gelen ihanetin ağırlığını kaldıramayacak kadar yorgunum zaten. Ama bilmem gerekiyor. Seren, reddedilmiş bir kader bağını yaşadı, bunun nasıl işlediğini bizzat biliyor. Bu da, ona o sözleri söylemeseydim ne olacağını bilmediğine inanmayı

gerçekten çok zorlaştırıyor. İçimdeki saf, umutsuz bir parça, Fallamhain Sürüsü'nün kapılarından ayrıldığımızdan beri dişlerini sıkan parça, aksini düşünmek istese bile.

Siggy'nin arkasından bodrum kapısının hafifçe kapanmasını bekliyorum. Güvenlik için, içimden Mississippi usulü ona kadar sayıyorum. Bir süreliğine yuvasına inmek istediğini, bugünün ardından rahatlamaya ihtiyacı olduğunu söylemişti, ki bu mantıklı. Evine, annesine, Carly'nin annesine bakmak... Bu, herhangi birini en güvenli alanına çekilmeye itmek için fazlasıyla yeterli.

Ve şu anda huzuru hak eden biri varsa, o da Siggy'dir.

Ona bir fincan sıcak çikolata verdim—evet, günün ikinci fincanıydı—ve ihtiyacı olursa yanında olacağımı söyledim. Ama bu konuşma? Bu konuşma onun kulağına bile yaklaşmamalı. Zaten yeterince yükü var, bir de benim saçmalıklarımı eklemesine gerek yok. Seren de onun arkadaşı. Yaslandığı biri. Ve Siggy iyileşmeye devam edecekse alabileceği her türlü desteğe ihtiyacı var. Güvenmeye başladığı tek insanlardan birini sorgulamasına sebep olmak istemiyorum.

Bu yüzden bekliyorum.

Sonra çaydanlıktan uzaklaştım ve ocağı da kapattım çünkü çay içme niyetim kesinlikle yoktu. Siggy'nin Seren'e yetişip sonra da izin isteyerek ayrılmasını beklerken ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım vardı sadece.

Ayrıca? Artık çaydan tamamen bıktım.

Son birkaç gündür her köşeyi döndüğümde ya da oturduğumda, Seren ya da Rhosyn'in bana yeni bir fincan çay ikram ettiğini hissettim. Canaan çayla uğraşmadı, protein shake'leri için yaptığı kampanyaya devam etti. *Hayır, teşekkürler dostum. Sanırım kendi sıcak gözyaşlarımı yudumlamayı tercih ederim. Bu noktada, şişenin üzerinde çikolatalı kurabiye resmi olması, o tebeşir gibi pisliğin fırınlanmış bir ürün gibi tadı olacağı anlamına gelmediğini söylediğimde beni dinlemedi.*

Gözlerim tanıdık mutfağa takıldı, sonra Seren'e takıldı. Ada olarak kullandığımız antika çalışma tezgahının üzerinde oturuyordu, soluk mavi bakışları çoktan bana kilitlenmişti. Şaşırtıcı değil. Empati yeteneği sayesinde, araba yoluna girdiğim anda düşünceli halimi fark etmişti muhtemelen.

Konuşmuyor. Bana soru sormuyor ya da cevap aramıyor. Bekliyor.

Kelimeleri ağzımdan çıkarmamın ne kadar uzun sürdüğünden nefret ediyorum, ama sonunda onları dışarı atmayı başarıyorum ve içimde çatışan duyguların karmaşasına kapılmamayı başardığım için gurur duyuyorum.

"Biliyor musun?"

Seren'in kaşları şaşkınlıkla çatıldı, başını hafifçe yana eğdi. "Biliyor musun, tatlım?"

Boğazımdaki sıkı, acı veren düğüme karşı yutkunuyorum. Sonraki sözlerim daha yumuşak, daha hırıltılı çıkıyor, kararlılığımın bir kısmı kayboluyor.

"Onun reddine karşılık vermezsem başıma neler geleceğini biliyor muydun?"

Yüzünün rengi soluyor. Ağzı aralanıyor ama hiçbir ses çıkmıyor. Sonra gözleri öyle yoğun bir pişmanlıkla doluyor ki neredeyse beni boğuyor. Çenesi titriyor ve gözlerini kırpıştırıp arkasını dönüyor.

Ona daha önce söylemeliydim. Ondan saklamamalıydım. Hata. Hata. Hata.

Acı dolu sesi aramızdaki gergin havada yankılanarak zihnimde karanlık bir umutsuzluk sisi gibi kıvrıldı. Ben yorum yapmaya fırsat bulamadan ağzını açtı ve yüksek sesle, "Evet... biliyordum," dedi.

Beklediğim ihanet yüzüme çarpıyor. Zaten kırık dökük olan bedenim, bu ağırlığın altında çökecekmiş gibi hissediyor. Beni taşımaktan dizlerim ağrıyor.

“ Neden? ” Bu kelime, engelleyemedi, sert ve ham bir şekilde, ağzından koptu.

Seren başını salladı ve gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Amara...” diyor sesi titreyerek.

Söyleyebileceği tüm isimler arasında, hiç beklemediğim isim buydu.

"Ne?"

“Amara bana yapmamamı söyledi,” diye açıklıyor. “Sonrasında ona bu konuda soru sormaya çalıştığım, bunun planın bir parçası olduğunu söyledi. Ve özellikle senin ve Thalassa'nın ona ne kadar güvendiğini biliyordum. Ben de aynısını yapmaya çalışıyordum, Noa. Yemin ederim öyleydi. Haklı olduğunu düşünüyordum.” Sonra beni baştan aşağı süzdü. Bakışlarının hasarı incelediğini hissedebiliyordum. Her oyulmuş parça. Her çözülmüş iplik. “O gün, ormanda sana söylemeye çalıştım. Denedim ama bana yapmamamı söyledi. Ve dinledim. Dinlememeliydim. Eğer bunun bu kadar ileri gideceğini bilseydim - senin böyle acı çekeceğini bilseydim - ona cehenneme gitmesini söylerdim.”

Titreyen elim şakağıma gidiyor, parmaklarım sanki bu baskı orada yerleşmiş olan zonklayan ağrıyı bir şekilde dindirecekmiş gibi kafatasıma bastırıyor.

“Anlamıyorum...” Sesim kesildi, kelimeler havada kayboldu, bir türlü bulmak istemediğim bir başka bulmaca parçasını anlamlandırmaya çalışıyordum. “Anlamıyorum. Bu kadın hangi lanet olası plandan bahsediyor?”

Seren daha dik oturdu, gözlerinin ardında tanıdık bir ateş parladı. “Evet! Ben de bunu öğrenmek istiyordum. Bu yüzden bugün sen Siggy ile dışarıdayken mutlu küçük popomla onun evine gittim. Aslında, onu yerden yere vurmaya gittim, çünkü bu 'son oyun' her neyse, saçmalık. İşe yaramıyor ve ben artık bu oyuna katılmayı bıraktım.”

Onunla hep özdeşleştirdiğim o keskin, koruyucu kenar, dalgalar halinde ondan yayılıyor. Bu, benden bunu saklayan versiyonundan daha çok ona yakışıyor. O diğer Seren—bu kadar büyük bir şeyin üzerinde oturan—kim olduğunu bilmiyorum. Ama bu? Bunu tanıyorum. Buna hala güveniyorum.

Seren, gözleri öfkeyle açılmış bir halde, “Bana bunun onun planı bile olmadığını söyledi,” diye devam ediyor. “Thalassa’nın, annenin planıymış. Ve tabii ki bu konuda son derece muğlak konuştu. Ama Rennick’le olan bağınızın ‘onun bağlarını çözmenin anahtarı’ olduğunu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Neden etrafımdaki herkesin benim bilmediğim cevapları varmış gibi hissediyorum? Sanki karanlıkta el yordamıyla ilerleyen tek kişi benmişim gibi, onlar da bana hiç açıklanmamış kurallara göre oynuyorlar?

Peki neden her şey hep aynı iki kişiye çıkıyor?

Rennick ve Anne.

Seren, Amara'nın ne demek istediğini anlamayabilir, ama ben anlıyorum. Eğer Zora ile bir araya getirdiğimiz şey doğruysa—eğer annem gerçekten de kurtumu bağladıysa, anılarımla oynadıysa, gizemli kullanım kılavuzları gibi bu belirsiz rüyaları geride bıraktıysa—o zaman Amara'nın söyledikleri sadece bir bilmece değildi. Bu bir doğrulamaydı.

“Annem kurtuma ve anılarıma ne yaptıysa, sanırım...” Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip burnumdan zor nefes alarak, “Bence onu Rennick’e bağladı. Aradaki bağa. Bence Rennick’i kabul etmek, bağı tamamlamak, onun yaptıklarını geri almanın tek yolu. Her şeyi geri almak için—kurtumu, anılarımla, aldığı her şeyi.”

Seren şaşkınlıkla bana bakıyor, ağzı aralanıyor ama tek kelime etmiyor. Yüzündeki kafa karışıklığı ve suçluluk duygusu her şeyi anlatıyor zaten.

" *Affedersiniz ?* "

Evet, doğru .

O bilmiyordu.

"Sana gerçekten çok kızgıyım, Ser," diye çıkıştım, ellerim cansızca yanlarıma düştü, tüm bu ağırlık beni aşağı çekiyordu. Biliyorum, bu kinin içinde kalmaktan çok onun yardımına ihtiyacım var. Daha sonra geri döneceğim, öfkenin nefes almasına izin vereceğim, güvenli bir zaman geldiğinde. Ama şu an? Bu lanet şeyi dışarı atmam gerekiyor.

Hepsi.

"Biliyorum," diye fısıldadı yüzünü buruşturarak. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"Evet..." diye iç çektim, mutfak sandalyelerinden birine otururken. "Son zamanlarda bu tür şeyler çok yaygın gibi görünüyor."

Ne demek istediğimi sormuyor. Sormasına gerek de yok.

Sadece başını salladı.

Ve derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum, her şeyi anlatmaya hazırım. Bildiğim her şeyi, bilmediğim her şeyi ve aradaki her şeyi. Çünkü bunu tek başıma taşıyamam. Ve yalanına rağmen, parçaları bir arada tutmama yardım edecek kişinin o olmasını istiyorum. O benim hayat arkadaşım ve hayatta böyle insanlara pek rastlamıyoruz.

"ONA SÖYLEMELİSİN, NOA."

Seren'in sesi, saatler önce mutfakta ilk söylediği zamanki kadar çaresiz ve korkulu bir şekilde zihnimde yankılanıyor.

Her şeyi anlattıktan sonra söylemişti bunu—Zora'nın çözmeme yardım ettiği her dolanmış, karışık ipliği. Ona Rennick'in haklı olduğunu söyledim. Annemin dokuma büyüsünü kullanarak kurtumu bağladığını, Fallamhain

Sürüsü'ndeki o son günlere dair anılarımı çarpıttığını ve beni, gizli bir yeteneğe sahip olduğum için sürgün edildiğimize inandırdığını anlattım. Ona, özellikle Rennick'le ilgili olanlar olmak üzere, daha birçok anının da değiştirildiğini söyledim. Ve şimdi neredeyse eminim ki, annem o zaman bile onun benim kader eşim olduğunu biliyordu, bir şey olmuş olmalı, bizi ayırmasına yetecek kadar büyük bir şey.

Kurtumu bağladığında sadece şekil değiştirme yeteneğimi çalmadı. Benim kimliğimi, büyüleyici yeteneklerimi, beni *ben yapan her şeyi çaldı*.

Ona bir kahin olduğumu söylediğimde gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

“Şey, kahretsin, sesler duyduğunu söylediğinde bunu tahmin etmeliydim,” diye geçiştirdi, özür dileyen bir yüz ifadesiyle. “Gerçekten aklını kaçırmadığını bilmek biraz rahatlatıcı olsa gerek, değil mi? Ama seni korkutmak istemem ama, muhtemelen isteğin dışında eklendiğin bir psişik grup sohbetinin parçasıymış gibi hissetmeye başlayacaksın. Ve bildirimlerini susturmanın bir yolu yok. Kemerini bağla, tatlım, işler çılgın bir hal alacak.”

Sonra, bunca yıl sonra Rennick'in yanında olmanın bağlardaki ilk çatlağı nasıl açtığını ve onunla geçirdiğim her saniyenin bu bağları nasıl daha da zayıflattığını açıkladım. Çünkü Amara'nın ona söylediği gibi, o anahtar.

Onun öyle olmasını isteyip istemediğimden bağımsız olarak.

Bu onu sarsmaya yetmişti. Ama onu yıkan şey bu değildi.

Onu yıkan şey geri kalan her şeydi.

Sonrasında ne olacağını anlattım. Bağlar tamamen kalktığında, bastırılmış omega içgüdülerim sadece yeniden ortaya çıkmayacak, Zora'nın "süper ısı" dediği şeyle bir anda çökecekler. Bu, muhtemelen birinin bana söylediği en korkunç kelime kombinasyonu. Yedi yıllık bastırılmış döngülerin hepsi aynı anda patlıyor.

Zaten bu kadar zayıflamış, çökmeye başlamış bir bedenle böyle bir şeyden sağ çıkmam mümkün değil.

İşte o anda Seren'in yüzündeki korku tam bir paniğe dönüştü. Sakinliği kırıldı. Bana sanki zaten ölüyormuşum gibi baktı. Onu terk etmeye ne kadar yakın olduğumu anlamaya başladığını görebiliyordum.

Ona, bu yoğun sıcağı atlatmama ve yavaş yavaş çürümeyi durdurumama güç verebilecek tek bir şey olduğunu söylediğimde—tamamlanmış bir eşleşme bağı; *onun* işareti—ifadesi tekrar değişti. Gözleri aydınlandı. O sinir bozucu küçük *umutla* ...

Umarım hemen ezilmişimdir.

Bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

"Mantıklı düşünemiyorsun, reddedilmenin acısı ve kederi aklını karıştırıyor. Bunu bilmesi gerekiyor, Noa. Ona *söylemelisin* ki sana yardım edebilsin," diye yalvardı, gözlerinden yaşlar süzülürken. "Onun ısırtığı seni kurtaracak. Seni *kurtaracak* . Bunu görmelisin."

Ellerini avuçlarıma içine aldım, sesim kısık ve boğuktu. "Ben zaten Rennick'in yapmaya razı olduğu bir fedakarlıktım. Onun da yükümlü olacağı bir şeye dönüşmeme izin vermeyeceğim."

Eğer kendinizi en başta reddedilme pozisyonuna sokmazsanız, reddedilmenin yıkıcı etkisine maruz kalmazsınız. Ve diyelim ki gururumu bir kenara bırakıp kendimi bir yükümlülük olarak kabul ettim, ama o adama gözlerinin içine bakıp, muhtemelen bu durumdan kurtulamayacağımı söyleyip, sanki beni kurtarmak onun sorumluluğuymuş gibi çözümü ona nasıl sunacağım ki?

Hayatımı, kalbimi, ruhumun son paramparça olmuş parçalarını ona nasıl emanet edebilirim ki, zaten bunların kırılmasının sebebi de o?

Tartışmaya çalıştı. Elbette çalıştı.

Ama ona Rennick'in görevini seçtiğini, omegalarını seçtiğini ve bu tür bir seçime en çok saygı duyan kişinin

ben olduğumu hatırlattım.

İşte o anda sinirlenip sandalyesinden fırladı.

“Sen de neredeyse onun kadar kötüsün,” diye öfkeyle söylendi. Sesindeki öfke, gözlerinden sızan kalp kırıklığıyla tam olarak örtüşmüyordu. “Sen inatçı bir aptalsın, Noa Alderwood, ve bu yüzden öleceksin.”

Sonra Edie'den Ivey'i almak için gitti ve beni, çökmekte olan bedenim ve sayısız duygusal yaramla iki kat merdivenden yukarı, çatı katındaki yatak odama kadar yalnız bıraktı.

O gün için işimin bittiğine karar verdim.

Uykunun bana bir şeyler verebileceğini düşündüm. Bir mola. Belki annem başka bir rüya, zihnimin karmakarışık yığınının yerleştirdiği başka bir ipucu gönderirdi. Ama uyku çok küçük ve sinir bozucu bir şeydi ve gelmeyi reddetti. Saatlerce orada yattım, her düşünceyi, her vahyi didik didik ettim, ta ki artık dayanamayacak hale gelene kadar.

Güneşin doğmasına daha saatler var. Bahçedeki, aslında açık hava yatağı gibi olan şezlongda iki battaniyeye, kalın eşofmanlara ve bir değil iki kapüşonluya sarılmış haldeyim. Bunlardan biri Rennick'in yeşil olanı. Bu noktada, duygusal destek battaniyesini sürükleyen bir çocuğa dönüştüm resmen. Ve evet, bunun ne kadar acınası olduğunu biliyorum. Ama artık umursayacak halim yok.

Oldukça büyük arka bahçemizin en uç köşesindeki bu yer, annemin en sevdiği yerlerden biriydi. Sıcak aylarda burada uzanır, yüzüne güneş vurur, etrafındaki bitkiler çiçek açardı. Çok huzurlu görünürdü.

Ama şimdi onun entrikalarını, yalanlarını, beni Pack Fallamhain ve Rennick'ten uzaklaştırmak için attığı sert adımları öğrendikten sonra, acaba hiç huzurun ne olduğunu bilip bilmediğini merak ediyorum.

Burada geçirdiği yılları, ustaca yerleştirdiği tüm iplerin çözülmesini bekleyerek mi geçirdi?

Her şeyin bir gün dağılacağını biliyordu, bu yüzden büyüüne Rennick'i anahtar yaparak bir güvenlik önlemi

eklemişti.

Bu düşünce saatlerdir aklımı kurcalıyordu.

Eğer eşime kavuşmak her zaman onun planının bir parçasıysa, onu tekrar bulacağımı ve aramızdaki bağı tamamlayacağımı biliyorsa, o zaman beni kimden korumaya çalışıyordu? Çünkü eğer o değilse... neden bu kadar korkuyordu ki?

Başımı geriye yaslayıp gökyüzüne bakıyorum. Bulutlar hâlâ ağır ve gri, sanki kar yağmayı düşünüyorlarmış gibi ama henüz karar vermemişler gibi dönüyorlar. Havadaki soğukluk, kar yağışının hızla daha olası hale geldiğini, birkaç derece daha düşerse kar tanelerinin başlayacağını söylüyor.

Rennick'in kocaman kapüşonlu kazağının cebinin derinliklerinde saklı parmaklarım yavaş yavaş uyuşuyor, eklemelerim soğuktan kilitleniyor. Burnum ise zaten umutsuz bir durumda, aynı anda hem uyuşmuş hem de yanıyor. Ama soğuğu içeri alıyorum. Hatta memnuniyetle karşılıyorum.

Bana uygun.

Göğsümdeki o bağ koptuğu andan beri içim buz kesti. Geri kalan bedenim de yeni yeni buna alışıyor. Soğuk, acıyan, boş. Alıştığım bir tür acı bu. Ve muhtemelen tüm bunların en üzücü yanı da bu, acıya ne kadar çabuk adapte olmuş olmam.

Yaklaşan karın kokusunu alabilmek umuduyla burnumdan nefes alıyorum ama hava bomboş. Duyularım körelmiş. Bu kapüşonlu sweatshirt üzerindeki tanıdık izi bile neredeyse silinmiş durumda.

İçimde bir yerlerde sessizce keder var, kalbim kırık ama sanki bu kaybı bekliyordum. Son zamanlarda solup giden her şey gibi olacağını biliyordum.

Gözlerim kapanıyor, kirpiklerim rüzgârda üşümüş tenime değiyor. Düşünmüyorum. Sadece burada uzanıyorum. Sadece nefes alıyorum. Sadece var oluyorum.

Ve sonra onu duyuyorum.

Çıtırtı.

Bir adım. Hafif ama belirgin. Çit hattının etrafındaki ağaçların yakınlarında bir yerlerde kuru otların üzerinde çıkan çıtırtı.

O ses beni birden doğrulttu. Vücudum kaskatı kesildi, ağrıyan kaslarım içgüdüsel olarak harekete geçti. Beynimin mantıklı kısmı bana panik yapmam için gerçek bir neden olmadığını hatırlattı. Eğer Ashvale'nin sınırlarını aşan bir şey olsaydı, cadılar meclisi veya Lowri'nin sürüsü bununla ilgilenirdi, ya da en azından biri beni uyarırdı.

Bunun üzerine buz gibi parmaklarım eşofmanımın cebine girip telefonumu kavradı. Orada bıraktım, biliyordum ki biri bana ulaşmaya çalışırsa titreyecekti, çünkü içimde sessizce hazırlanan ve bekleyen başka bir yanımda daha vardı; eski ve yeni bülbüllerimizden biri, kaçtıkları geçmiş veya karanlığı doğrudan kapımıza getirebilirdi.

Az önce uyuşmuş olan bedenim, bir titreme dalgasıyla sarsıldı. Aniden ve alışılmadık bir şekilde tenimde bir sıcaklık yayıldı, alıştığım soğukluğu geri püskürttü. Bir nefesliğine, o sürekli, acı veren boşluğun yokluğunu hissetmeme izin verdim.

İşte o zaman onu gördüm, yaklaşık on beş metre uzakta, bahçenin kenarının hemen ötesinde, ağaçların gölgelerinin arasında yarı gizlenmiş halde duruyordu.

Bir kurt. Devasa. Hareketsiz. Tüm dikkati üzerimde.

Kürkü siyah ve gümüş rengi, ama buradan çok belirgin desenler seçemiyorum. Sadece bacakları, burnu ve omurgası koyu tüylerin yoğunlaştığı yerler gibi görünüyor. Zaten dikkatimi çeken şey gözleri. Gümüş-mavi gözler, mümkün olmadığını bilmeme rağmen, bu ışıpta parlıyor gibi görünüyor. Tanıdığım hayaletimsi bir ton.

Onun kokusuna ihtiyacım yok. Sesine de.

Biliyorum.

Rennick.

Nefesim kesiliyor, kaburgalarımın boğazım arasında bir yerde sıkışıp kalıyor, sanki sadece nefes almak bile onu silme gücüne sahipmiş gibi. O karanlık, ürkütücü şeklin duman olup soğuk rüzgarda uçup gitmesini sağlayabilirmiş gibi. Belki de sonunda gerilim altında çöktüm ve bu, zihnimin bana oynadığı acımasız, umutsuz bir oyun. Bağı eskiden var olduğu boşluk hala kanıyor, yara bere içinde ve günlerdir onun için çığlık atıyor. Belki de onu çağırmaya yetecek kadar yüksek sesle haykırdı.

Bir kez göz kırpyorum. İki kez. Üç kez.

O kaybolmuyor. Titremiyor ya da yok olmuyor. Hâlâ orada, sağlam, hareketsiz, gölgelerden oyulmuş devasa bir şekil, çok iyi tanıdığım o soluk gözleriyle. Ve beni izleyiş biçimi, sessiz ve göz kırpmadan, neredeyse onun gerçekliğini sorguladığım gibi benim gerçekliğimi de sorguluyor mu diye merak ediyorum.

Sonunda tuttuğum nefesi serbest bırakana kadar o hareket etmiyor.

İşte o zaman onun hayal ürünü olmadığını anlıyorum.

Onun burada nasıl veya neden olduğunu merak etmeme izin vermiyorum. Burada olması bile zaten çok fazla.

Bakışları yumuşuyor. Başını öne eğiyor ve sivri kulak uçları geriye doğru gevşiyor; saldırgan bir şekilde değil, sadece ihtiyatlı bir şekilde aşağıya doğru eğimli. Duruşundaki değişim ince ama etrafındaki enerji değişiyor. Hareketlerinde hiçbir tehdit yok, sadece sessiz bir gerilim var, sanki o bile burada olmaktan gergin. Nasıl tepki vereceğimi bilmiyor.

Kocaman bir patisini kaldırıyor—abartmıyorum, yüzüm kadar büyük görünüyor—ve bana doğru bir adım atıyor. Tereddütlü. Temkinli. Boyutuna hiç uymayan bir şekilde ölçülü.

Taş gibi oturuyorum.

Sanki kaçıp gidecekmişim gibi hareket ediyor. Her adımını dikkatli ve planlı, sanki yanlış bir hareketin beni kaçırmaya zorlayabileceğini biliyor. Ve belki de haklı. Belki de

korkmalıyım. Arkamı dönüp ondan olabildiğince uzaklaşma isteği duymalıyım.

Ama ben öyle düşünmüyorum.

İçimdeki kurt, hâlâ bağlı, annemin onu tuzağa düşürmek için kullandığı büyüünün incelen duvarlarına hâlâ bastırıyor ve kaçmak istemiyor. Tetikte ama panik içinde değil. Bana ondan kaçmam için uyarıda bulunmuyor.

Uzuyor.

Onun umutsuzluk ve sevinç arasında bir duyguyla öne doğru çabaladığını hissediyorum. Sanki önümüzdeki yaratığın bizi yıkmadığını, onu yıkanın o olduğunu biliyor. İçimizdeki adam. Bizi seçemeyecek kadar görev duygusuyla meşgul olan adam.

Onu tanıyor ve bunu istiyor. Onu istiyor. Her zaman istedi.

Çünkü Rennick hakkındaki anılarım değişmiş olsa bile, onun bir kısmı onu asla unutmadı. Ona özlem duyuyordu, diğer erkeklerden uzak duruyordu, şimdiye kadar tam olarak anlayamadığım bir şekilde sadıktı. Adama sadık. Kurda sadık. Her zaman.

Rennick'in şu anda olan biteni kontrol edip etmediğini veya kurt tarafının ipleri tamamen ele geçirip geçirmediğini anlayamıyorum. Sadece olup biteni mi izliyor, kurt tarafı önderlik ederken o içten içe bir yerlerden geri mi çekiliyor? Kontrolü isteyerek mi teslim etti, yoksa kurt tarafı mı ondan aldı?

Eğer karşımda duran bu hayvan Rennick'e karşı bir darbe girişiminde bulunursa, Tanrıça adına yemin ederim ki, ondan uzak duracak kadar güçlü nasıl olabilirim ki?

Ama bizi ayıran alçak çitin üzerinden adımını attığı anda bu düşünce kayboluyor; iri cüssesi, dikkatli bir zarafetle aradan sıyrılıyor. Onun gibi yapıli birinin bu kadar narin hareket etmesi mümkün olmamalı. Yavaşça yaklaşıyor, göz temasını bir an bile kesmiyor, ta ki kırılğan ve solmakta

olan bir şey gibi kıvrıldığım şezlongun tam önüne gelene kadar.

Yakından bakınca, hatırladığımdan bile daha büyük. Acaba ayağa kalksam gözlerimiz aynı hizada olur muydu? Eminim olurdu. Yıllardır çoğunlukla omega erkekler ve dişi kurtlarla birlikteydim. Kurtumun erkek popülasyonuna karşı çok belirgin ve bazen içgüdüsel tepkisi, mesafemi korumama neden oldu. Alfa erkeklerin dönüşüm geçirdiklerinde ne kadar büyük olduklarını unutmuş olmalıyım. Ya da belki de sadece o öyle düşünüyor.

Gözlerimi kırpmadan, taviz vermeden dik dik bakıyor, ama bakışlarında hiçbir baskı yok. Sadece sessiz bir sabır. Seçim benim ve o bunu benden alamaz. Hareket etmediğimde, hâlâ olduğum yerde kilitli kalmış ve nasıl nefes alacağımı bilemezken, alçak, neredeyse yalvarır bir inilti çıkarıyor. Ses, kaburgalarımın altındaki bir yere, zaten korunması çok zor olan bir noktaya çarpıyor. Sonra, yavaşça, başını indiriyor ve bir adak gibi, bacaklarımın önündeki mindere koyuyor. Sanki kabul edilmeyi bekliyor ve gerekirse sonsuza dek beklemeye razı.

Yine de yerimden kıpırdamıyorum. Kıpırdamak istiyorum ama içimdeki belirsizlik beni tereddütte bırakıyor.

Böylece öne doğru yavaşça ilerleyerek aramızdaki mesafeyi daha da kapattı ve burnunun ucuyla bacağıma hafifçe dokundu. Nazik, çekingen bir dokunuş. Sorulması için kelimelere gerek olmayan bir soru.

Elim, pantolon cebimin sıcak kucağından kurtarırken titriyor. Soğuk anında, keskin ve yakıcı bir şekilde vuruyor, sanki sıcaklığın rahatlığını geride bıraktığım için beni cezalandırıyor. Parmaklarım tereddüt ediyor, kaskatı ve kararsız bir şekilde, avucuma doğru kıvrılıyor, sonra yavaşça tekrar uzanıyor.

Ne beklediğimi bilmiyorum—belki de bu biçimde bile olsa reddedilme—ama onun durağanlığı, sessiz sabrı,

içimde görmezden gelemeyeceğim bir şeyi harekete geçiriyor.

Ben de pes ettim.

Elimi yavaşça başının üstüne koydum, parmak uçlarım kulaklarının arasındaki kalın tüylerin arasına kayd. Sıcak. Yoğun. Tahmin ettiğimden daha yumuşak. Parmaklarım, bu basit temastan dolayı titriyordu. Dokunuşumun altında nasıl bir his verdiğini tam olarak kavrayamadan, nefesimi kesen bir ses çıkardı.

Vücudunda alçak, sürekli bir uğultu yankılanıyor. Sessiz ama inkar edilemez.

Bir mırıltı.

Mırıldanıyor. *Benim sayemde.*

Hayır. Benim için değil.

Ses, içimde dalgalanarak, uzun zamandır gömülü, uzun zamandır sessiz kalmış ve hâlâ dinlediğini fark etmediğim bir yere ulaşıyor. İçimde derinlerde kilitli kalmış bir şey gözlerini açıyor ve geriniyor. Sıcaklığı anında, donmuş bir kış sabahında güneş ışığı gibi. Uzun zamandır hapsolmuş ve sessiz kalmış olan kendi kurdum, sevinçle kıpırdanıyor. Bunu tanıyor. *Onu tanıyor.*

Yavaşça hareket ediyorum, parmaklarım gözlerinin arasındaki boşluğu okşuyor. Göz kapakları hafifçe kapanıyor, nefesi neredeyse rahatlama gibi bir ses çıkarıyor. Kulaklarının tüylü uçlarına dokunuyorum ve dokunuşum altında seğiriyorlar, bu tepki, engelleyemeden ağzımdan küçük bir gülümseme çıkmasına neden oluyor. Zoraki bir gülümseme değil, uğruna mücadele ettiğimi hissettiğim bir gülümseme değil. Gerçek.

Elim aşağı doğru kayıyor, parmaklarım ensesindeki kalın tüylerin arasına batıyor. Tüm o kas ve gücün altında kalbinin ritmini hissedebiliyorum. Düzenli, huzurlu bir ritim.

Ve burada oturup ona dokunurken— *gerçekten* ona dokunurken—beklemediğim bir şeyi fark ediyorum.

Canım acımıyor.

İlk mırıltısından yayılan sıcaklık, farkında olmadığım tüm boşluklara doldu. Soğuk geri çekiliyor. Acı gevşiyor. Düşüncelerime sürekli baskı yapan ağırlık, nefes almama yetecek kadar hafifliyor. Temizliğe girdiğimden beri ilk defa kırılmış hissetmiyorum. Gitmiş hissetmiyorum. Buradayım. Mevcutum. *Canlıyım.*

Nefes alabiliyorum ve bu bir görev gibi gelmiyor. Bunu hak etmem gerektiğini hissetmiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başlıyor, buz gibi soğuk tenimde izler bırakıyorlar. Onları durdurmaya çalışmıyorum. Silmiyorum da. Sadece düşmelerine izin veriyorum, acımın bedenimden ayrılışının bir sembolü gibi.

Başını kaldırıyor, sanki bende oluşan değişimi, sessizce dağılıp gittiğimi hissedebiliyor. Burnu seğiriyor, şüphesiz gözyaşlarımdaki tuz kokusunu alıyor ve hiç vakit kaybetmeden eğilip gözyaşlarımı yüzümden yalıyor.

Beklenmedik bir anda geriye doğru irkildim. Ağzımdan çıkan ses, bir çığlıkla bir kahkaha arasında bir şeydi. Bir an boğazımda kaldı, ama sonra bir diğeri geldi, bu sefer daha yumuşak, biraz titrek ama içten. Ormandan beri ilk gerçek kahkahamdı ve iyi hissettirdi.

Beni izliyor, bakışlarımla buluşmak için biraz geri çekiliyor. Sonra yumuşak, sorgulayıcı bir inilti çıkarıyor ve tekrar yaklaşıyor, bu sefer yüzünü boynumun kıvrımına bastırıyor.

Derin bir nefes alıp kokumu doğrudan kaynağından içine çektiğinde kalbim duracak gibi oluyor, sanki bu kokuda boğulmaya çalışıyor. Sanki bunu yapmak için sonsuza dek beklemiş gibi.

İki elimi de yukarı kaldırıp boynundaki kalın tüylerin arasına daldırıyorum ve o beni sanki her bir parçamı ezberlemeye çalışıyormuş gibi içine çekerken, tek kelime etmeden onu orada tutuyorum.

Belki de bir yanılsama. Belki de geçici. Ama kendimi buna inanmaya bırakıyorum. Hareketsiz kalıyorum ve onun bana yaslandığını hissetmeme izin veriyorum. Eğer huzur böyle bir şeyse—bu sıcaklık, bu sessizlik, acı vermeyen bu dinginlik—bunu kabul edeceğim. Sadece bir dakika bile olsa.

Ellerimi yavaş ve istikrarlı bir şekilde hareket ettirerek, boynundaki ve omuzlarındaki kalın tüylerin arasından, geniş sırtının yan tarafına doğru okşuyorum. Ulaşabildiğim her yerine dokunuyorum. Parmaklarım sıcaklığa ve yumuşaklığa batıyor, beni bu ana ve ona bağlıyor.

O, alçak, homurdanan bir mırıltı dışında sessiz kalıyor. Bu mırıltı hiç durmuyor. Soğuk tenime titreşiyor, ağır kemiklerime işliyor ve sinir sistemime doğrudan sessiz bir sakinlik enjekte ediyor. Müstakbel eşimin şekline sarılmış bir sakinleştirici gibi.

Saatlerdir mücadele ettiğim, bu gece daha önce özlemini çektiğim ama benden kaçan yorgunluk yavaş yavaş üzerime çökmeye başlıyor. Duyularımı köreltiyor, dünyanın kenarlarını sessizleştiriyor. Ona karşı koymaya çalışıyorum. Korktuğum için değil, bunu kaybetmek istemediğim için. Göğsüme ve omzuma bastırdığı ağırlığı. Fırın gibi yaydığı sıcaklığı. Sadece yanımda bulunarak bile, içimdeki parçaları bir araya getiren varlığını.

Telefonum cebimde titriyor, uyluğuma hafif bir titreşim yayılıyor. Hareket etmiyorum.

Muhtemelen Lowri ya da Amara'dır, bana birinin koruma kalkanlarını aştığını, bir ihlal yaşandığını haber veriyorlardır. Ama ben zaten biliyorum. O burada.

Eminim onlar da bunu zaten biliyorlardır.

Ama o da bir tehdit değil. En azından onların endişelendiği anlamda değil.

Fiziksel bir tehlike getirmiyor. Peki ya duygusal hasar? O hala havada asılı kalmış, zihnimin bulanık köşelerini rahatsız eden, sürekli bir ihtimal. Ama şu an umursayacak kadar enerjim yok.

Boynumdan yavaşça geri çekiliyor, sanki gitmek istemiyormuş gibi. Geri adım atmadan ve yerden temiz, sessiz bir hareketle itmeden önce son nefesini hissediyorum. Neredeyse hiç ses çıkarmadan yanıma, koltuğa iniyor. Henüz uzanmıyor, bunun yerine burnuyla beni dürtüyor. Sertçe değil, aceleyle değil. Sadece bir şey anlatmak için.

Anladım.

Yavaşça geriye doğru uzanıp, uzuvlarımı yastığa gömüyorum. O da yanıma kıvrılıyor, büyük bir patisini kalçalarımın üzerine, hiç bilmediğim bir ağırlıklı battaniye gibi koyuyor. Sıcaklığı beni sarıyor, o kadar dolu ve istikrarlı ki, soğuk olmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutuyorum.

Başını göğsüme yasladığında içimde bir şey rahatlıyor.

Bu dramatik bir rahatlama değil. Keyifli bir çözülme de değil. Sadece küçük, sessiz bir değişim. Durdurmaya çalışmadığım bir değişim. Elim yavaşça hareket ediyor, çenesinin üzerinden, kulaklarının kenarlarından, şakaklarındaki yumuşak tüylerin üzerinden geçiyor. Mırıltısı derinleşiyor, göğsümde sadece benim için yapılmış bir ninni gibi yankılanıyor.

Uykunun beni iyice içine çektiğini hissediyorum, her nefes alışımda daha da ağırlaşıyor. Gözlerim açık kalmak için mücadele ediyor ama kaybediyorlar. Bırakıyorum. Karanlık beni ele geçirmeden önceki son düşüncem bencilce. Keşke bu sonsuza dek sürseydi.

Keşke o benim olsaydı, hep yanımda götürebilseydim.

Keşke bütünlüğümü koruyabilseydim.

BÖLÜM 28

RENNICK

Her şey bir anda oldu. Bir an ofisimde, yardımcım ve onun arkadaşının önünde kendimi zor tutarak oturuyordum, bir sonraki an ise yok olmuştum. Zihnimde yankılanan, sağır edici bir oktavdaki acı dolu çığlığı aldığım tek uyarıydı. Kendimi toparlayacak zamanım yoktu, hazırlanacak bir an bile yoktu.

Kurtum yavaşça yükselmedi ya da kontrolü ele geçirmeyi talep etmedi. Aniden patladı.

Hiçbir protesto homurtusu yoktu. Hiçbir ısınma belirtisi yoktu. Sadece, sanki onun yolunda bir engelmişim gibi, derimi ve kemiklerimi parçalayan şiddetli, tüketici bir değişim yaşandı. Ben değişmedim, fethedildim. O zorla dışarı çıktı ve ben kendi bedenimin içinde, onun tam kontrolü ele geçirmesine çaresizce tanık oldum.

Daha önce ona hiç teslim olmamıştım. Tamamen değil. Böyle değil. Her zaman uyum içinde, ortak bir ritimle, karşılıklı anlayışla hareket etmiştik. Ama bu? Bu bambaşka bir şeydi. Bu, ilkel bir içgüdüydü. Çaresizlik ve öfke birleşmişti.

Ve koşuyordu.

Tek bir hedef, tek bir amaç.

Ona ulaşmak için.

Onun omegası. Kaderimizde yazılı olan eşimiz.

Ben sadece bir yolcuydum, yapabileceğim tek şey ona tutunmaktı; kurtum, yeterince hızlı hareket ederse hatalarımı, ona karşı işlediğim suçları geride bırakabilecekmış gibi arazide hızla ilerliyordu. Ağaçlar ve dağlar, gölge ve toprak bulanıklığı içinde yanından hızla geçiyordu, o ise doğuya, eyalet sınırının diğer tarafındaki şirin Washington kasabasına doğru koşuyordu. Durmuyordu, nadiren yavaşlıyordu; Rhosyn'in söylediği yürek burkan gerçek onun motivasyonuydu—aşırı zorlanmış kaslarını besleyen şey ve onu en başından beri kendi kendine dayattığı yalnızlığı terk etmeye iten şeydi.

Eş reddi sendromu.

Bu ifadeyi daha önce şöyle bir duymuştum, nadir ve acımasız bir durum. Ama nasıl görüldüğünü hiç bilmiyordum. Buna ben sebep olacağımı hiç düşünmemiştim.

Şimdi bu da düzeltmem, iyileştirmem gereken başka bir şeydi; ne pahasına olursa olsun bir yolunu bulmalıydım.

Ashvale'nin sokakları, bu sakin kasabaya vardığımızda sessiz ve durgundu. Geç saat olduğu düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Kurtum hızlı hareket ederek, kasabanın ağaçlık kenarlarından geçerek onu buldu. Sokağın sonunda, ağaçların arasına ve aşağıda uzanan dar nehre gizlenmiş, koyu bordo renkli Viktorya tarzı ev.

Malikaneye varmadan önce onun kokusu burnumuza geldi.

Bizi içeri çağıran bir işaret feneri gibi davrandı.

Ama ön yola yaklaşırken, kurt burnunu serin havaya doğru kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Kokusu, olması gerektiği gibi evin içinden gelmiyordu. Hayır, arka bahçeden geliyordu.

Çit pek bir şeye benzemiyordu. Süslü demir işçiliği, yüksek ama dekoratif; kurt formunda bile kolayca aşılabilirdi. Sessizce diğer tarafa indim ve olabildiğince gölgelerde kalarak arka bahçede sessizce ilerledim. Bu kadar büyük olmasını beklemiyordum. Kıvrımlı taş yolları,

yükseltilmiş çiçek tarhları, ahşap kafeslere dolanmış çıplak sarmaşıklarıyla bir avludan çok bir bahçeye benziyordu. Bahar geldiğinde renk ve kokularla dolu, çok güzel olacağını hayal ettim.

Ama beni asıl donduran, en uzak köşe oldu.

İşte oradaydı.

Kalın battaniyelerin altına kıvrılmış, cansız bir silüet; o kadar küçülmüştü ki neredeyse insana benzemiyordu. Onu böyle görmek—sıcak ve güvenli bir yer olan içeride değil de dışarıda, soğukta—göğsümde bir şeylerin kırılmasına neden oldu. İçimdeki kurt ölüm sessizliğine büründü. Karşıımızdaki manzara o kadar yanıştı ki, derim gerildi ve midem acıdan burkuldu.

Ve sonra, tam bir aptal olduğum için, kendi kendime düşündüm: "*Neden burada? Onu buraya getiren ne oldu?*"

Cevap anında ve acımasızdı.

Evet, yaptın işte, aptal herif.

Bunun sebebi bendim. Reddetmem. Korkaklığım. İnatçılığım. Bütün bunlar onu buraya, karanlığa, soğuğa, yalnızlığa sürüklemişti.

Kurtum ona çok ani bir şekilde yaklaşmamaya özen gösterdi. Bunun yerine, bir dala bastı. Çatlama sesi, mekanın sessizliğini bozacak kadar yüksekti. Noa kaskatı kesildi ve kendini oturur pozisyona çekti; bu hareket, olması gerekenden daha fazla enerji gerektirmiş gibi görünüyordu.

Eşsiz bakışları bahçeyi taradı ve sonunda kurtuma takıldı.

O da inanmaz ve tereddütlü bir şekilde bana baktı, sanki gördüklerine güvenmekte zorlanıyor, benim kurdumun -ve benim- onun için gelmiş olabileceğine ve bunun sadece hayal gücünün bir oyunu olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Canım yandı ama onu anladım.

Kurtum, ona neredeyse dokunma mesafesinde olmasına rağmen, aynı derecede belirsizlik hissediyordu. Zihninde ve

kaslarında belirsizlik dolaşıyordu; onun orada olmasını istemeyeceğinden, bizi uzaklaştıracağından korkuyordu. Ne olursa olsun, hiçbir yere gitme niyeti yoktu, ama onun orada *olmasını* istiyordu. Onun kabulünü özlüyordu.

Onun tiksintisine ve reddine hazırlanıyordu.

Ama gelmedi.

Kadın orada öylece oturmuş, kıpırdamadan ona bakıyordu, bu yüzden adam yavaş hareket etti. Her adımı bilinçli ve ölçülüydü, böylece kadın isterse patilerinin her kalkışını sayabilirdi. Kadının kıvrılıp yattığı yatak benzeri koltuğun önünde durdu, kadın isterse ona uzanabilirdi ama kadın donakalmış bir halde kaldı.

Bu yüzden başını eğmiş, bacaklarının arasından duran yastığın üzerine yaslamıştı. Sessiz bir yalvarış. Bir talep değil. Sadece belki bize ulaşacağı umudu. Aynı zamanda, çoğu alfa erkeğin reddedeceği bir boyun eğme işaretiydi bu, ama o, egemenliğini göstermek gibi önemsiz şeylerle ilgilenmeyecek kadar ileri gitmişti.

Onun için önemli olan tek şey, aramızda yarattığım uçurumu kapatmaktı. Kurtum sürümüze, halkımıza—bakımımız altındaki omegalara—çok önem veriyordu, ama ona daha çok önem veriyordu. Eski konsey üyesi Oswin'in sesi, çok geç öğrenilmiş acı bir ders gibi kafamda yankılandı, sözleri keskin: "*Bir Alfa'nın sürüsüne olan sadakati, yalnızca birinden sonra gelmelidir. Eşine.*"

Dinlemeliydim.

İşte o anda, yeminimi tekrar ettim—sadece ona değil, kendime de. Noa'yı her şeyden önce tutacaktım. Onun ihtiyaçları, mutluluğu, hayatı her şeyden önce gelecekti. Sürümü yönetmeye devam edecektim. Onları korumaya devam edecektim. Ama omegam... o her şeyden önce gelecekti. Tıpkı en başından beri olması gerektiği gibi.

Sonunda eli aşağı indiğinde—parmak uçları kurtumun başını okşadığında—çok uzun süre tuttuktan sonra nefes almak gibi geldi. Kurtum onun dokunuşu altında hareketsiz

kalmıştı, saygıyla. Geri çekilmedi. Devam etti, başının üzerinden, kulaklarının arasından, boynundan ve omuzlarından, ulaşabildiği her yere yavaşça okşadı. Ve ben... ben hareketsiz kaldım ve bunun beni sarmasına izin verdim. Kendi bedenimin arka koltuğundan izlerken bile, elinin her dokunuşunu sanki sadece benim iinmiş gibi hissettim.

O an, hayvan benliğime duyduğum minnettarlığı hiç bu kadar hissetmemiştim. Onun sayesinde, hafta boyunca ilk kez gerçek bir umut hissettim.

Göğsümden yükselen mırıltı sadece ona ait değildi. Benim de mırıltımdı. O ses, alçak, istikrarlı, huzurlu, daha önce sadece bir kez çıkardığım bir ses. Ve o ses onun içindi. Sadece Noa için. Sonsuza dek.

Çok yorgun görünüyordu. Sanki günlerdir uyumamış gibiydi. Gözlerinin altındaki halkalar neredeyse morluklar gibiydi ve biliyordum ki eğer yakında dinlenmezse, zaten zayıflamış olan bedeni onu yarı yolda bırakacaktı. Kurtum da bunu biliyordu. Bu yüzden yanına kıvrılmıştık, bedenimizin yarısı onun üzerine örtülmüştü. Gözünü bile kırpmadı. Gerilmedi. Sadece bıraktı.

abucak uykuya dalmıştı. Sadece kendini güvende hissedip iyiymiş gibi davranmayı bırakabildiğinde gelen türden bir uyku. Havadaki soğukluğa rağmen hiç titrememişti. Kurtumun ısısı onu sıcak tutuyordu, sanki oraya aitmiş gibi ona sokulmuştu.

Çünkü öyle yaptı.

Kurtum hiç uyumadı. Gözlerini kapattı ama tetikte kaldı. Onu içine çekti, korudu, yorgunluğun onu ele geçirmesine izin vermedi. Ve ben de izin verdim. Çünkü içten içe biliyordum ki, bu hafta ikimizin de doğru yaptığı tek şey buydu.

İlk kar taneleri şafak sökmeden hemen önce düşmeye başladı. Sadece bira tane. Hafif, yavaş. Ama yeterliydi. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. İçeri girmesi gerekiyordu. Etrafına kıvrılmış bir kurt ve üzerindeki açık

gökyüzünden daha fazlasına ihtiyacı vardı. Ve bu da benim tekrar eski halime dönmem gerektiği anlamına geliyordu. Kontrolü ele almam gerekiyordu.

Ama kurtum bırakmak istemedi. Henüz değil.

Bu yüzden sözler verdim. Sessizce, umutsuzca, defalarca. Onu koruyacağımı, ona bakacağımı, bu durumu düzelteceğimi söyledim. Sadece bu gece değil, sadece o güvende olana kadar değil, her gün sonrasında da. Aradaki bağı onaracağıma, içimde verecek hiçbir şey kalmayana kadar onun için savaşıacağıma yemin ettim. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Sonunda, isteksizce de olsa, sanki bana inanıp inanamayacağından hala emin değilmiş gibi, elini bırakıyor.

Yanına geçince ben de geriye doğru kaydım.

Yanımda sıkıca sarılmış, derin uykuda, nefesi yavaş ve düzenli. Yüzündeki acı ve yorgunluk çizgileri artık yok, yerini huzur diyemeyeceğim kadar yumuşamış bir şeye bırakmış. Göğsümdeki keskin ve gergin bir şeyi yatıştırıyor. Suçluluk duygusunu silmiyor ama bana beklemediğim bir anlık dinginlik veriyor. Onu mahvetmeden önceki halinin bir görüntüsü. Hasarı onarırsam kim olabileceğine dair bir görüntü.

Ama o sakinliği korumak, onun sıcak, çıplak tenime yapışmış olmasıyla zor. Vücudum içgüdüsel olarak tepki veriyor, kan, durduramadan penisime, düğümüne doğru akıyor. Zamanı ve yeri değil ve bana ihanet etme şeklinden nefret ediyorum, ama durdurmanın yolu yok. O, alfasının içine kıvrılmış bir omega, aramızda doğru düzgün bir bağ olmasa bile. Artık değil.

Aramızdaki kumaş katmanlarına minnettarım, acıyı dindirmeye pek yardımcı olmasalar bile.

Bu katmanlardan biri de kapüşonlu kazağım.

Yeşil olan.

Daha önce, hatta eski halime dönmeden önce bile, acıya karşı bir kalkan gibi kendini ona nasıl sardığını fark etmiştim. Dün evimden ayrılırken onu giydiğini, bilinçli ya

da bilinçsiz olarak onu çalmayı seçtiğini de fark etmemiştim. İlk başta onu ona sardığımda, gelişmekte olan omega içgüdülerinin onu saklamaya teşvik edeceğini içten içe umduğum için, bunun gerçek bir hırsızlık olmadığını düşünüyorum. Bu bir ekmek kırıntısıydı, yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğim sessiz bir armağandı.

Üzerindeki kokum soluyor, bayatlıyor. Bunu hissedebiliyorum. Ve şafağın en hafif ışığında kendime sessiz bir söz veriyorum: Bunu düzelteceğim. Yerine yenisini koyacağım ya da daha iyisi, kolayca kaybolmayan bir versiyonumu geride bırakacağım. Belki bugün olmayacak ama olacak.

Elimi yavaşça ve neredeyse çekingen bir şekilde kaldırıp parmaklarımın yanağının kıvrımını takip etmesine izin verdim. Teni dokunulduğunda serindi, ama uyurken ona sarılı kalmasaydım çok daha soğuk olurdu. Temasla kıpırdandı, uykusunda sanki daha fazlasını istiyormuş gibi ona doğru yaslandı. Bu samimi bir an ve içimde bir şeyleri açığa çıkardı.

Kendime yapmamam gerektiğini söylüyorum ama yine de yapıyorum.

Başımı eğip, dikkatli olmazsam onu paramparça edecekmiş gibi, şakağına çok hafif bir öpücük kondurdum. Dudakları bir iç çekişle aralandı ve göğsümün derinliklerinde bir şeyler kıpırdandı. Yıpranmış ve kanayan ama yine de varlığını sürdüren bağ, sessiz bir karşılıkla titreşti.

Hâlâ orada. O hâlâ benim.

Bu anın sessizliğinin tadını çıkarmak için kendime son bir dakika veriyorum, sonra kendimi zorlayarak hareket ediyorum ve onu uyandırmadan koltuktan sessizce kalkıyorum. Kıpırdamıyor, hatta battaniyelerden birini nazikçe üzerinden çekip belime sardığımda bile. İçeride biriyle karşılaşma ihtimaline karşı doğaçlama bir çözüm. Seren ve Siggy'nin burada sürekli yaşadığını biliyorum, ama nerede uyuduklarını veya bu evde başka birinin ikamet

edip etmediğini bilmiyorum. Noa bana bu tür bilgileri öğrenmek için fırsat vermedi—sınırı açıkça belirlenmişti—bu yüzden de sormamıştım.

Yavaşça, dikkatlice hareket ederek onu kollarıma alıyorum. Çok hafif, çok kırılgan, ama bana o kadar kolayca oturuyor ki, göğüs kemiğimin arkasında fiziksel bir acıya neden oluyor. Kalbim. Yumuşak, huzursuz bir inilti çıkarıyor, şüphesiz omega, alfa içgüdülerime seslenen türden. Göğsüm yumuşak bir mırıltıyla karşılık veriyor ve bu onu anında sakinleştiriyor. Başını çenemin altına sokuyor, nefesi tenime değişiyor ve vücudu tekrar hareketsiz kalıyor. Aramıza hava girmesine bile tahammül edemeyerek onu daha sıkı tutuyorum.

Onu taşımak doğal, rahatlatıcı bir his veriyor. Arka kapıdan omuz omuza geçip güneşlenme odasına giriyorum. Çatlak Fransız kapılarından süzülen ışığı takip ederek malikanenin mutfağına adım atıyorum. Yenilenmiş olsa da Viktorya döneminin orijinal cazibesini koruyor. Duvarlar koyu yeşile boyanmış, bu da mekanı davetkar kılıyor ve çalışma tezgahının üzerindeki vintage sarkıt lambalar, asılı kuru otlara, farklı kavanozlara ve odayı yaşanmış hissettiren her şeye loş, sıcak bir ışık yayıyor. Mutfak bana yemek pişirilen bir yerden çok bir eczaneyi hatırlatıyor, ama içinde rahatlatıcı bir şey var. Burası onun evinin kalbi ve tam anlamıyla... *onu* haykırıyor.

Belki de aptalca bir şekilde, onun evime ne yapacağını, nasıl değiştireceğini, neleri sahiplenip kendine mal edeceğini merak ediyorum. Çünkü istediği her şeyi yapabilir. Duvarların renginin ne olduğu ya da koltuk takımının üzerindeki o saçma sapan yastıkların deseninin ne olduğu umurumda değil. Eğer orada yaşıyorsa, benim eşim, omegam, Tanrıça tarafından bana verilmiş Luna'm olarak benimle birlikte var oluyorsa, tavanları neon turuncuya boyayabilir ve cadılık eşyalarını evin her köşesine bırakabilir, umurumda değil. Hatta, eğer bu onun

evi bizim, onun evi yapması anlamına geliyorsa, ona kredi kartımı gülümseyerek veririm. Onun evi. Kişisel dokunuşunun her yönüne yansıdığı bir alan. Sadece bir ev değil, bir yuva gibi hissettiren bir alan.

Merdivenleri aramaya başlayacaktım ki, sessizliği tatlı bir koku bozdu: şakayık ve beyaz çay.

Arkamı döndüm, vücudum içgüdüsel olarak gerildi.

Seren, uzun mutfağın iki ucunu süsleyen kemerli kapılardan birine adım atıyor. Sağ elinde, buhar eksikliğinden dolayı soğumuş ve dokunulmamış gibi görünen bir fincan papatya çayıyla kapı çerçevesine yaslanıyor. Bu hareket, zorlu bir mücadele sonucu elde edilmiş bir öz kontrolü haykırıyor. Soluk mavi gözlerindeki keder ve zar zor bastırılmış öfke arasında gidip gelen bakış, bu düşünceyi doğruluyor. Omega için cesur olan, sarsılmaz göz teması. Onun özgüvenine saygı duymadan edemiyorum.

Sessizliği ilk o bozuyor.

"Onu kontrol etmeye gittim ve odasını boş buldum," diyor. Sesi sakın ama altında yatan gerginliği duyabiliyorum. "Son zamanlarda akli hep böyle şeylerde olduğu için, pervasızca fedakârca bir şey yapmaya kaçmış olabileceğini düşündüm." Duraksıyor, burnundan nefes vererek güneş odasına doğru bakıyor. "Onu dışarıda bulmam beni şaşırtmadı. Annesi de uyuyamadığı zamanlarda aynı şeyi yapardı. Ama Thalassa, en azından kış bizi zorlamadığı zamanlarda bunu yapmayacak kadar akıllıydı." diye eklediğinde ne demek istediğini sorma fırsatım olmuyor.

Görünen o ki, kız çocuğu gergin ve hayal kırıklığına uğramış, ama bunun en yakın arkadaşı için duyduğu tarifsiz korkudan kaynaklandığı da bir o kadar açık.

Bakışları tekrar gözlerime döndü ve keskinleşti.

"Seni onunla birlikte bulduğuma *şaşırdım* , *Alpha* ," diye ekliyor ve bu unvan, hakaret gibi hissettirecek kadar küçümsemeyle dolu.

"Buraya geldiğimde onu dışarıda buldum," diyorum, odadaki gerginliğin farkında olmayan Noa'yı daha rahat tutarken. İyi. Vücudu izin verdiği sürece uyuması gerekiyor. "Sıcak kalmasını sağladım."

"Ne kadar asil bir davranış."

Sinirleniyorum ama dilimi ısıırıyorum. Seren, şüphesiz ki en yakın arkadaşının parçalarını bir araya getirmek için çabalayarak cephenin en ön saflarında yer aldı.

Başını hafifçe yana eğdi, dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi. "Peki, Fallamhain, burada *tam olarak* ne işin var? Noa'yı seçmedin, hatırlıyor musun? Ona sırtını döndün. Öyleyse, ondan şimdi başka ne isteyebilirsin ki? Yoksa yaptığın işin yakından görülmesinden hoşlanan hasta bir sadist misin?"

Şimdi ona kaşlarımı çatma sırası bende; kurt içgüdülerim kaskatı kesildi, kulakları dikleşti ve boğazımın arkasında uyarıcı bir hırıltı yükseldi.

"Dikkat edin..." diye uyarıyorum.

Uyarımı dikkate almıyor. Sarışın omega kapıdan iterek birkaç adım ilerliyor. Arkadaşı adına duyduğu yıkımın onu şu anda motive ettiği açıkça belli. "Sana verecek hiçbir şeyi kalmadı. Zaten her şeyi aldın! O halde neden buradasın?"

Sesi yükselince Noa kollarımda kıpırdandı, büzülmüş dudaklarından acınası bir inilti daha kaçtı. Etrafta izleyici olup olmaması umurumda değil, alfa tarafım onun sıkıntısına anında karşılık verdi, göğsüm titreşen bir mırıltıyla yeniden doldu.

Gürültünün arasından, omegamın öfkeli arkadaşına dik dik baktım. "Sesini kıs artık. Bana istediğin kadar kızabilirsin, ama eğer onu uykuya ihtiyacı olduğu bir anda uyandırırsan, hangimizin kızgınken daha korkutucu olduğunu anlayacaksın."

Kurtumun öne doğru itildiğini hissediyorum, gözlerim ona bakarken kayıyor.

Bir adım geri çekilecek kadar akıllıydı, etrafındaki öfkeyle kaynayan hava yatışıyordu ama henüz işi bitmemiştir, aslında bitmemiştir. "Buraya gelip de umursuyormuş gibi davranamazsın, Fallamhain."

Söylediği nokta geçerli, bu yüzden kendi sert ifadelerimden bazılarını geri çekiyorum.

"Bana inanmayabilirsin ve önce Noa'nın önünde diz çöküp hayatım için yalvarma fırsatım olmadan senden anlayış veya aff dilemeyeceğim—çünkü bunu duyması gereken o, sen değil—ama daha önceki soruna cevap vereceğim Seren. Noa'dan bir şey almak için burada değilim," diyorum, Seren'le yüzleştikten beri çenemin altını iki kez Noa'nın şakağına sürdüğümü fark ederken. Sanki onu kollarımın arasından çekmeye çalışabilecek birinin karşısında onu kendime ait olarak kokulandırma ihtiyacı bilinçaltıma işlemiş gibi. Seren de fark ediyor ama utanmış gibi görünmeye çalışmıyorum. Sadece Noa'nın kokumla iyice kaplandığından emin olmak için tekrar yapıyorum. "Hiçbir şey *almak* istemiyorum. Ona her şeyi *vermek* istiyorum. Sadece düzeltmek istiyorum. Onu iyileştirmek istiyorum."

Seren ikna olmuş gibi görünmüyor ama istese de istemese de ilgisini çektiğim açık. "Bunu düzeltmek ister misin?"

Başımı bir kez salladım. " *Evet* ."

"Peki ya Chucky'nin gelini? Senin müstakbel Luna'n?"

Kurtumun bu duruma, omegası kollarımda kıvrılmışken o kadının adını duymaya verdiği tepkiyi bastırmanın imkanı yok. Onun zihninde, Noa'yı kucacımda tutarken Talis McNamara'dan bahsetmek, eşimize ihanet anlamına geliyor. Onun ilkel, siyah-beyaz düşünce tarzına tamamen karşı çıkmıyorum, çünkü kendimi dizginlemeden önce hırlayarak, "O *asla* benim Luna'm olmayacak," diyorum.

Soruma verdiğim tepki Seren'i hazırlıksız yakaladı. Geriye doğru bir adım daha attı, sarı kaşları çatıldı. "Peki,

fikrinizi değiştiren ne oldu diye sorabilir miyim? Çünkü çok uzun zaman önce değil, kollarınızda baygın yatan o değerli yükün o deniz cadısı tarafından parçalanmasına izin veriyordunuz."

Yine de haklı.

İç çekerek, Noa'nın önce duymasını tercih edeceğim şeylerin bir kısmını ona anlatmaya razı oluyorum, çünkü bu sözleri hak eden o; ama omegamla bir ilerleme kaydetmek istiyorsam en yakın arkadaşının gönlünü kazanmak şart.

"Seren, hayatımın geri kalanını telafi etmekle geçireceğim uzun bir liste var. Talis'in yanımda durup *eşim* Noa'ya o şeyleri söylemesine izin vermem, her zaman listenin en üst sıralarında yer alacak." Duraklıyorum, her kelimesinde gerçeği duyduğundan emin olmak için. "Ama listenin en başında ne var? Noa'nın onu istemediğime inanmasına izin vermem. Orada durup ona seçilmeye değer olmadığını hissettirmem." Kollarım arasında nefes nefese kalmış kadına bakıyorum ve devam ediyorum. "Sebeplerim... o zamanlar haklı görünüyordu. Kendime bunun sürü için olduğunu, Alfa olarak taşımam gereken bir yük olduğunu söyledim. Ama tüm bu mantık, bedeli onun kendini layık görmemesi olduğunda hiçbir anlam ifade etmiyor. Gerçek şu ki, layık olmayan benim. Onun affına değil. Onun güvenine değil. Ama hayatımın geri kalanını ve sonrasında ne olursa olsun, ona aksini düşündürmenin ne kadar yanlış olduğunu kanıtlamakla geçireceğim."

Sarışın omega daha önce bana öfke ve hiddetle saldırmıştı, bu yüzden konuşmamı bitirdiğimde aynı şeyin tekrarını bekliyordum. Ama daha fazla zehir yerine, gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekti. Kan çanaklı gözleri, hâlâ göğsüme yaslanmış olan Noa'ya kaydı ve bir an için kalbim durdu. Belki de uyanmıştı. Belki de söylediklerimi duymuştu.

Onun bunları duymasını istemediğimden değil. Tam tersine, her şeyden çok istiyorum. Ama kelimelerin en

önemli anda, bana baktığı ve her bir hecenin gerçekten içten geldiğini gördüğü anda, sözlerinin yerini bulmasını istiyorum. Şüpheyi yer bırakmayacak bir anda duymasını istiyorum.

Ama kıpırdamıyor. Nefes alışverişi yumuşak ve düzenli, yanakları göğsüme yaslanmış, sanki hâlâ altındaki istikrarlı ritmi dinliyormuş gibi.

Tekrar nefes alıyorum.

Gözyaşları dökülmeden önce gözlerini siliyor. Gözyaşlarının tam nedenini bilmiyorum ama Noa'yı bu kadar şiddetle desteklemesine minnettarım. "Evet, peki, nişanlılığın konusunda ne yapacaksın? Çünkü en son duyduğuma göre, omegalarınla hala sorun yaşıyorsun..." Sözü nü yarım bırakıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var, sanki başka bir şey biliyor ama daha fazla ayrıntı vermemesi gerektiğinden emin değil. "Bu arada, bu konuda Noa ile konuşmalısın."

"Biliyorum," diyorum sessizce. "Ve yapacağım."

Seren geri adım atmıyor. "Eğer hâlâ o Kanadalı pislikle olan ittifaka bağlıysanız, Noa ile aranızdaki sorunları nasıl çözmeyi planlıyorsunuz?"

"O süreç hâlâ devam ediyor," diye itiraf ediyorum. "Ama *bildiğim* ve asla taviz vermeyeceğim şey şu ki, bu hayatta ondan gelmeyen bir eşleşme izi taşıdığım hiçbir versiyon yok."

Sarışın omega donakaldı, yüzünde korkuyla karışık temkinli bir umut ifadesi belirdi. Yukarı doğru kıvrık gözleri, aradığı tüm cevapları bende bulabileceğime dair bir hisle bana bakarken iyice açıldı.

"Bunu gerçekten mi kastediyorsun?" diye soruyor, sesi umutsuzluğa yakın bir tonda. "Çünkü yalan söylediğini *anlayacağım*, Fallamhain. Bu yüzden dikkatlice cevap ver. Eğer şu anda tamamen saçmalıyorsan, seni diri diri derini yüzüp sürünün kapılarının önünde bayrak gibi sallamaktan hiç çekinmem."

Anlamı şu ki , karşımda başka bir empati yeteneğine sahip biri mi var ve bunun farkında değil miyim? Konuşmaya başladığımızdan beri başka neleri algılayabildi?

Samimiyetimi, dürüstlüğümü hissedebildi mi?

Bu durum aslında benim lehime de olabilir.

"Elbette bunu gerçekten kastediyorum," diyorum ona, en ufak bir tereddüt belirtisi göstermeden.

*Ama ondan açıklama yapmasını beklediğimde, şimdi tereddüt edenin kendisi olduğunu görüyorum. Alt dudağı ön dişlerinin arasında, gergin duruşunda huzursuzluk açıkça belli oluyor. Sonunda nefesini veriyor ve üzgün bir şekilde, "Beni öldürecek," diye fısıldıyor, sonra omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırıyor. "Pekala. Sana inanıyorum. Tüm o saçmalıklarına rağmen, senin... çaresizliğini hissedebiliyorum —" *Bu, durumu hafifletmek demek.* "—bu işi düzeltmek için. Şimdi, sadece onun sana inanmasını sağlamamız gerekiyor çünkü günün sonunda önemli olan tek şey bu."*

Donakaldım kaldım çünkü Noa'nın en iyi arkadaşında beklenmedik bir müttefik bulduğumu düşünüyorum.

BÖLÜM 29

NUH

uyaniyorum Uykudan yavaşça , sanki güvenli ve sıcak bir yerin derinliklerinden yüzerek yukarı çıkıyormuş gibi. Vücudum ağır, ama son zamanlardaki gibi değil. Güne başlarken alıştığım o kemiklerime işleyen ağrı değil. İlk defa, eklemlerimde bir yanma hissi yok. Kaburgalarımın baskı yapan bir ağırlık yok. Eksik olan şeyin acımasız bir yankısı yok.

Burası sadece... sessiz.

Sırt üstü dönüp geriniyorum, omurgamda o tanıdık ağrının esintisini beklerken yüzümü buruşturuyorum. Ama gelmiyor. Parmaklarım yorganımın yumuşaklığına kenetleniyor, bacaklarım battaniyelerin arasına uzanıyor ve yine de... hiçbir şey yok. Acı yok. Güne yerleşmiş olan o boğucu sefalet çığlığı yok.

Uykulu beynim rüyada oyalanıyor, bu yüzden tamamen yaşayanların dünyasına katılmak istemiyor. Ona biraz daha tutunmak istiyor.

Annemden kalan, şimdi bildiğim kadarıyla bilinçaltıma stratejik ve kasıtlı olarak yerleştirdiği bir şey değildi. Hayır, bu yeniydi ama aynı derecede canlıydı. Her ayrıntı, sadece hayal ettiğim değil, yaşadığım bir şeymiş gibi zihnime kazınmıştı. Hâlâ hissedebiliyorum, şimdi bile.

O soluk, hayalet gibi gözlere sahip siyah-gri kurt. Ağırlığı beni sarmıştı. Sıcaklığı bedenime işliyor, bir daha

asla ulaşamayacağımı sandığım soğuk yerlere nüfuz ediyordu. Parmaklarımın tüylerinin arasında sanki yüzlerce kez yapmışım gibi nasıl hareket ettiğini hatırlıyorum. Göğsümün ağrısının bir süreliğine dindiğini hatırlıyorum.

Kendimi...ben gibi hissetmişim.

Tüm .

Ve bilinçsizliğe olan bağlılığımı yavaş yavaş bırakırken bile hâlâ aynı şekilde hissediyorum. Bu da her şeyden daha endişe verici.

Merakla, belki de biraz da tedirginlikle, içime, içimdeki kurda doğru uzanıyorum. Onu, her zamanki gibi, içine kapanık ve bitkin bulmayı bekliyorum. Sessiz, hareketsiz, ama alıştığım kederli şekilde değil. Onu sadece... sakın buluyorum.

Bu hiç mantıklı değil. Her şeyden sonra. Bu kadar hasta olduğum halde. Kafam daha fazla karışmadan gözlerim birden açılıyor.

Odamdayım. Bu hem beklenen bir şey hem de bir bakıma hiç de değil, çünkü içeri nasıl geri döndüğümü hatırlamıyorum. Hatırladığım son şey, kendimi kat kat giysilere sarıp (onun kapüşonu da dahil), iki ağır battaniyeyi aşağıya sürükleyip arka bahçeye çıkmaktı. Soğuk o zaman bir merhem gibi gelmişti, içimdeki uyuşukluğa tek uyan şeydi. Ağır gökyüzünün altında, dışarıdaki şezlongda uzanıp sessizliğin yerleşmesine izin verdiğimi hatırlıyorum. Her şeyi bırakıp gitmişim.

Ve daha sonra...

Kurt gelmişti. Ama herhangi bir kurt değil. O.

Rennick.

Her şey birden aklıma geliyor. Orada öylece duruşu, sanki yanımda var olmak için izin bekliyormuş gibi. Bedeninin benimkine dolanırkenki baskısı. O alçak, imkansız mırıltı. Parmaklarımın tüylerinin arasında olması, sıcaklığının donmuş kemiklerime işlemesi ve göğsümdeki acı dolu boşluğu doldurması.

Hızla doğruldum, sanki su altında kalmış gibi ciğerlerime bolca hava doldu.

Bu sadece bir rüya değildi.

O buradaydı.

İçimdeki kurt hâlâ onun coşkusunu yaşıyor. Sanki her şey yeniden yoluna girmiş gibi, sadece onun ortaya çıkmasıyla bile çok heyecanlı. Ama ben onun bu duygusuna kapılamıyorum. Gerçeği unutamıyorum. Rennick beni seçmedi. İttifakı seçti. Fedakarlığını yaptı. Ve o fedakarlık bendim.

Peki ne değişti?

Elimle saçlarımı karıştırıyorum, nefesim boğazımda düğümleniyor. Soru kıvrılıp düğümleniyor, ta ki yumuşak bir ses onları kırana kadar. Bir hareket, bir nefes, bir sandalyenin gıcırtısı. Sessizliğin içinde canlı bir şey var.

Yalnız değilim.

Bakışlarım pencereye kaydı.

Ve işte orada.

Rennick Fallamhain, ağırlığı altında çökecekmiş gibi duran krem rengi bukleli koltuğa yığılmış halde yatıyor. Koltuğa sığmıyor, kaslı kolları garip bir şekilde çaprazlanmış, başı göğsüne doğru eğilmiş, sanki uyanık kalmaya çalışmış ama savaşı kaybetmiş gibi. Baygın halde. Benim odamda.

Çok uzun süre bakakalıyorum, kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, iki gerçek arasında sıkışıp kalmış durumdayım. Kucağına kıvrılıp asla ayrılmak istemeyen, sanki artık orada yaşıyormuş gibi hisseden kurt yanımda ve bu bağın zorla koparıldığı anı hâlâ hatırlayabilen tarafım.

O o sandalyeye ait değil. *Buraya* ait değil.

Ama Tanrım bana yardım et, onda öyle bir şey varmış gibi *hissediyorum* . Ve işte bu kısımla ne yapacağımı bilmiyorum.

Bir dakika, belki iki dakika daha süre veriyorum kendime, çarşafı etrafımı sarmış bir şekilde oturuyorum,

gözlerim ona kilitlenmiş. O kadar hareketsiz, o kadar savunmasız ki, uyanmadan önce her ayrıntıyı içime çekmek istiyorum. Sanki yeterince uzun süre bakarsam, herkesten sakladığı küçük bir ayrıntıyı, bir tür erişimi elde edeceğim gibi. Bir yanımda bunun onu daha iyi anlamamı sağlayacak bir şey olmasını umuyor.

Uykudayken yüzü çoğu insanınki gibi yumuşamıyor. Kaşları çatık, ağzı kasılmış, sanki hala düşünüyor, hala endişeleniyor. Bilinçsizken bile, Alfa olarak taşıdığı her şeyin ağırlığı hala üzerinde baskı yapıyor.

Bakışlarım aşağıya doğru kayıyor, gurur duymadığım ama artık durduramayacağım kadar açgözlü bir şekilde.

Göğsü çıplak, teninin altın rengi bronzluğu pencerelerimden içeri süzülen öğlen ışığıyla daha da belirginleşiyor. Gövdesinin her güçlü ve biçimli çizgisi gözler önüne seriliyor, karın kasları belirgin, göğüs kasları her yavaş ve düzenli nefes alışverişinde yükseliyor. Bakışlarımın bu şekilde dolaşmasına izin verdiğim için utanç duygusu düşüncelerimin kenarlarını kemiriyor. Ama içimdeki başka bir parça - sanırım kurt tarafım - onu hâlâ bizimmiş gibi içimize sindirme şansına sahip olduğumuz için çok mutlu.

Dikkatim eşofman altının bel kısmındaydı. Yeni omega üyeleri için farklı bedenlerde stokta tuttuğumuz o tanıdık gri eşofmanlardı. Bir alfanın bedenine uygun olacak şekilde tasarlanmamışlardı ve kalın uyluklarının üzerinden geçip ayak bileklerinde yukarı doğru kayıyorlardı.

Sessiz bir hırıltı çıktı ağzından, hem nefes hem de kahkaha karışımı. Bu kesinlikle Seren'in işi olmalı, yoksa onları almak için mahzene nasıl girebilirdi ki? Neredeyse onun, bir tür tehdit mırıldanarak ve öfkeli bir bakışla eşofmanları ona fırlattığını hayal edebiliyorum. Bu görüntü garip bir şekilde rahatlatıcı.

Bu anın sessizliğinde, kurtum tamamen rahatlamış durumda.

Erkeklerin yanında olduğumda genellikle hissettiğim gerginlik, güvensizlik veya uyarı belirtisi yok içimde. Sadece bir huzur var. Ve nedenini biliyorum.

Onu bekledi. Bunca yıl boyunca, neredeyse hatırlamadığım adama kusursuz bir sadakat gösterdi. Onun için direndi, bazen dişlerini sıkarak, anlamadığım bir içgüdüyle. Ona daha çok gvenmeliydim. Bunun yerine, onun deli olduğunu düşündüm, oysa o eşinin dışarıda bir yerlerde olduğunu biliyordu. Onun yerini korudu, ben onun bir yeri olduğunu bilmesem bile.

Adını koymaya tenezzül etmediğim bir şeyin, karşı koyamayacak kadar güçlü bir çekimin etkisiyle, yorganın altından sessizce ıkıyorum. Hava tenimi yakıyor ama günlerdir taşıdığım şmeyle kıyaslandığında neredeyse sıcak geliyor. Uzuvarım rahatça hareket ediyor, beni yavaşlatan hiçbir eklem ağrısı veya titreyen kas yok. Her zamanki acı da yok. Sanki sadece onun varlığıyla ortadan kalkmış gibi.

Yeşil kapüşonlu kazağın üzerimden kaybolduğunu fark ediyorum, sadece dün gece tüm katmanların altında giydiğim siyah atlet ve taytım kalmış. Ama uyurken kıvrıldığım yastığın üzerinde durduğunu görünce kalbim tekliyor. Sanki dinlenirken etrafımın onunla çevrili olmasını istiyormuş gibi. Sessiz, içgüdüsel bir şekilde içime işliyor bu. Sadece kazağı bırakmamış. Yuvanın ilk parçasını kurmuş ve omega tarafım bu sunulan şeye seviniyor.

Bu düşünce kalbimi acıtıyor, umuda çok yakın gelen sessiz bir acı bu, ama şimdilik onu uzaklaştırıyorum, ruhu ezen acının yokluğunun tadını olabildiğince uzun süre çıkarmak istiyorum.

Odanın karşısına yalınayak, yavaş ve sessizce geçiyorum ve ona ulaştığımda duruyorum. Altımdaki parke serin ama bunu neredeyse hiç hissetmiyorum. Yaklaştıa, kokusu etrafımı daha çok dolduruyor—derin ve zengin, hissetmeyi unuttuğum bir şekilde topraklayan bir koku. Benimkiyle

karışıyor, tatlılığı tenime canlı bir şey gibi yapışıyor. Bundan teselli bulmamalıydım. Ama buluyorum.

Burada böyle durmak tuhaf. Dün gece olanların tam tersi; o gece kurt formunda karşımda durmuş, benim sunmaya cesaret edemediğim bir şey bekliyordu. Şimdi ise sadece... izliyorum. Emin değilim.

Kendime hiçbir şey aramadığımı söylüyorum. Ama gözlerim h   onun bedeninde dolaşıyor.

Ve sonra onları görüyorum.

Yara izleri.

Kaşlarının kenarından başlayıp saçlarına doğru uzanan dört kabarık çizgi. Daha önce de fark etmiştim ama hiç bu kadar detaylı görmemiştim. Şimdi onlara gerçekten bakmak için zamanım var. Aramızda sadece hava ve sessizlik var. Dikkatimi daha çok çekiyorlar, çıplak g  s nden, ödünç aldığı dar eşofman altından bile daha çok.

Gözlerim ona dikilmiş, g  s mde adlandıramadığım bir kıvranma hissediyorum.

Çünkü onun gibi baskın bir Alfa'nın zaman geçse de silinmeyen yaraları h   taşımasının ne demek olduğunu biliyorum. Onların bu halde kalmaları için acıyı kimin  ektirdiğini biliyorum.

Parmaklarım, kendi istekleriyle, dört gümüş çizginin her birini takip ediyor. Parmaklarım, yara izlerinin kulağının üstünde bittiği yere henüz ulaşmışken, Rennick'in gözleri birden açılıyor.

Kontrols zler, odaklanmamışlar. Tanıma ve refleks arasında gidip geliyorlar.

Dudaklarımı aralayıp adını söylemek, bunun sadece ben olduğumu ona bildirmek istedim ama fırsat bulamadım.

Bir anda ayağa kalktı, elleri kollarımı kavradı. Sonraki an, sırtım duvara çarptı, sert ama acı vermeyen bir darbe. Ani  arpmanın etkisiyle ciğerlerimden nefes kesildi, kalbim g  s  kafesinde gümbür gümbür atıyordu.

Gözleri parılıyor, insanla kurt arasında bir yerde takılıp kalmış, rengi gri ve soluk gümüş mavisi arasında gidip

geliyor. Yüzüne kazınmış hırçın ifade, gerçeği anladığı anda kayboluyor. Tam o anı, beni gerçekten gördüğü anı görüyorum ve değişim anında gerçekleşiyor. Gerçeği anlama, içindeki mücadele azmini yok ediyor ve yerini dehşet alıyor.

"Noa," diye fısıldadı, sesi çakıl taşı gibiydi. Perişan haldeydi. Elleri beni gevşetti ama bırakmadı. Kollarımın üzerinden aşağı doğru kaydı, beni yatıştırmak, rahatlatmak, hasar olup olmadığını kontrol etmek için umutsuzca bir girişimde bulundu. Sanki hâlâ bütün olduğumu kendi gözleriyle hissetmeye ihtiyacı vardı.

"Seni korkutmak istemedim," diye fısıldadım, kelimeler boğazımdan hırıltılı bir şekilde çıkıyordu. "Uyuyan bir kurda yaklaşmamam gerektiğini bilmeliydim."

"Kahretsin, Noa," diye fısıldadı başını sallayarak. "Sen... Seni incittim mi?"

Nefesim hâlâ düzensiz olsa da başımı sallıyorum. Sıcak parmakları ve avuçları kollarımın çıplak tenine dokunmaya devam ediyor. Sakin ve dengeli bir şekilde, "İyiyim," diye ekliyorum, sesim daha da sakinleşmiş. "Bana zarar vermedin."

Bu sözler üzerine bakışları birden buruştu, sanki bu sözler ruhuna yanlış bir şekilde işlemiş gibiydi.

"Bu doğru değil," diye kekeleyerek söyledi. "Sana zarar verdim."

Dudaklarım birbirine kenetlendi. Ona yalan söyleyemem, ikimiz de acı gerçeği biliyorken. "Evet... Biliyorsun."

Rennick'in bakışları, yavaş ve dikkatli bir şekilde, sanki bulmaktan korktuğu bir şeyi arıyormuş gibi gözlerimi taradı. Eli kalktı, parmakları yüzüme düşen dağınık saçlara dokundu. Boşuna bir mücadeleydi bu—saçlarımın kendi başına buyruk bir yapısı vardı—ama yine de denedi, onları nazikçe yana itti. Saçlarım hemen eski haline döndü. Tekrar denemedi. Sadece elini şakağımın yakınında tuttu, başparmağı sanki ikinci doğasıymış gibi yanağımın kenarına hafifçe dokundu.

Dudaklarımı aralayıp bir şey söylemek istedim, ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Belki ne yaptığını, neden burada olduğunu sormak istedim. Ama o benden önce davrandı.

"Kendimi sensiz yaşayabileceğime inandırdığım gerçeği, tatlı Noa..." Kelimeleri fısıldadı ve beklemediğim bir güçle beni vurdular. Yüzünde bir anlık keder belirdiğini gördüm. "Kendime bunu yapmak zorunda olduğumu söyledim—çünkü doğrudu, onurluydu ya da her ne lanet olası yalana tutunduysam—bunların hiçbirini yaptığım şeyi telafi etmiyor."

Tatlı Nuh.

Ormanda, af dilemesi kırık bir dua gibi içimde yankılanırken bana öyle seslendi. O zaman nefret etmiştim. Ama şimdi—saygılı ve dili sert bir şekilde—farklı geliyor. Sanki ona bir şeye mal oluyor. Sanki hâlâ bunu söylemeye değer biriyim.

"Bana henüz inanmayacaksınız," diyor, gözleri hâlâ acıdan yanıyor olsa da sesi sakinleşiyor. "Ve bu sorun değil. İnanana kadar söylemeye devam edeceğim. Bunu düzelteceğim. Aradaki bağı onaracağım. Hasarı. Her şeyi."

Kalbim tekliyor. İçimde bir şey tamamen duruyor, sanki dünya ekseninden hafifçe kaymış gibi.

Çünkü bunu söyledi. Hem de yüksek sesle.

Bunu düzeltmek istiyor.

Seren'in bana Rennick'e ısırığının sadece yarayı iyileştirmekle kalmayıp beni kurtarabileceğini söylemem için yalvarışı, sanki yanımda durup bunu gerçek zamanlı olarak bağırıyormuş gibi kulaklarımda yankılanıyor. Yaşamak isteyen, sözlerinin doğru olduğuna inanmak isteyen yanımda, onun duygusunu anında yansıtıyor. Kurtum da aynı fikirde, eşimizin düşersek bizi yakalayacağına tamamen ikna olmuş durumda. Sanırım onun fikrini değiştirmek için onun kurduyla biraz kaliteli zaman geçirmek yeterli oldu.

Onun bu kadar çabuk bırakıp gitmesine hem imrenmeli miyim yoksa sadece sinirlenmeli miyim, karar

veremiyorum.

Ama o açıklıkta paramparça olan yanım galip geliyor. Onun sonunda gerçeği öğreneceğinden, artık hayatta kalmamın anahtarının o olduğundan ve yine de benden uzaklaşmayı seçebileceğinden korkuyorum. İşte bu, onun sözlerindeki vaade yaslanmamı engelliyor. Onun beni ikinci kez seçmemesini izlemektense, kendi şartlarımla, biraz da onurumla son bulmayı tercih ederim. Bu, paramparça olmuş ruhumun kalanını da yok ederdi.

Rennick'in ifadesi geriliyor, şüphesiz içimde kıvranan kaygı fırtınasını hissediyor. “Bana güvenmiyorsun ve bunu hak ettim. Bana inanman için tek bir sebep bile vermedim, ama her kelimemin arkasında olduğumu bilmeni istiyorum.” Derin bir nefes alıyor, çenesi kasılıyor. “Sürümü korumanın, omegalarımı McNamara veya onun...” *olmadan* güvende tutmanın bir yolunu bulacağım. Birden duruyor, bakışları bir anlığına başka yöne kayıyor, sanki önümde onun adını söylemeyi reddediyor. Bunun için minnettarım. Aşmayacağı bir çizgi gibi geliyor. Küçük bir lütuf. “Başka bir yol üzerinde çalışıyoruz,” diye devam ediyor, sesi alçak ama kararlı. “Ama bunu başaramasam bile – orada başarısız olsam bile – bunda başarısız olmayacağım. Bizde. Seninle kırdığım şeyi düzeltmek, emin olduğum tek şey. Artık önceliğim sensin, Noa. Bundan önce hiçbir şey gelmez. Artık değil.”

İçimde bir şeyler değişiyor, sessiz ve istenmeyen bir şekilde, ama yine de orada. Affetme değil, hatta ona yakın bile değil, ama ardında bıraktığı çatlaklardan süzülen bir yumuşama. Çünkü şimdi burada duruşu, bu sessiz, dikkatli yoğunlukla konuşması bir performans gibi gelmiyor. Gerçek geliyor. Göğsü benimkine birkaç santim uzaklıkta, özlememem gereken bir sıcaklık yayıyor ve çenesi, bana ulaşmaya çalıştığını gösteren o şekilde aşağıya doğru eğiliyor—her ne kadar ikimiz de onun yarattığı mesafeyi kapatmanın neredeyse imkansız olacağını bilsek de.

Ve içimdeki o küçük parça, kırılan bağa rağmen onu istemekten asla vazgeçmeyecek; bu da beni, bir anlığına da olsa teslim olup olamayacağımı merak ettiriyor. Olabileceklerin, benim olabileceklerin tadına bir kez olsun bakabilmek için.

Bu muhtemelen yapabileceğim en aptalca şey. Başka bir çözüm üzerinde çalıştıklarını söylese bile, gerçek şu ki o hala başka birine söz vermiş durumda. Hala benim değil.

Ve haklı, ona güvenmiyorum. Belki de asla güvenmeyeceğim. Ama içten içe beni çürüten acı, onun varlığında sessizleşiyor. Sadece onun burada durması bile acıyı dindirmeye ve kemiklerimdeki soğukluğu gidermeye yetiyor. Günlerdir ilk defa ölüyor gibi hissetmiyorum. Ve burada, parçalanıyor gibi hissetmediğim bu imkansız anda, biraz daha kalmak istiyorum ve eğer yeterince çabalarsam, bunun bundan daha fazlası olabileceğini hayal edebiliyorum.

Bir dakika lütfen.

Bu yüzden ellerimi göğsüne koydum, avuçlarımın altında kalbinin düzenli atışını hissettim. Parmak uçlarıma yükseldim, aramızdaki küçük mesafeyi kapattım ve onu da kendime doğru çektim.

Ve onu sanki benimmiş gibi öpüyorum.

Dudakları benimkine yapışık, kıpırdamadan duruyor; az önce yaptığım şeyin ağırlığıyla şaşkına dönmüş olmalı. Geri çekilmiyorum. Nefes almıyorum. Sadece bekliyorum, umut ve pişmanlık arasındaki boşlukta sıkışıp kalmış bir halde, onun da benimle aynı noktada buluşup buluşmayacağını görmek için.

O hâlâ donakalmış halde kalıyor ve ben istemeden bir ses çıkarıyorum. Küçük, umutsuz bir inilti boğazımdan yukarı tırmanıyor, umursamaz ve şüphesiz bir omega. Hâlâ söylemeye cesaret edemediğim her şeyi ele veriyor. Bunu istediğimi. Buna ihtiyacım olduğunu. Dokunuşundan daha fazlasını özlediğimi, zihnimin bir köşesinde bunun daha ileri gidemeyeceğini bilsem bile.

Onu kıran şey, içimdeki omega doğasının haykırışıdır.

Elleri yukarı kalktı, yüzümü öyle bir şefkatle kavradı ki, bu beni paramparça etti. Sadece tutmak değil, kucaklamak gibiydi. Parmakları yanaklarımda sanki beni bırakırsa yok olacağımdan korkuyormuş gibi yayıldı. Dudaklarının dudaklarıma ilk dokunuşu yumuşak ve tereddütlüydü. Sanki emin olup olmadığını soruyordu.

Ama sonra dudaklarımı aralıyorum ve dilimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum. Ve hepsi bu kadar. Kurt gibi bir hırıltı çıkarıyor ve bunu iliklerime kadar hissediyorum.

Dudakları benimkileri tamamen ele geçirdi, bu sefer hiç tereddüt etmedi. Vücudu benimkine daha da sertçe bastırdı, beni duvara yasladı ve ben de buna izin verdim. Açlıktan ölüyormuş gibi beni yiyip bitirirken, ağırlığının beni sabit tutmasına izin verdim. Ellerim göğsünden kaydı, yüzümü çerçevelediği bileklerine nazikçe dolandı. Onu durdurmak için değil. Bağlantıyı sürdürmek, ikimizi de bu öpüşte demirlemek için.

Bizler kusursuz değiliz. Hareketlerimiz prova edilmiş değil. Bunu yüzlerce kez yapmış değiliz. Sakar, biraz umutsuz ama acı verici derecede gerçek.

Pratik yapma fırsatım hiç olmadı. Zaten hiç de istemedim. Bu konuda iyi olmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim.

Bir dakika boyunca birbirimizi inceliyoruz—dakikalar mı? Bu noktada zamanın ne önemi var ki?—birbirimizle uyum sağlıyor ve tenimin kızarmasına neden olan bir ritim buluyoruz. Ama sonra kemiklerimi titreten, hayal kırıklığı dolu bir hırıltı çıkarıyor.

Sesi tam olarak algılayamadan, elleri yüzümden çekildi ve yeni bir tutuş buldu. Hafifçe eğildi, uyluklarımın arkasından kavradı ve sonra beni havaya kaldırdı. Havada. Bir sonraki nefeste, sırtım tekrar duvara yaslandı ve sert, kaslı göğsü benimkine bastırıldı. Bacaklarım beline dolanmak için çabaladı, tam olarak kavramak için biraz

kısaydı ama başardım, sanki kendimi bırakmaya hazır olacağımı sanıyormuş gibi ona sıkıca tutundum.

Dudakları benimkilerden sadece bir anlığına ayrılıyor ve çenemin kıvrımından aşağıya, boğazımdaki aşırı hassas et parçasına doğru bir yol izliyor.

Dudakları, çiftleşme işaretinin olacağı yere, yani nabzımın üzerindeki deriye değdiği anda, tüm vücudum irkildi.

Kalçalarım içgüdüsel olarak kasılıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir çaresizlikle bir şeyler arıyor gibiyim.

Hayır, elbette ki hayır. Bunların hepsi benim için yeni. Yaklaşmama izin verdiğim son adam, çok ıslak öpüşme ve yapışkan ellerden sonra beni vahşi bir hayvan gibi hırlamaya itmişti, ben de onu durduramamıştım. Ondan sonra denemekten vazgeçtim. Yıllar önceydi.

Hareketleniyor, bana daha da sertçe bastırıyor ve bunu hissediyorum. Bu çalınmış anın tadını onun da ne kadar çıkardığının kanıtı. İnce taytımın kumaşından ne kadar sertleştiğini hissedebiliyorum. Penisi kalçama batıyor, onu bu duruma ittiğimi bilmek, zaten şehvet sarhoşu olan beynimi biraz daha döndürüyor.

Keskin, muhtaç bir çılgılık benden daha öncekinden daha yüksek sesle kopuyor. Bundan utanacak halim yok. Vücudum zaten ne kadar muhtaç hissettiğimi ele veriyor. Uyluklarım titriyor. Kalçalarım kendi başına hareket edercesine karnına sürtünüyor. Ve bunu hissedebiliyorum, aramızdaki kumaştan ıslanıp sırılsıklam olduğumu hissediyorum. Nefesim boğazımda takılıyor, fark edip etmeyeceğinden veya bunun onun tenine de geçtiğinden endişeleniyorum.

Fark ettiği anı anlıyorum, çünkü hırıltısı daha karanlık, daha sahiplenici bir şeye dönüşüyor. Ve o anlık endişemin boşuna olduğunu anlıyorum, çünkü Rennick benim kaygan kokumun ona sinip sinmemesinin umurunda bile değil.

“Lanet olsun, çok güzel kokuyorsun,” diye mırıldanarak bunu doğruluyor. Burnu hâlâ boynumun kıvrımında, ama

ikimiz de neye atıfta bulunduğunu biliyoruz ve bu boğazımdan sızıyor. “Tatlım...”

İçimdeki omega, övgüler karşısında sızlanıyor, daha fazlasını istiyor. Kalçalarım onun girintili çıkıntılı kaslarına daha sertçe sürtünüyor, ama yine de ihtiyacım olanı vermiyor.

Rennick bunu fark eder.

Boynumun kıvrımından uzaklaşıp bana dik dik bakıyor, gözlerindeki yakıcı yoğunluk içimi eritiyor.

“Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle.” Sözleri boğuk bir emir gibiydi ama bir havlama gibi değildi. “Söyle bana. Benden neye ihtiyacın varsa, senin olsun.”

Öne eğilip alt dudağımı dişlerinin arasına alıyor. Acıtacak kadar değil ama acı, zevkle karışıyor ve acıyı yalayarak dindirdiğinde inliyorum.

Tırnaklarımdaki oje dökülmüş tırnak uçları omuzlarındaki deriye saplanıyor. Kalçalarım hâlâ sallanıyor, kaygan, ihtiyaç duyan vajinam hâlâ acı verici bir şekilde özlediğim kurguyu alamıyor. Aklımın bir köşesinde bunun içimde uyanan başka bir omega özelliği olduğunu fark ediyorum. Hiçbir şey bir omegada dizginlenemez arzuyu alfasının yanında olmaktan daha fazla ateşlemez. İçimdeki o taraf, onun aslında benim olmadığını ve umursamadığını anlamamış olmalı, çünkü içgüdülerim kontrolden çıkıyor, bunu daha ileri götürmemi, çok ileri götürmemi istiyor.

Ama riske değer olabilir, değil mi? Dudaklarımın ve boğazımın arasında öpüşmenin bile bana bu kadar iyi hissettirebilmesi, onun benden istediklerini yaparsam içimde yaratabileceği tahribatı hayal bile edemememe neden oluyor.

Ondan ne istediğimi itiraf etseydim.

Küfreterek geri çekildi, göğsü kabarıyordu, kendini durdurmak tüm sabrını tüketmiş gibiydi.

Rennick'in gözleri şaşkın ve yoğun bir şekilde gözlerime kilitlendi, sanki içinde bulunduğu durumun ne kadar vahim olduğunu ancak şimdi fark ediyordu.

“Hiç...” diye başlıyor ama kelimeler takılıyor, ağzından çıkmaya çalışan itirafı bastırmaya çalışıyor. İfadesinde belirsiz bir şey, nefesimi kesen bir tür kırılmalılık var. “Kahretsin, Noa, seni istediğim gibi kimseyi istemedim.” Bacaklarımdaki tutuşu sıkılaşıyor, sanki dengede kalmak için temasa ihtiyacı var. “Başka kimseye dokunmadım. İstememiştim. Ellerinin nasıl hissettireceğini ya da dudaklarının nasıl bir tadı olacağını hiç umursamadım. Birinin altımda olmasının nasıl bir şey olacağını hiç düşünmedim.” Bakışları dudaklarıma inerken nefes veriyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. “Ama sen... istediğim tek şey sensin.”

İtirafının ağırlığı beklediğimden daha ağır geldi.

Çünkü bilmiyordu. Benim onun sevgilisi olduğumdan haberi yoktu. Ve yine de kendini herkesten sakladı.

Adını koyamadığı bir şey için yer tuttu. Tıpkı benim yaptığım gibi. Bu, kalbimin etrafındaki buzları sağlam tutmayı zorlaştırıyor. Sahip olduğumuz şeyin gerçek olmadığını iddia etmeyi zorlaştırıyor. İçimdeki kırılmalı bir şey yumuşuyor, kenarlarından erimeye başlıyor. Bir uyarı. Hazır olmadığım ama görmezden gelemeyeceğim bir his.

Bu yüzden, farkında olmadan yalvarışımı fısıldayarak dile getiriyorum.

"Bana dokun," diyorum ona ve samimiyetime güvenmiyormuş gibi bana baktığında, "Lütfen Ren, kendimi iyi hissetmemi sağlaman gerekiyor," diye ekliyorum. Ve işte böylece, bir anda her şey değişiyor.

Gözleri vahşi ve açgözlü, ben daha nefes alamadan, bacaklarımdan alt kısmındaki kavrayışı sıkılaşıyor.

O halde hareket ediyoruz.

Bizi duvardan uzaklaştırırken akıcı, neredeyse acımasız bir zarafetle döndürüyor. Sırtım bir saniye sonra yatağa çarpıyor, yumuşak ses beni *inlettiriyor* . Pozisyon değişikliğini zar zor fark ediyorum, ona bakakalıyorum.

Vahşı, en güzel şekilde bitkin görünüyor ve bana sanki tek önemli şey benmişim gibi bakıyor.

Yeni manzaraya uzun süre hayran kalamıyorum çünkü elleri çoktan tekrar üzerimde. Parmakları kanca gibi takılıyor, çekiyor ve ona duyduğum ihtiyacın tartışılmaz kanıtıyla sıırıslam olmuş taytım gözümü kırpmadan yok oluyor.

Yardım etmek için eğiliyorum, her yerimde sinir kıvılcımları uçuşuyor.

Serin hava önce uyluklarıma, sonra daha yukarıya çarpıyor ve yüzümde, göğsümde yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum. Rennick'in bakışları vücudumu yavaş ve yoğun bir şekilde süzdüğünde, hafif bir utançtan kaynaklanan kızarıklık daha da artıyor ve arzuyla ıslanmış olduğum yere odaklanıyor.

Nefesi hafifçe kesiliyor, ama duyuyorum. Yüzündeki hayranlığın bir anlığına belirmediğini, keskinleşmiş açlığı yumuşattığını görüyorum.

Konuşmuyor. Konuşmasına gerek de yok.

Parmakları bacağımın üzerinde hafif, saygılı bir dokunuşla geziniyor ve ardında bir sıcaklık izi bırakıyor. Tenim karıncalanıyor, ama soğuktan değil. Ondan. Dikkatinin ağırlığından.

Çıplak göğsü derin, titrek bir nefes alışıyla genişliyor ve hiç şüphesiz beni içine çektiğini biliyorum. Kokum, uyarılmam, hepsi. İçindeki alfa, kaderindeki omeganın ilk kez bir kurban gibi çıplak serilmiş halini görünce verdiği tepki.

Burun delikleri hafifçe genişlemiş, çenesi kasılmış ve yüz ifadesinde ilkel bir şey belirmiş.

Kıpırdanıyorum, içgüdüsel olarak dizlerimi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorum ama o benden saklanmama izin vermiyor. Eli uyluğumu buluyor, sıcak ve sabit bir şekilde beni açık tutuyor.

Gözleri tekrar bana döndüğünde, gözlerinde alaycı bir ifade yoktu. Kendini beğenmişlik de yoktu, sadece aynı

hayranlık dolu bakış, sanki beni asla göreceğini düşünmemiştir. Ve bu beni dehşete düşürmeliydi, bakışları altında ne kadar savunmasız olduğumu. Ama düşürmüyor.

Çünkü şu anda hissettiğim tek şey istenmek, sahiplenilmek ve belki de... güvende olmak.

Ve bu her şeyden daha korkunç.

Bu korkuyu keşfetme fırsatı bulamıyorum çünkü Rennick bacaklarımın arasına yerleşiyor, elleriyle beni ona açık tutmak için iki bacağımı da destekliyor. Ağzı sonunda vajinamla buluştuğunda, dilinin ilk dokunuşu yavaş ve yoklayıcıydı, neredeyse yataktan fırlayacaktım.

Ellerim sanki beni yere sabitleyecekmiş gibi çarşaflara yapıştı ve ağızımdan bir ses kaçarken onları yumrukladım.

Hem sızlanma hem de inilti karışımı bir ses.

Onun için bu, adeta yemek zili çalmak gibi bir şey.

Onun karşılık olarak çıkardığı inilti alçak ve boğuk, kaygan ve hassas tenime karşı titreşiyor. Ses, takdirle karışık, filtrelenmemiş bir açlık içeriyor ve bana bunun sadece benim için olmadığını söylüyor. Bunu istiyor. *Beni tatmak istiyor.*

Kasıklarım, içgüdüsel olarak onu dışarıda tutmaya çalışırken, tamamen açılıyor. Utangaçlık ya da tereddüt ile ilgili tüm bahaneler, elleri kalçalarımaya kayarak beni sabit tutarken ve beni adeta yutmaya başlarken ortadan kayboluyor.

Yavaş başlıyor. Dikkatli. Keşifçi bir şekilde, sanki her bir parçamı tadını çıkararak, ağızıyla haritamı çizerek, dilinin her bir hareketiyle. Her geçiş kasıtlı, sanki her tepkimi hafızasına kaydediyor. Ve belki de öyle. Belki de bu, beni alt üst eden şeyin ne olduğunu öğrenmesi.

Ama dikkatli davranmıyor.

Başlangıçtaki tüm kısıtlamaları hızla çözümlüyor. Hem onunki, hem benimki. Yalıyor ve bazen ısıyor, dişlerini klitorisime sürterek meleklerin var olduğuna inanmamı sağlıyor. Yerimde duramıyorum. Kalçalarım daha fazla

sürtünme, daha fazla baskı arayarak kasılıyor. *Daha fazlası* ... Ağır nefes alışverişi ve yoğun bir arzuyla ona doğru kıvrılıyorum. Ve kalın parmağı açıklığını çevreleyip, içeri zar zor girip geri çekildiğinde, gözlerimi zorla açıp aşağı bakıyorum ve onun kalın kirpiklerinin altından bana baktığını görüyorum. Göz teması kurarken ve parmağını içeri iterken irisleri sıvı metal gibi görünüyor, vücudum bu müdahaleye adeta suya giren bir ördek gibi alışıyor ve çok geçmeden ondan daha fazlasını istiyorum. O lezzetli gerilmeden daha fazlasını. Doluluk hissi. Aklımın bir köşesinde, omegam bunun yeterli olmayacağını, o boşluğu ancak bir düğümün doldurabileceğini söyleyerek alay ediyor, ama bunu bastırıyorum, bunun tadını çıkarmak istiyorum.

Söyleyebileceğim tek bir şey var. Ağzımdan bir türlü çıkmayan tek bir isim.

“Ren...”

Yaklaştım.

Karnımın alt kısmında bir baskı oluşuyor, yavaş yavaş yükseliyor ve alevler gibi uzuvlarıma yayılıyor. Uyluklarım titriyor, kalçalarım onun ağzının ritmine, parmaklarının hareketine karşılık veriyor. Sıcaklık her yere yayılana kadar artıyor—amansız, tüketici—ve sonra kendimi bırakıyorum.

Ve düşünüyorum.

Orgazm beni paramparça ediyor, adı bir kez daha boğazımdan kopuyor. Vücudum kör edici bir zevkle kasılırken tutunabileceğim tek şey bu. Ama o durmuyor. Titremeye başladığımda, tırnaklarım tutunacak bir şey arayıp omuzlarını ve kafa derisini tırmaladığında bile durmuyor. Ağzı üzerimde kalıyor, parmakları mükemmel bir ritimle hareket ediyor, vücudum çözölmeye başlayana kadar her artçı şoku tetikliyor. Ta ki gevşeyene kadar.

Ancak aşırı hassasiyetten dolayı uyuşuk bir şekilde inlemeye başlayınca yavaşlıyor. Dokunuşu yumuşuyor, beni şefkatle aşağıya doğru yönlendiriyor.

Hâlâ sersemlemiş halde, nefesim kesik kesik gelirken, boğuk ve zorlanmış bir şekilde küfrettiğini duydum. Sonra dişleri uyluğumun kalçamla birleştiği yere saplandı; deriyi yırtmayan ama içimde yükselen içgüdülerimin ateşine benzin dökmüş gibi keskin bir ısırık.

Acıdan değil, ama ihtiyaç duyma hissine tehlikeli derecede yakın bir şeyden dolayı irkiliyorum. Omegam daha fazlasını istiyor. Kalıcılığı. İzi. Onu istiyorum. Onu bir rozet gibi taşımak istiyorum. Bu düşünceyi bastırıyorum, vücudumun ısırığa doğru kıvrılmasını görmezden gelmeye çalışıyorum, ağzı geri çekildiğinde zaten onu özleyorum.

İşte o zaman duydum.

Kafamın içinde bana ait olmayan bir ses.

"Eşim. Omegam. Tatlı Noa'm."

Ağırlaşmış başımı kaldırdım, göğsüm hâlâ inip kalkıyordu ve gözlerine baktım.

Bana bakıyor, bakışları erimiş gibi. Dudakları ıslak, benimle kaygan ve dili dışarı fırlayıp ağzının kenarını yalıyor, sanki tek bir damlasını bile ziyan etmek istemiyor. Bu görüntü bacaklarımın arasında yeniden bir sıcaklık dalgası yaratıyor, sanki daha fazlasını şimdiden arzuluyorum. Henüz bitmedi.

Ey tanrıça, bir canavar yarattı.

Yavaşça doğruluyor, yatağın kenarında dimdik duruyor. Ödünç aldığı eşofmanının önü koyu renkli. Islak bir leke. Dişlerini tenime bastırmadan önce çıkardığı inilti aklıma geliyor. Büyük sürü lideri Rennick Fallamhain, pantolonuna boşalmıştı. Bu neredeyse sevimli ve içimde bir zonklama yaratıyor... acaba kıskançlık mı bu?

Öne doğru eğildi, yumruklarını başımın iki yanına dayadı, ısınmış gövdesi benimkine yapıştı.

Sonra beni öpüyor.

Hiç tereddüt yok. Ağzı benimkini ele geçiriyor ve dili dudaklarımın arasından kayarken, benim kendi tadımı taşıyor. Benim uyarılmamı. Bu çok müstehcen. Samimi.

Öyle sahiplenici ki, midem alt üst oluyor ve içimdeki omega sevinçten zıplıyor.

Geri çekildiğinde sesi alçak ve sevgi dolu, ama bir yandan da baskın bir tonda; sanki bir şeyin tadına bakmış ve ondan vazgeçmeye hazır değilmiş gibi. "Ne kadar tatlısın, değil mi?" diye fısıldadı.

Kalbim tekliyor.

Hemen hareket etmiyor. Sadece bana bakıyor, ifadesi yumuşuyor, kalan sıcaklığın arasında endişe beliriyor. Beni çok yakından izliyor, sanki pişmanlığın uzun süre geçmeyeceğini biliyor.

Yakında bunun beni vurmayacağını düşünecek kadar saf değilim. Bunun bittiğinde pişmanlıkla kıvranacağımı bilerek bu işe girdim. Bencilce, umursamadım. Sadece bir süreliğine onun benim, benim de onunmuşum gibi davranmak ve aramızda *onun* yüzünden oluşan bu uçurumun olmadığını hayal etmek istedim.

"İyi misin?" diye soruyor, sorusu neredeyse boşuk bir sesle.

Yüzündeki ve sesindeki samimi endişe, aramızda yeniden inşa etmeye çalıştığım duvarlarla çatışıyor. Ona duyduğum özlemi bastırmaya çalışıyor.

Yavaşça ve sessizce başımı salladım.

Yüzünden her şey okunuyordu. Başka bir şey söylemek ya da " *Şimdi bunun anlamı ne?*" gibi son derece aptalca bir soru sormak istediğini biliyordum, sanki bu çizgiyi aştığımız için aramızda gerçekten bir şey değişmiş gibi. Bu çizgi, ruhu paramparça eden bir orgazma yol açtı, ama yine de bir çizgiydi.

İçine düştüğümüz şehvet dolu baloncuk, çatı katındaki yatak odama çıkan merdivenlerdeki gürültüyle patladı. Ondan daha hızlı tepki verdim, elimi göğsüne bastırıp onu geriye doğru ittim, böylece altından sürünerek çıkabildim. Kendimi yukarı doğru itip yatağın üzerinden geçtim, yatağın diğer tarafına zarafetsizce kayarak indim.

"Nick?" diye seslendi kapımın diğer tarafından, bıkkın ve fazlasıyla tanıdık bir ses. "Burada olduğumuzu haber vermek için mesaj atacaktım ama atamadım. Çünkü o aptal tüylü kışın, umutların ve hayallerinden başka hiçbir şey olmadan eyalet sınırlarını geçmeye karar verdi ve bize önceden haber vermedi. Bu arada, çok dramatik bir çıkıştı—pencereden bile geçtin—ama bir dahaki sefere lütfen *araba kullan* . Ve yanına bir telefon da alır mısın?"

Bir gül.

Ve o, "*biz*" dedi. Bu da Kenan'ın hiç şüphesiz onunla birlikte olduğu anlamına gelir.

Rennick'e sessizce soru sorarcasına bakıyorum.

"Seren'den onlara mesaj atmasını rica ettim," diye mırıldandı mahcup bir şekilde. "Senin beni geri götürmeye razı olacağını düşünmemiştim."

Kaşlarım kalkıyor, ama sonra aklıma dank ediyor. Tabii ki Idaho'ya geri dönmesinin tek yolu ya çok pahalı bir Uber çağırmak ya da kurt formuna bürünerek geri dönmekti ve bunu zaten yaptıktan kısa bir süre sonra ikincisinin gerçekleşeceğini sanmıyorum.

Rhosyn, şekil değiştirme yeteneği sayesinde hiçbir şeyi kaçırmaz. "Evet, ben de sabahımı böyle geçirmek istemezdim doğrusu, dostum. Ashvale'i seviyorum. Noa'ya bayılıyorum. Ama dün ayrıldım. Gelecekte daha anlayışlı bir dönüş süresi takdir edilirdi." Duraksar. "Şanslısın ki bu durum benim lehime sonuçlandı."

İkimiz de ne demek istediğini bilmiyoruz ve sormuyoruz da.

Rennick gözlerini kapatıyor ve sanki bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyormuş gibi -ya da belki de bir sinir krizini- elini yüzüne doğru indiriyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de aynı durumdayım.

"Birazdan aşağıda olacağız," diye seslendi içini çekerek.

Geriye doğru giden adımları, beklemediğim bir işaret. Hâlâ pantolon giymediğimin ve bakışlarının kesinlikle

üzerimde olduğunun acı verici bir şekilde farkında olarak harekete geçtim. Dolabıma ulaştım ve üst çekmeceyi hızla açıp bulduğum ilk pijama şortunu giydim.

Arkamı döndüğümde, hâlâ oradaydı. İzliyordu. Daha önceki gibi ateşli, aç bir şekilde değil, ama istikrarlı bir şekilde. Sanki yeniden inşa etmeye çalıştığım duvarların ardını görebiliyordu.

“Nuh...” diye başlıyor sözlerine.

Başımı sallıyorum. “Güzeldi,” diyorum usulca, zoraki bir hüznü gülümsemeyle. “Bir anlığına aramızda bir şeylerin kırık olmadığını, benim de—” Kendimi işaret ediyorum, şu anda aldatıcı bir şekilde acıyan bir çukur olmayan göğsüme bakarak. Onun yüzünden. Onun varlığı. Beni besliyor ve ruhumun derinliklerindeki acıyı maskeliyor, ama biliyorum ki o gittiğinde her şey geri dönecek. “Benim de hasar görmediğimi.”

Yüzü düştü.

“Eşini reddetme sendromunu biliyorum.” Bu itirafı beni olduğum yerde dondurdu, korkudan buzdan bir heykele dönüştürdü. “Rhosyn bana anlattı. Kontrolümü kaybetmeme neden olan şey buydu. Kurtumun kontrolü ele geçirmesine ve seni avlamasına neden olan şey buydu. Sana her şeyi düzelteceğimi söylediğimde, Noa, bunu da dahil etmişim.”

“Bunu nasıl düzelteceğini biliyor musun?” Boğazımdaki düğümü zorla ağzımdan geçirdim, göğsüm korkuyla doluydu. Çünkü eğer evet derse, eğer ısırığının beni kurtarabileceğini en başından beri biliyorsa, o zaman belki de buraya gelmesinin sebebi, dediği gibi beni geri istemesi değildi. Belki de sadece suçluluk duygusuydu. Sadece görev duygusu. *Bir yükümlülük.*

“Hayır. Henüz değil.” Sesi titremez, kararlılığı açıktır. “Ama öğreneceğim. Çünkü benim hatamın bedelini senin ödemene izin vermeyeceğim.”

Ona bakıyorum ve içimdeki kurt yumuşak, hüzünlü bir inilti çıkarıyor. Ona inanmak istiyor. İnanmaya ihtiyacı var. Ama nasıl yapacağını bilmiyorum.

“Bu güveni düzeltmeyecek, Ren,” diye fısıldıyorum, gözlerimden yaşlar akmak üzere. Onları bastırmak için mücadele ediyorum. “Yaptıklarını geri almayacak. Beni tekrar, eskisinden daha kötü bir şekilde inciteceğini düşünmekten alıkoymayacak. Ve eğer bu olursa... Bu sefer hayatta kalamayacağım.”

Bu, gerçektir, sadece ayrıntılara girilmemiştir.

Hiç tereddüt etmiyor. Tartışmaya girmiyor.

“Biliyorum.” Yatağın etrafından dolaşıp aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalışıyor. Kurtum çok mutlu, ona... *yaptığı şeyi yapmasına izin verdikten hemen sonra aramıza mesafe koymamdan hiç hoşlanmıyor.* “Ve anlıyorum ki kelimeler yeterli değil. Özür dilediğimi, artık hiçbir anlam ifade etmeye kadar söyleyebilirim ve söyleyeceğim de. Her gün. İzin verirsen hayatımın geri kalanında. Ama bundan da öte, sana göstereceğim. Eylemlerimle kanıtlayacağım, çünkü kelimeler beni ancak bir yere kadar götürebilir. Seni seçmeyerek bir kez sana ihanet ettim. Ama şimdi seni seçiyorum, Noa. Her gün, her saat, izin verdiğin sürece.”

Alay etmek istiyorum. Gülmek, ağlamak ya da ona tekrar tekrar kapılmak istiyorum. Ama kıpırdamıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Çünkü bu bir dönüm noktası gibi geliyor. Ve beni hangi yöne götüreceğini bilmiyorum.

“Birbirimiz için yaratılmıştık,” diye mırıldanıyor, sesi alçak ve boğuk, elini bana doğru uzatarak teklif ediyor, ama ben bunu kabul edemiyorum. “İnkâr ettim, karşı koydum. Ama çok açık. Kahretsin bebeğim, aylardır seni rüyalarımda görüyorum. Hep oradaydın—sesin, gözlerin. Bana hatırlama zamanının geldiğini söylüyordun. Hatta bu odada birlikte olduğumuzu bile rüyalarımda gördüm.” Bakışları kutsal bir yermiş gibi mekanı tarıyor. “Tam orada duruyordun, beni

seçmem için yalvarıyordun. Seçmedim. Ve sonsuza dek pişman olacağım. Ama bunu düzelteceğim. Düzelteceğim.”

Göğsümdeki düğüm sıklaşıyor. Çünkü eğer o da rüyalar görüyorsa—eğer annem benimkine yaptığı gibi onun bilinçaltına da mesajlar yerleştirdiyse—o zaman gerçekten de benim ona geri dönmemi sağlamak için elinden gelen her şeyi yapmış demektir.

O, benim onunla birlikte olmamı istiyordu. Ama tüm bilgeliği ve kurnazlığıyla, beni kıracak olanın o olacağını biliyor muydu acaba? Bunun benim kaderim olduğunu bildiğine ve yine de bizi birbirimize doğru itmek için müdahaleci büyülerine devam ettiğine inanmak acı veriyor.

"Mutlaka iyi bir sebebi olmalı ," diye fısıldıyor içimdeki güven dolu -belki de aşırı güven duyan- yanım.

Bu düşünceye kapılmadan önce başımı sallıyorum ve kendimi uçurumun kenarından geri çekmeye çalışıyorum.

“Şu an seninle bunu yapamam Ren. Başkasıyla nişanlı olduğun sürece bu mümkün değil.”

Gözlerim yatağa kaydı—az önce üzerinde birbirimize dolandığımız, sanki bir anlam ifade ediyormuş gibi. Sanki bizim için bir şeylerin başlangıcı olabilirmiş gibi. "Teknik olarak, nişanlıyı benimle aldattın."

Onun hırlaması anlık, havayı yırtan bir şiddetle yankılanıyor ve beni yarım adım geriye itiyor.

“Bu tamamen saçmalık. Talis—”

Bu ismi duyunca içimdeki kurt inliyor, kontrol edemediğim içgüdüsel bir tepki bu. Acınası ses, onu durdurmaya bile çalışmadan dudaklarımdan dökülüyor ve onu irkilmesine neden oluyor.

"O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Hiçbir zaman da etmedi."

“Ama ona ihtiyacın var,” diye hatırlatıyorum ona, sadece benim hayatım değil, daha birçok hayatın tehlikede olduğu gerçeğiyle boğuşurken. Sadece herhangi bir hayat değil. Omegalar. Tıpkı Siggy gibi Omegalar. Beni her şeyin önüne

koyacağını söylemişti ama bu adil görünmüyor. *Hiçbiri adil değil, Noa.* "Babasıyla ittifaka ihtiyacın var."

"Sana daha çok ihtiyacım var," diye fısıldıyor.

Tanrım bana yardım et... Ona inanmak istiyorum.

İtiraf etmek istediğimden çok daha fazla duygusal olarak yıkılmış halde, gözlerimi kapatıp bir an nefes alıyorum. Artık mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettiğimi ve duygusal tepki vermekten ya da daha kötüsü, muhtaç omega içgüdülerimden dolayı tepki vermekten korktuğum için, bakışlarımı ona çevirmeden önce toplayabildiğim tüm kararlılığı topluyorum.

"Canaan ve Rhosyn aşağıda seni bekliyorlar." Sessizce, yarı kopmuş bağımızın gayri resmi bir simgesi haline gelen ve var olmayan yuvam için topladığım ilk eşya olan yeşil kapüşonlu kazağı alıyorum. Onu yastıklardan ve yatak örtülerinden kurtarmak gerçekten canımı acıtıyor, bu kıymetli eşyayı bırakma içgüdüümün her birine aykırı. Ona uzattığımda yüzü düşüyor. "Eve giderken giyecek bir şeye ihtiyacın var."

"Saklamak isteyebileceğini düşündüm?" Bunu sorarken gerçekten yıkılmış görünüyordu. "Onu senin için isteyeceğini..."

Sözünü kestim, bunu yaparken kendimi aptal gibi hissettim. "Sadece bir kapüşonlu sweatshirt, Ren. Bende bir sürü var. Ama ödünç verdiğin için teşekkür ederim." Gözlerim pantolonunun önündeki koyu lekeye kaydı. "Sen yıkanırken ben de sana başka bir eşofman bulmaya çalışayım."

Emin olamadan arkamı döndüm ama Tanrıça adına yemin ederim ki Rennick'in yanakları kızardı.

Eğer tekrar ağrılarım olmasaydı, bunu sevimli bulurdu.

BÖLÜM 30

NUH

Rhosyn'in Ashvale'e plansız dönüşünün işine yaradığını söylediğinde, aslında Amara ve Lowri ile yakınlaşmak için planladığı yan görevine başlamak için mükemmel bir zaman **çıkı** olduğunu kastettiği ortaya . Planı, Baş Rahibe ve Ashvale Alfa'sını pohpohlamak ve Rennick'in daha sonra onlara kendi çağrısını yapmadan önce onları Fallamhain Sürüsü'nün davasına kazanmaktı.

"Şu anda yanıyor olsa bile muhtemelen ona yardım etmezlerdi." diye alaycı bir şekilde söyledi, kollarını kavuşturarak neden bir iki gün daha burada kalacağını açıkladı.

Ve dürüst olmak gerekirse, Lowri ve Amara konusunda haksız değildi.

Ormanda şahit olduklarından sonra, onunla hiçbir ilgilerinin olmasını istememeleri mantıklıydı. Ama Rhosyn'in bu iki kadının sürüsü için iyi bir müttefik olabileceği düşüncesi, onların sorunlarını öğrendiğimde benim de düşündüğüm bir şeydi. Rennick'e, bana bir şans verseydi ona yardım edebileceğimi söylediğimde kastettiğim buydu. Sığınakta geçirdiğim yıllar ve Potion & Petal'daki işlerim sayesinde kurduğum bağlantılar sayesinde, gerekirse kullanabileceğim birkaç bağlantım vardı. Ayrıca annemin de ulaşabileceğim bir insan ağı vardı.

Ofisinde hâlâ her türlü küçük adres defteri vardı. Belki oradaki biri yardımcı olabilirdi.

Amara ve cadıları elbette ilk tercihimdi; sadece yardım etmeye istekli olması gerekiyordu. Ve şu an Baş Rahibe'ye karşı duyduğum olumsuz duygulara rağmen, iyi bir kalbe sahip olduğunu ve omegaların korunmasının zaten sıkıca desteklediği bir dava olduğunu biliyorum. Sanırım mesele, Fallamhain Sürüsü'nün sahip olduğu kadar büyük bir bölgeyi korumanın mümkün olup olmadığına geliyor. Güçlü, ama onun da sınırları var.

Rhosyn'i onlarla herhangi bir ittifak görüşmesi başlatması için göndermek akıllıca bir hamleydi. Canaan, Rennick ve kendisinin ayrılma vakti geldiğinde, eşini kıvırcık at kuyruğundan sürükleyerek Silverthorne'a geri götürmeye hazır görünse bile. İkili kalamazdı çünkü önümüzdeki hafta sonu gerçekleşecek bir tür sürü toplantısının lojistiğini görüşmek üzere eve gitmeleri gerekiyordu. Parti planlamaktan daha önemli işleri varmış gibi görünüyordu, ama ben ne bilirim ki?

Bildiğim tek şey, Canaan'ın Rhosyn'den ayrılmak için kendini zorlamasını izlemenin içimde bir şeyleri kırmış olmasıydı. Ve Rennick'in de aynı şekilde tereddüt ettiğini, çenesinin gerildiğini, bana baktığında boğazının titrediğini görünce, bu artık sadece bir çatlak değildi. Yavaş, yayılan bir kırılmaydı. Çok uğraşarak ayakta tutmaya çalıştığım duvarlar çoktan yıkılmaya başlamıştı; onun elleri, ağzı, dürüstlüğüyle yumuşamıştı.

Malikanenin ön verandasında Rennick yüzümü avuçlarının arasına aldı ve ona karşı koyacak gücüm yoktu. Avuçları sıcaktı, parmakları pürüzlüydü ama başparmakları elmacık kemiklerimin üzerinde nazikçe geziniyordu. Sonra eğildi ve alnıma en yumuşak öpücüğü kondurdu. Sahiplenici değildi. Aç değildi. Sadece... acı vericiydi. Sanki veda etmek istemediği bir şeymiş gibi.

"Sen kaçmaya devam edebilirsin tatlım," dedi alçak ve sakın bir sesle, "ama ben seni kovalamaya devam

edeceğim. Bir gün, senden uzaklaşmayacağıma inanacaksın. Bir daha asla."

Hiçbir şey söylemedim. Sadece arkamı döndüm, gözlerimin yaşlarla dolduğunu görmesin diye yeterince hızlı bir şekilde.

Çünkü ona inanmak istedim.

Bunu karşılayıp karşılayamayacağımdan emin değildim.

Saatler sonra, tanıdık siyah bir Escalade ile uzaklaştıktan sonra bile, o nazik alın öpücüğünü ve verdiği sözü düşünüyordum. Bu beni delirtiyordu, bu yüzden evden çıkmaya, birkaç blok ötedeki en sevdiğim kahve dükkanına yürümeye karar vermiştim, ama bu plan, irademin her zerresiyle birlikte neredeyse suya düşmüştü, çünkü ön kapıdan dışarı adımımı attığımda, özenle katlanmış yeşil kapüşonlu kazağı verandanın en üst basamağında gördüm. Neredeyse yıkılacaktım ve geri dönmesi için yalvarmak üzere telefonu elime alacaktım ki, kazağı burnuma yaklaştırdığımda, ayrılmadan önce bir süre giydiği zamanki kokusunun geri geldiğini fark ettim.

Wolf'un zayıflayan kafesinde üzgün bir şekilde sızlanıp durduğunu, kendi duygularımın da beni alt üst ettiğini görünce, Rhosyn ve Seren'e bir süreliğine dışarı çıkacağımı söylemiştim. İkisi de oradayken Siggy'yi bırakmaktan pek endişelenmiyordum, üstelik bugün Edie'nin izin günüydü ve en son duyduğuma göre, Ivey uyurken hep birlikte bodrum katındaki yaşam alanına inip film izlemeyi konuşuyorlardı.

Kafeye kadar olan birkaç sessiz blokluk yürüyüş boyunca kafamdaki karmaşayı çözmeye çalıştım. Her duyguyu kırık cam parçaları gibi tek tek inceledim, ışığa tutarak kendime sordurdum: Hissettiklerimin ne kadar gerçekten *bendim* , ne kadar reddedilmenin sonucuydu? Göğsümdeki ağırlık. Bütün bunların önemi olmadığını fısıldayan ses. Her şey, kopmuş bağı sis perdesiyle mi kaplıydı, yoksa umutsuzluğun tonlarıyla mı? Eğer zihnimde bu fırtına bulutunu taşımasaydım, her şey dünyanın sonuymuş gibi

hissettirmeseydi, farklı düşünür müydüm? Daha çok mücadele etmeye istekli olur muydum? Hayatta kalmak anlamına geliyorsa, başka bir kalp kırıklığını göze alır mıydım?

Rennick'in beni gerçekten istediğine, sadece mecbur hissettiği için değil, beni iyileştirmek *zorunda* hissettiği için istediğine güvenebilir miydim?

Yarım saatlik öz eleştiri ve soğuk bir kahvenin ardından eve tekrar girdiğimde kendime sorduğum soru bu. Seren'i ve Rhosyn'i bulup onlarla da konuşmam gerekiyor, çünkü şu anda kendi düşüncelerime güvenebileceğimi hissetmiyorum.

Bir elimde kurabiye kutusu, diğer elimde kahveyle, dar mahzen merdivenlerinden aşağıya, büyülu briket duvara doğru ilerliyorum. Eşyalarımı yere bırakıp, avuçlarımı taşa bastırıyorum. Vardis'in büyüsu her zamanki gibi sis halinde dağılıyor ve kutsal mekana giden gizli girişi aralıyor.

Ama bir şeyler ters gidiyor. Tüneli o yumuşak, büyüleyici parıltıyla aydınlatan ışık zincirleri tamamen sönmüş. Titremiyorlar. Güçleri azalmış değil. Sadece tamamen sönmüşler. Ve bu mümkün olmamalıydı—pillerle çalışmıyorlar. Buradaki tüm elektrik acil durum jeneratörüne bağlı, çünkü en son istediğimiz şey, herhangi bir nedenle elektrik kesintisi yaşarsak travma geçirmiş omegaların aniden karanlığa gömülmesi.

Omurgamdan aşağıya bir ürperti indi, ensemdeki tüyler diken diken oldu. İçgüdülerim harekete geçti. Kahve fincanını ve kurabiye kutusunu tekrar kollarıma aldım, parmaklarım hafifçe titriyordu ve içeri adım attım, büyü arkamda yerini buldu. Koridor önümde ürkütücü bir sessizlikle uzanıyordu. Ortak odaya giden viraja doğru attığım her adımda huzursuzluğum korkuya dönüştü.

Burada olmaları gerekiyor. Seren. Rhosyn. Siggy. Edie. Ve Ivey de, eğer öğle uykusundan erken uyanmışsa. Ayrıca

onu da şimdiye kadar duyuyor olmalıyım; taş duvarlarda yankılanan o yumuşak bebek mırıltılarını.

Ama hiçbir şey duymuyorum. Ne bir hışırtı ne de bir nefes sesi.

Huzurlu değil. Ağır bir sessizlik. Kemiklerinize işleyen ve size arkanızı dönmeniz için bağırان türden, ağırlık dolu bir sessizlik.

Kurtum kafesinin arkasında bir aşağı bir yukarı yürüyor, tüyleri diken diken olmuş, dişlerini gösteriyor. Tamamen savunma modunda ve nadiren böyle olur. İçgüdülerim bir şeylerin çok, çok yanlış olduğunu haykırıyor.

Kahve ve kurabiye kutusunu beceriksizce ve sinirlerim gergin bir şekilde havada savurarak, bir elimi telefonum için serbest bırakmaya çalışıyorum. Baş parmağım Seren'in isminin üzerinde, basmaya bir nefes kala, altımdaki zemin kayboluyor. Bir saniye önce dik duruyordum, bir saniye sonra ağırlıksızdım. Ayaklarım hiçbir uyarı vermeden, tutunacak yer olmadan kaydı ve sonra dünya yana doğru savruldu.

Yere sertçe düştüm; kemiklerim, omurgam, kaburgalarım, hepsi soğuk taşa acımasız bir gürültüyle çarptı ve nefesim kesildi. Kalçamda ve omzumda şiddetli bir ağrı hissettim ve kahvem yere saçıldı. Kurabiye kutusu parmaklarımın arasından kayıp bir yöne, telefonum ise başka bir yöne savruldu. Bir anlığına, şaşkın ve nefes nefese, kalbim gümbür gümbür atarken tavana bakarak öylece yattım.

İnleyerek ve sersemlemiş bir halde, titrek kollarım üzerinde kendimi yukarı doğru ittim. Dizlerim bir kez kaydıktan sonra kendimi tuttum. Kot pantolonum sıırılsıklam olmuş, üzerime yapışmıştı, Rennick'in kapüşonlusu da öyle. Avuçlarım kaygandı. İlk başta, düştüğümde yere dökülen kahve olduğunu düşündüm. Ama çok yoğundu. Midemi bulandıracak şekilde yapışmıştı. Çok fazla kahve vardı.

Dengesiz bir şekilde topuklarımın üzerine geri çekildim ve titreyen bir elimi yüzüme doğru kaldırdım. Loş ışıkta, parmaklarımı kaplayan koyu lekeyi zar zor seçebiliyordum ve sonra koku burnuma çarptı—metalik ve ağır. Bakır.

Kan.

Telefonum, kurabiyeler, kahve... artık hiçbir önemi yok. Yarı dik, yarı sürünerek tünelden ilerliyorum, nefesim kesik kesik, görüşüm bulanık.

Köşeyi dönüp ortak salona girdiğimde donakaldım.

İşte o boşluğın tam ortasında bir beden var.

Yıpranmış. Hareketsiz. Etrafı, koridora kadar uzanan geniş bir kan gölüyle çevrili. Bir anlık mide bulandırıcı bir bakışla, içine düştüğüm izlerin rastgele olmadığını fark ediyorum. Sürüklenmişlerdi. Orada, takip etmem için bırakılmış, sarı tuğla yolun hastalıklı bir versiyonu gibi.

Beş adım ötede bacaklarım titriyor. Tekrar dizlerimin üzerine çöküyorum, titreyen ellerimle sürünerek yolun geri kalanını kat ediyorum. Üzerime daha fazla kan bulaşması umurumda bile değil. Kalbim gürlüyor, göğsümde bir isyan kopuyor. İçimdeki kurt kafesinde uluyor.

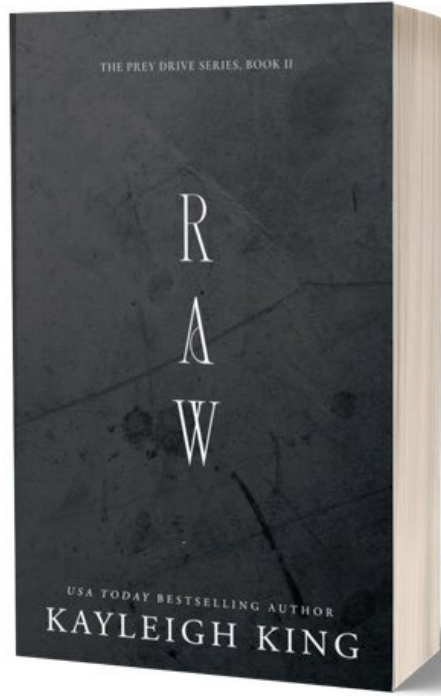
"Hayır, hayır, hayır," diye fısıldadım, kelimeler boğazımda çatlayıp takılırken cesede doğru uzandım.

Burada güvende olmamız gerekiyordu.

Son...şimdilik

**Noa ve Rennick'in hikayesi, RAW adlı ikinci kitapta
devam edecek.
Yakında gelecek**

YORUMLAR

PRIMAL'ı okuduğunuz için teşekkür ederim! Noa ve Rennick'in hikayesinin başlangıcından keyif aldığınızı ve duygusal darbeyi atlattığınızı umuyorum.

Lütfen Amazon, Goodreads ve/veya Bookbub'da bir yorum bırakmayı düşünün.

[Amazon'da yorum bırakmak için buraya tıklayın.](#)

+

[Goodreads'te yorum bırakmak için buraya tıklayın.](#)

+

[BookBub'da yorum bırakmak için buraya tıklayın.](#)

Instagram veya TikTok'ta bir paylaşım yaparsanız, görebilmem için beni etiketlemeyi unutmayın!

TEŞEKKÜRLER

Yazar olmak bazen yalnız bir iş gibi gelebilir. Çoğu gün, bir odaya kapanmış, kafanızdaki seslerle konuşup sonunda anlamlı bir hikaye oluşturmalarını umarak yalnız başınıza olursunuz. Ve bu karakterler ne kadar gerçekçi hissettirse de, sizin *insanlarınız* değiller. Gelip sizi bu çıkmazdan kurtarmazlar.

Yazar olmanın sevdiğim birçok yanı var, ama şüphesiz en güzel yanı bu süreçte tanıştığım *insanlar*. Beni anlayan, bu sürecin ne kadar zorlu ve bir o kadar da ödüllendirici olduğunu bilen ve ellerinden geldiğince yardım eli uzatan yazar arkadaşlarım. Tutkuları sayesinde bu işi anlamlı ve eğlenceli kılan okuyucularım, zor olsa bile. Bir şekilde neredeyse anlaşılmaz yazılarımızı alıp muhteşem bir şeye dönüştüren kapak tasarımcıları. Ve dağınık taslaklarımızı alıp pırıl pırıl olana kadar cilalayan editörler.

Özellikle isimlerini anarak teşekkür etmem gereken birkaç kişi var, çünkü onlar olmadan *PRIMAL* bugünkü haline gelemezdi.

Öncelikle ve her zaman, en yakın dostum, sırdaşım **Greer Rivers'a** teşekkür ederim. En saçma şeyleri bile söylesem, o her zaman "*haklısın*" diye cevap verir. Herkesin bir Greer'e ihtiyacı var, ama bu benimki. Özür dilemiyorum.

Bu kitap onun sayesinde var oldu. Onu onun için yazdım. "Böyle bir hikaye okumak istiyorum" dedi ve ben de "*Tamam, olur*" dedim. İki kitaplık bir seriye dönüşüp iş yükünü ikiye katladı mı? Evet. Bir şeyi değiştirir miydin? Kesinlikle hayır.

Yani Greer'e teşekkür etmeliyim. O olmasaydı, *PRIMAL* hâlâ kafamda dönüp duran bir kurgu olarak kalırdı.

Sonra da benim gibi son derece fikir sahibi Başak burcu en yakın arkadaşım **Jess** var. Sen şekil değiştirenlerin aşk romanlarını bile sevmiyorsun—ki bu konuda arkadaşlığımızın başından beri anlaşıyoruz. Ama yine de *PRIMAL*'ı beta okumaya vakit ayırdın ve benim için büyük bir rahatlama oldu (endişeli olduğum için burada biraz da gergin bir kıkırdama ekledim), kitabı çok sevdin. Sadece bu da değil, olay örgüsüne ve karakterlere kendini kaptırdığını bana özellikle söyledin ve—kişisel favorim—şöyle dedin, aynen alıntı yapıyorum: "*Sen bir pisliksin... beni ağlattın.*"

Arkadaşınızın gözyaşı dökmesi bir başarı gibi hissettirmemeliydi, ama hissettirdi. Gerçekten de hissettirdi.

Ama sen beni geri kazandın. "*Son*"u yazmayı kutlamak için en sevdiğim kahveyle, çiçeklerle, bir ikramla ve bir şişe şampanyayla gizlice uğradın.

Her gün senin huysuz ikiz alevin olmaktan minnettarım.

Sevgili **Tegan** , en sevdiğim destekçim. Hikaye kurguları hakkında uzun uzun konuşmaya, karmaşık karakter gelişimlerini çözmeye veya kendi düşüncelerimde sıkışıp kaldığımda dertleşmeye ihtiyaç duyduğumda aradığım kişi sensin. Her zaman dinliyorsun, her zaman yanımda oluyorsun ve bir şekilde kitaplarım konusunda benden daha çok heyecanlanıyorsun; bu da *beni* yazmaya devam etme konusunda daha da motive ediyor.

Ayrıca, bir sahneyi kesip çıkarmamam veya başka bir sapkınlık eklemem gerekip gerekmediğini sormam gereken *son* kişi sensin, çünkü cevabın her zaman evet. Ve dürüst olmak gerekirse, senin bu özelliğini çok seviyorum. Ama aynı zamanda bu kitapların bu kadar uzun olmasının da senin suçun.

Kendi yazarlık yolculuğuna atılmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Tıpkı senin bana yaptığın gibi, ben de her

adımda seni destekleyeceğim.

Sevgili **Beta Okuyucularım Audi, Jaime, Kristy, Nicki, Sam ve Whitney** , hikayelerimin filtrelenmemiş, yazım hatalarıyla dolu, dil bilgisi tatildeymiş gibi görünen versiyonlarını okuduğunuz için teşekkür ederim. Sizler, yanlış kelimelerin yanlış yerlerde olduğu ham taslakları alıp, yine de onları okunabilir bir hale getirmeme yardımcı olan geri bildirimler vermeyi başaran cesur ruhlarsınız.

PRIMAL'e verdiğiniz gerçek zamanlı tepkiler bana hayat verdi. Gerçekten. Sizin çılgılık atmanızı, ağlamanızı ve bana mesaj yoluyla tehditler savurmanızı izlemek tüm süreci değerli kıldı. Verdiğim duygusal zarar için her birinize bir kahve ısmarlamalıyım. Muhtemelen bir de pasta.

Sevgili editörüm **Rumi** , gerçek MVP! Sadece saçma sapan programımı idare etmekle kalmadın, aynı zamanda kelimelerimin ıslıl ıslıl parlamasını da sağladın. Ne muhteşem bir işti!

Size bir daha asla teslim gününe kadar düzenleme yaptırmayacağıma söz verirdim... ama size yalan söylemek istemiyorum. Ya da kendime.

Sabırınız, zekanız ve PRIMAL'in parlamasına yardımcı olduğunuz için teşekkür ederiz.

Kapak tasarımcım **Jay'e** , gerçekten berbat ve gelişigüzel bir araya getirilmiş konseptimi alıp kelimenin tam anlamıyla bir sanat eserine dönüştürdüğü için teşekkür ederim. Bu kapak en sevdiklerimden biri ve yakında birlikte daha güzel şeyler yaratmak için sabırsızlanıyorum.

Celia, Elle ve Mercedes'e de özel teşekkürlerimi sunuyorum; hikayenin anlatılmaya değer olduğunu hatırlatmak, daha fazla göz ve güvenceye ihtiyaç duyduğum bir anda devreye girdiğiniz için minnettarım.

Öpücükler

Kk.

YAZAR HAKKINDA

USA Today'in çok satan yazarı Kayleigh King, çağdaş ve doğaüstü aşk romanları yazıyor. Sizi adeta rahatsız edecek, aklınızdan çıkmayacak aşk hikayeleri yaratıyor.

O, diyet kola ve soğuk kahve bağımlısı, müzik paylaşmak onun sevgi dili ve gerçekten de ağzından çıkanları hiç sansürlemiyor. Aklından geçen her şeyi genellikle söylüyor. Ve eğer söylemezse, yüz ifadeleri onun yerine her şeyi anlatıyor. Şu anda Denver, Colorado'da yaşıyor, kardan adeta veba gibi kaçındığı için onu asla snowboard yaparken göremezsiniz.

Kitaplar, müzik veya genel olarak hayat hakkında sohbet etmek mi istiyorsunuz? Facebook okuyucu grubuna katılmayı ve Instagram'da onu takip etmeyi unutmayın. Mesaj kutusu her zaman okuyucularına açıktır.

KAYLEIGH KING'in diğER ESERLERİ

Kırık Kafiyeler

Altın Kanatlar ve Güzel Şeyler
Kara Kanatlar ve Çalınmış Şeyler
Kelebekler ve Acımasız Yalanlar

Kızıl Taç Düeti

Kanlı Krallık
Gece Yarısı Kraliçesi

Beyaz Kurt Kehaneti Serisi

Kurt Bağlı
Ruh Bağlı
Gölge Bağlı
Ateş Bağlı

Bağımsız Kitaplar

Şimşek Yakalamak

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM